
Сватбата на Беки Б.
Софи Кинсела

Софи Кинсела

Сватбата на Беки Б.

На Абигейл – която светкавично би намерила
най-доброто разрешение на проблема.

Секънд Юниън Банк
Уолстрийт № 3000
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

7 ноември 2001 г.

Скъпа мис Блумууд,

Нова обща банкова сметка № 5039 2566 2319

С удоволствие потвърждаваме регистрирането на общата Ни банкова сметка с мистър Люк Дж. Брандън, към което прилагаме и допълнителна обяснителна документация. С отделно писмо ще получите и своята дебитна карта.

Ние, работещите в Секънд Юниън Банк, се гордеем с прецизния си, индивидуален подход към нашите клиенти. Можете да отправяте спокойно към мен Вашите запитвания – ще се постарая да Ви помагам с всичко, което е по силите ми. Никой въпрос не е прекалено маловажен за моето внимание.

С най-добри пожелания –
искрено Ваш:

Уолт Питмън,
директор отдел „Връзки с клиенти“.

Секънд Юниън Банк
Уолстрийт № 3000
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

12 декември 2001 г.

Скъпа мис Блумууд,

Благодаря Ви за писмото от 9 декември във връзка с общата Ви банкова сметка с мистър Люк Дж. Брандън. Съгласен съм с Вас, че отношенията между банката и нейните клиенти трябва да бъдат изцяло приятелски и основани на взаимопомощ, затова в отговор на Вашия въпрос ми е приятно да Ви съобщя, че моят любим цвят е червеният.

С огромно съжаление обаче съм длъжен да Ви уведомя, че не ми е възможно да променя нищо от предстоящата спецификация на оборота по Вашата карта. Конкретната покупка, която имате предвид, ще се появи като „Прада, Ню Йорк“. По никакъв начин не може да бъде променена на „Сметка за бензин“.

Искрено Ваш:

Уолт Питмън,
директор отдел „Връзки с клиенти“.

Секънд Юниън Банк
Уолстрийт № 3000
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

7 януари 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

Благодаря Ви за писмото от 4 януари относно общата Ви банкова сметка с мистър Люк Дж. Брандън, както и за шоколадовите бонбони, които съм длъжен да Ви върна. Съгласен съм, че е много трудно човек да си води сметка за всяка дребна покупка. С огромно съжаление научавам също така и за „малкото недоразумение“, което е възникнало между вас двамата.

За нещастие обаче не ни е възможно да разделим банковата Ви сметка на две, както Вие предлагате, като изпратим половината на мистър Брандън, а другата половина – на Вас, и да „запазим това в тайна“. Всички приходи и разходи се осчетоводяват като общи.

Точно поради тази причина сметката се нарича „обща“.

Искрено Ваш:

Уолт Питмън,
директор отдел „Връзки с клиенти“.

Едно

Добре де, спокойно! Не се паникьосвай! Мога да го направя. Напълно възможно е да го направя. Всичко е просто въпрос на леко маневриране наляво, на мъничко повдигане и на по-яко побутване… Така де! Толкова ли е трудно да наместиш едно шкафче за коктейли в нюйоркско такси?!

Сграбчвам полираното дърво още по-настървено, поемам си дълбоко дъх и още веднъж побутвам навътре. Напразно. Днес е един от онези кристално ясни зимни дни в Гринич Вилидж, когато въздухът прилича на паста за зъби и всяко поемане на дъх те кара да потреперваш, а хората се носят призрачно наоколо, скрити зад плътните си шалове. Обаче аз се потя. Лицето ми е червено като домат, косата ми се е измъкнала от новата ми казашка шапка и ми е паднала пред очите, а освен това усещам любопитните погледи на всички, насядали край витрината на отсрещното кафене „Джо-Джо“.

Обаче аз не смятам да се предавам така лесно. Знам си, че ще успея.

Налага се, защото да не съм луда да плащам за доставка, когато живея само на две преки оттук!

– Няма да влезе – чувам гласа на шофьора на таксито, който си подава главата от прозорчето и ме поглежда апатично.

– Ще влезе! Вече успях да вмъкна предните два крака… – изпъшквам и продължавам да бутам. Само да можех да измисля някакъв начин да накарам другите два крака също да влязат! Все едно, че ще водиш кучето си на ветеринар.

– Ама аз не съм застрахован! – обажда се пак таксиджията.

– Няма значение! Аз съм само на няколко преки. Ще го държа през целия път. Няма да има проблеми.

Шофьорът сбръчква вежди и започва да си чисти зъбите с почернята клечка за зъби.

– Да не би да си въобразявате, че и вие ще можете да влезете след това нещо? – заявява той по едно време.

– Ще се сгъна някак си! Сигурна съм, че ще мога! – изпъшквам и отчаяно продължавам да бутам шкафчето за коктейли. Чува се съмнителен звук от досег с предната седалка.

– Много съжалявам – изричам, едва поемайки си дъх. – Добре. Вижте сега, ще започна отначало. Може би просто не съм подходила от

правилния ъгъл…

Колкото е възможно по-внимателно аз повдигам предния край на шкафчето, измъквам го от таксито и го връщам обратно на тротоара.

– И какво е това чудо, по дяволите?! – чуди се шофьорът.

– Това е шкафче за коктейли от 1930-те! Вижте само, капакът е подвижен! – Измъквам капака от кукичката му и с горда физиономия разкривам невероятните чудеса вътре: огледалните стени в стил арт деко. – Тук се поставят чашите… а ето там пък има два шейкъра за коктейли.

Прокарвам гальовно ръка по лъскавата му повърхност. Още в мига, в който го зърнах на витрината на „Антиките на Артър“, знаех, че трябва да го имам! Вярно, че двамата с Люк се споразумяхме да не купуваме повече мебели за апартамента, обаче това тук е различно. Абсолютно съм убедена! Боже, истинско шкафче за коктейли, като по филмите с Фред Астер и Джинджър Роджърс! То ще внесе огромна промяна в нашите тихи вечери. Всяка вечер двамата с Люк ще си смесваме мартинита, ще танцуваме под звуците на песните от онези години и ще наблюдаваме прехласнати залеза! Ще бъде толкова… атмосферично! Ще трябва да си купим един от онези старомодни грамофони с огромните фунии и да започнем да си събираме плочи на 78 оборота, а аз пък ще се разхождам величествено, облечена в разкошни стари рокли от най-висока класа!

И нищо чудно щом разберат, хората да започнат да се отбиват у нас за по един коктейл всяка вечер. Ще се прочуем в целия град с оригиналните си соарета. „Ню Йорк таймс“ ще ни посвети цяла статия! Ами да! „Отново имаме щастието да се порадваме на изисканите коктейли, които бяха възродени с елегантен замах в Уест Вилидж. Стилната, наскоро пристигнала в нашата страна двойка Ребека Блумууд и Люк Брандън…“

Стряска ме прищракващ звук. Вратата на таксито се отваря и пред леко премрежения ми поглед се появява шофьорът.

– О, много благодаря! – изричам с благодарност. – Малко помощ няма да ми се отрази никак зле. Може би, ако имате под ръка някое въже, бихме могли да го прикрепим на покрива…

– Нито въже ще ви дам, нито ще ви кача! – отсича той и трясва пътническата врата под носа ми. И под ужасения ми поглсе той се връща от другата страна на колата и се настанява преспокойно зад волана.

– Ама не можете да си тръгнете просто ей така! Не е законно! Трябва да ме вземете! Нали кметът го казва?!

– Да, ама кметът не казва нищо по въпроса с шкафчетата за

коктейли! – предъвква летаргично той и завърта ключа на стартера.

– Но как ще се прибера вкъщи тогава?! – провиквам се възмутено аз. – Почакайте! Върнете се!

Обаче таксито вече се измъква и се влива в движението, а аз си оставам на тротоара, сграбчила безценното си шкафче и се чудя какво ще правя сега.

Така. Мисли разумно. Може пък да се пробвам да го отнеса на ръце. Не е чак толкова далече в края на краищата!

Протягам ръце колкото ми е възможно и успявам да обхвана шкафчето от двете страни. Повдигам го бавно от тротоара, правя крачка напред и… веднага го пускам долу. Боже, тежичко що дойде! Май си разтеглих някое сухожилие.

Добре де, може пък и да не го нося. Но все трябва да измисля начин да го отнеса вкъщи. Ако взема да премествам краката по два, по два на всеки няколко сантиметра… първо предните… после завъртане и задните…

Да. Това определено ще стане! Вярно, че малко бавничко, ама ако не се отказвам и продължавам да вървя напред… ако му хвана ритъма…

Лявата страна напред… дясната страна напред…

Номерът е да не си мислиш колко метра си изминал, а просто да продължаваш да вървиш. Да напредваш. Да прогресираш. И няма начин в един прекрасен момент да не се окажеш вкъщи!

Две тийнейджърки с дебели палта ме подминават и се изкикват на глас, обаче аз съм прекалено съсредоточена, за да им обърна някакво внимание.

Лявата страна напред… дясната страна напред…

– Извинете – достига до съзнанието ми ядосан, дрезгав глас, – бихте ли се отместили, за да не блокирате тротоара?! – Обръщам се и за мой ужас виждам срещу себе си жена с бейзболна шапка на главата си и маратонки, която се приближава, повела пред себе си десетина кучета от всякакви породи и размери.

О, Боже! Не мога да разбера защо хората не си разхождат сами собствените си кучета! Така де, щом не обичаш да се разхождаш, тогава по-добре си вземи котка! Или пък аквариум с тропически рибки!

Но четириногите вече ме връхлитат. Всичките скимтят и лаят, и ръмжат, и клатят глави, и… Боже, не мога да повярвам на очите си! Един пудел вдига крак до крачето на безценното ми коктейлно шкафче!

– Престани! – изпищявам ужасено. – Махнете това куче оттук!

– Хайде, Фло – обажда се жената и ми хвърля убийствен поглед,

след което се отдалечава, повлечена от каишките на кучетата.

Не, безнадеждно е. Вижте само докъде съм стигнала! Даже не съм успяла да подмина края на витрината на „Антиките на Артър“, а вече съм като пребито куче.

– Е – чувам зад себе си ироничен глас, – може би в крайна сметка ще се решите да ви го доставим?

Обръщам се и виждам зад себе си Артър Греъм – собственика на антикварния магазин, подпрян на рамката на вратата на своята собственост, изтупан в безупречното си сако и вратовръзка.

– Ами… не знам. – Отпускам се на коктейлното шкафче и се старая да си придам безгрижен вид. Сякаш имам някакъв избор като се изключи възможността да си остана тук, на тротоара, до второ пришествие. – Може би.

– Седемдесет и пет долара, във всяко кътче на Манхатън – изрецетира той.

„Ама аз не съм във всяко кътче на Манхатън! – идва ми да изплача. – Аз съм само на две преки оттук!“

Артър ми се усмихва победоносно. Знае, че е спечелил този рунд.

– Окей – принуждавам се да кимна аз. – Може би идеята не е лоша.

Седя си и гледам как Артър прави знак на някакъв мъж, който, за мое най-голямо раздразнение, пристига и вдига шкафчето ми с такава лекота, сякаш е перце. После тръгвам след двамата мъже и се връщам в топлия, претъпкан с всевъзможни джунджурии магазин, където отново започвам да се оглеждам, макар че бях тук само преди десетина минути. Боже, обожавам го това място! Накъдето и да се обърнеш, все ще видиш нещо, което искаш да имаш! Като например онзи приказен резбован стол, и ръчно рисуваната кадифена покривка… Ама вижте само този удивителен стар часовник с махало! Всеки ден карат по нещо ново!

Не че идвам тук всеки ден, де.

Просто… нали се сещате… предполагам, че е така.

– Изборът ви е страхотен! – обажда се Артър, като посочва шкафчето ми за коктейли. – Определено имате око за тези работи. – Усмихва ми се и надрасква нещо на мъничка бележка.

– Не съм много сигурна, но щом казвате – отвръщам, като повдигам скромно рамене.

Въпреки че, ако трябва да бъдем честни, наистина имам око за тези работи. Някога с мама всяка неделя гледахме шоуто „Пътят на антиките“, така че няма начин част от експертните съвети от него да не се е просмукала и в мен.

– Това там е също много добро – казвам аз с глас на специалист, като кимвам по посока на голямо огледало в позлатена рамка.

– Ах, да – съгласява се Артър. – И модерно, разбира се…

– Разбира се – побързвам да се съглася с него.

Веднага схванах, естествено, че е модерно. Просто исках да подчертая, че придобивката е добра, като вътрешно имах предвид именно модерна.

– Интересуват ли ви сервизи от 1930-те, които биха могли да допълнят вашето шкафче за коктейли? – вдига очи към мен Артър. – Високи чаши… Гарафи… Тук имаме няколко прекрасни образци.

– О, да! – разцъфтявам аз. – Определено ме интересуват!

Чаши от 1930-те години! Така де, кой ще иска да пие от някакви си модерни боклуци, когато може да има нещо антично?!

Артър отваря големия си журнал с кожена подвързия и надпис „Колекционери“ и аз усещам как душата ми се изпълва с гордост. Аз съм колекционер! Аз съм вече пораснала!

– Мис Р. Блумууд… сервизи от 1930-те. Така. Имам телефонния ви номер, така че, ако пристигне нещо интересно, ще ви се обадя – отбелязва Артър, като преглежда страницата. – От този списък разбирам, че се интересувате също така и от вази от венецианско стъкло.

– Така ли? Ами… да.

Нещо ми е излязло от ума, че се интересувам от вази от венецианско стъкло. В интерес на истината даже не съм сигурна къде се дяна първата от този вид.

– А също така и от ланци за часовници от деветнадесети век… – продължава Артър, като прокарва пръст нагоре по страницата, – формички за кейк… ръчно бродирани възглавнички… – Вдига очи и ме поглежда. – Все още ли ви интересува всичко това?

– Ами… – прочиствам си гърлото аз. – Ако трябва да бъда честна, май онези ланци вече не са ми особено интересни. Нито пък формичките, за които споменахте.

– Разбирам. Ами викторианските лъжички за сладко?

Лъжички за сладко ли? Откъде накъде ми е хрумнало, че ще ми трябват някакви си древни лъжички, и то за сладко?!

– Знаете ли какво – изричам замислено, – мисля, че отсега нататък ще се придържам само към сервизите от 1930-те. Ще си събера истинска, пълна колекция от такива.

– Мисля, че постъпвате много разумно – усмихва ми се собственикът на антиквариата и започва методично да задраскава всяка точка от

така насъбралия се списък. – В такъв случай доскоро!

Когато излизам на улицата, установявам, че е настъпил арктически студ. Във въздуха прехвърчат снежинки. Но аз горя вътрешно. Горя от задоволство. Боже, каква фантастична инвестиция направих само! Истинско шкафче за коктейли от 1930-ге, а много скоро ще разполагам с абсолютно пасващ му сервиз чаши от същия период! Толкова съм горда със себе си! Просто не можете да си представите!

Абе, за какво излязох навън?

Да. Две кафета капучино.

* * *

С Люк живеем заедно в Ню Йорк вече близо година, а апартаментът ни е на Западна 11-та улица – в много приятен, озеленен квартал, излъчващ истинска атмосфера. Къщите се кипрят с малките си орнаментирани балкончета, солидни каменни стълби водят до всяка входна врата, а по тротоара има даже и дървета. Точно срещу нас живее някакъв тип, който свири джаз на пиано, и през летните вечери, когато вътре е задушно, с Люк излизаме на терасата на покрива на нашата сграда, сядаме на възглавнички, пийваме си вино и го слушаме. (Е, поне веднъж го направихме.)

Влизам в къщата и виждам, че в коридора ме очаква цяла купчина поща за нас. Прибирам я и бързо я преглеждам.

Досада…

Досада…

Британското издание на „Вог“? Аха!

Досада…

Боже! Сметката ми от „Сакс“ на Пето авеню!

Втренчвам се в плика за няколко секунди, след което го изваждам от купчината и го пъхвам в чантата си. Не че го крия, да не си помислите! Просто не виждам никакъв смисъл Люк да го зърва. Наскоро прочетох една страхотна статия, озаглавена „Прекалено много информация?“, в която се казваше, че човек трябва да филтрира събитията, които са му се случили през деня, а не да занимава партньора си с всяка нищожна дреболия, която би натоварила и без това натоварения му мозък. Там се казваше също така, че домът е светилище, в което на никого не е необходимо да знае абсолютно всичко. Което действително има смисъл, като се замислиш.

Така че, в последно време започнах най-старателно да филтрирам информацията. Но само отегчителните, рутинни дребни нещица от

ежедневието, като например… ами, като например сметките от магазините и точната сума, която съм платила за новите си обувки. И знаете ли какво? Теорията очевидно е вярна, защото оттогава насам отношенията ни с Люк са действително много различни!

Пъхвам под мишница останалата част от купчината с пликове и тръгвам нагоре по стълбите. От Англия няма нищо – не че точно днес очаквам нещо оттам. Защото довечера – познайте какво? Ние се прибираме вкъщи! За сватбата на най-добрата ми приятелка Сузи! Направо нямам търпение да се кача на самолета!

Тя се омъжва за Таркуин – един голям сладур, когото тя познава откакто се помни. (Всъщност той й е братовчед. Но всичко е напълно законно. Те провериха.) Сватбата ще бъде в дома на нейните родители в Хампшир. Ще има много шампанско, коне и каляски… А най-хубавото от всичко е, че аз ще съм шаферката!

При тази мисъл усещам, че нещо ме пробожда отвътре. С такова нетърпение очаквам това събитие! И не само защото ще съм шаферка, а и защото ще видя Сузи, моите родители и моя роден дом. Вчера се сетих, че не съм стъпвала в Англия повече от шест месеца, което внезапно ми се стори невероятно дълъг период от време. Така и не успях да видя как татко го избраха за капитан на местния голф клуб – нещо, за което той бе мечтал през целия си живот. Освен това пропуснах и скандала, когато Сиобхан от църквата взел, че откраднал парите за поправка на покрива й и отпрашил с тях за Кипър. А най-много съжалявам за това, че изпуснах годежа на Сузи, макар че само две седмици след това тя пристигна в Щатите, за да ми покаже пръстена си.

Не че ми е мъчно чак толкова, защото в края на краищата тук си прекарвам страхотно. Работата ми в „Барнис“ е перфектна, животът ми в Уест Вилидж също е перфектен. Обичам да крача по малките улички, скътани далеч от натовареното движение на града, да си купувам малки кексчета от хлебарницата „Миньола“ всяка събота сутрин и на връщане да минавам през пазара. Като цяло обичам всичко, което имам тук, в Ню Йорк. Освен може би майката на Люк.

И все пак нищо не може да се сравни с родния дом.

* * *

Когато стигам до втория етаж, откъм нашата врата до ушите ми достига музика и сърцето ми потрепва в очакване. Сигурно е Дани, когото оставих да работи у нас. Сигурно вече е свършил. Моята рокля е готова!

Дани Ковиц живее над нас, в апартамента на брат си и откакто съм в Ню Йорк, той стана моят най-добър приятел, фантастичен дизайнер е, наистина много талантлив – макар че засега не е преуспял особено.

Е, ако трябва да бъдем честни, изобщо не е успял. Пет години след завършване на дизайнерския колеж той продължава да чака своя голям пробив. Но, както и самият Дани често обича да казва, да пробиеш като дизайнер е дори по-трудно от това да пробиеш като актьор. Ако не познаваш подходящите хора или ако баща ти не е някой от бившите бийтълси, то тогава по-добре забрави. Толкова ми е мъчно за него, защото той действително заслужава да направи кариера! Така че веднага, щом Сузи официално ме покани да стана нейна шаферка, аз го помолих да ми ушие роклята. Защото важното в случая е, че на сватбата на Сузи ще има всякакви важни, богати особи. И аз се надявам, че всички ще се скупчат да ме питат кой ми е шил роклята, а когато мълвата се понесе, Дани ще се прочуе!

Направо нямам търпение да зърна каква изненада ми е приготвил! Всички скици, които ми показа, бяха буквално зашеметяващи – а освен това ръчно ушита рокля би изисквала далеч по-голямо майсторство и изпипване на подробностите от онези, които просто сваляш от закачалката и обличаш. Например горната част ще представлява ръчно бродиран корсет, към който Дани предложи да прикачи рождените камъни на всички главни гости на сватбата. Толкова е оригинален!

Единственото ми дребно притеснение (нищо особено, само леко нрисвиване под лъжичката) е, че сватбата е след два дена, а аз още не съм направила дори първа проба. Даже не съм зървала роклята. Тази сутрин звъннах на вратата му, за да му напомня, че полетът ми за Англия е днес, а след като той най-накрая успя да се довлече до прага, ми обеща, че до обяд ще я е завършил. Заяви, че винаги оставя идеите си да ферментират в главата му до последния момент – тогава внезапно получавал прилив на адреналин и вдъхновение и работел невероятно бързо. Просто по този начин работел – или поне така ме увери – и никога досега не бил закъснявал с крайните срокове.

Отварям вратата и весело извиквам: „Здрасти!“ Никакъв отговор. Отварям вратата към многофункционалната ни всекидневна. От радиото се носи гласът на Мадона, телевизорът е включен на МТУ, а кучето робот на Дани се опитва да се качи на дивана.

Самият Дани се е проснал върху шивашката си машина сред облак от златиста коприна и здраво похърква.

– Дани! – изписквам ужасена. – Хей, човече, събуди се!

Дани се стряска, сяда и потрива слабоватото си лице. Къдравата му коса стърчи на всички страни, а бледосините му очи са още по-кръвясали дори от сутринта, когато се дотътри, за да ми отвори вратата. Мършавата му фигура е облечена в стара сива тениска, а от прокъсаните му дънки стърчат костеливите му колене, в комплект с раната, която получил, докато карал ролери през уикенда. Прилича на десетгодишен хлапак с набола брада.

– Беки – изломотва едва той. – Здрасти! Какво правиш тук?

– Това е моят апартамент. Да не би да си забравил? Реши, че ще работиш тук, защото токът ти спрял.

– Да бе, вярно – смотолевя той и се оглежда замаяно. – Така беше.

– Добре ли си? – втренчвам се притеснена в него аз. – Имам кафе, ако искаш.

Подавам му пълна догоре чаша и той отпива жадно две големи глътки. После погледът му се приземява върху купчината поща в ръцете ми и за първи път, откакто го видях сутринта, изглежда, като че ли се събуди.

– Ей, това там британският „Вог“ ли е?

– Кое?… А, да – отвръщам неопределено и небрежно оставям списанието максимално далече от ръцете му. – Е, как върви моята рокля?

– Страхотно, да знаеш! Всичко е напълно под контрол.

– Вече мога ли да я пробвам?

Тишина. Дани заковава поглед върху купчината златиста коприна пред него, сякаш я вижда за първи път през живота си.

– Не, все още не можеш – изрича накрая.

– Но ще бъде ли готова навреме?

– Разбира се! Непременно! – Дани отпуска крак върху педала на машината и тя започва да бръмчи. – Знаеш ли какво? – опитва се да надвика бръмченето той. – Няма да ти се разсърдя, ако ми донесеш чаша вода.

– Идва веднага!

Влизам стремително в кухнята, завъртам кранчето на чешмата и чакам водата да се изстуди добре. Водопроводната инсталация в тази сграда има твърде ексцентрично поведение, затова непрекъснато тормозим собственичката госпожа Уотс да я поправи. Но тя живее на хиляди километри оттук – във Флорида, и очевидно изобщо не я интересува какво става в собствеността й. Като изключим този малък проблем, всичко тук е прекрасно. Апартаментът ни е направо огромен по нюйоркските стандарти, с дървени подови настилки и камина, както и големи прозорци от пода до тавана.

(Мама и татко, разбира се, изобщо не бяха впечатлени, когато ни идваха на гости. Първо, изобщо не проумяха защо не живеем в къща. Не можаха да разберат и защо кухнята ни е толкова малка. После пък започнаха да ни опяват, че е срамота, че си нямаме градинка и че не съм ли чувала, че съседът Том се е преместил в къща с градина от двеста и петдесет квадрата? Ама как може така! Само че те изобщо не знаеха, че ако в Ню Йорк се намери двеста и петдесет квадрата свободна площ, някой автоматично ще издигне на нея огромен небостъргач с офиси.)

– Добре, ето. Е, как е… – Влизам във всекидневната и думите ми увисват. Шевната машина е спряла, а Дани се е захласнал по моя „Вог“.

– Дани! – надавам вой аз. – Ами моята рокля?!

– Видя ли това! – писука Дани и забива пръст в една страница. – „Колекцията на Хамиш Фаргъл се превърна в ярка демонстрация на обичайния за него замах и въображение“ – чете на глас той. – Ама чакай малко! Та талантът на този човек е равен на кръгла нула! Кръгла нула, чуваш ли ме?! Знаеш ли, че бяхме състуденти с него? Веднъж буквално ми измъкна изпод носа една страхотна идея… – Вдига поглед към мен и присвива подозрително очи. – В „Барнис“ имате ли негови неща?

– Ами… нямам представа – решавам да излъжа аз.

Дани страда от фикс-идеята неговите дрехи да се продават в „Барнис“. Това е единственото нещо, което иска от живота. И само защото аз работя там като личен продавач-консултант, той очевидно си е въобразил, че ще мога да му уреждам срещи с мениджъра по продажбите.

В интерес на истината аз действително му уредих среща с мениджъра по продажбите. Първия път Дани пристигна на срещата със седмица закъснение, през което време тя бе заминала за Милано. Втория път той й демонстрира едно сако, но докато шефката го пробваше, всичките му копчета изпопадаха като конфети.

Господи! Къде ми е бил акълът, когато му предложих да ми ушие шаферската рокля?!

– Дани, кажи ми честно. Роклята ми ще бъде ли готова навреме?

Продължителна пауза.

– Толкова ли е важно да бъде готова точно за днес? – пита той накрая. – Искам да кажа, точно за днес ли?

– След шест часа трябва да се кача на самолета? – Гласът ми се извисява с една октава. – А към олтара след булката трябва да тръгна само след… – Не довършвам и поклащам глава. – Виж какво, в крайна сметка не се тревожи. Ще облека нещо друго.

– Нещо друго ли?! – граква невярващо Дани, хвърля списанието и

се втренчва пребледнял в мен. – Какво искаш да кажеш с това „нещо друго“?

– Е, ами…

– Да не би да ме уволняваш? – И ме поглежда така, сякаш току-що съм му съобщила, че с десетгодишния ни брак е свършено. – Само защото малко позакъснявам с графика?!

– Не те уволнявам! Просто искам да кажа… така де, каква шаферка ще съм без рокля, а?!

– Но какво друго би могла да облечеш?

– Де да знам… – започвам да кърша ръце аз. – Вярно, че в гардероба ми имам нещо като дълбок резерв, но…

Сърце не ми дава да му призная, че всъщност имам три резервни варианта. А в „Барнис“ са ми запазили още две неща.

– От кого?

– Ами… от Дона Карън – преглъщам виновно.

– Дона Карън, а?! – Гласът му се срива от това велико предателство. – Значи предпочиташ Дона Карън пред мен, така ли?

– Не, разбира се! Но, виж сега, искам да кажа, че тя поне е налице, готова е, всичко й е зашито и…

– Облечи моята рокля!

– Дани…

– Облечи моята рокля, моля те! – Той пада на колене на пода и започва да пристъпва към мен, влачейки краката си. – Ще стане готова! Ще видиш! Ще работя денонощно…

– Но ние не разполагаме нито с ден, нито с нощ, Дани! Имаме само… колко – три часа!

– Тогава ще работя цели три часа! Ще я направя!

– Да не би да искаш да ми кажеш, че можеш да ушиеш ръчно бродиран корсет само за три часа?! – възкликвам невярващо аз.

Дани ме поглежда сконфузено.

– Е, в такъв случай може би ще ни се наложи да попроменим мъничко дизайна…

– Как да го променим?

Известно време той потропва с пръсти по масата, после вдига глава и отсича:

– Имаш ли обикновена бяла тениска?

– Тениска ли?! – едва успявам да скрия потреса си аз.

– Ще стане страхотно! Обещавам ти! – Откъм улицата до нас достига звук от спиране на микробус и той надниква през прозореца. – Ей,

да не би да си купила още някоя антика?

* * *

Само час по-късно стоя пред огледалото и се взирам в отражението си. Облечена съм в рокля с богато надиплена пола от златиста коприна, върху която е кацнала моята бяла тениска, напълно трансформирана и неузнаваема. Дани й е изтръгнал ръкавите, пришил й е пайети, събрал е подгъва и е създал нови линии там, където доскоро не е имало нищо – с една дума, превърнал я е в най-приказната горна част на рокля, която някога съм виждала.

– Страхотна е! – обръщам се към Дани аз, цялата сияеща. – Буквално се влюбих в нея! Ще бъда най-готината шаферка в целия свят!

– Става, нали? – свива небрежно рамене той, но не може да скрие от мен, че е доволен от себе си.

Отпивам поредната глътка от моя коктейл и пресушавам чашата.

– Божествено! Да си направим ли по още едно?

– Какво имаше в този?

– О-о-о… ами… – започвам и поглеждам несигурно бутилките, подредени върху шкафчето за коктейли. – Май не съм особено сигурна.

Качването на коктейлния шкаф нагоре по стълбите и вкарването му в апартамента малко се позакучи. Ако трябва да бъдем честни, оказа се малко по-големичък, отколкото си го спомням и не съм убедена, че ще влезе в онази малка ниша зад дивана, където бях планирала да го сложа. Въпреки това изглежда фантастично! Сега стои гордо в средата на стаята и ние вече го включихме порядъчно в употреба. Веднага щом шкафът пристигна, Дани се качи у тях и прерови всичките бутилки с алкохол на брат си Рандал, а аз от своя страна пренесох от кухнята всичко, което успях да намеря. Изпихме по една маргарита, както и по един гимлет, после по едно мое изобретение, наречено коктейл „Блумууд“, което се състои от водка, портокал и бонбонки „M & M“, които просто трябва да загребеш с лъжицата и да ги изсипеш в чашата.

– Дай ми горната част. Искам малко да постегна рамото.

Аз смъквам горната част, подавам му я и се пресягам за моя пуловер, без ни най-малка доза свенливост. Така де, та това е Дани. Той вдява игла и конец и започва уверено да събира подгъва на тениската.

– Я ми разкажи повече за тези твои смахнати приятели, братовчедите, които ще се женят? Каква е историята им?

– Изобщо не са смахнати! – възкликвам възмутено аз. След известно колебание обаче добавям: – Добре де, Таркуин е може би мъничко

смахнат, обаче Сузи изобщо не е такава! Тя е най-добрата ми приятелка!

Дани повдига вежди и пита:

– Хубаво, ама не можаха ли да намерят да се оженят за някой друг, а не да се женят в собственото си семейство? Да не би да е било като: „Окей, мама вече са я взели… сестра ми е прекалено дебела… кучето… пфу, не ми харесва козината…“

– Престани! – скастрям го аз, но не мога да спра да се хиля. – Просто внезапно осъзнаха, че са родени един за друг.

– Както в „Когато Хари срещна Сали“ ли? – обажда се Дани, преправя си гласа и започва тържествено, като говорителите по по телевизията: – „Те бяха приятели. Те произхождаха от едно и също генетично блато.“

– Дани!

– Окей – предава се той и скъсва експертно конеца. – Ами вие с Люк?

– Какво ние с Люк?

– Не смятате ли да се жените?

– Аз… ами нямам никаква представа – смотолевям и усещам, че се изчервявам. – Ако трябва да си призная, тази мисъл дори и не ми е минавала през ума.

Което си е напълно вярно.

* * *

Добре де, не съвсем. Не е напълно вярно. Може и да ми е минавало през ум от време на време. Ама много рядко. Няколко пъти съм си драскала съчетанието „Беки Брандън“ в бележника, просто за да видя как изглежда. Вероятно се е случвало един-два пъти да прехвърля и списанието „Сватбите на Марта Стюарт“. Ей така, от чисто любопитство.

Може и също така да ми е хрумвало, че Сузи се омъжва, а двамата с Таркуин ходеха много по-малко, отколкото ние с Люк се познаваме.

Но… как да ви кажа. Не е чак толкова важно. Аз наистина не си падам много по сватбите. Всъщност, ако Люк ме попита, аз вероятно ще кажа „не“.

Хубаво де, не съм съвсем честна. Може би ще кажа „да“.

Важното в случая е, че това надали ще се случи. Люк не желае да се жени „още много дълго време, ако въобще се ожени“. Изрекъл тези думи в едно интервю за „Телеграф“ преди три години, което открих случайно в неговата папка с изрезки. (Не че търсех нарочно. Просто се оглеждах за някакво ластиче.) Статията бе посветена главно на неговия

бизнес, но са го питали и за лични неща. А под снимката му са поставили надписа: „Брандън: бракът е на последно място в моя списък.“

Мен това ме устройва. И в моя списък е на последно място.

* * *

Докато Дани ми довършва роклята, аз се заемам с малко домакинска работа. Което означава, че хвърлям мръсните чинии в мивката – да си киснат на воля, изтривам едно петънце от барплота, а после пренареждам бурканчетата с подправки според цвета. Тази работа е толкова удовлетворителна. Почти като да организираш флумастрите си както в доброто старо време.

– А трудно ли ви е да живеете заедно на вас двамата? – чувам гласа на Дани, който е застанал на прага на кухнята и ме наблюдава.

– Не – обръщам се и го поглеждам изумено. – Защо питаш?

– Приятелката ми Кърсти веднъж се опита да поживее с приятеля си. Истинска катастрофа. Непрекъснато се караха и биеха. Та тя сподели с мен, че направо не разбира как хората го правят – да живеят заедно де.

Премествам бурканчето с кимион до това със замбун (абе, какво е това „замбун“, за бога?), изпълнена със самодоволство. Истината е, че откакто живеем с Люк, нямаме почти никакви проблеми. (Освен може би онзи случай, когато реших да пребоядисам банята и изцапах новия му костюм със златиста блажна боя. Обаче това не се брои, защото, както и самият той призна по-късно, малко е прекалил с реакцията си, защото всеки, който има макар и капчица мозък в главата си, е щял да забележи, че боята по стената е прясна.)

Сега, като се замисля, може и да сме имали от време на време по някое и друго търкане относно колко дрехи си купувам. Може би понякога Люк е отварял гардероба и е възкликвал раздразнено: „Смяташ ли да облечеш някога всичко това?“

Може и да сме имали също така и по някое и друго пререк… – открита дискусия относно часовете, които Люк прекарва на работа. Той ръководи своя собствена, изключително преуспяваща компания за връзки с обществеността, наречена „Брандън Къмюникейшънс“, която има клонове в Ню Йорк и Лондон и непрекъснато се разраства. Люк много обича работата си и е възможно един-два пъти да съм му отправяла обвинения, че нея обича повече от мен.

Важното обаче е, че ние сме зряла, способна на гъвкавост двойка, която умее да разговаря и така да решава проблемите си. Наскоро ходихме на обяд и си поговорихме хубавичко – тогава аз дадох искрено

обещание да се опитам да пазарувам малко по-малко, а Люк даде искрено обещание да се опита да работи по-малко. После той се върна в офиса си, а аз се отправих към „Дийн и Делука“, за да купя вечеря. (И намерих онзи вълшебен студено рафиниран зехтин с пресовани портокали, за който все някога трябва да намеря някоя рецепта.)

– Върху съвместното съжителство трябва да се работи непрекъснато – изричам дълбокомислено аз. – Трябва да се проявява гъвкавост. Трябва не само да вземаш, а и да даваш.

– Сериозно?

– Ами да! Двамата с Люк споделяме и парите, и задачите си – всичко е въпрос на добра екипна работа. Най-важното е никога да не живееш с илюзията, че нещата завинаги ще си останат същите, каквито са били и в началото. Трябва да се приспособявате.

– Така ли? – възкликна Дани, искрено заинтригуван. – И кой, според теб, се приспособява повече повече от другия – ти или Люк?

Хвърлям му порция доста сериозно мислене и накрая отвръщам:

– Всъщност е доста трудно да се каже кой. Предполагам, че и двамата. По равно.

– Ами всичките тези неща? – пита Дани и обхваща с жест натурията в апартамента ни. – Кои са повече – твоите или неговите?

– Ммммм… – оглеждам се замислено, обхващайки с поглед всичките ми свещи за ароматерапия, старомодните дантелени възглавнички от най-висока класа и купчините списания. За части от секундата спомените ми се връщат към безупречно подредения някогашен апартамент на Люк в Лондон, обзаведен в минималистичен стил.

– Как да ти кажа – изричам бавно, – по малко и от двете.

Което си е отчасти вярно. Така де, лаптопът в спалнята нали е на Люк?

– Най-важното е, че между нас няма никакви търкания – продължавам компетентно. – Ние мислим като един човек. Ние сме като… едно цяло.

– Това е страхотно! – констатира Дани и протяга ръка към една ябълка във фруктиерата наблизо. – Значи сте късметлии.

– Знам, че е така – кимвам и го поглеждам съзаклятнически. – И ще ти кажа една тайна: двамата с Люк сме толкова синхронизирани, като че ли… като че ли между двама ни съществува някакво ълка във фруктиерата наблизо. авам ения [???] някогашен апартамент на Люк в Лондон, обзаведен в минималшесто чувство.

– Сериозно?! – възкликва изумено Дани. – Ти да не ме премяташ?

– Нищо подобно! Много добре знам какво се кани да отговори той или поне го чувствам, когато е някъде наблизо…

– Като… като Силата?

– Нещо такова – отвръщам и свивам рамене с престорена равнодушие. – Но за нас то е като някаква дарба и затова не се замислям особено много какво е всъщност.

– Поздрави, Оби уан Кеноби! – изрича плътен глас зад нас и двамата с Дани си изкарваме ангелите. Аз се обръщам рязко. И ето ти го Люк, застанал на прага, ухилен до уши. Лицето му е зачервено от студа навън, по тъмната му коса са полепнали снежинки и изглежда толкова висок, че стаята внезапно ми се струва много по-миниатюрна.

– Люк! – изпищявам. – Уплаши ни!

– Извинявай! Предположих, че вече си усетила моето присъствие.

– Да, ама… Добре де, май че наистина усетих нещо… – изломотвам отбранително.

– Със сигурност си усетила – казва той и ме дарява с целувка. – Здрасти, Дани!

– Здрасти! – отвръща Дани и погледът му проследява как Люк си съблича тъмносиньото кашмирено палто, как си разхлабва ръкавелите и едновременно с това си разхлабва и вратовръзката – с онези толкова характерни за него уверени движения.

Веднъж, когато бяхме доста нафиркани, Дани ме попита: „Люк по същия начин ли прави любов, както отваря бутилка шампанско?“ И въпреки че тогава аз изписках и го ударих, и му заявих, че това не е негова работа, схванах какво е имал предвид. Люк никога не се тутка, не се колебае и не изглежда объркан! Той винаги изглежда така, като че ли отлично знае какво иска и винаги го получава – независимо дали става въпрос за отваряне на бутилка шампанско или за нов клиент на неговата компания, или в леглото.

Както и да е. Неко просто кажем, че откакто живеем заедно, хоризонтът ми доста се разшири.

А сега той взема купчината с писма и започва бързо да ги преглежда.

– Е, какво става с теб, Дани?

– Всичко е наред, благодаря – отговаря Дани и отхапва от ябълката. – А как е светът на големите финанси? Днес вижда ли се с брат ми?

Братът на Дани – Рандал, работи в една финансова компания и двамата с Люк са обядвали два-три пъти.

– Точно днес не.

– Тогава, когато го видиш, попитай го да не би да е понапълнял малко. Ей така, между другото. Кажи просто: „Рандал, струваш ми се малко понаедрял в последно време.“ А после може и да направиш някакъв коментар във връзка с избора му на ордьовър. Той е абсолютен параноик на тема напълняване. Направо е абсурден.

– Това е тя, братската любов – отбелязва Люк. – Чудничко, нали? – Стига до края на купчината пликове и ме поглежда с леко смръщена физиономия.

– Беки, не е ли пристигнало още извлечението от общата ни банкова сметка?

– Ами… не е. Засега. – Усмихвам му се успокояващо. – Предполагам, че ще пристигне утре.

Това не е съвсем вярно. Извлечението от общата ни банкова сметка всъщност пристигна вчера, обаче аз го пъхнах директно в чекмеджето с бельото ми. Изпитвам лека тревога относно някои от точките там, така че съм решила да проверя дали не мога да направя нещо, за да оправя създалата се ситуация. Истината е, че въпреки думите, които наговорих на Дани, намирам работата с тази наша обща банкова сметка малко завързана.

Не ме разбирайте погрешно – аз изцяло подкрепям идеята парите ни да бъдат общи. В интерес на истината, с ръка на сърцето си признавам, че обожавам да харча общите пари на Люк. Преживяването направо ме замайва! Просто не ми допада особено, когато той внезапно попита: „За какво са тези седемдесет долара, похарчени в «Блумингдейлс»?“, а аз не мога да си спомня веднага. Затова съм си изработила една изцяло новаторска тактика – колкото проста, толкова и брилянтна.

И тя се състои в следното: случайно разливаш нещо върху банковото извлечение, така че да не може да се разчете.

– Ще си взема един душ – заявява Люк, като прибира пощата. И почти е излязъл от стаята, когато внезапно се заковава на място. Обръща се много, много бавно и се вторачва в шкафчето за коктейли, като че ли го вижда за първи път.

– Какво е това? – изрича бавно.

– Това е шкафче за коктейли – изчуруликвам весело аз.

– И откъде се появи тук?

– То… ами… купих го днес.

– Беки… – Люк притваря очи. – Мисля, че се разбрахме – стига повече боклуци.

– Но това не е боклук! Това е истински образец на 1930-те! С

негова помощ всяка вечер можем да си приготвяме вълшебни коктейли! – Забелязвам изражението му и незнайно защо по гърба ми запълзява мравучкане, което ме кара да забърборя объркано: – Виж сега, знам, че се споразумяхме да не купуваме повече никакви мебели. Но това тук е различно. Искам да кажа, че когато човек зърне нещо такова, просто няма как – трябва да го грабне веднага!

Млъквам и прехапвам устни. Без да каже и думица, Люк тръгва бавно по посока на шкафчето. Прокарва ръка по повърхността му, а после вдига един от шейкърите, здраво стиснал устни.

– Люк, скъпи, просто си помислих, че ще е добре да го имаме! Смятах, че ще ти хареса! Човекът в магазина отбеляза, че имам око за тези работи и…

– Око за тези работи – повтаря като ехо Люк, но определено невярващо.

Аз ахвам и изпищявам, когато го виждам да подхвърля шейкъра във въздуха, а после примигвам, чакайки го да падне и да се строши на дървения ни под. Обаче точно в този момент Люк неочаквано го хваща. Двамата с Дани пак ахваме, когато той отново го подхвърля нагоре, завърта го с жест на експерт и го изтъркулва по ръката си.

– Боже, направо не мога да повярвам, че толкова време вече живея с Том Круз!

– Едно лято работих като барман – отвръща Люк и по лицето му се разлива усмивка.

– Научи ме как се прави! – изписквам възторжено аз. – Искам и аз да стана експерт като теб!

– И аз, и аз! – включва се Дани. Грабва другия шейкър, опитва се неумело да го завърти, после ми го подхвърля. Аз се опитвам да го хвана, обаче шейкърът пада на дивана.

– Кашкавалени пръсти! – присмива ми се Дани. – Хайде, Беки! Трябва да се поупражняваш за хващане на булчинския букет!

– Няма нужда! За какво ми е?!

– Напротив, има нужда! Нали искаш да бъдеш следващата, а?!

– Дани, моля ти се… – опитвам се да се разсмея безгрижно.

– Вие двамата определено трябва да се ожените – продължава Дани, без изобщо да обръща внимание на настойчивите погледи, които му хвърлям. После взема отново шейкъра и започва да си го подхвърля от ръка в ръка. – Перфектни сте! Вижте се само! Живеете заедно, не се опитвате да се убиете взаимно, нямате роднинска връзка помежду си… Аз бих могъл да ти ушия приказна рокля… – оставя шейкъра на място и

внезапно ме поглежда сериозно. – Ей, Беки, слушай! Обещай ми, че когато се ожениш, ще ми позволиш да ти ушия роклята!

Но това е истински кошмар! Ако продължава така, Люк веднага ще си помисли, че аз се опитвам да го принудя на тази стъпка! Може даже да си въобрази, че съм помолила Дани нарочно да повдигне тази тема!

Трябва веднага да поправя щетите! Светкавично!

– Всъщност, аз не искам да се омъжвам – чувам се незнайно защо да изричам. – Или поне не и за следващите десет години.

– Така ли?! – възкликва невярващо Дани. – Наистина ли не искаш?!

– Вярно ли е това? – включва се и Люк и ме поглежда с неразгадаемо изражение. – Нямах представа, че се чувстваш така.

– Нямаше ли? – отвръщам, като се старая да звуча напълно безгрижно. – Е, сега вече знаеш!

– И защо не искаш да се омъжваш още десет години? – пита Дани.

– Аз… хммм… – прочиствам си гърлото. – Работата е такава… в общи линии… има много неща, които ми се иска да свърша преди това. Искам да се концентрирам върху кариерата си и искам да… да реализирам пълния си потенциал… и… да се опозная по-добре… първо… и… да се превърна в завършен… цялостен човек. Да.

Млъквам и отправям предизвикателен поглед към удивените очи на Люк.

– Разбирам – изрича накрая той и кимва. – Е, звучи ми напълно разумно. – Поглежда шейкъра за коктейли в ръцете си, после го оставя на мястото му и заявява: – Хубаво. Май е най-добре да започвам да си стягам багажа.

Чакайте малко! Ама от него нали не се очакваше да се съгласи с мен, не е ли така?!

Две

Пристигаме на лондонското летище „Хийтроу“ в седем на другата сутрин и веднага се качваме на взетата под наем кола. Докато пътуваме към дома на родителите на Сузи в Хампшир, аз съзерцавам унесено заснежените поля наоколо, живите плетове, нивите и китните селца, сякаш никога досега не съм ги виждала. След Манхатън всичко ми се струва толкова миниатюрно и някак си… кукленско. За първи път ми става ясно защо всеки попаднал във Великобритания американец се лута като обезумял и непрекъснато чирика колко „чудато“ е всичко наоколо.

– Сега накъде? – стряска ме гласът на Люк и аз осъзнавам, че сме попаднали на поредното кръстовище.

– Ами, тук определено трябва да завием наляво. Така де… надясно. Не, искам да кажа наляво!

Докато колата взема завоя, аз започвам да тършувам в чантата си, за да открия поканата и да проверя още веднъж адреса.

„Сър Гилбърт и лейди Клийт-Стюарт
Ви канят най-учтиво на…“

Вторачвам се като хипнотизирана в изисканото калиграфско писмо на поканата. Боже, още не мога да повярвам, че Сузи и Таркуин се женят!

Така де. Не че не вярвам. В крайна сметка двамата ходят вече повече от година, а Таркуин даже се е преместил да живее при Сузи в апартамента, в който някога живеех и аз – макар че, доколкото разбирам, те прекарват все по-голяма част от времето си в Шотландия. И двамата са много сладки, и улегнали, и всички са единодушни, че от тях ще излезе прекрасна двойка.

Но от време на време, когато не съм концентрирана, непослушното ми съзнание внезапно изпищява: „Каквооо?! Сузи и Таркуин?!“

Та доскоро Таркуин си беше просто странният братовчед на Сузи! Години наред той беше просто онзи непохватен тъпанар в ъгъла, който се разнася навсякъде със старомодните си сака и страда от неконтролируемия импулс да си тананика Вагнер на публични места. Той беше онзи тип, който рядко се осмеляваше да пристъпи извън стените на шотландския си замък – а в редките случаи, когато събереше смелост, бе, за да направи някоя идиотска грешка, като например онзи случай, когато

ме изведе на най-гадната среща в живота ми (макар че по взаимно съгласие никой повече не отваря и думица по този въпрос).

Обаче сега същият този тип е… ами, гаджето на Сузи. Макар че си е все така непохватен и все така неспособен да се излекува от пристрастеността си към вълнените пуловери, плетени от старата му бавачка. И все така нуждаещ се от малко шлифовка. Но Сузи си го обича и такъв – а в случая това е най-важното.

Боже, не бива отсега да се разплаквам! Още не! Трябва да се стегна!

– Харбъро Хол – прочита Люк, спирайки за миг пред две ронещи се каменни колони. – Това ли е?

– Хммм… – подсмърчам аз и се опитвам да си придам делови вид. – Да, това е. Продължавай напред.

Гостувала съм на Сузи сигурно хиляди пъти, но винаги забравям колко импозантна е къщата им. Влизаме в дългия, подобен на тунел път, от двете страни на който се възправят огромни дървета, и накрая стигаме до чакълената алея. Къщата е сива и величествена, а колоните отпред и бръшлянът по стените подсказват, че е и много стара.

– Хубава къщичка – отбелязва Люк, докато се насочваме към парадния вход. – Знаеш ли на колко години е?

– Нямам представа – отвръщам неопределено. – Предава се в семейството им вече поколения наред.

Дръпвам шнура на звънеца – ей така, за всеки случай, просто за да проверя дали случайно някой не го е оправил – но очевидно не са стигнали още до него. После почуквам два пъти с тежкото древно чукало – и когато и този път никой не отваря, аз бутвам вратата и се озовавам в огромното, покрито с каменни плочи фоайе, където край пращящите съчки в камината спи кротко стар лабрадор.

– Ехо! – викам. – Сузи!

И в този момент забелязвам, че в стария удобен фотьойл край камината похърква и бащата на Сузи. Честно да ви призная, изпитвам известен страх от този човек. И за нищо на света не ми се ще да го будя.

– Сузи! – прошепвам изтръпнала.

– Беки! Стори ми се, че чух нещо, но…

Вдигам глава – и ето я моята Сузи, изправена на огромнотс стълбище, с халат от шотландско каре, спускаща се величествено по гърба й руса коса и превъзбудена усмивка.

– Сузи!

Изстрелвам се по стълбите и я притискам в обятията си. Когато

най-накрая се отдръпвам, забелязвам, че и двете сме се сдобили с някакъв необичаен цвят около очите. Изкисквам се смутено. Боже, колко ми е липсвала Сузи – много повече, отколкото съм си давала сметка!

– Хайде в стаята ми! – дърпа ме нетърпеливо тя. – Искам да ти покажа роклята си!

– Наистина ли е толкова хубава, колкото изглеждаше на снимките? – питам превъзбудено аз.

– Божествена е! Освен това трябва да видиш и най-жестокия корсет от „Ригби и Пелър“, с който се сдобих, както и разкошното бельо…

Люк си прочиства гърлото и двете се обръщаме стреснато.

– О! – възкликва Сузи. – Много се извинявам, Люк! В кухнята ще намериш готово кафе, вестници и каквото си искаш. Можеш да минеш ето оттам – посочва му тя някакъв коридор. – Ако си гладен, госпожа Гиъринг ще ти приготви яйца с бекон.

– Значи госпожа Гиъринг е точно жената, която ми трябва – усмихва се Люк и добавя: – До скоро, момичета!

* * *

Стаята на Сузи е голяма, просторна и гледа към градината. Макар че думата „градина“ надали е в състояние да обхване дванадесетте хиляди акра площ, с моравите, спускащи се от къщата чак до кедровата горичка в далечината и езерото, в което Сузи едва не се удавила, когато била на три годинки. Вляво се вижда обградената с тухлени стени розова градина, с красивите й алеи и чакълените й пътечки, където Таркуин е направил предложение на Сузи. (Доколкото знам, той е паднал на едно коляно, а когато се е изправил, по панталона му били залепнали камъчета. Напълно в негов стил.) Вдясно е старият тенискорт, след който следва обширна тревна площ, простираща се до живия плет, отвъд който пък се намира църковният двор на селото. Поглеждам през прозореца и зървам огромна палатка, издигаща се чак до другия край на къщата. Над алеята, която се вие през тенискорта и тревната площ и достига до църквата, в момента издигат тента.

– Да не би да възнамеряваш да изминеш пеш цялото това разстояние до църквата?! – възкликвам ужасено, представяйки си безценните сватбени обувки на Ема Хоуп, които Сузи си купи.

– Не, глупаче! Ще отида дотам с каляска. Но гостите ще могат да минат под тентата, без да се намокрят, а освен това на всеки няколко крачки ще има сервитьори с подноси горещо уиски.

– Господи, ще бъде грандиозно! – възкликвам, съзерцавайки

някакъв мъж в дънки, който се навежда и започва да забива поредния кол за тентата в твърдата земя. И пряко волята си усещам, че ме пробожда лека завист – винаги съм си мечтала да имам грандиозна сватба, с коне, каляски и други такива приказни неща.

– Така си е! Ще стане много красиво! – разцъфтява щастливо Сузи. – Извини ме за момент, само да си измия зъбите…

И тя изчезва в банята, а аз се замотавам пред тоалетката й, където зървам прикрепеното към огледалото съобщение за годежа й. „Нейно благородие Сюзан Клийт-Стюарт и Негово благородие Таркуин Клийт-Стюарт.“ Ужас! Все забравям колко велика е Сузи!

– И аз искам да имам титла – отсичам, когато Сузи се появява обратно в стаята с четка за зъби в ръка. – Чувствам се толкова невзрачна! Как мога да я получа според теб?

– Въобще не ти трябва! – заявява Сузи, сбърчила нос. – Титлите са голяма глупост! Непрекъснато получаваш писма, които започват например със: „Скъпа госпожо ваше благородие…“ от хора, които изобщо си нямат понятие от благородство.

– Нищо. Ще бъде много готино! Каква бих могла да стана според теб?

– Ами… – замисля се Сузи и започва да навива кичур коса между пръстите си, – какво ще кажеш например за „Дейм (Титла на жена с ордена на Британската империя. – Бел. прев.) Беки Блумууд“?

– Звучи ми така, сякаш съм към деветдесет и три годишна – отвръщам колебливо. – Не може ли например… Беки Блумууд, MBE (MBE – член на Ордена на Британската империя. На практика това е същото като горната титла. – Бел. прев.). Тези титли в края на имената са по-лесни за получаване, нали?

– Фасулска работа – изрича уверено Сузи. – Можеш да получиш титла за заслуги в областта на индустрията или нещо такова. Ако искаш, мога да те номинирам. А сега дай да ти видя роклята.

– Окей – кимвам, вдигам куфара си на леглото, щраквам ключалката и внимателно измъквам оттам творението на Дани. – Какво ще кажеш? – вдигам я върху себе си аз и гордо разстилам златистата коприна. – Много е шик, нали?!

– Направо е фантастична! – ахва Сузи и се втренчва в роклята с широко отворени очи. – Никога не съм виждала подобно нещо! – Опипва пайетите на рамото и добавя: – Откъде взе този разкош? Да не би да е онази, дето си беше запазила в „Барнис“?

– Не, това е роклята от Дани. Не си ли спомняш? Споменах ти, че

той ми шие рокля.

– Да бе, вярно – сбърчва нос Сузи. – Само ми припомни кой беше този Дани.

– Съседът ми от горния етаж. Дизайнерът. Онзи, с когот се сблъскахме веднъж на стълбите.

– Да, ясно – кимва тя. – Сега си спомням.

Но по начина, по който го изрича, веднага разбирам, че не си спомня абсолютно нищо.

Не че мога да й се сърдя – срещата й с Дани надали продължи повече от две минути. Той тъкмо се бе отправил на гости на родителите си в Кънектикът, а точно тогава краката на Сузи се бяха скапали от ходене, така че двамата да са си разменили не повече от две думи. Все пак е доста странно, като си помисля, че Сузи не познава добре Дани, нито пък той нея, но и двамата значат толкова много за мен. Като че ли водя две напълно различни съществувания и колкото по-дълго стоя в Ню Йорк, толкова повече двата ми живота се раздалечават.

– А ето и моята! – заявява тържествено и развълнувано приятелката ми.

Отваря вратата на гардероба, смъква ципа на платнения калъф и отвътре се показва най-зашеметяващата булчинска рокля – цялата от бяла коприна и кадифе, с дълги ръкави и традиционния дълъг шлейф.

– Боже мой, Сузи! – ахвам аз, прочиствам си гърлото и добавям: – Ще бъдеш направо неотразима! Още не мога да повярвам, че се омъжваш! „Госпожа Клийт-Стюарт“!

– Я не ме наричай така! – смръщва се Сузи. – Такава е майка ми! Обаче иначе е доста удобно да се омъжиш в семейството – добавя, като затваря гардероба. – Защото едновременно си запазвам фамилията и приемам неговата. Така че инициалите на моите рамки ще си останат все същите: „С К-С“. – Протяга ръка към една кутия и измъква оттам красива стъклена рамка, цялата спирали и извивки. – Виж, това е новата ми серия!

Сузи се е посветила на кариерата на създаването на красиви рамки за снимки, които станаха голям хит и се продават в цялата страна. А миналата година тя реши да разшири асортимента си с фотографски албуми, опаковъчна хартия и подаръчни кутии.

– Темата на новата ми серия е „мидени форми“ – изтъква гордо тя. – Харесва ли ти тази?

– Много е красива! – възкликвам и прокарвам пръсти по спиралите. – Как ти хрумна тази идея?

– Всъщност, виновникът за идеята е Тарки! Един ден двамата се разхождахме и той ми разказа как някога, когато бил малък, е обичал да събира мидички, после ми заговори за удивителните форми, които съществуват в природата и… тогава ме осени!

Вторачвам се в светналото й от щастие лице и в съзнанието ми веднага изниква картина как двамата с Таркуин се разхождат из призрачните блата, хванати за ръце, облечени в идентични вълнени пуловери, а в далечината се възправя шотландският им замък.

– Сузи, убедена съм, че ще бъдеш много щастлива с Таркуин! – изричам прочувствено.

– Наистина ли го вярваш? – изчервява се тя.

– Абсолютно! Та виж се само! Ти направо цъфтиш!

Което си е абсолютната истина. До този момент не го бях забелязала, но сега установявам, че тя е напълно различна от старата Сузи, която познавам. Деликатният й нос си е все същият, скулите й – все така ясно очертани, но лицето й е някак си по-заоблено, излъчващо някаква особена мекота. И си е все така елегантна, но в в тялото й личи някакво изпълване… почти като… може би…

Погледът ми се спуска към корема й и спира.

Чакай малко! Какво е това?

Не. Не е възможно… Не.

– Сузи?

– Да?

– Сузи, ти да не би да си… – преглъщам едва-едва. – Нали не си… бременна?!

– Нищо подобно! – надига възмутено глас тя. – Естествено, че не съм! Така де, какво толкова те накара да си помислиш, че… – Очите й се приковават в моите, тя бие отбой, свива рамене и отговаря: – Добре де, какво пък толкова? Да, бременна съм! Как се досети?

– Как се досетих ли? Ами от твоя… Погледни се само! Та ти изглеждаш бременна!

– Изобщо не изглеждам! Никой досега не се е досетил!

– Не е възможно! Фактът е повече от очевиден!

– Не, не е очевиден! – натъртва тя, глътва си корема и се поглежда в огледалото. – Пък и щом си сложа онзи корсет на „Ригби и Пелър“…

Направо не ми го побира умът! Приятелката ми е бременна!

– Значи е тайна, така ли? Или родителите ти вече знаят?

– Нищо подобно! Никой не знае още! Даже и Тарки! – Смръщва се леко и добавя: – Малко е неудобно да си бременна точно на сватбата си,

не мислиш ли?! Смятах да се престоря, че бебето е плод на медения ни месец!

– Но ти трябва да си вече минимум в третия месец! – възкликвам изумено.

– По-точно в четвъртия. Терминът ми е в началото на юни.

Втренчвам се невярващо в нея.

– Тогава как, за Бога, ще го минеш като плод на медения ви месец?!

– Ами… – замисля се тя, – би могло да се роди малко преждевременно.

– Цели четири месеца!

– Никой няма да забележи, повярвай ми! Нали знаещ колко отнесени са родителите ми!

Това си е чистата истина. Веднъж родителите на Сузи се появили в пансиона й, за да си я приберат вкъщи след края на срока – в което не би имало нищо странно, ако тя не бе завършила колежа преди цели две години!

– Ами Таркуин?

– О, той изобщо няма представа колко време му трябва на едно бебе, за да се роди! – махва небрежно с ръка Сузи. – Нали е свикнал да отглежда овце, а овцете носят по пет месеца. Ще му кажа, че при хората е същото. – Протяга ръка към четката си за коса и добавя: – Знаеш ли, веднъж му казах съвсем на майтап, че жените трябва да ядат шоколад минимум два пъти на ден, иначе ще припаднат, и той напълно ми повярва!

* * *

Сузи е права поне в едно нещо – щом се намърда в корсета си, коремът й напълно се изгуби. В интерес на истината, докато двете седим пред тоалетката й на сутринта в деня на нейната сватба, тя изглежда даже по-слаба и от мен, което си е малко нечестно! Така де!

Последните два дена бяха страхотни – отпускахме, гледахме стари филми на видеото и се спукахме да се тъпчем с десертчета „Кит-Кат“. (Нали Сузи и без това яде за двама, а и аз се нуждая от малко енергия след трансатлантическия полет!) Люк си бе взел малко бумащина за отхвърляне и по-голямата част от времето го изкара в библиотеката – като никога обаче аз нямах нищо против. Много съм щастлива, че успях да се насладя на тези няколко дена със Сузи. Научих всичко за апартамента в Лондон, който двамата с Таркуин ще си купуват, разгледах подробно всички снимки на разкошния хотел в Антигуа, където ще прекарат

медения си месец, а освен това пробвах повечето от новите дрехи в нейния гардероб.

Междувременно в къщата е истински хаос – цветарите и уредниците на тържеството се блъскат с непрекъснато пристигащите роднини. Най-странното обаче е, че този хаос май не впечатлява никого. През двата дена преди сватбата майката на Сузи бе непрекъснато на лов, а баща й не си излезе от кабинета. Икономката им госпожа Гиъринг организира всичко – и палатката, и цветята, и храната, – а дори и тя ми се струва удивително спокойна. Когато запитах Сузи защо е така, тя просто повдигна рамене и отбеляза: „Сигурно защото сме свикнали да организираме големи партита."

Снощи имаше страхотен коктейл за по-голямата част от роднините на Сузи и Таркуин, които бяха пристигнали от Шотландия и аз се надявах, че всички ще говорят за сватбата – поне тогава. Но всеки път, когато се опитвах да изтръгна някаква реакция относно цветята или колко романтично изглежда всичко, бях принудена да се сблъскам с безизразни лица. Едва когато булката спомена, че Таркуин ще й купи кон като сватбен подарък, гостите като че ли се оживиха и започнаха да си бъбрят за коневъдите, които познават, за конете, които са си купили, и как един техен голям приятел имал страхотна кафява кобила, която Сузи може би ще хареса.

А бе, как така никой не се сети да ме запита с каква рокля ще бъда на сватбата?!

Както и да е. Няма значение. И без това всичко изглежда прекрасно. Ние двете също изглеждаме прекрасно. И двете бяхме гримирани от фантастична професионална гримьорка, след което ни направиха разкошни прически – елегантни кокчета. Фотографът вече направи така наречените естествени снимки на Сузи – например как й закопчавам роклята (накара ме да го направя три пъти и затова сега ръцете ме болят ужасно). А точно в този момент Сузи ахка и охка над шест семейни тиари, докато аз си отпивам от чашата с шампанско. Просто за да се поуспокоя малко.

– Ами майка ти? – обръща се фризьорката към Сузи, докато й измъква фини руси кичурчета около лицето. – Тя няма ли да иска поне прическа със сешоар?

– Дълбоко се съмнявам – смръщва се приятелката ми. – Мама не си пада особено по тези неща.

– А с какъв тоалет ще бъде днес? – намесвам се аз.

– Кой да ти каже?! – отбелязва Сузи. – Вероятно първото, което й

попадне пред погледа.

Погледите ни се срещат и аз кимвам съчувствено. Снощи майка й слезе на коктейла с карирана пола и вълнен пуловер на шарки, върху който бе забола диамантена брошка. А имайте предвид, че майката на Таркуин изглеждаше още по-зле. Направо не мога да разбера от кого Сузи е наследила превъзходния си усет за стил!

– Беки, имаш ли нещо против да наминеш при нея, за да се увериш, че няма да облече някоя стара градинарска рокля? – обажда да се булката. – Теб ще те послуша. Сигурна съм.

– Ами, добре… – изричам колебливо. – Поне ще опитам.

Когато се измъквам от стаята, зървам Люк да върви по коридора, облечен в официалния си костюм.

– Много си красива! – усмихва ми се той.

– Така ли?! – изкисквам се аз. – Роклята е прекрасна, нали? И ми пасва перфектно.

– Нямах предвид роклята – казва той и ми намигва дяволито, а душата ми се облива от щастие. – Сузи облечена ли е вече? – добавя той. – Искам да й изкажа най-добрите си пожелания.

– О, да, отдавна е готова. Можеш да влезеш. Ей, а знаеш ли какво?

През последните два дена ми струваше много усилия да не се изпусна да кажа на Люк за бебето на Сузи, но ето, че сега думите сами ми се изплъзват.

– Какво?

– Тя е… – Боже! Не мога да му кажа! Просто не мога! Сузи ще ме убие! – Тя има… много красива булчинска рокля – довършвам сконфузено.

– Хубаво – кимва Люк и ми отправя неразбиращ поглед. – Голяма изненада, няма що! Е, само ще надникна при нея и ще й кажа две думи. До скоро!

Отправям се с внимателна стъпка към спалнята на майката на Сузи и почуквам леко на вратата.

– Влееез! – избоботва отвътре нечий глас и вратата се отваря. На прага стои майката на Сузи – Каролайн. Извисява се на повече от 180 сантиметра височина, дългите й крака са разтворени в бойна стойка, сивата й коса е вдигната на малко кокче, а обветреното й лице се разлива в усмивка, когато ме зърва.

– Ребека! – избоботва щастливо тя, после си поглежда часовника. – Нали още не е станало време да потегляме?

– Не, нищо подобно – усмихвам се колебливо аз и погледът ми се

плъзва по старомодната й тъмносиня риза, панталоните и ботушите за езда. Каролайн има удивително запазена фигура за жена на нейната възраст. Нищо чудно, че Сузи е толкова кльощава. Обхождам с поглед обстановката наоколо, ала никъде не съзирам издайническите кутии за шапки или калъфи за дрехи, които би трябвало да присъстват в стаята на жена, готвеща се да отиде на сватба.

– Аз… ами… Каролайн, питах се какво смяташ да облечеш днес като майка на булката?

– Майка на булката ли?! – вторачва се ужасено в мен тя. – Боже мой! Май си напълно права. Странно, но не бях поглеждала на нещата по този начин!

– Ясно. Значи… нямаш специален тоалет за днес, така ли?

– Май вече е доста късничко за това. Очевидно ще трябва да си хвърля каквото намеря.

– Какво ще кажеш да ти помогна да го избереш? – заявявам безпрекословно аз и се отправям с бойна стъпка към гардероба. Отварям го, вътрешно подготвена да получа шок и… зяпвам изумено.

Направо не мога да повярвам! Това определено е най-необичайната колекция от дрехи, която съм зървала някога! Костюми за езда, висящи редом до бални рокли, костюми от тридесетте, индийски сарита, мексикански пончо… и невероятна сбирщина от всевъзможни бижута.

– Боже, какви дрехи! – ахвам удивено.

– Да бе – махва с ръка Каролайн. – Купчина стари парцалки, нищо повече.

– Стари парцалки ли?! Господи, ако ги видят антикварите на Ню Йорк!… – Измъквам наслуки едно бледосинъо сатенено сако, поръбено с панделка, и въздъхвам: – Приказно е!

– Наистина ли ти харесва? – изненадва се Калорайн. – Тогава е твое!

– О, не мога да го приема!

– Мило момиче, аз просто нямам нужда от него!

– Но сигурно то има някаква сантиментална стойност… така де, нещо, свързано със спомените ти…

– Спомените ми са ето тук – почуква се тя по главата, – а не в този гардероб! – Прокарва ръка през мелето от дрехи, след което изважда отвътре парченце кост, вързано за кожена каишка. – Виж, това нещо ми е много скъпо!

– Това ли? – опитвам се да придам на гласа си известен ентусиазъм. – Ами, то е…

– Подарък ми е от един масайски вожд. Преди много години. Беше на зазоряване, обикаляхме с колата в търсене на едно стадо слонове, когато един местен вожд ни спря. Жена от неговото племе получила тръска след раждането. Ние помогнахме да й се смъкне температурата и племето ни удостои с разни дарове. Ходила ли си при масаите, Ребека?

– Аз… ами, не. Никога не съм ходила…

– А това прекрасно нещо тук – вади тя една ръчно избродирана торбичка – го купих от уличния пазар в Коня. Размених го за последната ми кутия цигари, преди да потеглим към Немрут Даги. Ходила ли си някога в Турция?

– Ами, и там не съм ходила – отвръщам аз и усещам нарастваща неадекватност.

Господи, ама аз не съм ходила никъде! Претърсвам спомените си, като се опитвам да се сетя за някое място, което съм посетила и с което бих могла да я впечатля. Обаче списъкът ми се оказва твърде късичък. Няколко пъти във Франция, Испания, остров Крит… и май с това се изчерпват моите пътешествия. Защо и аз не съм ходила на някое вълнуващо място?! Защо не съм обикаляла пеш Монголия например?!

Сега, като стана въпрос, се сещам, че веднъж се канех да замина за Тайланд. Но после реших да отскоча само до Франция и да похарча спестените за пътешествието пари за дамска чанта на Лулу Гинес.

– В интерес на истината не съм ходила на много места – признавам си аз виновно.

– А трябва, мило момиче! Трябва да го направиш! – избоботва Каролайн. – Трябва да разшириш хоризонтите си! Да научиш смисъла на живота, но от истинските хора! Една от най-добрите ми приятелки в целия свят е боливийска селянка. Двете отглеждахме известно време царевица по техните ляноси.

– Ооо! – зяпвам аз.

Малкият часовник върху полицата над камината отброява половин час и аз се стряскам, давайки си сметка, че не сме стигнали доникъде.

– Както и да е – отсичам. – Имаш ли някакви идеи за тоалета за сватбата?

– Нещо топло и шарено – отбелязва Каролайн и протяга ръка към дебело пончо в червено и жълто.

– Хммм… Не съм особено сигурна, че това ще бъде подходящо за случая… – Разравям закачалките със саката и роклите и внезапно забелязвам една божествена кайсиева коприна. – Охо! Това вече е хубаво! – Измъквам го от гардероба и ахвам: истински „Баленчага“!

– Тоалетът ми за екскурзии – изрича замислено Каролайн. – Ходихме с „Ориент Експрес“ във Венеция, после разгледахме пещерите в Постойна. Познаваш ли онзи регион?

– Облечи го! – извиквам и усещам, че гласът ми се извисява от вълнение. – Ще бъдеш забележителна! Освен това е толкова романтично да облечеш тоалета си за екскурзии!

– Защо пък не?! Ще бъде забавно! – отбелязва тя и го полага върху себе си със зачервените си, обветрени ръце, които ме карат да примигвам всеки път, когато ги зърна. – Като гледам, все още ми става, нали? Тук някъде трябва да има и някаква шапка… – Оставя костюма и започва да тършува по полицата.

– Сигурно много се радваш заради Сузи – обаждам се аз, вземам едно емайлирано ръчно огледалце и го разглеждам.

– Таркуин е мило момче – отвръща тя, обръща се и се почуква по носа. – Много надарено!

Това е напълно вярно. Таркуин е петнадесетият най-богат човек в цялата страна, или нещо такова. Но все пак съм изненадана, че майката на приятелката ми обръща внимание на подобен въпрос.

– Е, така е… – смотолевям аз. – Макар да не съм особено сигурна, че Сузи е преритала за парите му.

– Аз не говоря за пари! – натъртва тя и ми се усмихва многозначително. Едва тогава схващам накъде бие.

– О, Боже! – изчервявам се като домат. – Да, вече разбрах!

– Всички мъже от рода Клийт-Стюарт са такива. Прочути са с това! Откакто се помним, в семейството не е имало нито един развод! – допълва тя и пльосва върху главата си зелена филцова шапка.

Олеле! Май ще започна да гледам на Таркуин с различни очи!

* * *

Не е лесно да разубедя Каролайн да се откаже от зеления филц, но накрая все пак тя се примирява и с една шикозна черна клоширана шапка. Докато пристъпвам по коридора обратно към стаята на Сузи, до ушите ми достигат познати гласове. От фоайето отдолу.

– Всеизвестен факт е, че тази болест се причинява от прелетните гълъби!

– Гълъбите ли?! Да не би да искаш да ми кажеш, че подобна епидемия, която успя да изтрие от лицето на Европа толкова много добитък, е плод на някакви си безобидни гълъби?!

– Безобидни ли?! Но, Греъм, те са истинска напаст!

Мама и татко! Спускам се към перилата и… ето ги тях, застанали край камината! Татко е с официалния си костюм, хванал цилиндъра под мишница, а мама е облечена с тъмносиньо сако, пола с флорални мотиви и яркочервени обувки, които не пасват напълно на червеното на шапката й.

– Мамо?

– Беки!

– Мамо! Татко! – Втурвам се по стълбите, обгръщам ги едновременно в прегръдките си и вдишвам с наслада така познатите ми миризми на талк и „Туид“.

Това пътуване става все по-емоционално с всяка изминала минута. Не съм виждала родителите си, откакто ми идваха на гости в Ню Йорк преди четири месеца. А дори и тогава те останаха при нас само три дена, защото бяха на път за Флорида.

– Мамо, изглеждаш зашеметяващо! Да не си правила нещо с косата си?

– Морийн ми я повдигна малко – отговаря тя, очевидно доволна. – А тази сутрин се отбих при Джанис, за да ми направи лицето. Нали знаеш, че тя изкара курс за професионална гримьорка? Станала е страхотен експерт!

– Да… виждам! – изричам неуверено аз, поглеждайки натрапващите се линии руж по бузите на мама. Може и да успея да ги изтрия без да искам нарочно.

– Е, Люк тук ли е? – пита мама и се оглежда със светнали очи като катеричка, търсеща орехче.

– Да, тук някъде е – отговарям аз, а мама и татко си разменят погледи.

– Но е тук, нали? – засмива се притеснено мама. – Пътувахте с един и същи самолет, нали?!

– Мамо, не се тревожи, моля те! Той е тук! Наистина!

Обаче мама не изглежда особено убедена. Не че мога да й се сърдя за това! Истината е, че на последната сватба, на която всички бяхме канени, се случи едно мъничко произшествие… Люк не се появи и аз бях толкова отчаяна, че започнах да… А бе, минали работи!

Добре де. Беше просто една дребничка бяла лъжа. Искам да кажа, че той наистина можеше да е някъде сред нас, залутан в тълпата. И ако не бяха организирали онази глупава обща снимка, никой нямаше и да разбере.

– Госпожо Блумууд! Здравейте!

Ето го и Люк, преминаващ с широка крачка парадния вход. Благодаря на Бога за тази навременна поява!

– Люк! – изкисква се облекчено мама. – Но ти си тук! Греъм, той е тук!

– Разбира се, че е тук – изтъква баща ми нетърпеливо, – а ти къде си мислеше, че е – на Луната ли?!

– Как сте, госпожо Блумууд? – обръща се Люк към майка ми и я целува по бузата.

– Стига, Люк, трябва да ми говориш на „ти“ и да ме наричаш Джейн! Колко пъти да ти казвам?!

Лицето на мама е зачервено от щастие. Сграбчила е ръкава на Люк, сякаш се опасява, че той всеки момент, може да се изпари в небитието. Той ми се усмихва и аз му отвръщам със същото. Толкова дълго чакам този момент, и ето, че най-сетне го дочаках! Все едно е Коледа. В интерес на истината, даже е по-хубаво, отколкото Коледа. През отворения параден ход виждам гостите на сватбата, които преминават по заснежения чакъл в официални костюми и цилиндри. В далечината вече се чува веселият звън на църковната камбана. Наоколо цари някаква особена, развълнувана атмосфера на очакване.

– А къде е красивата булка? – пита татко.

– Тук съм! – достига до нас гласът на Сузи. Всички вдигаме глави.

Ето я и нея, сякаш носеща се по въздуха над стълбите, сграбчила в ръце умопомрачителен букет от рози и бръшлян.

– О, Сузи! – ахва майка ми и поставя ръка на устата си. – Боже, каква рокля! О, Беки… Ти ще изглеждаш… – Обръща към мен разнежения си поглед и като че ли за първи път зърва роклята ми. – Беки, ти с това ли ще бъдеш?! Ама ти ще замръзнеш!

– Няма. В църквата ще е отоплено.

– Много е красива, нали? – намесва се булката. – Толкова необичайна!

– Но това тук е само някаква си тениска! – изписква възмутено мама и подръпва отвратено ръкава. – Виж колко е изтъркано тук! А тук! Та тя дори не е завършена както трябва!

– По поръчка на клиента е – обяснявам аз. – Истински уникат.

– Уникат ли?! А не си ли длъжна да бъдеш облечена като другите?

– Други шаферки няма – намесва се приятелката ми. – Единствената друга шаферка, която бих поканила, е сестрата на Таркуин – Фени. Обаче тя заяви, ако само още веднъж стане шаферка, ще унищожи завинаги шансовете си някога да се омъжи. Нали знаете онова поверие: „Три

пъти шаферка…“ А тя, горката, е била шаферка сигурно деветдесет и три пъти! Освен това е хвърлила око на един тип, който работи в Сити, така че не иска да си изпуска късмета.

Настъпва кратка тишина. Буквално виждам как мозъкът на майка ми щрака ли, щрака като обезумял. Боже, моля те, само това не!

– Беки, скъпа, ти колко пъти досега си била шаферка? – изрича накрая тя с престорена небрежност. – На сватбата на чичо ти Малкълм и леля ти Силвия… но май само това беше, нали?

– И на Рути и Пол – напомням й аз.

– Тогава изобщо не беше шаферка – изтъква поучително майка ми. – Беше само… момичето с цветята. Така че, два пъти, с днес.

– Люк, ти схвана ли това? – намигва му баща ми. – Два пъти!

Ама родителите ми понякога могат да бъдат крайно нетактични!

– Както и да е – побързвам да вметна аз, за да сменя темата. – Та сега…

– Но Беки, разбира се, има още цели десет години, докато започне да се притеснява за подобни работи – изрича съвсем спокойно Люк.

– Какво?! – вдървява се майка ми и очите й се стрелкат от Люк към мен и обратно. – Какво искаш да кажеш с това?

– Беки иска да изчака още десет години, докато се омъжи – отговаря й Люк. – Не съм ли прав, Беки?

Настъпва неловка тишина, в която усещам, че лицето ми буквално пламва от срам.

– Ами… – прочиствам си гърлото и правя всичко възможно да си залепя една безгрижна усмивка. – Да… прав си.

– Сериозно?! – възкликва изумено Сузи. – Нямах представа, че си решила подобно нещо! И защо?

– За да мога да… хммм… реализирам пълния си потенциал – смотолевям аз, без да смея да вдигна очи към мама. – И да… да се опозная по-добре.

– Да се опознаеш по-добре ли?! – извисява се гласът на мама, сдобил се с особен, писклив оттенък. – И защо са ти цели десет години за тази цел? Бих могла да ти разкрия истинската ти същност само за десет минути!

– Чакай малко, Беки, след десет години ще бъдеш на колко? – сбърчва замислено нос Сузи.

– Не съм казала, че за това ще ми трябват точно десет години – намесвам се аз, напълно съсипана. – Може би… осем ще са достатъчни.

– Осем ли?! – Майка ми изглежда така, като че ли всеки момент ще

се залее в сълзи.

– Люк – вметва Сузи, доста разтревожена. – Ти знаеш ли нещо по този въпрос?

– Да, точно онзи ден го обсъждахме – отвръща той със спокойна усмивка.

– Ама не разбирам… – не го оставя на мира тя. – Ами какво ще стане с…

– Времето ли? – прекъсва я елегантно той. – Права си. Мисля, че вече е крайно време да тръгваме. Знаете ли, че е два без пет?

– Пет минути?! – изписква ужасено булката. – Само толкова?! Ама аз още не съм готова! Беки, къде са ти цветята?

– Хмм… мисля, че са в твоята стая. Оставих ги там някъде, но…

– Тогава веднага тичай да ги вземеш! И къде изчезна татко? Мамка му, искам една цигара!

– Сузи, знаеш, че не трябва да пушиш! – Сега е мой ред да се ужася. – Не се препоръчва за… – Млъквам точно навреме.

– За роклята, нали? – намесва се услужливо Люк.

– Именно. Може върху нея да падне пепел и да я прогори – побързвам да замажа положението.

* * *

Докато открия цветята си в стаята на Сузи (бяха в банята), докато си освежа червилото и отново сляза, във фоайето ме чака само Люк.

– Родителите ти вече заминаха – отбелязва той. – Сузи каза и ние да тръгваме, а те с баща й ще пристигнат с каляската. Намерих ти и връхна дреха – добавя и ми подава едно сако от овча кожа. – Майка ти е права – не можеш да излезеш навън така.

– Окей – съгласявам се неохотно. – Обаче в църквата ще го сваля!

– Между другото, известно ли ти е, че роклята ти е започнала да се разшива на гърба? – казва той, докато ми помага да си облека сакото.

– Сериозно?! – поглеждам го ужасено. – Много грозно ли стои?

– Стои си много хубаво – изкривява уста в усмивка той. – Но след церемонията може би би могла да потърсиш безопасна карфица.

– Да го вземат мътните този Дани! – клатя глава аз. – Знаех си, че трябва да избера роклята на Дона Карън!

Двамата с Люк тръгваме по чакъла и се насочваме към покритата с тента алея. Наоколо цари покой и тишина. Точно в този момент се показва бледичко слънце. Радостните камбанни звуци са се свели до единични удари и наоколо няма жива душа, с изключение на някой и друг

забързан нанякъде сервитьор. Сигурно всички останали вече са в църквата.

– Извинявай, че повдигнах този деликатен въпрос пред всички – казва внезапно Люк.

– Деликатен ли? – повдигам учудено вежди аз. – О, да, онзи въпрос. Но той въобще не е деликатен!

– Майка ти ми се стори малко притеснена…

– О, мама! Тя за всичко се притеснява. Даже в случая просто се шегуваше.

– Шегуваше ли се?!

– Ами да! – изричам с леко отбранителен тон. – Шегуваше се!

– Разбирам – кимва Люк и ми хваща ръката, докато се препъвам по пътеката с цвят на кокосов орех. – Значи все още си решена да чакаш осем години, преди да се омъжиш.

– Категорично! – кимвам аз. – Минимум осем години!

Продължаваме да вървим, потънали в мълчание. В далечината дочувам тропот на копита върху чакъла – сигурно каляската на Сузи вече тръгва.

– Може пък да са и само шест – добавям небрежно. – Или… пет. Зависи от много неща.

Нова продължителна тишина, нарушавана единствено от леките ни, ритмични крачки по застланата пътека. Атмосферата между двама ни става все по-странна и аз изобщо не смея да погледна към Люк. Прочиствам си гърлото и разтривам носа си, опитвайки се да измисля някакъв коментар относно времето.

Стигаме до вратата на църквата и Люк се обръща да ме погледне. И аз се вкаменявам. Лицето му е изгубило обичайното си дяволито изражение.

– Питам те съвсем сериозно, Беки – изрича той. – Наистина ли искаш да чакаш още пет години?

– Аз… ами… не знам – отвръщам сконфузено. – А ти?

Обгръща ни нова смразяваща тишина и аз почти чувам ударите на сърцето си.

– О, Господи! Боже мой! Да не би той да… Може би се кани да…

– Аха! Ето я и шаферката! – стряска ни появилият се от църквата викарий и двамата подскачаме. – Всички ли са готови да се отправят към олтара?

– Ами… аз… мисля, че съм – смотолевям, усещайки изгарящия ме поглед на Люк. – Да, готова съм.

– Браво! – кимва усмихнато викарият, обръща се към Люк и добавя: – Вие най-добре влизайте вътре! Нали не искате да пропуснете великия миг?!

– В никакъв случай – отговаря той след кратка пауза. – За нищо на света не бих го пропуснал!

Поставя целувка на рамото ми и влиза в църквата, без да отрони и думичка повече, а аз гледам втренчено след него, напълно объркана.

Преди малко не говорехме ли за… Люк наистина ли искаше да…

Точно в този момент се разнася веселият тропот на копита, който ме изтръгва от унеса. Обръщам се и виждам срещу себе си каляската на Сузи, излизаща сякаш от приказките. Воалът й се ветрее далеч след нея и тя се усмихва на хората, спрели встрани, за да погледат. Никога не съм я виждала толкова красива!

* * *

Изобщо не възнамерявах да плача. Честно! Всъщност, даже бях измислила начин да се спра, ако сълзите ми решат да рукнат – като си рецитирам наум азбуката отзад напред, с френски акцент. Но сега, докато помагам на Сузи да оправи шлейфа си, усещам, че очите ми се навлажняват. А когато от вътрешността на църквата се разнасят тържествените звуци на органа и двете започваме да вървим бавно към олтара, се налага да подсмърквам на всеки два такта, заедно с органа. Сузи се държи здраво за ръката на баща си, а шлейфът й се влачи по каменните плочи. Аз вървя след тях, като се опитвам да не потропвам от студ, с надеждата, че никой не е забелязал, че роклята ми е започнала да се разшива.

Стигаме до олтара. Ето го и Таркуин, коцто ни очаква заедно със своя кум. Той си е все същата суха върлина и лицето му все така ми прилича на сибирска белка, но съм принудена да призная, че изглежда особено внушително с карираната си шотландска пола, ножа и кожената торбичка. А сега съзерцава Сузи с такава безрезервна любов и възхищение, че носът ми отново ме засърбява. Обръща се лекичко, очите му срещат моите и той се ухилва нервно. Аз му връщам същата притеснена усмивка. Ако трябва да бъдем честни, никога повече не бих могла да го погледна, без да се сетя за думите на Каролайн.

Викарият започва своята традиционна сватбена реч, а аз аз отпускам, за да се насладя напълно на всяка една така добре позната дума. Все едно гледам началото на любим филм, в който главните роли се изпълняват от двамата ми най-добри приятели.

– Сюзан, вземаш ли този мъж за свой съпруг? – Викарият има

гъсти, рунтави вежди, които обича да повдига често-често, сякаш се опасява, че отговорът в случая може и да е „не“. – Да го обичаш, да му бъдеш утеха, да го уважаваш и да бъдеш до него в болест и здраве и като забравиш всички останали, да бъдеш единствено с него, докато смъртта ви раздели?

Настъпва кратка пауза, след което Сузи изрича „да“ с ясен като звънче глас.

Ще ми се и шаферките да имаха някакви реплики в този момент. Нещо като „да“ или „съгласна съм“. Нещо съвсем незначително…

Когато стигаме до онази част, когато Сузи и Таркуин трябва си хванат ръцете, булката се обръща и ми подава букета, а аз се възползвам от намалението да огледам насъбралото се паство. Църквата е претъпкана, има даже и правостоящи. Забелязват се множество мъже в шотландски полички и жени с кадифени костюми, а ето я там и Фени с цялата си тълпа лондонски приятелки, всички до една с шапки на Филип Трейси. Ето я и мама, притисната до татко, попиваща сълзите си с хартиена носна кърпичка. Тя вдига глава и ме поглежда и аз се усмихвам, обаче тя пак изхълцва.

Обръщам се. Сузи и Таркуин вече са коленичили и викарият им напява поучително:

– Тези, които Господ е съединил, никой човек не може да раздели.

Поглеждам приятелката си и забелязвам, че се е втренчила в своя съпруг и не вижда никой друг около себе си. Напълно е потънала в очите му. Напълно принадлежаща на него. За моя огромна изненада неочаквано се усещам куха отвътре. Сузи се омъжи. Нищо повече няма да е същото.

Измина повече от година, откакто се преместих да живея в Ню Йорк и трябва да си призная, че нито за миг не съм съжалила за това. Там много ми харесва. Но подсъзнателно си давам сметка, че в някое ъгълче на съзнанието си винаги съм знаела, че ако нещо се обърка, винаги мога да се върна в Лондон, към стария си живот със Сузи. А сега… просто не мога.

Сузи вече не се нуждае от мен. Вече си има някой друг, когото ще поставя на първо място в живота си. Наблюдавам ги как викарият поставя ръка върху главите им, за да ги благослови, и гърлото ми се стяга, когато си спомням за всичките ни хубави мигове заедно. Онзи път, когато сготвих ужасното къри, за да спестим пари, и как Сузи непрекъснато повтаряше колко е вкусно, макар че устата й гореше. Или пък онзи път, когато тя се опита да прелъсти моя банков мениджър, за да ми увеличи

кредитния лимит. Всеки път, когато оплетях конците, тя бе до мен, за да ми помогне.

А сега всичко свърши.

Внезапно ме връхлита необходимостта от малко окуражаване. Обръщам се и бързо обхождам с поглед пейките в църквата, търсейки лицето на Люк. В продължение на няколко секунди не съм в състояние да го открия и макар че лицето ми продължава да е украсено с уверената ми усмивка, усещам, че в гърдите ми се надига необяснима паника – като дете, което е останало последно в училище, когато всички други негови другарчета са били взети от родителите си, а него са го забравили.

И тогава го зървам. Застанал е до един стълб към задния край на църквата – висок и тъмен, и стабилен, с очи, приковани върху моите. Вижда само мен и никого другиго. И докато му връщам погледа, чувствам, че се съживявам. Най-сетне ме взеха от училище. Всичко е наред.

* * *

Излизаме в църковния двор, сподирени от тържествения камбанен звън, а насъбралата се там тълпа започва да вика възторжено.

– Честито! – изкрещявам аз и прегръщам Сузи. – На теб също, Таркуин!

Открай време се чувствам малко неудобно в присъствието на Таркуин. Но сега, когато го виждам до най-добрата ми приятелка – вече като неин съпруг, – неудобството ми се изпарява.

– Убедена съм, че ще бъдете много щастливи заедно – изричам топло и го целувам по бузата, а после и двамата се засмиваме, защото някой започва да хвърля отгоре ни конфети. Гостит вече се точат от вратите на църквата като сладко от буркан, разговарят, смеят се и си подвикват високо и самоуверено. Тълпя се около Сузи и Таркуин, целуват се, прегръщат се и си стискат ръцете, а аз се оттеглям лекичко назад, питайки се къде ли е Люк.

Вече целият двор се изпълва с хора и аз не съм в състояние да се въздържа и да не огледам някои от роднините й. Точно в този момент баба й излиза от църквата много бавно и царствено, подпряла се на бастунче, следвана почтително от млад мъж, облечен в официален костюм. Слабо момиче с бледа кожа и огромни очи си е сложило грамадна черна шапка, държи един мопс и пуши цигара от цигара. Забелязвам цяла рота от почти идентични братя в шотландски полички, застанали до портата на църковния двор, и тогава си спомням, че Сузи ми е разказвала за една от своите лели, която е трябвало да роди цели шест момчета, преди най-

накрая да се сдобие с момичета близначки.

– Ето, облечи го – чувам в ухото си гласа на Люк. Обръщам се и най-сетне го зървам – държи онова сако от овча кожа. – Сигурно вече замръзваш.

– Не се тревожи за мен! Добре съм си!

– Беки, ако още не си забелязала, всичко е побеляло от сняг – отсича безпрекословно той и ми намята сакото. След което добавя: – Прекрасна сватба.

– Наистина.

Поглеждам го предпазливо, като се питам дали не бихме могли да върнем лентата назад и да продължим разговора си оттам, където спряхме преди сватбената церемония. Обаче Люк се е втренчил в Сузи и Таркуин, които точно в този момент ги снимат под огромния дъб. Сузи изглежда абсолютно зашеметяваща и бляскава, ала Таркуин все едно е изправен пред наказателната рота.

– Много приятен човек – отбелязва Люк, кимайки по посока на младоженеца. – Малко е странничък, но иначе е готин.

– Да, точно така. Виж какво, Люк…

– Желаете ли чаша горещо уиски? – прекъсва ни застаналият до нас сервитьор и ни поднася таблата. – Или може би шампанско?

– О, горещо уиски, прекрасно! – изричам с благодарност аз. – Отпивам няколко глътки и притварям очи, като оставям топлината да се разлее по цялото ми тяло. Само да можеше да достигне и до краката ми, които, ако трябва да бъда откровена, са напълно замръзнали…

– Шаферката! – провиква се неочаквано Сузи. – Къде е Беки? Беки, трябваш ми за снимка!

Отварям очи.

– Тук съм! – провиквам се в отговор, свалям сакото от раменете си и се обръщам към Люк: – Би ли ми подържал за малко чашята…

Понасям се светкавично през тълпата и се присъединявам към Сузи и Таркуин. Може да ви звучи невероятно, но точно в този момент, когато всички са вперили погледи в мен, вече не ми е студено. Усмихвам се с най-чаровната си усмивка, взимам букета както подобава и хващам Сузи под ръка, когато фотографът ми казва да го направя, а между два кадъра помахвам на мама и татко, които са успели да, си пробият път и да застанат най-отпред, за да гледат.

– Скоро потегляме към къщата – отсича делово госпожа Гиъринг, докато целува Сузи. – Хората започват да замръзват. Можете да довършите снимките си там.

– Добре – съгласява се Сузи. – Нека само да ни направи една на нас двете.

– Страхотна идея! – съгласява се бързо Таркуин и се измъква от дулото на обектива с очевидно облекчение, за да поговори с баща си, който изглежда точно като него, само че с четиридесет години по-стар.

Фотографът ни снима как се усмихваме една на друга, после спира, за да презареди с нова лента. Сузи поема една чаша с горещо уиски от сервитьора, минаващ наблизо, а аз тайничко извивам ръка към гърба си, за да проверя докъде е стигнало разшиването.

– Беки! – чувам настойчивия шепот на Сузи зад себе си. Толкова е близо, че виждам всяка една прашинка от сенките по клепачите й. – На всяка цена трябва да те питам нещо! Нали не е истина, че искаш да чакаш цели десет години, преди да се омъжиш?!

– Ами… не съвсем – принудена съм да си призная аз.

– И смяташ, че Люк е мъжът на живота ти? Ама отговори ми честно! Ще си остане между нас!

Настъпва продължителна пауза. До ушите ми достигат откъслечни фрази от нечий разговор: „Нашата къща, разбира се, е относително модерна. Мисля, че е строена наскоро – някъде през 1853-та…“

– Да – изричам накрая и усещам, че се изчервявам като домат. – Да, смятам, че той е мъжът на живота ми!

Сузи ме разглежда внимателно още известно време, после очевидно стига до някакво решение.

– Ясно! – заявява и оставя чашата си с уиски. – Сега ще хвърлям букета си!

– Какво?! – поглеждам я невярващо. – Не бъди глупава, моля те! Как ще хвърляш букета си сега?! Много е рано!

– Мога и ще го направя! Мога да си хвърлям букета, когато си пожелая! Аз съм булката!

– Ама нали трябва да го хвърлиш, преди да потеглиш за медения месец?!

– Не ми пука! – инати се Сузи. – Не мога да чакам повече! Реших и ще го хвърля сега!

– Но нали се предполага да го хвърлиш накрая?!

– Виж какво, кой тук е булката – ти или аз?! Ако чакам до края, ще му се изгуби смисълът! Така. Сега застани ей там! – И посочва царствено към малка заснежена височинка. – Остави си твоите цветя. Няма да успееш да хванеш моя букет, ако държиш твоя! Тарки? – провиква се после. – Ще взема да си хвърля букета сега, става ли?

– Става! – провиква се весело в отговор Таркуин. – Прекрасна идея!

– Хайде, Беки!

– Виж какво, ама аз дори не искам да го хващам! – мърморя аз.

Обаче, като си дам сметка, аз наистина съм единствената шаферка, така че си оставям букета на тревата и се запътвам към височинката, изпълнявайки заповедите на нейно величество.

– Искам този миг също да се запечата на снимка! – заповядва Сузи на фотографа. – А къде е Люк?

Малко странничко, но не забелязвам никой да се присъединява към мен. Всички други очевидно са се изпарили. Внезапно забелязвам, че Таркуин и неговият кум обикалят и шепнат нещо на хората и постепенно всички гости се обръщат към нас, усмихнати в очакване на събитието.

– Готова ли си, Беки? – провиква се пак Сузи.

– Чакай малко! – извиквам. – Тук няма достатъчно хора! Нали трябва да сме много момичета наоколо?!

Чувствам се толкова глупаво, стъпила на това хълмче, съвсем сама. Ама Сузи наистина бърка по този въпрос! Като че ли не е присъствала на никаква друга сватба до този момент…

– Сузи, чакай! – викам пак, но вече е прекалено късно.

– Хващай! – изревава тя. – Дръъъж!

Букетът прави огромна парабола във въздуха и се налага да подскоча, за да го хвана. Той е много по-голям и тежък, отколкото очаквах. В продължение на няколко секунди го гледам втренчено, изпаднала в транс – отчасти щастлива и отчасти бясна заради своеволието на Сузи.

Но после погледът ми идва на фокус. И виждам вътре мъничкото пликче, на което пише: „За Беки.“

Пликче, адресирано до мен в булчинския букет на Сузи?…

Вдигам объркано поглед към приятелката си и виждам как тя ми кима с блеснали очи по посока на пликчето.

Отварям картичката с трепереща пръсти. Вътре има и нещо големичко… Но това е…

Това е пръстен, обвит в памук! Има и послание с почерка на Люк и там пише…

Там пише: „Ще се…“…

Втренчвам се невярващо, като се опитвам да се овладея, обаче всичко около мен се завърта, а кръвта започва да пулсира бясно в главата ми.

Оглеждам се замаяно и ето го – към мен върви Люк. Проправя си

път между хората. Изражението му е сериозно, но очите му излъчват топлота.

– Беки – започва той, когато стига до мен и дочувам как всички наоколо млъкват и си поемат дъх в очакване. – Ще се…

– Да! Дааааааа! – достига до ушите ми радостен възглас и разцепва въздуха. Едва тогава си давам сметка, че е излязъл от моето гърло. Боже, толкова съм завладяна от чувства, че гласът ми даже не звучи като моя. Ако трябва да бъда честна, прилича ми по-скоро като…

Маминият.

Направо не мога да повярвам.

Извъртам се бясно на пети и я виждам как си запушва ужасено устата.

– Извинявай! – прошепва тя и през тълпата се донасят вълни от смях.

– Госпожо Блумууд – изрича Люк, а очите му се смеят, – за мен ще бъде чест! Но доколкото знам, вие вече сте заета!

После отново извръща поглед към мен.

– Беки, ако трябва да чакам пет години, ще чакам. Или осем. Или дори десет. – Млъква и аз си давам сметка, че наоколо се е възцарила такава тишина, че с нож да я режеш. Единственият шум е от лекия порив на вятъра, разнасящ нападалите по земята конфети. – Но смея да се надявам, че някой ден – за предпочитане по-рано, отколкото по-късно – ще ми окажеш честта да станеш моя съпруга!

Гърлото ми се е стегнало така, че не мога да изрека и думица. Затова само успявам да кимна и Люк поема ръката ми. Разтваря пръстите ми и измъква оттам пръстена. Сърцето ми бие като лудо. Люк иска да се ожени за мен! Очевидно е планирал това много отдавна. И го е запазил в пълна тайна!

Поглеждам пръстена и очите ми се насълзяват от щастие. Това е стар диамантен пръстен, със златен обков във формата на нокти на хищна птица. Никога досега не съм виждала нещо подобно. Прекрасен е!

– Може ли?

– Да – едва успявам да прошепна и наблюдавам безсилно как Люк ми поставя пръстена. После отново ме поглежда. Очите му излъчват такава нежност, каквато не съм виждала никога досега. Целува ме и тълпата избухва във възторжени крясъци.

Направо не мога да повярвам! Вече съм сгодена!

Три

Добре де, може и вече да съм сгодена, обаче не смятам да позволя на този факт да ме главозамае.

В никакъв случай!

Знам, че някои момичета буквално се побъркват, втурвайки се да подготвят най-грандиозната сватба във вселената и престават да мислят за каквото и да било друго. Обаче аз не съм от тях! Не възнамерявам да позволя на това нещо да превземе живота ми! Така де, дайте първо да си изясним приоритетите! Най-важното нещо в една сватба не е нито роклята, нито обувките, нито булченският букет, нали така?! Най-важното нещо е фактът, че даваш обещание за обвързване за цял живот. Сватбата е най-висшата форма на клетва за вярност един към друг.

Ръката ми, поднасяща овлажняващия крем към лицето ми, се заковава насред пътя си и аз се втренчвам в отражението си в огледалото в моята детска стая.

– Аз, Беки… – промърморвам с тържествен тон, но се поправям: – Аз, Ребека, вземам теб, Люк…

От тези толкова древни думи направо те побиват тръпки, не мислите ли?

– Да бъда твоя… мой… съпруг… В добро, в богатство…

Прекъсвам и се смръщвам озадачено. Май не ми звучи особено добре. Но нищо, докато наближи моментът, ще го науча. Клетвите са най-важното в една сватба, ето това е! Не е необходимо да се изсилваме чак толкова! Само една простичка, елегантна церемония. Без излишни изсилвания, без превземки. Така де, Ромео и Жулиета са минали и без голяма сватба със захаросани бадеми и воловани, нали?!

Може би дори трябва да се оженим тайно, както са го направили и те! Внезапно пред очите ми изниква картина как двамата с Люк коленичим пред някакъв италиански свещеник в каменен параклис, точно в полунощ. Господи, страхотно романтично ще бъде! А после по някакъв начин Люк ще си въобрази, че аз съм умряла и ще извърши самоубийство, а после и аз, и всичко ще бъде невероятно трагично, и всички ще разказват, че сме го направили от любов и че целият свят би трябвало да се поучи от нашия пример…

– Караоке бар ли? – долита до мен гласът на Люк от коридора. – Да, това определено е една възможност.

Вратата се отваря и той ми носи чаша кафе. След сватбата на Сузи двамата с него решихме да погостуваме на родителите ми. Допреди малко закусвахме, но аз реших да се кача в стаята си и когато ги оставих, Люк играеше рефер на родителите ми, които спореха по въпроса дали кацането на Луната действително се е състояло или е фалшификат.

– Майка ти вече предложи евентуална дата за сватбата – казва той. – Какво ще кажеш за…

– Люк! – прекъсвам го покровителствено с ръка. – Нека не избързваме. Трябва да действаме малко по-внимателно, не мислиш ли? – Усмихвам му се мило. – Ами че ние току-що се сгодихме! Няма да е зле първо да си съберем мозъците! Не виждам никакъв смисъл да се препираме толкова и да посочваме дати.

Поглеждам се отново в огледалото. Чувствам се най-сетне порасnала и напълно горда със себе си. За първи път в живота си не се препирам. За първи път в живота си не действам превъзбудено и неразумно.

– Напълно си права – отвръща след кратък размисъл Люк. – Да, напълно си права! Значи датата, която майка ти предложи, ще ти се види кошмарно рано.

– Така ли? – Отпивам замислено от кафето си и подхвърлям небрежно: – Добре де… просто от любопитство… коя е тази дата?

– 22-ри юни. Тази година – отговаря той и поклаща глава. – Истинска лудост, нали?! Та това е само след няколко месеца!

– Лудост, не, ами… – съгласявам се аз. – Нямаме закъде да бързаме толкова, нали така?!

22-ри юни. Ама че дата! Абе, мама какви ги мисли…

Въпреки че… от друга страна, една лятна сватба по принцип е доста приятно нещо.

И не съществува нищо, което да ни спира да не се оженим още тази година.

И ако действително я решим за юни, ще трябва да започвам да си търся булчинска рокля още отсега! Бих могла дори да започна да пробвам тиари! И даже да чета списание „Булки“! Да!!

– От друга страна – добавям небрежно, – няма кой знае каква належаща причина да отлагаме, не смяташ ли? Искам да кажа, че така и така сме се решили да го направим, тъй че бихме могли и… да го направим. Защо да си губим времето?!

– Сигурна ли си в това, което казваш? Беки, скъпа, не искам да се чувстваш така, сякаш те притискам…

– Няма проблеми, Напълно съм сигурна. Хайде пък да се оженим

през юни!

Значи ще се и оженим! При това съвсем скоро! Ураа! Улавям отражението си в огледалото и неочаквано съзирам върху изражението си нещо ново – то е заблестяло от щастие!

– Значи ще съобщя на майка ми, че датата е 22-ри юни – прекъсва Люк моите мисли. – Убеден съм, че много ще се зарадва. – Поглежда часовника си и отсича: – Всъщност вече трябва да тръгвам.

– Да, наистина – отвръщам аз, като се опитвам да си придам необходимия за случая ентусиазъм. – Прав си. Не трябва да закъсняваш за срещата си с нея, нали така?!

Люк ще прекара днешния ден с майка си Елинор, която се е отбила в Лондон на път за Швейцария. Официалната версия гласи, че тя отива там на гости на свои стари приятели, за да си почине и да се наслади на планинския въздух. Но всички, разбира се, знаят, че й предстои поредният лифтинг на лицето – сигурно хилядният по ред.

И този следобед мама, татко и аз трябва да се срещнем с тях на чай в ресторанта на хотел „Клариджис“. От известно време насам ми проглушиха ушите с възгласи колко е щастливо съвпадението, че Елинор е във Великобритания, та двете семейства да могат да се запознаят. Но при всяка мисъл за предстоящата среща стомахът ми се преобръща. Не бих имала нищо против, ако ставаше въпрос за истинските родители на Люк – баща му и неговата втора майка, които наистина са много приятни хора и живеят в Девън. Ала точно сега те са в Австралия, на гости на природената сестра на Люк и сигурно ще се върнат малко преди сватбата ни. Така че, щем не щем, ще трябва да се примирим с единствения представител на Люк в случая – Елинор.

Елинор Шърман. Моята бъдеща свекърва.

Обаче… по-добре да не мисля по този въпрос. Един ден е – ще се изтърпи!

– Люк… – започвам аз, но се спирам, като се опитвам да подбера по-подходящи думи, – как, според теб, ще мине днес? Имам предвид, че родителите ни ще се срещнат за първи път? Нали се сещаш какво имам предвид – майка ти и… моята майка… защото не може да се каже, че си приличат особено, нали?!

– Всичко ще мине чудесно! Сигурен съм, че двете много ще се харесат!

Горкичкият очевидно изобщо няма представа какво имам предвид!

Знам, че е много хубаво това, дето Люк обожава майка си. Знам също така, че синовете са длъжни да обичат своите майки. Знам освен

това, че той почти не я е виждал, когато е бил малък, и сега се опитва да навакса загубеното време… но все пак… Как е възможно да бъде чак толкова привързан към Елинор?!

* * *

Когато слизам в кухнята, заварвам мама да почиства масата от закуска с едната си ръка, а с другата да разнася до ухото си телефонната слушалка.

– Да – тъкмо казва тя, – точно така. Блумууд. Б-Л-У-М-У-У-Д. От Оксшот, графство Съри. И ще го изпратите по факса, нали? Благодаря ви много!

– Така – изключва тя телефона и вдига към мен грейналото си от щастие лице. – Ето, че изпратихме съобщение и в „Съри Поуст“.

– Още едно съобщение ли? Мамо, колко такива вече успя да изпратиш?

– Само обичайния брой – отвръща отбранително тя. – Във вестниците „Таймс“, „Телеграф“, „Оксшот Хералд“ и „Ешър Газет“.

– Както и в „Съри Поуст“.

– Да, този е последният. Така че, стават общо колко… пет! Само пет!

– И пет ти се вижда нормално, така ли?!

– Беки, човек се жени само веднъж! – натъртва непреклонно мама.

– Знам, знам… Но все пак…

– Виж сега какво – започва тя, значително поруменяла. – Ти си нашето единствено дете, Беки, и ние изобщо не възнамеряваме да се скъпим за твоята сватба. Искаме да имаш сватбата на мечтите си! Независимо дали се касае за съобщенията във вестниците или за цветята, или ако ти е на сърце каляската – като тази на Сузи, – ще го имаш! Ние държим да го имаш!

– Мамо, точно за това исках да поговорим – изричам някак сконфузено аз. – Двамата с Люк ще ви помогнем за разходите…

– Глупости! – срязва ме мама. – Изобщо не искам да чувам за подобно нещо!

– Ама…

– Винаги сме се надявали, че някой ден ще имаме удовствието да ти направим истинска сватба! Така че вече от доста години спестяваме точно за този случай.

– Наистина ли? – втренчвам се изумено в нея аз и усещам, че ме залива цял океан от нови чувства. Мама и татко са пестили толкова дълго

и никога нищо не са ми казали… – Аз… нямах никаква представа…

– Е да, така е. Да не би да си очаквала, че ще ти кажем?! Така! – И мама отново превключва на делова вълна. – Люк съобщи ли ти, че вече намерихме подходяща дата? Изобщо не беше лесно, да ти призная честно! Навсякъде е претъпкано, и то за месеци напред. Обаче аз говорих с Питър от църквата и той ми каза, че е настъпила някаква промяна в графика, така че може да ни вмъкне в три часа въпросната събота. Иначе ще трябва да се чака чак до ноември.

– Ноември ли? – смръщвам се аз. – Не ми звучи като особено сватбен месец…

– Именно! Затова му казах веднага да ни запише! И вече го включих в календара – виж!

Протягам се към хладилника, за да взема календара, който си има различна рецепта за използване на нескафе за всеки месец, и го прелиствам на юни. И ето, че оттам ме гледа изписаният с големи букви и флумастер надпис: „СВАТБАТА НА БЕКИ“.

Гледам го като хипнотизирана. Заливат ме странни чувства на нереалност. Боже, този път наистина се случва!… Аз май наистина ще се омъжвам… Не е някаква си игра.

– Нахвърлях си и няколко идейки относно палатката – добавя мама. – В едно списание зърнах една много красива, на райета, и си помислих, че няма да е зле да ти я покажа…

Протяга ръка зад себе си и внезапно измъква от нищото цяла купчина лъскави списания: „Булки“, „Модерната булка“, „Сватба и дом“… Всичките до едно бляскави, сочни и неустоими – като чиния преливащи от вкусен крем понички.

– Ауууу! – ахвам аз и ми струва огромно усилие на волята да не се нахвърля лакомо върху тях. – За първи път виждам тези булчински неща! Даже нямам представа какво пише вътре!

– Аз също – отсича подозрително бързо мама и започва да прелиства списанието „Сватба и дом“ с ръка на експерт. – Не съм се зачитала специално. Само попогледнах тук-таме, за да добия някаква представа. Пък и като гледам, основно са го натъпкали с реклами…

Пръстите ми колебливо потрепват над корицата на „Вие и вашата сватба“. Направо не мога да повярвам, че вече ми е позволено да чета открито подобни неща! Съвсем легално! Оттук нататък няма да ми се налага да се промъквам до килера, за да попрехвърлям надве-натри, каквото успея – все едно съм натъпкала бисквита в устата си и се страхувам, че някой ще ме види и ще ми се скара.

Но очевидно това до такава степен ми се е превърнало в навик, че не съм в състояние да се отърва от него. И въпреки че на същата тази ръка вече стои годежен пръстен, установям, че продължавам да се пре-струвам, че темата не ме интересува.

– Предполагам, че все пак има смисъл да се надникне вътре – казвам накрая. – Така де, само за най-общите неща… да си състави човек впечатление какво има на пазара…

Да върви по дяволите! Та мама даже не ме слуша! Крайно време е да престана да се преструвам, че няма да погълна и последната запетайка от тези списания – от първата до последната страница. Затова се отпускам щастливо на стола и протягам ръка към „Булки“ и през следващите десет минути двете с мама потъваме в гробовна тишина, поглъщайки снимка след снимка.

– Ето я! – вика внезапно мама и обръща към мен своето списание, така че да мога да видя огромната палатка на бели и сребристи ивици. – Нали е много красива?

– Да, много е хубава.

Погледът ми се спуска към долната снимка, изобразяваща роклите на шаферките, после още по-надолу – към букета на булката и тогава… достига до датата на издаване на броя.

– Мамо! – възкликвам аз. – Но това е от миналата година! Откъде накъде си започнала да четеш булчински списания още миналата година?

– Боже, нямах представа! – запелтечва мама. – Сигурно съм го взела без да искам от някоя докторска чакалня или… кой знае… Абе, остави! Кажи сега, ти имаш ли някакви твои идеи?

– Ами…, още не знам точно – отвръщам неопределено. – Може би ми се ще нещо по-простичко.

В този момент в съзнанието ми изниква картина как вървя, облечена в разкошна бяла рокля, върху главата ми проблясва огромна тиара… моят красив принц ме очаква… тълпите наоколо крещят възторжено…

Окей, стига вече! Нали реших, че няма да се побърквам! Затова, точка!

– Напълно съм съгласна с теб – кимва делово мама. – Искаш нещо елегантно и с много вкус. О, я виж тук – гроздеве, покрити с позлатени листа! Бихме могли да го направим! – Обръща на следващата страница. – Виж, виж! Шаферки близначки! Нали са много сладки, а?! Познаваш ли някого, който има близначки, скъпа?

– Не – отвръщам със съжаление аз. – Такива не познавам. Охо,

можеш да си купиш специален часовник, който да отброява дните и часовете до сватбата! Както и сватбен органайзър в комплект със сватбен дневник, за да си записваш незабравимите моменти! Смяташ ли, че трябва да си ги поръчам?

– Определено! – отсича мама. – Ако не го направиш, до края на живота си ще ти се иска да си го сторила! – Оставя списанието си и допълва: – Виж какво, Беки, едно мога да ти кажа по този въпрос: подобно нещо не се прави половинчато! Не забравяй, човек се жени само веднъж!

– Ехооо! – Двете с мама вдигаме очи, защото на задната врата се чува почукване. – Аз съм, че кой друг да е!

През прозореца ни гледат светналите очи на Джанис, която ни помахва весело. Джанис живее в къщата до нас и аз я познавам откакто се помня. Днес е облечена в блузка с флорални мотиви на стресиращо ярък тюркоазен фон, сенките й са в същия отровен нюанс, а под мишницата си носи някаква папка.

– Джанис! – изписква мама. – Заповядай да пиеш едно кафе с нас!

– С удоволствие! – изписква съседката. – Донесох си и моя „Кандарел“. – Влиза и ме прегръща възторжено. – А ето го и нашето специално момиче! Беки, поздравления, скъпа!

– Благодаря! – отвръщам срамежливо и се ухилвам.

– Ама виж го само този пръстен!

– Да, цели два карата! – отсича веднага мама. – Античен е. Предава се от поколение на поколение в семейството!

– Боже, семейно наследство! – повтаря Джанис, останала без дъх от удивление. – Божичко, Беки! – Грабва един брой на „Модерната булка“ и въздъхва замечтано. – Но как ще организираш сватбата, като живееш чак в Ню Йорк?

– Беки няма нужда да се притеснява за нищо! – отсича твърдо мама. – Аз мога да се справя с всичко. Пък и традицията го изисква!

– Е, ако ти трябва помощ, знаеш къде да ме потърсиш! – отвръща Джанис. – Определихте ли вече датата?

– Двадесет и втори юни – отговаря гордо мама, надвиквайки рева на кафемелачката. – В три часа в църквата „Сейнт Мери“.

– В три часа? Прекрасно! – възкликва съседката, оставя списанието на масата и ме поглежда сериозно. – А сега, Беки, искам да ви кажа нещо. И на двете!

– Така ли? Какво? – отвръщам аз, като заставам леко нащрек. Междувременно мама оставя кафеварката, която току-що беше вдигнала.

Джанис си поема дълбоко дъх и изстрелва:

– За мен ще бъде огромно удоволствие да ти направя грима за сватбата! На теб, както и на всички гости!

– Джанис! – възкликва щастливо майка ми. – Колко мило от твоя страна! Представи си го само, Беки, миличка! Професионален грим!

– Ами… фантастично!

– На курса научих толкова много неща – всички трикове на занаята! Имам си цял каталог със снимки, които можете да разгледате и да си изберете онова, което искате! Даже го нося със себе си! Ето, вижте! – И Джанис отваря папката, която носи, и започва да прелиства ламинираните снимки на жени, които изглеждат гримирани по-скоро през седемдесетте. – Вижте, това тук се нарича „Прекрасна принцеса“ – за по-млади лица – започва да нарежда с все по-нарастващ ентусиазъм съседката. – Е, това тук пък е „Бляскава пролетна булка“, с допълнителен слой водоустойчива спирала! … Или пък стил „Клеопатра“, ако предпочиташ по-драматично лице!

– Страхотно! – прошепвам аз. – Може би ще ги разгледам по-подробно, когато наближи времето…

За нищо на света няма да позволя на Джанис да ме направи на клоун!

– И сигурно ще помолиш Уенди да ти направи тортата, нали? – обръща се Джанис към мама, която точно в този момент й поднася кафето.

– Естествено – кимва мама, а на мен обяснява: – Нали си спомняш Уенди Принс, която живее на Мейбъри авеню, онази, дето направи тортата за пенсионирането на баща ти, с косачката отгоре? Боже, какви неща твори само тази жена с шприца си!

Спомням си отлично въпросната торта. Глазурата беше в отровно-зелено, а прословутата косачка бе изработена от боядисана кибритена кутийка. През боята й даже още се виждаше надписа на марката „Суон“.

– Видяхте ли, че тук също има няколко прекрасни сватбени торти? – изричам предпазливо и побутвам към тях списание „Булки“. – Правят ги в специална сладкарница в Лондон. Нищо не ни пречи да ги разгледаме.

– Но, миличка, налага се да помолим Уенди! – изписква мама. – Тя ще бъде съкрушена, ако я пренебрегнем! Нали знаеш, че съпругът й наскоро получи удар? Единственото, което я крепи в живота, са захарните й рози!

– Добре де – отвръщам и оставям списанието с огромно чувство за вина. – Нямах никаква представа. Ами… добре тогава. Сигурна съм, че ще бъде много хубава.

– Ние бяхме много доволни от сватбената торта на Том и Луси – въздъхва Джанис. – Даже запазихме най-горния пласт за първото кръщене… Нали знаете, че в момента младите са у дома? На всяка цена ще наминат, за да ви поднесат най-добрите си пожелания. Убедена съм, че ще го направят! Можете ли да повярвате, че са женени вече от година и половина?!

– Толкова много ли мина? – отбелязва учтиво мама, отпива от кафето си и пуска тъничка усмивка.

Сватбата на Том и Луси е все още отворена рана за нашето семейство. Вярно, Джанис и Мартин си ги обичаме и никой не би си изкривил сърцето да каже нещо лошо за тях, обаче снаха им Луси е друг въпрос – никой от нас не си пада особено по нея.

– Има ли вече някакви признаци те да… – започва мама и прави лек евфемистичен жест, – да се превърнат в истинско семейство? – Последното го добавя шепнешком.

– Засега не – отговаря Джанис и усмивката й избледнява. – Двамата с Мартин предполагаме, че сигурно искат първо да се порадват един на друг. Те са толкова щастлива млада двойка! Направо не могат да откъснат очи един от друг! А и Луси, разбира се, има кариера и…

– Вероятно си права – прекъсва я съчувствено мама. – Макар че не е за препоръчване да се чака прекалено дълго.

– Да, знам го много добре – съгласява се Джанис. И двете като че ли по команда се извръщат към мен и ме поглеждат многозначително.

Трябва ми известно време, за да схвана какво имат предвид.

Но аз съм сгодена само от един ден, за Бога! Я ме оставете на мира!

* * *

Решавам да избягам в градината и да се поразходя малко, докато си пия кафето. Снегът вече е започнал да се топи и тук-таме прозира зеленото на моравата, както и по някое клонче от розовите храсти. Докато вървя бавно по чакълената пътека, си мисля колко е хубаво да съм отново в типична английска градина, въпреки студа. В Манхатън изобщо няма подобни градини. Има само един Сентрал Парк и няколко площадчета с цветни лехички. Но там никъде не можеш да видиш истинска английска градина, с моравите й, дърветата й и изобилието й от цветя!

Стигам до беседката с розите и се обръщам назад към къщата, като се опитвам да си представя как ли ще стои тук една сватбена палатка, когато внезапно откъм съседната градина до слуха ми достига някакъв шум. Казвам си, че сигурно е Мартин и тъкмо се каня да надникна, за да

го поздравя, когато през заснежения двор дочувам млад женски глас да крещи:

– Обясни ми какво имаш предвид под думата „фригидна“! Защото, ако питаш мен…

Боже, Господи! Това е Луси! И определено е бясна! Някой смолевя нещо неразбрано – а това със сигурност е Том.

– А бе, ти откога се извъди такъв експерт, а?!

Мрън-мрън, мрън-мрън.

– О, я стига!

Прокрадвам се тихомълком по посока на оградата, изгаряща от нетърпение да чуя и двете страни в спора.

– Да, вярно е, че ако живеехме като хората и ако ти не беше такъв мърльо, ами се заемеше да организираш нещо интересно от дъжд на вятър, и може би, ако не бяхме се поддали на шаблона на ежедневието, тогава може би…

Господи, гласът на Луси буквално гърми! И ето, че най-сетне и гласът на Том се извисява отбранително:

– Нали ходихме на… единственото, което правеше там, бе да се оплакваш… поне едничко усилие…

Пук!

Мамка му! По дяволите! Стъпах на едно сухо клонче!

В първия момент ми идва да побягна. Ала вече е прекалено късно – главите им вече надничат над оградата: тази на Том почервеняла и ужасена, а тази на Луси – разкривена от гняв.

– О, здрасти! – поздравявам ги нехайно аз, като се опитвам да си придам спокоен вид. – Как сте? Аз просто… тъкмо… се разхождам на въздух и… и си изпуснах кърпичката.

– Кърпичката ли? – гледа ме подозрително и свирепо Луси. – Не виждам никаква кърпичка!

– Е… та… как е семейният живот?.

– Чудесно – отсича Луси. – Между другото, честито!

– Благодаря!

Настъпва неловка пауза и аз осъзнавам, че оглеждам тоалета на Луси: горната част (черно поло, вероятно от „Маркс енд Спенсър“), панталоните („Ърл Джийнс“, и доста готини в интерес на истината) и ботушите (с тънък висок ток и връзки, „Ръсел енд Бромли“).

Това си е един мой стар навик – да оглеждам дрехите на хората и да ги каталогизирам в съзнанието си като по модните списания. И си въобразявах, че съм единствената, която го прави. Обаче, когато се

преместих да живея в Ню Йорк, се оказа, че там всички го правят. Сериозно ви казвам, наистина всички! При първо запознанство с някого, независимо дали се касае за дама от висшето общество или за някой прост портиер, всеки оглежда другия от глава до пети, за около три секунди. По този начин, още преди да си казал „Здрасти“, веднага му поставяш цена с толеранс плюс-минус един долар. Това аз го наричам „Преценка по манхатънски“.

– Е, как е Ню Йорк?

– Страхотен е! Много вълнуващ… И аз много обичам работата си… Изобщо, страхотно място да се установи човек!

– Никога не съм ходил там – изрича мечтателно Том. – Но много исках там да изкараме медения си месец.

– Том, моля те, не започвай отново! – срязва го Луси. – Окей?

– Вероятно бих могъл да ви дойда на гости някой път – продължава той. – Само за уикенда.

– О… ами… да. Може би! И двамата можете да дойдете… – Не довършвам, защото Луси забелва очи, врътва се и се отправя с ядовита крачка обратно към къщата им. – Както и да е. Беше ми приятно да ви видя и много се радвам, че семейният ви живот върви… а бе, че върви.

* * *

Бързам да се върна в кухнята, за да съобщя веднага на мама всичко, което чух, обаче там не заварвам никого.

– Хей, мамо! – провиквам се аз. – Току-що видях Том и Луси!

Хуквам нагоре и заварвам мама на средата на таванската стълба да дърпа след себе си обемист пакет, сложен в найлонов чувал с цип.

– Какво е това? – питам, докато й помагам да го свали.

– Само не казвай нищо – изрича тя, едва сдържаща вълнението си. – Просто… – Ръцете й треперят, докато разкопчава ципа на чувала. – Просто… погледни!

– Но това е твоята булчинска рокля! – възкликвам удивено, когато тя измъква оттам бялата надиплена дантела. – Нямах представа, че още я пазиш!

– Естествено, че я пазя! – Тя сваля няколко хартийки, полепнали по роклята, и добавя: – Тридесетгодишна, но все още е като нова! Знаеш ли, Беки, хрумна ми една мисъл…

– Каква мисъл? – питам, докато й помагам да разстели шлейфа.

– Може дори да не ти стане, но…

Бавно вдигам очи към нея. Господи, не! Тя говори напълно

сериозно!

– Съмнявам се, че ще ми стане – отвръщам с престорено нехайство. – Убедена съм, че ти си била много по-слаба от мен! И… по-ниска.

– Но ние с теб сме равни по височина! – възкликва удивено мама. – О, хайде де, Беки, пробвай я!

След пет минути аз се намирам в спалнята на мама и се съзерцавам в огледалото й. Приличам на прищипнат салам с многопластова опаковка. Горната дантелена част е впита, ръкавите са бухнали, деколтето също изобилства от къдрички. Роклята продължава впита чак до бедрата ми, където следва нов пласт къдрички, а оттам нататък се разтваря и превръща в многопластов шлейф.

Никога през живота си не съм обличала по-голяма безвкусица.

– О, Беки! – Вдигам очи и за мой ужас зървам мама, обляна в сълзи. – Такава глупачка съм! – промърморва тя, засмива се и започва да си трие сълзите. – Просто… като гледам малкото ми момиченце… в роклята, която аз някога съм носила…

– О, мамо! – изричам и я прегръщам силно. – Роклята е наистина… много хубава…

Ала как да завърша с думите: „Обаче няма да я облека“?…

– При това ти пасва перфектно – преглъща мама и започва да бърника в джобовете си за носна кърпичка. – Но решението все пак е твое. – Издухва си носа. – Ако смяташ, че не ти отива… само ми кажи. Няма да ти се сърдя.

– Аз… ами… виж какво…

Господи!

– Ще си помисля по въпроса – успявам да изрека накрая и дарявам мама с неубедителна усмивка.

* * *

Връщаме булчинската рокля обратно в чувала и си спретваме няколко сандвича за обяд, след което се отдаваме на един стар епизод от „Смяна на стаите“ по кабелната телевизия, която мама и татко наскоро са инсталирали. А после, въпреки че е малко раничко, аз се качвам в моята стая и започвам да се приготвям за срещата с Елинор. Майката на Люк е една от онези манхатънски дами, които винаги изглеждат абсолютно и напълно безупречно, така че точно днес държа да не й отстъпвам по никакъв параграф.

Обличам ш костюма на Дона Карън, който си купих за Коледа, обувам си чисто нов чорапогащник, а после и новите си обувки от

разпродажбите на „Прада“. После се разглеждам изключително внимателно, търсейки и най-незабележимата прашинка или гънчица. Този път няма да позволя да бъда хваната натясно! Няма да позволя да ми видят увиснал конец от полата или нещо намачкано – Елинор има действително рентгеново зрение, когато започне да зумира хората.

Тъкмо реших, че всичко ми е наред, когато мама влетява в стаята ми. Облечена е много елегантно в пурпурен костюм на „Уиндсмур“, а лицето й свети от нетърпение.

– Как изглеждам? – пита тя и се засмива. – Достатъчно ли съм елегантна за „Клариджис“?

– Изглеждаш прекрасно, мамо! Този цвят много ти отива. Само мъничко…

Вземам една носна кърпичка, навлажнявам я на чешмата и попивам бузите й, където мама е решила да последва подхода на Джанис по отношение на ружа.

– Ето. Готово!

– Благодаря ти, скъпа! – изчуруликва мама и се втренчва в отражението си в огледалото на гардероба. – Е, ще бъде много хубаво. Най-сетне ще се запознаем с майката на Люк!

– Хммм… – обаждам се неопределено.

– Надявам се, че двете с нея ще станем много добри приятелки! И без това ще трябва да се разберем по отношение на сватбените приготовления… Нали познаваш Марго, дето живее отсреща? Та те с майката на зет й са такива приятелки, че даже често ходят заедно на почивка! И тя твърди, че не е загубила дъщеря, а е спечелила приятелка!

Мама действително звучи много развълнувано. Господи! Как да я подготвя за горчивата истина?…

– А Елинор наистина ми звучи като много приятен човек – поне по начина, по който я описва Люк. Той изглежда толкова привързан към нея!

– Да, това е вярно – принудена съм с неохота да призная аз. – Наистина е много привързан към майка си!

– Тази сутрин ни разказа за разнообразните благотворителни дела, с които се занимава тя. Жената очевидно има златно сърце!

Докато мама продължава да си бъбри, аз се изключвам, припомняйки си един разговор, който навремето имах с втората майка на Люк – Анабел. Това беше, когато тя и баща му ни дойдоха на гости.

Направо обожавам Анабел. Тя е много по-различна от Елинор – много по-нежна и тиха е и има прекрасна усмивка, от която лицето й

буквално разцъфтява. Двамата с бащата на Люк живеят в едно тихо кътче на графство Девън, близо до брега, и на мен много ми се иска да прекарваме повече време с тях. Обаче Люк е напуснал дома си, когато е бил на осемнадесет, и оттогава си ходи много рядко. В интерес на истината имам усещането, че според него баща му си е пропилял живота, като е решил да се установи като провинциален адвокат, вместо да се впусне да завоюва света.

И когато те ни дойдоха на гости в Ню Йорк, един следобед двете с Анабел се оказахме сами. Тръгнахме на разходка из Сентрал Парк, говорехме си за хиляди неща и все не можехме да се наговорим. Затова накрая аз се престраших, поех си дълбоко дъх и й зададох въпроса, чийто отговор отдавна не ми дава мира – как може да търпи Люк да бъде толкова заслепен от Елинор. Така де, Елинор може и наистина да му е биологичната майка, но Анабел е тази, която го е отгледала. Тя се е грижела за него, когато е бил болен, тя му е помагала с домашните работи за училище и тя му е приготвяла вкусна храна. А сега той я е избутал настрани в своя живот.

За миг ми се стори, че зървам болката по лицето на Анабел. Но после тя събра сили, усмихна се и каза, че напълно го разбира. Разказа ми, че Люк е изгарял от нетърпение да се запознае с истинската си майка още от дете и че сега, когато получава възможността да прекарва известно време с нея, би трябвало да бъде оставен да се наслаждава на мига.

– Представи си, че при теб внезапно се появи твоята фея кръстница – продължи тя. – Няма ли да бъдеш заслепена?! Няма ли да забравиш за всички останали, поне за известно време?! Той се нуждае от това време, прекарано с нея!

– Но тя изобщо не е неговата фея кръстница! – възроптах аз. – Тя е по-скоро злобната стара вещица!

– Беки, тя е неговата истинска майка – укори ме нежно Анабел. А после смени темата. За нищо на света не би изрекла лоша дума за Елинор.

Анабел е истинска светица.

– Срамота, че двамата изобщо не са се виждали, когато Люк е бил малък! – тъкмо казва мама. – Трагична история! – И снишава глас, макар отлично да знае, че Люк отдавна е излязъл. – Тази сутрин Люк ми разказа как майка му много е искала да го вземе със себе си в Америка, обаче американският й съпруг категорично й забранил! Горката жена! Сигурно много е страдала – да остави детето си и да не го види толкова време!

– Е, да, и така може да се каже – отвръщам, усещайки, че гневът ми се надига. – С изключение на факта, че… че не е била принудена да ги напусне, нали?! Щом е страдала толкова много, защо просто не е казала на новия си съпруг къде да си го завре?!

Мама ме поглежда изумена.

– Много силни думи, Беки!

– Да… може би си права – свивам рамене и протягам ръка към молива си за устни.

Не ми се ще да развалям нещата още от самото начало. Затова няма да изрека на глас онова, което всъщност мисля, а то е, че Елинор не прояви никакъв интерес към Люк, докато неговата компания за връзки с обществеността не направи такъв голям пробив в Ню Йорк. Люк открай време прави всичко възможно, за да я впечатли – в интерес на истината, точно това е причината, поради която той се втурна да прави клон и в Ню Йорк, макар че никога не би си го признал. Обаче тя изобщо не го удостояваше с внимание (защото си е голяма крава), докато той не спечели няколко изключително големи договора и името му не започна да се появява във вестниците – тогава тя внезапно си даде сметка, че синът й би могъл да й бъде от огромна полза. Точно преди Коледа тя основа своя собствена благотворителна организация – „Фондация Елинор Шърман“ – и сложи Люк за директор. После организира огромен галаконцерт, за да обяви начинанието – и познайте кой работеше по двадесет и пет часа в денонощието, за да й помага до пълно изтощение, като напълно забрави за Коледа!

Но не мога да му кажа нищо по този въпрос. Когато веднъж се осмелих да повдигна темата, Люк автоматично се наежи и изтъкна, че аз открай време не се разбирам с майка му (което си е вярно) и че тя жертва много часове от ценното си време, за да помага на нуждаещите се, и че какво повече искам аз от нея?! И точка.

На което аз просто не успях да намеря подходящ отговор.

– Жената сигурно е много самотна – разсъждава на глас мама. – Горката душа, съвсем сама на този свят! И да си живее в малката кутийка, наречена апартамент!… Няма ли си поне котка да й прави компания?

– Виж какво, мамо… – хващам се за главата. – Елинор изобщо не живее в кутийка, наречена апартамент. Тя разполага с двоен апартамент на Парк авеню!

– Двоен апартамент ли? Това какво означава – мезонет, нали? – смръщва се съчувствено мама. – Да, ама това пак не може да се сравни с една хубава къща, не съм ли права?!

О, предавам се! Няма никакъв смисъл.

* * *

Фоайето на „Клариджис“ е пълно с елегантни хора, пиещи чай. Сервитьори в сиви сака се носят безшумно наоколо, поели чайници на зелени и бели ивици, хората разговарят весело, но от Люк и Елинор няма и следа. Озъртам се и у мен се надига надежда. Може би не са дошли! Може би Елинор не е успяла да дойде на срещата! И ще можем просто да си седнем и да си пийнем по един хубав чай на спокойствие. Слава на Бога за…

– Беки?

Извъртам се рязко и… ето ги и тях, седнали на една софа в ъгъла. Люк отново си е лепнал онова лъчезарно изражение, с което се сдобива всеки път, когато види майка си, а самата Елинор седи на ръба на диванчето в тъмносив костюм, поръбен с кожички. Косата й наподобява твърд, лакирен шлем, а опакованите й в блед чорапогащник крака май са станали още по-тънки. Тя вдига поглед към нас с пълна апатия – но от потрепването на клепачите й разбирам, че прави и на мама, и на татко преценката по манхатънски.

– Това тя ли е?! – прошепва изумено мама, докато подаваме палтата си. – Божичко! Та тя е много… млада!

– Изобщо не е млада! – промърморвам в отговор аз. – Доста са й помогнали, за да изглежда така.

Мама ме поглежда напълно неразбиращо, но след няколко секунди й просветва.

– Да не би да искаш да кажеш, че… си е правила лифтинг?!

– И не само веднъж! Така че, по-добре не отваряй тази тема! Разбрахме ли се?

Двете стоим и чакаме татко да си подаде и своето палто и аз виждам как мозъкът на мама щрака ли, щрака – опитва се да смели тази нова за нея информация, старае се да я напасне някак си в картинката.

– Горката жена! – изрича най-неочаквано. – Сигурно е кошмарно да се чувстваш толкова несигурна в себе си! Това е то да живееш в Америка – от мен да го знаеш!

Когато се приближаваме към софата, Елинор вдига глава и устата й се разтяга с около три милиметра – нейната версия на човешка усмивка.

– Добър ден, Ребека. И поздравления във връзка с вашия годеж! Изключително неочаквано.

Това пък какво трябваше да означава?

– Много благодаря! – отвръщам аз, като се насилвам да се усмихна. – Елинор, бих искала да ти представя моите родители – Джейн и Греъм Блумууд.

– Много ми е приятно! – казва татко и подава ръка с широка усмивка.

– Греъм, стига си се церемонил толкова! – възкликва мама. – Нали вече ще станем едно семейство! – И преди да успея да я спра, тя обгръща изумената Елинор в топла прегръдка. – Толкова се радваме да се запознаем с теб, Елинор! Люк ни разказа всичко за теб!

Когато се отдръпва от нея, виждам, че е измачкала яката на Елинор и едва се сдържам да не се разхиля.

– Не е ли великолепно! – продължава си мама, докато сяда. – Много величествено! – Оглежда се със светнал поглед. – Е, какво ще си поръчаме сега? Една чаша хубав чай или нещо по-силничко, за да отпразнуваме случая?

– За мен чай моля – прошепва Елинор. – Люк…

– Аз ще отида да поръчам – казва Люк и веднага скача на крака.

Господи, мразя начина, по който той започва да се държи, когато е около майка си! Обикновено е много силен и самоуверен. Но пред Елинор започва да се върти на пръсти, сякаш тя е директор на някоя огромна мултинационална компания, а той – прост чиновник. Даже още не ми е казал „Здравей“!

– Мила Елинор – започва мама, – донесла съм ти нещичко. Видях тези неща вчера и просто не можах да им устоя!

И изважда от чантата си пакетче, увито в позлатена хартия, след което го подава тържествено на Елинор. Малко сковано Елинор го разопакова и изважда отвътре син бележник с меки кожени корици, върху който с красиви калиграфски букви блести сребристият надпис „Неговата майка“. Тя се вторачва в него, сякаш мама й е подарила умрял плъх.

– Аз имам същия! – изрича триумфално мама. Бръква отново в чантата си и измъква оттам другия бележник от серията – „Нейната майка“, в розово. – Наричат се „Комплекти на майките за планиране“. Има място да си напишем менюто за обеда, списъка на гостите… идеи за цветовото оформление… а тук има дори пластмасово джобче за часовниците, за да координираме действията си! Тази страница пък е за идеи… Аз вече съм си нахвърлила няколко, но ако ти желаеш да допринесеш с нещо… или ако има някакво конкретно ястие, на което държиш… Най-важното е, че ние много ще се радваме и ти да се включиш, колкото ти е възможно. – Потупва успокоително ръката на Евднор. – Всъщност, ако

нямаш нищо против, би могла да ни погостуваш малко, за да се опознаем по-добре…

– Опасявам се, че графикът ми е запълнен до край – изрича Елинор с ледена усмивка и точно в този момент се появява Люк, размахващ мобифона си.

– Чаят ще пристигне всеки момент. Освен това… току-що имах едно доста приятно телефонно обаждане. – Оглежда се, едва сдържащ усмивката си. – Заковахме банка „Нортуест“! Те са вече наши клиенти! Ще се заемем с промоцията на нов търговски отдел! Очертава се голяма сделка!

– Люк! – възкликвам аз. – Но това е чудесно!

Люк ухажва тази банка „Нортуест“ вече цяла вечност. А едва миналата седмица ми призна, че се опасява да не са ги изгубили – някаква друга агенция май им ги е била измъкнала изпод носа. И затова новината е действително страхотна!

– Браво на теб, Люк! – поздравява го татко.

– Това е приказно, скъпи! – включва се и мама.

Единственият, който не казва нищо, е Елинор. Тя дори не му обръща внимание, а търси нещо в чантата си от „Хермес“.

– Какво ще кажеш за това, Елинор? – обръщам се нарочно към нея аз. – Новината е много добра, нали?

– Надявам се, че това няма да ти попречи на работата за фондацията ми – заявява тя и щраква чантата си.

– Не би трябвало – изрича небрежно Люк.

– Но работата на Люк за тази фондация, разбира се, е доброволна – изтъквам аз. – Докато това тук е бизнесът му!

– Така е, наистина – изсъсква Елинор и ме дарява със смразяващ поглед. – Е, Люк, ако толкова нямаш време…

– Разбира се, че имам време – отвръща веднага Люк и ми отправя предупредителен поглед. – За мен няма да бъде никакъв проблем.

Страхотно! Сега и двамата са ядосани.

Мама наблюдава тази размяна на реплики с немалка доза озадачение, но когато чаят най-сетне пристига, изражението й се отпуска облекчено.

– Точно каквото препоръча докторът! – възторгва се тя, докато сервитьорът поставя чайника и сребристия поднос със сладкишите на нашата маса. – Елинор, искаш ли да ти налея?

– Заповядай, вземи си една кифличка – обръща се сърдечно татко към нея. – А какво ще кажеш за малко сметана?

– За нищо на света! – изписква Елинор и се отдръпва ужасено, като че ли из въздуха летят парченца сметана, заплашващи да се пропият по някакъв начин в безценното й тяло. Отпива глътка от чая си, поглежда си часовника и заявява: – Опасявам се, че се налага да тръгвам.

– Какво?! – изумява се мама. – Толкова рано?

– Люк, би ли докарал колата?

– Веднага – изпълнително отвръща Люк и си изпива чая на един дъх.

– Какво? – Сега е мой ред да гледам невярващо. – Люк, но какво става тук, би ли ми обяснил?

– Ще закарам майка ми на аерогарата – отговаря той.

– И защо? Не може ли да си вземе такси?

Когато думите излизат от устата ми, си давам сметка, че звуча малко грубичко – но какво пък! Нали това трябваше да бъде приятно семейно събиране за запознанство. А ние едва седнахме!

– Има някои неща, които желая да обсъдя с Люк – казва Елинор, вземайки си чантата. – И можем да го направим в колата. – Изправя се и избръсква някаква въображаема прашинка от полата си. – Беше ми много приятно да се запознаем. – Това към мама.

– На мен също! – изписква мама, като скача в последен опит да събуди някакви приятелски чувства. – Прекрасно е, че се запознахме, Елинор! Ще взема телефонния ти номер от Беки, та да може да си бъбрим и да се резберем с какви тоалети ще бъдем! Нали трябва да бъдем в синхрон!

– Да, наистина – изрича сковано Елинор, като свежда поглед към обувките на мама. – Довиждане, Ребека! – После кимва по посока на татко и казва: – И на теб, Греъм.

– Довиждане, Елинор – казва татко с привидно учтив тон, но котато го поглеждам, веднага разбирам, че изобщо не е впечатлен. – До скоро, Люк! – Когато двамата изчезват през вратата, той си поглежда часовника и отсича: – Дванадесет минути!

– Какво искаш да кажеш с това? – пита го мама.

– Толкова време ни беше дадено от нейна милост.

– Греъм, мери си думите! Сигурна съм, че жената нямаше предвид… – И мама изведнъж замлъква, когато погледът й пада върху синия бележник с надпис „Неговата майка“, все още лежащ на масата сред опаковъчната хартия. – Но Елинор си забрави бележника за сватбеното планиране! – изписква и го грабва. – Беки, тичай да я настигнеш!

– Мамо… – започвам, поемам си дъх и продължавам: – Ако трябва

да бъда откровена с теб, не бих си правила труда. Не съм убедена, че тя проявява интерес към това.

– Не бих разчитал на нея за нищо – обажда се и татко. Протяга ръка към сметаната и поставя пълна лъжица от нея върху кифличката си.

– О! – Мама поглежда мен, после премества поглед към татко, а накрая се отпуска бавно назад, сграбчила здраво бележника. – Разбирам.

Отпива от чая си и я виждам как се опитва да измисли да каже нещо хубаво. Накрая прозрението я осенява и тя прошепва:

– Ами… жената вероятно не иска да ни се меси! Напълно разбираемо!

Ала дори и тя не изглежда чак толкова убедена в собствените си думи. Боже, колко мразя Елинор!

– Мамо, знаеш ли какво предлагам? – обаждам се аз. – Хайде да си изпием чая, а после да отидем на разпродажбите!

– Защо не? – отговаря мама след известна пауза. – Хайде да го направим! Сега, когато го спомена, мисля, че имам нужда от нови ръкавици. – Отпива нова глътка от чая си и лицето ѝ постепенно се прояснява. – А защо не и от хубава чанта!

– Ще си прекараме чудесно? – казвам аз и стискам лекичко ръката ѝ. – Само нашето семейство!

Франтън, Бинтън и Огълби
Адвокати
Трето авеню № 739, ап. 503
НЮ ЙОРК

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

11 февруари 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

Дано ние да сме първите, които ви поздравяваме във връзка с Вашия годеж с мистър Люк Брандън, съобщението за който видяхме във вестник „Ню Йорк таймс“. В този щастлив за Вас момент ние Ви изпращаме нашите най-сърдечни благопожелания за всичко най-добро.

Сигурни сме, че в подобен момент ще бъдете засипана с нежелани, та дори и безвкусни предложения. И все пак ние предлагаме една уникална и много лична услуга, към която бихме искали да насочим Вашето внимание.

Като бракоразводни адвокати с повече от 30-годишен стаж ние прекрасно знаем колко е важно човек да има добър адвокат. Нека се надяваме и се молим, че Вие с мистър Брандън няма да достигнете до този така болезнен момент. И все пак, ако това стане, държим да Ви уведомим, че ние сме специалисти в следните области:

• Оспорване на предбрачни споразумения.
• Осигуряване на издръжка.
• Получаване на възбранителни заповеди.
• Разкриване на информация (с помощта на нашия щатен частен детектив).

Ние не искаме от Вас да се свързвате с нас веднага. Просто приберете това писмо при останалите сватбени спомени – а когато Ви се наложи, вече ще знаете как да ни намерите.

И отново приемете нашите най-искрени поздрави!

Ърнест П. Франтън,
съдружник

Гробище „Ангели на вечния покой“
Уестчестър Хилс, област Уестчестър
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б,
Ню Йорк

13 февруари 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

Дано ние да сме първите, които ви поздравяваме във връзка с Вашия годеж с мистър Люк Брандън, съобщението за който видяхме във вестник „Ню Йорк таймс“. В този щастлив за Вас

момент ние Ви изпращаме нашите най-сърдечни благопожелания за всичко най-добро.

Сигурни сме, че в подобен момент ще бъдете засипана с нежелани, та дори и безвкусни предложения. И все пак ние предлагаме една уникална и много лична услуга, към която бихме искали да насочим Вашето внимание.

Различният сватбен подарък

Какъв по-добър начин Вашите гости да покажат, че оценяват вашата любов един към друг от този да ви подарят гробищни парцели-близнаци?! В спокойствието и покоя на нашите безупречно поддържани градини Вие и Вашият съпруг ще можете да почивате заедно така, както сте живели и приживе-до края на вечността. (В случай на развод парцелите могат да се разделят в двата противоположни края на гробището.)

Двойка парцели в нашата изключително престижна „Градина на Спасението“ в момента се предлага на специална промоция от 6500 $. Защо не я прибавите към списъка със сватбените си подаръци – и да позволите на хората, които Ви обичат, да ви направят подарък, който наистина ще трае вечно?!

И отново честито! Дано имате дълъг и много щастлив семеен живот заедно!

Ханк Хамбърг,
директор „Продажби“.

(Компанията „Хамбърг Фемили Мортуарис“ си запазва правото да си възвърне гробищното пространство в случай на преразпределение на земята, с 30-дневно предизвестие (виж приложението с условията по договора).)

Четири

А бе, пука ли му на някого за гадната Елинор?!

Ще си направим страхотна сватба, независимо дали със или без нея! Както изтъкна и мама, проблемът си е изцяло неин – тя ще бъде тази, която ще съжалява, когато усети, че не е част от великото събитие. А тогава, когато излязохме от „Клариджис“, се поперчихме доста. Отидохме на разпродажбата в „Селфриджис“ и мама си хареса оттам една много хубава дамска чанта, аз пък си купих спирала за увеличаване обема на миглите, през което време татко, по стар навик, се отби да пийне една бира, докато ни чакаше. После всички ходихме на ресторант за вечеря и докато се приберем вкъщи, вече бяхме забележимо по-весели и приемахме нещата откъм смешната им страна.

А на следващия ден, когато Джанис дойде у дома на кафе, ние й разказахме цялата случка и тя се възмути от дъното на душата си заради нас, след което отбеляза, че ако Елинор си въобразява, че гримът й ще бъде направен безплатно, ще има много да чака! По едно време към нас се присъедини и татко и изимитира толкова успешно как Елинор гледаше купата със сметана, сякаш последната се кани да я погълне, че всички се заляхме от истеричен смях – и се смяхме дотогава, докато не се появи Люк, за да ни попита какво е толкова смешно, а ние бяхме принудени да се преторим, че се смеем на някакъв виц, който току-що сме чули по радиото.

Наистина съм се видяла в чудо какво да правя с Люк и тази негова майка! От една страна, смятам, че трябва да бъда искрена по въпроса. Би трябвало да му кажа колко неудобно ни е накарала да се чувстваме и че мама понесе най-голяма част от удара. Но проблемът е в това, че колкото пъти да съм се опитвала да бъда искрена с Люк по отношение на неговата майка, той задължително е вдигал феноменален скандал. А аз изобщо не желая да предизвиквам скандали, особено сега, когато сме сгодени и всичко е толкова божествено щастливо.

Защото, като изключим Елинор, всичко се развива прекрасно. И за да го докажа, в самолета на връщане за Ню Йорк направих един тест, който прочетох в „Сватби и дом“. Тестът бе озаглавен „Готови ли сте за брак?“. И двамата с Люк изкарахме максималния брой точки! Тълкуването беше следното: „Поздравления! Вие сте отдадена един на друг, влюбена двойка, способна да се справи с всичките си проблеми.

Каналите за комуникация са отворени между вас и вие предпочитате да решавате съвместно преобладаващата част от въпросите в ежедневието си.“

Добре де, може и да съм поизлъгала тук-таме. Например на онзи въпрос: „Коя част от вашата сватба очаквате с най-голямо нетърпение?“, на мен повече ми се искаше да отговоря с (а) – „Избора на булченските ми обувки“, обаче после видях (в) – „Да дам клетва за вярност за цял живот“, което носеше десет точки, докато подточка „а“ носеше само две.

Но, от друга страна, съм убедена, че всеки хвърля по някой поглед и към резултатите, преди да започне да отговаря. Така че няма начин да не са взели под внимание и този фактор!

Поне не отговорих с подточка „г“ – „Десерта“ (Нула точки).

– Беки?

Прибрахме се в нашия апартмент преди около час и сега Люк преглежда пощата.

– Нали не си виждала онова извлечение от общата ни банкова сметка? Май ще трябва да им звънна, за да проверя какво става?

– Напротив, виждала съм го. Извинявай, но в тази суматоха съвсем забравих да ти кажа.

Поемам забързано към спалнята и измъквам въпросното банково извлечение от тайното му скривалище, усещайки, че ударите на сърцето ми се учестяват.

Сега, като стана въпрос за това, си спомням, че в онзи тест имаше и финансови въпроси. Мисля, че отбелязах (б) – „Начинът, по който харчим, е доста сходен, затова парите никога не са проблем между нас“.

– Заповядай – казвам безгрижно, като му подавам листа.

– Просто не мога да разбера защо непрекъснато превишаваме лимита си! – разсъждава на глас Люк. – Не е възможно домакинските ни разходи да се увеличават непрекъснато! – Вторачва се в страницата, която обаче е покрита с тлъсти бели капки. – Беки, защо това извлечение е зацапано с коректор?

– Боже мой! – изричам с пълен с разкаяние глас. – Много съжалявам! Кореторът беше там и аз преместих някакви книги и той просто… се прекатури…

– Но той почти не може да се разчете!

– Така ли? – възкликвам с най-невинна физиономия. – Боже, какъв срам! Е, няма значение. Случват се такива неща… – Тъкмо се каня да му измъкна листа измежду пръстите, когато очите му внезапно се

ирисвиват.

– Я, чакай, чакай! Тук да не би да пише… – И започва да чегърта с нокът капките от коректора и о, ужас! – една голяма капка внезапно се отлепва и пада!

Да го вземат мътните! Трябваше да използвам кетчуп – както направих миналия месец!

– Аха, Миу Миу! Така си и знаех! Беки, какво прави този продукт на Миу Миу в това банково извлечение?! – Той продължава да чегърта и коректорът започва да се рони от листа като сняг.

Ужас! Господи, моля те, нека да не види…

– „Сефора“… и „Джоузеф“… Нищо чудно, че все сме на червено! – Поглежда ме разгневено и отбелязва: – Беки, тази обща сметка е за домакински разходи, а не за поли от Миу Миу!

Окей. Настъплението е най-добрата отбрана.

Скръствам предизвикателно ръце пред гърди и вирвам брадичка.

– Така значи, една пола не може да се причисли към домакинските разходи, а?! Това ли искаш да ми кажеш?!

Люк ме поглежда стреснато, след което отсича:

– Да, точно това искам да ти кажа!

– Значи ето къде ни бил проблемът! Защо не вземем първо да си изясним дефинициите, а?!

– Виждам накъде биеш – казва Люк след кратка пауза, а устните му помръдват в лека усмивка. – Държиш да ме убедиш, че ти би класифицирала полата от Миу Миу в графа „домакински разходи“.

– Ами аз… да, точно така бих направила. Нали тя остава в дома, а, не е ли така?!

Май започвам да навлизам в твърде опасна територия…

– Освен това – бързам да продължа, – така стоят нещата. Пък и какво значение има в коя графа я класифицирам?! Какво значение има кое в коя графа се поставя изобщо?! Ние имаме здравето си, имаме се един друг, имаме… красотата на живота. Това са истинските неща, които имат значение! Не парите! Не и банковите сметки! Не и тези скучни, унищожаващи душата детайли! – Махвам величествено с ръка, чувствайки се така, сякаш изнасям реч по повод връчването на „Оскар“. – Ние сме на тази планета за прекалено кратък срок, Люк! Прекалено малко време ни е отредено тук. И когато накрая направим равносметка, кое ще натежи? Някакво число на листче хартия или любовта между двама души? Кое е по-важно: да знаеш как са балансирани няколко безсмислени цифри или да си сигурен, че си бил такъв, какъвто си искал да

бъдеш?!

Когато стигам края на изказването си, се задавям от собствения си брилянтен изказ. Вдигам замъгления си поглед, почти очаквайки да видя Люк, облят в сълзи, да прошепва: „Спечели ме още на третото изречение!“

Ала вместо това до ушите ми достига следното:

– Мнооого вълнуващо! – ироничен смях. – Само за протокола обаче съм длъжен да отбележа, че за мен понятието „домакински разходи“ означава разходи, свързани с поддържането на този апартамент и нашия живот: храна, бензин, почистващи препарати и други подобни.

– Хубаво! – свивам рамене аз. – Щом държиш да използваш термина в тясното му значение – даже по-скоро, в ограниченото му значение, така да бъде!

На вратата се звъни. Отварям и виждам Дани, застанал в коридора на блока.

– Дани, според теб пола от Миу Миу може ли да се причисли към графа „домакински разходи“? – питам веднага.

– Категорично! – отсича Дани и веднага се намърдва у нас.

– Виждаш ли?! – повдигам вежди по посока на Люк. – Но както искаш, ще се съобразяваме с твоята дефиниция.

– Е, чухте ли вече? – обажда се с мрачен тон Дани.

– Какво да чуем?

– Госпожа Уотс ще продава кооперацията.

– Какво?! – втренчвам се невярващо в него. – Ти сериозно ли?

– Веднага щом ни изтече срока, за който сме платили наем, ще бъдем изхвърлени.

– Но тя не може да го направи!

– Може. Тя е собственикът. Може да прави каквото си поиска.

– Ама… – Вторачвам се ужасено в Дани, а после се обръщам към Люк, който тъкмо слага някакви бумаги в куфарчето си. – Люк, чу ли това? Госпожа Уотс е решила да продава кооперацията!

– Да, знам.

– Знаеш ли?! Но защо не си ми казвал нищо?

– Извинявай. Мислех да ти кажа, но съм забравил. – Защо обаче Люк изобщо не изглежда разтревожен?

– И какво ще правим в такъв случай?

– Ще се преместим.

– Но аз не искам да се местя! Тук много си ми харесва!

Оглеждам се, а душата ме заболява. Това е мястото, в което двамата

с Люк бяхме щастливи в продължение на цяла година. Нямам желание да ми изтръгват корените от него!

– А искате ли да знаете какво ще стане с мен? – обажда се Дани. – Рандал е решил да заживее със своята приятелка.

Аз го поглеждам с все по-нарастваща паника.

– Значи ще те изхвърли?!

– Именно. Заяви ми, че трябва да започна да внасям и моята лепта, иначе по-добре да започна да си търся самостоятелна квартира. И как се предполага да стане това?! – Дани вдига безпомощно ръце. – Докато не си подготвя цялата колекция, това е просто невъзможно. По-добре да ме настани в някой кашон.

– И как… хммм… върви новата ти колекция? – осмелявам се да попитам аз.

– Честно да ти кажа, дизайнерската работа не е чак толкова лесна, колкото изглежда отстрани – отбранително изрича Дани. – Човек не може да развихри творческото си въображение по команда. Всичко е въпрос на вдъхновение – когато ти дойде, тогава.

– Може би просто трябва да си намериш работа – обажда се Люк, докато си облича палтото.

– Работа ли?!

– Не може да не търсят дизайнери някъде, например, знам ли, в „Гап“?

– В „Гап“ ли каза?! – ококорва невярващо очи Дани. – Да не би да искаш да ми кажеш, че трябва да похабя целия си живот, проектирайки блузи тип поло?! О, какво ще кажете за… хммм… два ръкава точно тук, три копчета отпред, малко подгъвче там… и как ще съхраня вълнението си от работата?!

– А ние какво ще правим? – обръщам се жалостиво към Люк.

– За Дани ли?

– Не, за нашия апартамент.

– Ще намерим къде да живеем, не се тревожи – успокоява ме Люк. – А това ми напомня, че майка ми иска днес да се видите на обяд.

– Тя се е върнала?! – излисквам ужасено аз. – Така де… Значи се е върнала, да.

– Наложило се е да отложат операцията й – отговаря Люк, като прави физиономия. – Точно когато пристигнала, клиниката била подложена на инспекция от швейцарските власти, така че се наложило да отложат всички запланувани процедури. Така че… един часа в „Ла Гулю“ става ли?

– Става – свивам рамене аз, но без особен ентусиазъм.

И когато вратата се затваря зад гърба на Люк, започвам да усещам известни угризения на съвестта. Може пък Елинор да е размислила. Може пък да иска да зарови томахавката и да се включи в подготовката на сватбата. Човек никога не знае.

* * *

Бях решила да се държа съвсем естествено и да бъда сдържана и когато хората ме попитат как е минало пътуването ми до Англия, да им отговарям кратко и ясно, че съм сгодена.

Но когато нещата опират до действие, осъзнавам, че се втурвам бясно в отдела на „Барнис“, където работя, и пъхам ръка под носовете на хората, крещейки на всички: „Вижте само!“

Колежката ми Ерин вдига стреснато глава, втренчва се в пръстите ми, притиска устните си с ръка и ахва:

– О, Боже! О, Господи!

– Така е!

– Ти си сгодена? За Люк?

– Естествено, че за Люк! Ще се женим през юни!

– И какво ще облечеш? – задърдорва тя. – Боже, как ти завиждам! Дай да го видя този пръстен по-отблизо! Откъде го взехте? Когато реша да се сгодявам, че отида право в „Хари Уинстън“. И няма да пожаля не само месечната си, а дори и тригодишната си заплата! – Замлъква за малко, докато разглежда отблизо пръстена ми. – Олеле!

– Това е наследствен пръстен – обяснявам аз. – Бил е на бабата на Люк.

– Аха, ясно. Значи… не е нов, така ли? – Ентусиазмът й леко угасва. – Е, в такъв случай…

– Да, обаче е… антика – изтърсвам аз и лицето й отново се прояснява.

– Антика ли? Античен пръстен? Боже, но това е страхотна идея!

– Честито, Беки! – изрича е топла усмивка шефката ми Кристина, когато се приближава към нас. – Убедена съм, че двамата с Люк ще бъдете много щастливи заедно!

– Може ли да го пробвам? – пита Ерин. – Извинявай! Все едно не съм попитала. Аз просто… Боже, античен пръстен!

Тя все още е вперила очи в него, когато се появява първата ми клиентка – Лорът Джонсън. Лорът е президент на една компания, която дава под наем частни самолети и е една от любимите ми клиентки, макар

непрекъснато да повтаря, че според нея цените в този магазин са много надути и че ако не била работата й, щяла да си купува всички дрехи от „Кей-Март“.

– Какво виждам тук? – пита тя, докато съблича палтото си и разтърсва дългата си къдрава, тъмна коса.

– Сгодена съм! – изричам със светнали очи аз.

– Сгодена ли?! – Тя се приближава към мен и разглежда внимателно пръстена с тъмните си, интелигентни очи. – Е, надявам се, че ще бъдеш много щастлива. По-скоро съм сигурна в това. Сигурна съм, че съпругът ти ще има достатъчно разум да си държи онази работа, по-далече от дребната блондинка, която е отишла на работа при него като проста секретарка и която му е заявила, че никога до този момент не е срещала мъж, който да я изпълва с такова… възхищение. Възхищение, моля ви се! Чували ли сте някога по-голяма… – И тя не довършва, притискайки устата си с ръка. – Мътните го взели!.

– Няма значение – успокоявам я аз. – Била си провокирана.

На Нова година Лоръл е взела решение никога повече да не говори нито за бившия си съпруг, нито за неговата любовница, защото психотерапевтът й Ханс я е предупредил, че подобни емоции са изключително вредни за нея. За съжаление на горката й е доста трудно да се придържа към това свое решение. Не че я виня – ни най-малко! Бившият й ми звучи като абсолютна свиня.

– Знаеш ли какво ми каза Ханс миналата седмица? – отбелязва тя, докато отварям вратата към моята пробна. – Посъветва ме да си напиша на един лист всичко, което искам да кажа на онази жена, а после да скъсам този лист. Обеща ми, че така ще се почувствам освободена.

– Виж ти! – отбелязвам заинтригувана аз. – И какво стана?

– Е, написах си всичко, както той ми каза. Само че после взех, че й го изпратих по пощата.

– Лоръл! – поглеждам я назидателно аз, като правя всичко възможно да не се разхиля.

– Да бе, знам. Права си. Ханс изобщо не беше доволен от мен. Обаче, ако изобщо имаше представа каква мръсна кучка е онази…

– – Хайде сега, влизай тук – прекъсвам я аз, преди да е успяла да се впусне в спомени как е заварила съпруга си и гадната блондинка да си похапнат ягоди един от друг в кухнята. – Влизай, че тази сутрин малко поокъснях.

Но докато успея да си спомня какво искаше Лоръл за днес и да й донеса няколко нещица, вече сме минали и случката с ягодите и даже

сме стигнали до юмручния бой на Медисън авеню.

– Никога през живота си не съм изпитвала такова задоволство! – нарежда тя, като напъхва напористо ръката си в ръкава на една копринена блуза. – Огромно удоволствие бе да видя шока по дребното й кръгличко личице, докато я удрях с все сила! Никога до този момент не бях удряла жена! Обаче си заслужаваше! – Пъха и другата ръка в блузата и аз примигвам, когато ръкавът се раздира по шевовете.

– Ще я платя – успокоява ме Лоръл невъзмутимо. – Какво друго ще ми предложиш?

Понякога имам чувството, че Лоръл идва в „Барнис“ да пробва дрехи с единствената цел да се бори с тях.

– Между другото казах ли ти как му вика тази пикла? – продължава клиентката ми. – Уилям! Вика му Уилям! Според нея това име има по-добро звучене от простичкото „Бил“. Но неговото шибано име е Бил, да го вземат мътните!

– А ето и сакото – казвам аз, като се опитвам да отвлека вниманието й от темата. – Какво ще кажеш?

Лоръл го облича и се облещва срещу отражението си в огледалото.

– Знаеш ли какво – отсича накрая, – това е идеално! Просто не знам защо от време на време продължавам да ходя и в други магазини. Ще го взема. И от тези блузи също, но не тази със скъсания ръкав. – Въздъхва щастливо и добавя: – Винаги се чувствам по-добре, след като съм била при теб, Беки. Просто не мога да си обясня защо.

– Истинска мистерия – ухилвам се аз и си отбелязвам нещо в бележника.

Едно от най-добрите неща в работата ми като личен продавач-консултант е това, че се сближаваш с някои от клиентите си. Част от тях дори ти стават приятели. Когато се запознах с Лоръл, току-що се бе разделила със съпруга си. Изпитваше гняв и към него, и към себе си, а самочувствието й се бе сринало почти до нулева позиция. Не че искам да се хваля, но си спомням, че когато й открих перфектната за нея рокля на „Армани“ за онова галабалетно представление, на което щеше да бъде и той – когато я наблюдавах как се съзерцава в огледалото, как повдига брадичка и се усмихва и отново започва да се усеща привлекателна, – съвсем искрено смятам, че успях да й помогна да промени с нещо живота си.

Докато Лоръл се преоблича в ежедневния си костюм, аз излизам от пробната, понесла цяла купчина дрехи.

Точно в този момент откъм пробната на Ерин се разнася нечий

глас:

– В никакъв случай не мога да облека подобно нещо!

– Ако просто го пробвате… – чувам и гласа на Ерин.

– Много добре знаеш, че мразя този цвят! – извисява се другия глас и аз замръзвам на място.

Акцентът определено е британски.

– Не възнамерявам повече да си губя времето тук! Ако продължаваш да ми носиш неща, които не искам да облека…

По гърба ми запълзяват мънички мравчици – нагоре-надолу, нагоре-надолу. Направо не мога да повярвам! Не е възможно!

– Но нали ме помолихте за нова визия! – изрича безпомощно колежката ми.

– Когато получите онова, за което помолих, може да ми се обадиш.

И преди да успея да направя и крачка, ето я и нея, излизаща с бясна скорост от пробната на Ерин – все така висока, руса и безупречна, вече извиваща устни в надменна усмивка. Косата й е подредена в скъпа прическа, сините й очи проблясват злобно и излъчването й наподобява човек, покорил най-високите световни върхове.

Алиша Билингтън.

Алиша Дългокраката кучка.

Очите ни се срещат – и през тялото ми като че ли преминава двеставолтов електрически ток. Усещам как скътаните ми в сивия панталон крака се разтреперват. Не съм зървала Алиша Билингтън вече повече от година. Значи би трябвало отдавна да съм я превъзмогнала. Но все едно всичко е било едва вчера, все едно времето се е свело до една секунда. Спомените за всички наши срещи са си все така силни и болезнени. Спомените за всичко онова, което тя ми причини. И онова, което се опита да причини на Люк.

И сега ме гледа със същото покровителствено изражение, което си придаваше, когато работеше в компанията за връзки с обществеността, а аз бях още неопитна репортерка. И въпреки че си казвам, че оттогава насам съм израснала значително, че съм силна жена с преуспяваща кариера и нищо, от което да се срамувам, ето че отново усещам как се спаружвам отвътре. Чувствам как се превръщам отново в онова момиче, което бе навсякъде по малко неадекватно и което никога не знаеше какво точно да каже в съответния случай.

– Ребека! – обажда се тя и ме гледа развеселено. – Кой да предположи!

– Здравей, Алиша! – изричам аз и незнайно как успявам да се

насиля да се усмихна учтиво. – Как си?

– Бях чувала, че работиш в магазин, обаче тогава си казах, че сигурно е някаква шега! – отбелязва тя и се изсмива презрително. – Но… ето те и теб! Всъщност, напълно логично, като се замисли човек.

Иска ми се да й се разкрещя, че аз не просто работя в магазин! Аз съм личен продавач-консултант! Това е професия, която изисква много умения! Та аз помагам на хората!

– И все още си с Люк, нали? – впива очи в мен тя и ме поглежда с престорена загриженост. – Успя ли компанията му накрая да се върне на пазара? Знам, че му се наложи да преживее трудни времена.

Направо не мога да повярвам колко наглост има на този свят! Нали именно тази жена се опита да унищожи компанията на Люк?! Нали именно тя основа конкурентна компания за връзки с обществеността, която после се провали?! Нали именно тя изгуби вичките пари на своя приятел – и доколкото ми е известно, е трябвало да бъде спасявана от затвора с гаранция, която е платило татенцето й!

А сега се държи така, като че ли тя е победителят!

Преглъщам на сухо няколко пъти, като се опитвам да измисля подходящ отговор на тази кучка. Убедена съм, че струвам много повече от Алиша. И би трябвало да се овладея и да отговоря мъдро и остроумно. Обаче не знам защо това просто не се получава…

– Аз също живея вече в Ню Йорк – дърдори безгрижно тя. – Така че очевидно ще се видим отново, Може би ще ми продадеш обувки някой път. – Даравя ме с победоносната си покровителствена усмивка, нарамва наперено чантата си от „Шанел“ и излиза важно-важно от магазина.

Когато тя се изгубва, настъпва гробовна тишина.

– Но коя беше тази, за Бога?! – изрича накрая Лорън, която се е измъкнала от пробната ми, наполовина облечена, без да я усетя.

– Това е… Алиша Дългокраката кучка – отвръщам в полузамаян транс аз.

– По-точно казано – Алиша Дебелогъзата кучка – отсича Лорън. – Винаги съм казвала, че няма по-голяма кучка от английската кучка! – Прегръща ме съчувствено и добавя: – Не се притеснявай за нея. Която и да е тя, просто ти завижда!

– Благодаря ти – отвръщам и разтривам слепоочията си в опит да си събера мислите. Но все още се чувствам като човек, преживял боен стрес. Никога не съм си мислела, че някога отново ще зърна тази кучка Алиша.

– Беки, много съжалявам! – обажда се и Ерин, когато Лорън се

връща в моята пробна. – Нямах никаква представа, че двете с Алиша се познавате!

– Аз пък нямах никаква представа, че тя ти е клиентка!

– Не се появява много често – смръщва се колежката ми. – Честно да ти призная, никога не съм срещала такъв вечно недоволен човек! Както и да е. Какво се е случило между вас?

„Ами, почти нищо! – ще ми се да изкрещя. – Тя просто ме хвърли в разтворената паст на таблоидите и почти съсипа кариерата на Люк и се държеше с мен като истинска кучка още от първия миг, в който ме зърна! Нищо особено!“

– Разни неща в миналото – отвръщам на глас.

– Знаеш ли, че тя също е сгодена? За Питър Блейк. Потомствен богаташ.

– Нещо не ми е ясно – сбръчквам чело аз. – Тя не се ли омъжи миналата година? За един британец. Ед… някой-си.

– Така е! Но и не е така. Ама какво искаш да кажеш – че не си чувала историята ли?! – В този момент се появяват две клиентки, които разглеждат, затова Ерин снишава глас и продължава: – Сватбената церемония минала и вече започнал тържественият обяд. В този момент влиза Питър Блейк в ролята си на кавалер на една от поканените гостенки. Алиша нямала ни най-малка представа, че той щял да присъства на сватбата й, ала още в мига, в който разбрала кой е той всъщност, веднага си го нарочила! И така, двамата се разбъбрили, при това доста сърдечно, но… какво можела да стори горката Алиша вече? Нали току-що се била омъжила! – Лицето на Ерин вече свети от превъзбуда. – Но и това не било в състояние да я спре. Тя застанала пред свещеника и заявила, че иска анулиране на брака си!

– Какво, какво?!

– Да, чу ме правилно! Поискала анулиране на брака си! При това по време на тържествения обяд по случай собствената си сватба! Заявила, че бракът не е консумиран, затова не бил валиден. – Тук Ерин вече се разхилва неудържимо. – Можеш ли да повярваш, а?!

Аз също не съм в състояние да сдържа напиращия у мен смях.

– Честно да ти кажа, щом е замесена Алиша, мога да повярвам на всичко!

– Заявила освен това, че винаги получава онова, което иска. А въпросната сватба очевидно била истинска мечта. Обаче тя е типична булкодзила! Разбра ли, че е побъркала всички около себе си заради предстоящата сватба? Уволнила е де що цветари има в Ню Йорк, а

организаторката на сватбата й окончателно е вдигнала ръце от нея. Кой е твоят сватбен организатор, между другото?

– Майка ми – отговарям аз и очите на Ерин се разширяват от недоумение.

– Майка ти е организатор на сватба ли?! Не знаех!

– Не, идиотче такова! – изхилвам се аз, вече значително развеселена. – Просто майка ми организира моята сватба. Вече всичко е под неин контрол.

– Аха, ясно – кимва колежката ми. – Е, това май доста улеснява нещата. Пък и ти успяваш да стоиш на разстояние от приготовленията.

– Именно. Пък и всичко се нарежда много лесно. Но ти все пак стискай палци! – допълвам и двете се разсмиваме.

* * *

Пристигам в „Ла Гулю“ точно в един часа, обаче Елинор ни каква я няма. Завеждат ме на масата и ми сервират минерална вода, докато чакам. Наоколо е пълно с народ, както винаги по това време – предимно елегантно облечени жени. Около мен се носи бъбрив шум и потракване на скъпи зъби и бижута, а аз се възползвам от възможността да подслушвам най-безсрамно. На съседната маса жена с дебела очна линия и огромна брошка натъртва:

– В днешно време никой не може да обзаведе апартамента си за помалко от сто хиляди долара!

– И казвам на Едгар, че аз също съм човешко същество – изрича червенокосото момиче от другата ми страна. Приятелката й дъвче стрък целина и я наблюдава съсредоточено.

– А той? – пита дъвчещата целината.

– За една стая са достатъчни и тридесет хиляди.

– Той каза: „Виж какво Хилари…“

– Ребека?

Аз вдигам глава, леко вбесена, че не ме оставят да чуя какво е отговорил Едгар, обаче виждам приближаващата се към мен Елинор. Този път е облечена в кремаво сако с огромни черни копчета. Дамската й чанта е в същия цвят. За моя най-голяма изненада Елинор не е сама. До нея върви жена с блестящо кестеняво кокче, тъмносин елегантен костюм и огромна чанта.

– Ребека, приятно ми е да ти представя Робин де Бендърн – казва Елинор. – Тя е една от най-добрите сватбени организатори в цял Ню Йорк!

– О! – възкликвам стреснато. – Ами… здравейте!

– Ребека! – изрича задъхано Робин, грабва двете ми ръце и се вторачва право в очите ми. – Много се радвам, че най-сетне имам възможността да се запозная с теб! За мен е истинско удоволствие!

– За мен също! – отвръщам аз, като се старая да имитирам настроението й. А през това време мозъкът ми щрака на светкавични обороти. Елинор споменавала ли ми е, че възнамерява да ме запознава с организатор на сватби? От мен очаква ли се да приема това като нещо известно?

– Такова красиво лице! – продължава Робин, без да пуска ръцете ми.

Оглежда ме сантиметър по сантиметър, но и аз не й оставам длъжна. Изглежда ми на четиридесет и няколко, гримът й е безупречен, лешниковите й очи светят възторжено, скулите й са добре очертани, а широката й усмивка изважда на показ идеални зъби. Ентусиазмът й е буквално заразителен, но очите й не престават да ме преценяват. В този момент тя отстъпва крачка назад, оглежда ме отгоре додолу и констатира:

– Преливаща от младост! Изключително свеж вид! Скъпа моя, от теб ще излезе умопомрачителна булка! Решила ли си вече какво ще облечеш във великия ден?

– Ммм… имаш предвид булченската ми рокля ли? – изричам глупаво, а Робин избухва в звънлив смях.

– Боже, този типичен за вас хумор! Ех, вие, британски момичета! Беше напълно права! – Последното е изречено по посока на Елинор, която кимва грациозно.

Елинор е била права? Но за какво?! Да не би да са ме обсъждали?

– Благодаря! – изричам аз и правя незабележима стъпчица назад. – Ще… – И кимвам по посока на масата.

– Хайде! – отсича Робин, като че ли току-що съм взела най-капиталното решение в живота си. – Хайде да го направим? – И докато тя заема мястото си на масата, забелязвам, че костюмът й е украсен със забележителна брошка, представляваща две преплетени брачни халки, инкрустирани с диаманти.

– Харесва ли ти? – пита Робин, забелязала погледа ми. – Подариха ми я от „Гилбрукс“, след като организирах сватбата на дъщеря им. Боже, каква трагедия се случи тогава! Горката Бити Гилбрук си счупи нокътя в последния миг и се наложи да докараме маникюристката й с хеликоптер… – Тук Робин спира за миг, сякаш потънала в спомените си, но после рязко се връща към днешния ден. – Така! Значи ти си това

щастливо момиче! – И ми се усмихва лъчезарно, а аз не успявам да се сдържа и й връщам същата усмивка. – Щастливка, наистина! Кажи ми сега, радваш ли се на всеки миг от приготовленията?

– Ами…

– Винаги съм казвала, че първата седмица след годежа е най-хубавата! Трябва да й се насладиш докрай!

– Всъщност, оттогава изминаха вече две седмици…

– Да й се насладиш докрай! – вдига поучително пръст Робин. – Да я погълнеш докрай! И винаги съм казвала, че никой друг не би могъл да те замести в спомените ти!

– Е, щом казваш! – ухилвам се аз. – Ще й се насладя!

– Преди да започнем – обажда се Елинор, – трябва да ви дам това. – И тя бръква в чантата си и изважда покана, която поставя на масата.

Но какво е това, за Бога?!

Мисис Елинор Шърман се надява да има удоволствието да сподели Вашата компания…

Уха! Елинор организира парти по случай нашия годеж! Специално за нас!

– Ауууу! – ахвам аз. – Ами… много благодаря! Нямах представа, че ще имаме и годежно парти!

– Вече обсъдих този въпрос с Люк.

– Така ли? Той нищо не ми е споменавал.

– Сигурно е забравил – отвръща Елинор и ме дарява със студена, елегантна усмивка. – Ще ви изпратя една дузина на вашия адрес, за да можете да поканите и ваши приятели. Става ли?

– Окей… става.

– Е, какво ще кажете за бутилка шампанско? Нали трябва да го празнуваме?

– Каква прекрасна идея! – изчуруликва Робин. – Винаги съм казвала, че ако човек не отпразнува сватбата си, какво друго да отпразнува тогава! – Намига ми усмихнато и аз й се усмихвам в отговор. Тази жена започва да ми харесва. Обаче все още нямам представа какво прави точно пгя тук.

– Аз… хммм… питах се, Робин – прокашлям се учтиво аз, – като каква си тук е нас? В професионалния си аспект ли?

– О, не! Не, не и не! – клати категорично глава Робин. – Това за мен не е професия! Това е призвание! Времето, което отдавам на… любовта,

която влагам в работата си…

– Разбирам – кимвам аз, но поглеждам неразбиращо към Елинор. – Е, проблемът е в това, че аз… аз не съм особено убедена, че ще се нуждая от нечия помощ. Въпреки че е изключително любезно от твоя страна…

– Няма да се нуждаеш от помощ ли?! – изписква Робин, отмята глава и се залива в звънлив смях. – Та значи няма да се нуждаеш от помощ, а?! О, моля ти се! Имаш ли представа каква организация е необходима за едно сватбено тържество?

– Е, ами…

– Правила ли си го преди?

– Не, но…

– Много момичета мислят като теб – отбелязва Робин, като кимва. – И знаеш ли какво става с тях?

– Ммм…

– Става това, че накрая се разплакват точно над сватбената си торта, защото са прекалено стресирани, за да се наслаждават на мига! Искаш ли да бъдеш като тях?

– В никакъв случай! – изписквам ужасено.

– Добре. Естествено че не искаш! – И тя се обляга назад в стола си, като учителка, която най-сетне е накарала класа си да проумее колко прави две плюс две. – Ребека, аз съм тук, за да ти отнема стреса от плещите! Аз ще ти отнема главоболията, непосилните тичания, напрежението, което създава подобна ситуация… Ах, ето го и шампанското!

И докато сервитьорът ни налива шампанско в три тесни, дълги чаши, аз си казвам, че Робин вероятно е права. Вероятно никак не е лоша идеята някой да ти помогне. Въпреки че как точно ще координират действията си с мама…

– Аз ще стана твоята най-добра приятелка, Беки! – тъкмо казва Робин, като ме гледа възторжено. – Докато настъпи мигът на сватбата, аз ще те познавам по-добре от всеки друг около теб. Хората наричат методите ми неортодоксални. Но когато зърнат резултатите…

– Никой не може да се сравни с Робин в този град – намесва се Елинор, отпивайки от шампанското си, а самата Робин се усмихва срамежливо.

– Е, нека започнем от най-главното – отсича тя и вади от чантата си огромен бележник с кожена подвързия. – Значи сватбата е на 22-ри юни.

– Да.

– Ребека и Люк?

– Да.

– В хотел „Плаза“…

– Какво? – опулвам се срещу нея аз. – Не, не е там…

– Доколкото разбрах, и самата церемония, и приемът ще се състоят там, нали? – пита Робин и поглежда въпросително Елинор.

– Така смятам – отбелязва Елинор. – Така е много по-лесно.

– Извинете, но…

– Така. Значи церемонията е в терасовидната зала, нали? – продължава Робин и драска нещо в бележника си. – А самия прием ще бъде после в Балната зала. Да. Прекрасно! А колко…

– Ама чакайте малко! – прекъсвам я аз, като поставям ръка върху бележника й. – За какво изобщо говорите?

– За твоята сватба – отбелязва преспокойно Елинор. – За сватбата ти със моя син.

– В хотел „Плаза“! – изрича Робин със светнал поглед. – Няма нужда да ти казвам, надявам се, какъв късмет имаш, че получаваш датата, която ти искаш! За щастие един мой клиент избра друга дата, така че успях да заема веднага деня!

– Но аз няма да се омъжвам в хотел „Плаза“!

Робин отправя въпросителен поглед към Елинор и по лицето й се изписва тревога.

– Мислех, че вече си говорила с Джон Фъргюсън?

– Да, говорила съм – отговаря сухо Елинор. – Вчера говорих с него.

– Браво! Защото, както ви е известно, работим в изключително съкратени срокове! Сватба в „Плаза“, и то само след по-малко от пет месеца!… Някои от колегите ми в организаторския бранш веднага ще отсекат, че подобно нещо е невъзможно! Обаче аз не съм от тях! В никакъв случай! Веднъж организирах една сватба само за три дена! Три дена, представяте ли си?! Е, тя беше, разбира се, на плажа, така че нещата бяха малко по-различни, но…

– Какво искате да кажете с това, че всичко в „Плаза“ е резервирано? – намесвам се отново и се обръщам към Елинор. – Отлично знаеш, че сватбата ни ще бъде в Оксшот!

– Оксшот ли? – сбърчва чело Робин. – Не го знам. Къде е това, някъде в горната част на щата ли?

– Направени са някакви съвсем начални приготовления – махва пренебрежително с ръка Елинор. – Така че всичко може да бъде отменено без проблеми!

– Изобщо не са първоначални! – вторачвам се побесняла в Елинор.

– И не могат да бъдат отменени!

– Знаете ли, усещам някакво напрежение на масата – изрича ведро Робин. – Ще отида да се обадя на няколко места.

Взема мобилния си телефон и се оттегля в ъгъла на ресторанта, а двете с Елинор оставаме облещени една срещу друга като две яростни котки. Аз си поемам дълбоко дъх, като се опитвам да запазя самообладание, след което изричам с привидно спокойствие:

– Елинор, аз няма да се омъжвам в Ню Йорк! Сватбата ми ще бъде у дома! Мама вече започна организирането й и ти го знаеш много добре!

– Няма да се омъжваш в някакъв никому неизвестен заден двор в Англия! – отсича категорично Елинор. – Имаш ли представа кой е Люк? А имаш ли представа коя съм аз?!

– И какво общо има всичко това с нашата сватба?

– За човек със скромни интелектуални възможности ти си доста наивна – отбелязва Елинор и преспокойно отпива от шампанското си. – Това е най-важното социално събитие в живота на всички нас! И затова трябва да бъде направено както трябва! Със замах! Хотел „Плаза“ е ненадминато място за организирането на сватби. Този факт не може да не ти е известен.

– Но мама вече започна организирането на сватбата ни!

– Е, тогава да го прекрати! Ребека, не можеш да си представиш колко благодарна ще бъде майка ти, ако някой се заеме с организирането на сватбата вместо нея! От само себе си се разбира, че цялото събитие ще мине на мои разноски! Така че тя може да присъства като гост.

– Тя няма да иска да присъства като нечий гост! Това е сватбата на нейната дъщеря! И тя държи да бъде домакинята на събитието! Както и да го организира докрай!

– Е? – долита до нас весел глас. – Всичко ясно ли е вече? – Робин се появява обратно при нас и си прибира мобилния телефон.

– Уговорила съм да ни приемат, за да разгледаме Терасовидната зала днес, след този обед – отбелязва Елинор с леден глас. – Надявам се, че ще проявиш любезността най-малкото да дойдеш с нас, за да я видиш?

Впервам в нея разбунтувания си поглед и ми идва да си захвърля салфетката и да се чупя от ресторанта. Направо не мога да повярвам, че Люк е знаел за това и си е мълчал! В интерес на истината, ще ми се още сега да му звънна и да му кажа точно какво мисля по този въпрос!

Но после си спомням, че в момента е на делови обяд с членовете на борда, а след това си спомням и че той ме помоли да дам нов шанс на

майка му. Хубаво, де! Ще й го дам този шанс! Ще отида с тях, ще разгледам залата, ще кимам учтиво и ще си мълча. А довечера ще й кажа също толкова любезно, че все пак ще се омъжа в Оксшот.

– Няма проблеми – изричам накрая.

– Добре. – Устните на Елинор се разтягат на милиметър. – Е, ще поръчваме ли вече?

* * *

По време на обеда Елинор и Робин си говорят за всички нюйоркски сватби, на които са присъствали, а аз си хапвам храната в пълно мълчание, противопоставяйки се на всеки техен опит да ме включат в разговора. Външно съм напълно спокойна, обаче вътрешно не мога да спра да беснея. Как смее Елинор да окупира моята сватба през главата ми?! Как смее да наема сватбен организатор, без дори да се консултира с мен?! И преди всичко как смее да нарича градината на майка ми „никому неизвестен заден двор“?!

Тя си остава същата гадна, надута крава, но ако си въобразява, че ще се омъжа в някакъв огромен и анонимен нюйоркски хотел, вместо да бъда сред всичките си приятели и моите близки, ще има много да взема!

Довършваме обеда си, отказваме кафето и излизаме навън. Времето е хладно и ветровито, а по небето се носят перести облачета. Докато вървим към хотел „Плаза“, Робин ми се усмихва.

– Напълно разбирам напрежението ти. Планирането на сватба в Ню Йорк е действително адски стресиращо! Някои от клиентите ми прекалено се… пренавиват, така да се каже.

Ама аз не планирам нюйоркска сватба! Аз планирам сватба в Оксшот! Ала всички тези мисли запазвам за себе си, като на глас изричам:

– Може би си права.

– Един от клиентите ми е особено взискателен – отбелязва тя и въздъхва дълбоко. – Но както често обичам да казвам, този бизнес е доста стресиращ. Аха! Ето ни и нас! Не е ли впечатляващо?!

Когато вдигам поглед към богатата фасада на хотел „Плаза“, съм принудена да призная, че изглежда действително забележително. Сградата се възправя насред площад „Плаза“ като сватбена торта, с така характерните си развети знамена над входа с колоните.

– Идвала ли си някога на сватба тук? – пита ме Робин.

– Не. Даже не съм влизала вътре.

– Така ли?! Е, ето, че вече влизаме – отсича Робин и ни повежда двете с Елинор нагоре по стълбите.

Минаваме покрай униформените портиери, после през въртящата се врата и се озоваваме в огромно фоайе с висок, орнаментиран таван, мраморен под и импозантни позлатени колони. Точно пред нас се вижда светъл кът, пълен с палми и решетки с увивни растения, където хората си пият кафето под звуците на арфата, а сервитьорите в сивите си униформи се носят забързано наоколо, понесли в ръце сребърни кафеници.

Е, ако трябва да бъда напълно честна, това също е доста впечатляващо.

– Оттук – казва Робин, хваща ме за ръка и ме повежда към заградена с въже стълба. Тя смъква въжето и ние поемаме по величественото стълбище, което ни отвежда към поредното импозантно мраморно фоайе. Накъдето и да се обърна, пред очите ми се възправят гипсови орнаменти, антики, тежки завеси, най-големият полилей, който някога съм виждала…

– А това е господин Фъргюсън – изпълнителен директор на кейтъринга.

Пред нас, като че ли от нищото, се е материализирал изтупан мъж с фрак. Той ми разтърсва ръката и ми се усмихва приятелски.

– Добре дошла в хотел „Плаза“, Ребека! Позволете ми да отбележа, че сте направили превъзходен избор! Нищо на света не може да се сравни със сватба в нашия хотел!

– Разбира се – изричам учтиво. – Е, хотелът ви наистина изглежда много приятно…

– Каквито и да са вашите фантазии, каквато и да е най-голямата ви мечта, ние ще сторим всичко, за да ви го осигурим! Не съм ли прав, Робин?

– Напълно! – кимва топло организаторката. – Не би могла да бъдеш в по-добри ръце!

– Какво ще кажете първо да погледнем Терасовидната зала? – намигва ми господин Фъргюсън. – Това е мястото, където ще се състои самото бракосъчетание. Надявам се, че ще ви хареса!

Обръщаме се кръгом и преминаваме мраморното фоайе, в другия край на което господин Фъргюсън разтваря огромни двойни врати, които ни отвеждат в невиждана зала, обградена от двете страни с тераса с бели перила. В единия край на залата се вижда мраморен фонтан, а в другия – стълби, отвеждащи към нещо като олтар. Навсякъде около мен се стрелкат забързани хора, подреждат цветя, драпират шифон и поставят позлатени столове под ъгъл, в изрядни редици върху дебелия шарен килим.

Боже!

Ама това всъщност е… доста хубаво!

Мътните го взели! То си е направо приказно!

– Имате голям късмет! – продължава да бъбри усмихнато господин Фъргюсън. – Точно тази събота имаме една сватба, така че можете да видите залата, така да се каже, в действие!

– Хубавички цветя – отбелязва Робин, но после се привежда към мен и шепнешком ми доверява: – Нашите ще бъдат още по-хубави!

Още по-хубави от тези ли? Ама това са най-грамаданските, най-забележителните цветови аранжировки, които съм зървала през живота си! Водопади от рози и лалета, и лилии… а онова там не са ли орхидеи?

– Значи, вие ще влезете през тези двойни врати – повежда ме Робин из терасата, – а после ще засвирят ловджийските рогове… или тромпетите, каквото си пожелаеш… Ти спираш в началото, оправяш си шлейфа, през това време фотографът ти прави снимки… А после започва струнният оркестър и ти тръгваш по пътеката…

– Струнен оркестър ли? – повтарям като замаяна аз.

– Говорих с Нюйоркската филхармония – отбелязва Робин по посока на Елинор. – В момента проверяват графика си, така че единственото, което ни остава, е да стискаме палци…

– Нюйоркската филхармония ли каза?!

– Булката в събота ще има седем арфисти – отбелязва господин Фъргюсън. – Както и едно сопрано от Метрополитън Опера.

Робин и Елинор се споглеждат.

– Това вече е добра идея! – казва Робин и си вади бележника. – Веднага ще се заема.

– А сега какво ще кажете да отидем и да погледнем Бароковата зала? – предлага господин Фъргюсън и ни повежда към голям, старомоден асансьор.

– В нощта преди сватбата вероятно ще желаете да наемете апартамент при нас, за да се насладите на релаксиращите процедури, които предлагаме – продължава да бъбри учтиво той. – После, на самия ден, можете да си поканите личната си професионална фризьорка и гримьорка. – Усмихва се. – Но предполагам, че вече сте мислили по този въпрос.

– Аз… ами… – В този момент пред очите ми изниква Джанис и нейната „Бляскава пролетна булка“. – Нещо такова…

– Докато гостите вървят по коридора, ще им бъдат предложени коктейли – обяснява Робин, когато излизаме от асансьора. – А това тук е Бароковата зала, където ще бъдат сервирани ордьоврите, преди да

влезем в Балната зала. Предполагам, че още не си стигнала до идеи за ордьоврите, нали?

– Е, то… да де, нали знаеш… – Тъкмо се каня да отбележа, че всички си падат по малки саламчета, но тя пак ме прекъсва.

– Но бихме могли да направим, например, бар за хайвер, бар за стриди, маса със средиземноморски мезета, а защо не и за суши…

– Именно – преглъщам аз. – Звучи ми… много добре.

– А и самото пространство, разбира се, може да бъде организирано тематично, по твой избор – обхваща с жест тя огромната зала. – Можем да го трансформираме във венециански карнавал, средновековна бална зала… каквото ти подскаже въображението!

– А накрая достигаме до Голямата бална зала за величествения прием! – обявява междувременно господин Фъргюсън.

При тези думи той разтваря импозантните двойни врати и… Господи! Та това е най-величественото нещо, което някога съм виждала! Навсякъде блести в златно и бяло, таваните са високи до възбог, наоколо се виждат театрални ложи, а масите са подредени около огромен, полиран дансинг!

– Ето тук двамата с Люк ще откриете танците – въздъхва замечтано Робин. – Винаги съм казвала, че това е най-любимият ми момент от всяка сватба! Първият танц на младоженците!

Втренчвам се в блестящия паркет и виждам как двамата с Люк се носим в шеметен танц, наоколо светят свещници и всички ни съзерцават умилено.

И седем арфисти.

И Нюйоркската филхармония.

И хайвер… и стриди… и коктейли…

– Ребека, добре ли сте, скъпа? – изважда ме от моя транс господин Фъргюсън и аз улавям загрижения му поглед.

– Мисля, че е малко зашеметена – намесва се Робин и се засмива. – Прекалено много неща за един ден, нали?!

– Ами… да. Може би си права.

Поемам си дълбоко дъх и се извръщам за миг. Окей, нека не се превъзнасяме повече. Всичко това може и наистина да е доста лъскаво, обаче аз не възнамерявам да му се поддавам! Вече съм решила, че ще се омъжа в Англия – и точно това ще направя! И точка!

Само дето… Ама погледнете всичко това наоколо!…

– Ела да поседнеш малко! – предлага ми Робин и потупва един позлатен стол до себе си. – Така. Сега, давам си сметка, че от твоя гледна

точка всичко това ти изглежда много далече във времето. Но истината е, че нямаме никакво време! Затова исках да поговорим за цялостните ти виждания относно сватбата. Какво ти подсказва фантазията? Какъв според теб е символът на истинската романтика? Много от моите клиентки твърдят, че това са Скарлет и Рет, или пък Джинджър и Фред… – И ме поглежда с блеснал поглед, а химикалката ѝ е застинала в очакване над бележника.

Това вече отива прекалено далече! Трябва да кажа на тази жена, че не възнамерявам да се омъжвам тук! Трябва да ѝ кажа, че нищо няма да се случи тук – поне що се отнася до мен! Хайде де, Беки, връщай се към реалността!

– Аз…

– Да?

– Винаги съм харесвала края на „Спящата красавица“, когато двамата с принца танцуват заедно – чувам се най-неочаквано да изричам.

– Аха, балетът! – кимва одобрително Елинор.

– Не, всъщност, имам предвид… филмчето на „Уолт Дисни“.

– О! – Робин изглежда озадачена за момент. – Май ще се наложи да понаваксам в тази област. Хммм… дааа… И това би могло да послужи като идея…

И тя започва да си записва нещо в бележника, а аз прехапвам устната си отвътре.

Трябва да сложа край на всичко това! Хайде де! Кажи нещо най-сетне!

Но по някаква необяснима причина устата ми стои като залепена. Оглеждам се, обхващайки с поглед орнаментираните тавани, позлатата наоколо, проблясващите полилеи… Робин проследява погледа ми и ми се усмихва.

– Беки, знаеш ли, че имаш много голям късмет! – И стиска приятелски ръката ми. – Обещавам ти, че ще си прекараме страхотно на твоята сватба!

Секънд Юниън Банк
Уолстрийт № 300
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд

Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

21 февруари 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

Благодаря Ви за писмото от 20 февруари.

Опасявам се, че не бих могъл да коментирам относно това дали една пола на Миу Миу може да се включи в графа „домакински разходи“.

Искрено Ваш:

Уолт Питмън,
директор отдел „Връзки с клиенти“

КАМАРА НА ЛОРДОВЕТЕ
Изборна комисия

Молба за номинация

Моля за Вашите виждания относно желанието Ви да бъдете препоръчана за пожизнен лорд извън някоя политическа партия и преди всичко как смятате да допринесете ефективно за работата на Камарата на Лордовете. Желателно е да приложите и автобиография, в която да докажете Вашите основни постижения, както и да обобщите специфичните си умения, жизнен и професионален опит.

Молба за присъждане на доживотна аристократична титла

Име: Ребека Блумууд.

Адрес: Западна 11-та улица № 251, ап. Б. Ню Йорк

Предпочитана титла: Баронеса Ребека Блумууд на Харви Никълс.

Основни постижения:

Патриотизъм:

Служила съм на Великобритания в продължение на много години, подпомагайки икономиката й посредством средствата на покупко-продажбите.

Търговски взаимоотношения:

Откакто живея в Ню Йорк, работя всеотдайно за подобряване на международния стоков обмен между Великобритания и Съединените щати, например винаги купувам вносния чай „Туайнингс“, както и мармалада „Мармайт“.

Обществени изяви:

Появявала съм се по телевизията, където съм водила дебати носно настоящото състояние на нещата (предимно в областта на модата).

Културен опит:

Колекционирам антики и произведения на изкуството, сред които най-ярко се открояват венецианските вази и барчетата от 1930-те.

Личен принос, ако бъдете избрана:

Като нов член на Камарата на Лордовете с удоволствие бих приела ролята на моден консултант – област, незаслужено пренебрегвана до този момент, но от жизненоважно значение за кръвта на демокрацията.

Пет

Дайте да се разберем веднъж завинаги! Разбира се, че няма да се омъжа в Ню Йорк! Естествено, че няма да го направя! Това е абсолютно немислимо! Ще си се омъжа вкъщи, точно както планирахме, с приятна палатка в градината. Няма абсолютно никаква причина за промяна на плановете. Никаква.

Само дето…

О, Господи! Може пък, просто е възможно този път Елинор да има известно право…

Искам да кажа, че такова нещо се случва веднъж в живота на човека, нали?! Това не ти е поредният рожден ден или поредната Коледа. Човек има само един-единствен сватбен ден. Така че, ако ти е предоставена възможността да го превърнеш в приказно преживяване, защо да я изпускаш, не съм ли права?!

Защото това със сигурност ще бъде приказно! Да вървя аз по онази пътека, а в мен четиристотин души да са вперили погледи, с някакви фантастични цветови аранжировки навсякъде… А после всички да седнем на някакъв невероятен обяд… Робин ми даде няколко примерни менюта и – о, Боже! Каква храна само! Розаче от мейнски омари… Патица консоме с парченца фазан… Едър ориз с пиньоли…

Така де. Знам, че Оксшот и тамошните организатори на тържества са много добри, но дори не съм сигурна, че на тях им е известно какво е това пиньоли. (Ако трябва да бъдем честни, аз също не го знам, обаче не в това е въпросът. Пък и звучи много шик!)

И може би Елинор все пак е права. Мама би била наистина благодарна, ако й спестим цялото това главоболие. Да. Нищо чудно вече да й е писнало от този тежък товар по организирането на сватбата, но да не смее да си признае. Може би вече й се иска да не си бе предлагала услугите. Докато, от друга страна, ако се оженим в хотел „Плаза“, на нея няма да й се налага да прави нищо. Нищичко! Само да се появи. Освен това двамата с татко няма да трябва да плащат за всичко… Така де! В крайна сметка, правя им услуга, не съм ли права?!

И така, докато се връщам на работа в „Барнис“, аз си изваждам мобилния телефон от чантата и набирам телефона на моите родители. Когато мама вдига, чувам в далечината финалните акорди на „Криминален отдел“ и внезапно ме залива носталгия по дома. Веднага си представям

как мама и татко седят пред телевизора, завесите са спуснати, а фалшивата камина проблясва уютно.

– Здрасти, мамо!

– Беки! – възкликва мама. – Толкова се радвам, че се обади! От няколко дена се опитвам да ти изпратя по факса няколко примерни менюта, обаче твоят факс очевидно не работи! Татко ти пита дали си проверявала в последно време хартията вътре?

– Ами… не знам. Слушай сега, мамо…

– Чуй само това! Зълвата на Джанис познава един човек, който работи в компанията за украсяване на балони! Та тя казва, че ако поръчаме двеста и повече балона, хелият ще ни излезе безплатно!

– Страхотно! Виж какво, точно за сватбата исках да поговорим…

А бе, защо внезапно станах толкова нервна?

– Добре де, кажи! Греъм, би ли намалил малко телевизора, ако обичаш!

– Просто наскоро ми хрумна… една възможност, нищо повече… – тук се изкисквам неспокойно, – че двамата с Люк бихме могли да се оженим и в Америка!

– Америка ли? – Настъпва продължителна пауза. – Какво искаш да кажеш с това „Америка“?

– Нищо особено. Просто ми хрумна. Нали знаеш, тъй като и без това двамата вече сме тук…

– Но вие живеете там само от една година, Беки! – Мама очевидно звучи напълно шокирана. – Домът ви е тук, в Англия!

– Да де, права си… ама… просто си мислех… – запелтечвам неубедително.

Не знам защо, обаче се надявах мама да каже нещо от рода на: „Каква фантастична идея“ и по този начин да улесни нещата за мен.

– Но как ще организираме сватбата чак в Америка?!

– Нямам представа! – преглъщам виновно. – Може да я направим в… в голям… в голям хотел.

– В хотел ли?! – Мама звучи така, сякаш аз съм откачила.

– Елинор също би могла да помогне – опитвам се да намекна. – Сигурна съм, че и тя ще допринесе с нещо… нали се сещаш… ако е поскъпо…

От другата страна на линията се чува дълбоко поемане на дъх. Примигвам. По дяволите! Май изобщо не трябваше да споменавам името на Елинор!

– Е, но ние нямаме нужда от нейния принос. Не, благодаря! Можем

спокойно да се оправим и без нея! Такава ли е идеята на Елинор, а? В хотел, така ли? Да не би да си въобразява, че ние тук не можем да организираме една свястна сватба?!

– Нищо подобно! – побързам да замажа положението аз. – Това е просто… нищо! Нищичко! Аз само…

– Татко ти ми подсказва, че щом толкова си пада по хотели, може да отседне в такъв, а не у дома!

О, Боже! Само влошавам нещата още повече!

– Виж какво… изобщо забрави за това! Идеята е наистина глупава! – Разтърквам челото си и добавям: – Е, как вървят нещата при вас?

Продължаваме да си бъбрим още няколко минути и аз научавам всичко за приятния човек от компанията с палатките и как офертата му била много разумна, и как синът му бил съученик с братовчеда Алекс – какъв малък свят, наистина! Към края на разговора ни мама вече звучи напълно успокоена и всякакви приказки за гадните американски хотели вече са забравени.

Казвам й „довиждане“, изключвам телефона и издишам дълбоко. Ясно. Всичко е решено. Вече мога спокойно да се обадя на Елинор и да й кажа. Няма никакъв смисъл да отлагам този разговор.

Отново си изваждам мобилния телефон, набирам две цифри и ръката ми увисва във въздуха.

От друга страна, има ли смисъл да избързвам с решението?

Така де, човек никога не знае. Може пък мама и татко да обсъдят идеята тази вечер и да си променят мнението по въпроса. Може пък да решат да дойдат дотук и да погледнат. Може би, ако видят „Плаза“ със собствените си очи… Ако зърнат колко е приказно всичко тук… колко е луксозно… колко е бляскаво…

Да го вземат мътните! Няма да мога да понеса да се откажа толкова бързо от тази мечта! Все още не!

* * *

Когато се прибирам вкъщи, заварвам Люк, седнал на масата да разглежда смръщено някакви книжа.

– О, върнал си се рано! – възкликвам, приятно изненадана аз.

– Имам да преглеждам едни неща – отвръща той. – Реших, че е най-добре да го направя на спокойствие и тишина у дома.

– Ясно.

Когато се приближавам до него, забелязвам, че всичките листи носят логото „Фондация Елинор Шърман“. Отварям уста, за да кажа нещо,

но размислям и отново я затварям.

– Е? – вдига очи към мен той и устата му се разтяга в лека усмивчица. – Какво мислиш за хотел „Плаза“?

– Значи си знаел за това?! – ахвам невярващо.

– Естествено, че знаех! И щях също да дойда с вас, ако не беше този неотложен делови обяд.

– Но, Люк… – започвам, поемам си дълбоко дъх и си казвам, че не е полезно да преигравам. – Нали знаеш, че майка ми организира нашата сватба в Англия?

– Но тя е едва в началото, не е ли така?

– Не трябваше да ме насаждаш така на пачи яйца с тази среща!

– Обаче майка ми смяташе, че ще е много приятно да те изненада. Аз се съгласих с нея.

– Значи така, да ми го представите като свършен факт, а?! – сопвам се рязко и Люк вдига към мен озадачен поглед.

– Да не би да не ти е харесало в „Плаза“?! А аз си мислех, че ще бъдеш на седмото небе!

– За харесване ми хареса, наистина. Но не в това е въпросът!

– Знам, че открай време си мечтаеш за огромна, бляскава сватба. И когато майка ми предложи да спонсорира сватбеното ни тържество в хотел „Плаза“, ми се стори като така мечтаният от тебе дар! Впрочем, идеята да те изненадаме бе изцяло моя. Смятах, че ще бъдеш особено развълнувана!

Той изглежда доста разочарован и аз усещам как ме залива чувство на огромна вина. Изобщо не ми беше хрумвало, че Люк също е част от тази работа.

– Люк, аз наистина съм развълнувана! Просто аз… не съм убедена, че майка ми ще бъде много щастлива, ако се оженим в Съединените щати.

– Не можеш ли да я убедиш да го приеме?

– Тази работа не е чак толкова лесна, колкото ти изглежда. Знаеш, че майка ти се държа изключително високомерно…

– Високомерно ли?! Та тя просто иска да ни организира прекрасна сватба!

– Ако наистина държи да го направи, би могла да ни организира прекрасна сватба и в Англия! – не пропускам да изтъкна аз. – Или пък би могла да помогне на мама и татко, така че всички заедно да ни организират прекрасна сватба! Но ето, че тя нарича тяхната градина „никому неизвестен заден двор“! – И негодуванието отново ме сграбчва в

клещите си, когато си спомням пренебрежителния тон на Елинор.

– Сигурен съм, че не е имала предвид…

– И само защото това не е в центъра на Ню Йорк! Така де, тя няма право да говори за моя дом, когато изобщо не го е виждала!

– Окей, ясно – отсича Люк суховато. – Вече си изяснихме нещата. Значи просто не искаш тази сватба. Но ако питаш мен, това е един невероятно щедър жест от страна на майка ми! Да ни плати сватбата в хотел „Плаза“, плюс богатото парти, което организира по случай нашия годеж…

– Някога да съм твърдяла, че искам богато парти по случай годежа ни?! – срязвам го аз, преди да мога да се спра.

– Това последното беше малко грубичко, не мислиш ли?

– Може пък изобщо да не ми пука за блясъка, лъскавината и… и материалните неща! Може пък семейството ми да е по-важно за мен! Както и традицията… както и честта. Люк, не мислиш ли, че животът ни на тази планета е прекалено кратък, за да…

– Достатъчно! – вдига ръка Люк вбесено. – Ти печелиш! Ако това ще се превърне в такъв огромен проблем, по-добре забрави! Не е необходимо да идваш на партито по случай годежа ни, ако толкова не искаш. И ще се оженим в Оксшот. Точка по въпроса. Вече доволна ли си?

– Аз… – не довършвам и потърквам нос.

Сега, когато той го изрече на глас, май започвам да си променям мнението по въпроса. Защото, като се замисли човек, предложението за хотела е наистина изключително щедро. И ако успея по някакъв начин да убедя мама и татко, нищо чудно и да си изкараме най-приказния ден в нашия живот!

– Не става въпрос, че задължително трябва да се оженим в Оксшот – казвам накрая. – Въпросът е за… за… да стигнем до правилното решение. Виж какво, нали доскоро твърдеше, че за нищо не трябва да прибързваме…

Изражението на Люк поомеква и той се изправя.

– Да, знам – въздъхва той. – Беки, скъпа, много съжалявам.

– Аз също – смотолевям аз.

– Боже, ама това е нелепо! – Той поставя ръка на рамото ми и ме целува по челото. – Единственото, което исках да сторя, е да ти подаря сватбата на твоите мечти! Ако наистина не желаеш да се женим в „Плаза“, тогава, разбира се, няма да го направим!

– Ами майка ти? Какво ще правим с нея?

– Просто ще й обясним как се чувстваш – отговаря Люк и впива

очи в мен. – Беки, виж какво, за мен няма никакво значение къде ще се оженим. Не ми пука дали цветята наоколо ще бъдат розови или сини. Единственото, което има значение за мен, е фактът, че двамата с теб ще се превърнем в семейство – и че целият свят ще научи за това!

Той звучи толкова уверено и убедено, че аз усещам как в гърлото ми се събира някаква странна бучка.

– И за мен това е най-важното – отвръщам и едва преглъщам. – Това е единственото, което има значение!

– Добре. Тогава хайде да кажем, че решението ще вземеш ти. Просто ме уведоми откъде духа вятърът, за да знам накъде да се обърна!

– Става – усмихвам му се аз. – Обещавам, че ще ти дам предизвестие от минимум четиридесет и осем часа!

– Двадесет и четири са напълно достатъчни. – Той отново ме целува, а после посочва към ъгъла. – Между другото, това пристигна преди малко. Подарък по случай нашия годеж.

Аз обръщам поглед в указаната от него посока и ахвам. Виждам синята кутия с бялата панделка на великия магазин „Тифани“!

– Може ли да я отворя? – питам нетърпеливо.

– Давай! – подканя ме усмихнато Люк.

Развързвам нетърпеливо панделката, отварям кутията и виждам вътре купа от синьо стъкло, сгушена в мека хартия, а на малката картичка пише: „С най-добри пожелания – от Марти и Алисън Гербер“.

– Ауу! Страхотно! Само че кои са тези семейство Гербер?

– Нямам представа. Очевидно приятели на майка ми.

– Това означава ли, че… че всички, които дойдат на партито по случай нашия годеж, ще… ще ни донесат подаръци?

– Предполагам. Поне така се очаква.

– Аха… ясно.

Боже! Вторачвам се замислено в купата, като прокарвам пръсти по блестящата ѝ повърхност.

Честно да ви кажа, Люк може би е прав. Вероятно би било глупаво от наша страна да отхвърлим щедростта на Елинор и по този начин да я обидим.

Добре де. Ето какво ще направя: ще изчакам да мине това парти по случай нашия годеж, а след това ще взема окончателното си решение!

* * *

Партито по случай нашия годеж е в шест часа вечерта на следващия петък. Щеше ми се да отида по-рано, обаче него ден работата ми

беше същинска лудница – имахме три спешни случая – така че, когато се появих там, вече минаваше шест. Хубавото обаче е, че съм облечена в абсолютно фантастична черна рокля без презрамки, която се впива превъзходно в тялото ми. (В интерес на истината беше отделена за Рийгън Хартман – една от моите клиентки. Но просто ще й кажа, че в крайна сметка не мисля, че ще й подхожда особено.)

Двойният апартамент на Елинор се намира на Парк авеню, в сграда с най-грамадното мраморно фоайе, което можеш да си представиш, и с асансьори, изработени от орехово дърво, които винаги ухаят на някакъв особено скъп парфюм. Когато слизам на шестия етаж, вече дочувам шумотевицата отвътре, както и звук от пиано. На вратата има голяма опашка и аз изчаквам учтиво зад една възрастна двойка в идентични палта от естествена кожа. Зървам вътрешността на апартамента – въпреки сумрака се забелязва огромна навалица.

Честно да ви призная, никога не съм харесвала апартамента на Елинор. Целият е боядисан в бледосиньо, диваните са тапицирани в сребристо, завесите са много дебели, а по стените висят най-тъпите картини, които можете да си представите. Направо не мога да повярвам, че някоя от тях й харесва! Даже се питам дали изобщо поглежда към тях!

– Добър вечер – прекъсва мислите ми нечий глас и аз си давам сметка, че е дошъл моят ред на опашката.

Пред мен стои жена с черен костюм с панталон и папка в ръка и ми се усмихва професионално.

– Бихте ли ми казали името си, ако обичате?

– Ребека Блумууд – изричам скромно, очаквайки я да ахне или най-малкото да покаже с нещо, че ме е разпознала.

– Блумууд… Блумууд… – Жената спуска поглед по страницата, после отгръща на следваща, стига до край и вдига очи към мен. – Не го виждам никъде.

– Така ли?! – опулвам се невярващо в нея аз. – Не може да го няма!

– Пак ще погледна… – Жената започва най-отгоре и повтаря цялата процедура, но този път по-бавно. – Не, няма – отсича накрая. – Опасявам се, че не сте в списъка. Много съжалявам. – Обръща се към току-що пристигналата блондинка зад мен и започва отначало: – Добър вечер. Бихте ли ми казали името си, ако обичате?

– Ама… ама… нали това парти е за мен?! Е, не точно за мен, но…

– Ванеса Дилън.

– Ах, да – казва жената на вратата и задрасква новото име с усмивка. – Моля, заповядайте! Серж ще ви поеме палтото. Бихте ли се

отдръпнали настрани, госпожице? – обръща се хладно към мен. – Задръствате пътя!

– Но вие не може да не ме пуснете! Не е възможно да не съм в списъка! – Надниквам вътре с надеждата да видя или Люк, или поне Елинор, но около себе си зървам само тълпища от хора, които са ми напълно непознати. – Моля ви! Не ви лъжа! Аз трябва да бъда тук!

Жената с черния костюм въздъхва.

– Носите ли си поне поканата?

– Не! Откъде да знам, че ще ми трябва?! Аз съм… годеницата!

– Коя сте?! – ококорва се неразбиращо в мен жената.

– Аз съм… Боже, Господи! – Втренчвам се отново с полумрака в апартамента и за мой огромен късмет зървам Робин, облечена в рокля със сребриста горница и богато надиплена пола.

– Робин! – повиквам я аз, колкото е възможно по-дискретно. – Робин! Тук не искат да ме пускат!

– Беки! – възкликва весело Робин. – Влизай! Изпускаш голям купон! – И ми помахва радостно с чашата си с шампанско.

– Ето, виждате ли?! – изтъквам отчаяно. – Познавам хората тук! Повярвайте ми, не съм някоя си натрапница!

Жената на вратата ме изпива с поглед, а после свива рамене и отсича:

– Окей. Можете да влизате. Серж ще ви поеме палтото. Имате ли подарък?

– Ами… не.

Жената подбелва очи, сякаш иска да каже: „Така си и знаех!“, а после демонстративно ми обръща гръб, поднасяйки фалшивата си усмивка на следващия на опашката. Аз побързвам да се вмъкна, преди да си е променила решението.

– Не ми е възможно да остана до края – обяснява ми веднага Робин. – Имам три репетиции. Но държах да те видя още тази вечер, защото имам много приятни новини за теб! Един изключително талантлив вътрешен дизайнер се съгласи да работи по нашата сватба! Става въпрос за самия Шелдън Лойд!

– Ауууу! – възкликвам аз, като се старая да отговоря на ентусиазма й, макар да нямам абсолютно никаква представа кой, по дяволите, е този Шелдън Лойд. – Страхотно!

– Направо си зашеметена, нали?! Има защо! Не напразно обичам да казвам, че ако искаш нещата да станат, накарай ги да станат веднага! Та значи, говоря си аз нещо с Шелдън и двамата си разменяме разни идеи и

не щеш ли, той заявява, че твоята концепция за „Спящата красавица“ е буквално фантастична! Намира я за особено оригинална! – След тези възторжени слова тя се привежда към мен и снишавайки глас, зашепва: – Та той предложи да… да превърнем Терасовидната зала във вълшебна гора!

– Наистина ли?!

– Аха! Толкова се вълнувам, че направо нямам търпение да ти покажа!

И тя отваря чантата си и вади оттам една скица, а аз се вторачвам в нея, напълно поразена от изумление:

– Ще докараме брезите от Швейцария, ще поставим и гирлянди от вълшебни лампички! Ти ще преминеш през алеята между дърветата, клоните им ще бъдат надвиснали над теб, боровите иглички ще разнасят аромата си, когато, стъпиш върху тях, цветята ще разцъфнат, а междувременно сред клоните ще пеят обучени птици… Какво ще кажеш да включим и една механичка катеричка?

– Ох, ами… – смръщвам се леко аз.

– Именно! И аз не бях особено ентусиазирана по този въпрос. Окей… Значи забравяме за горските създания. Така. – Тя изважда химикалката си и си отбелязва нещо. – Но иначе ще бъде фантастично, не си ли съгласна с мен?!

– Аз… е, ами…

Дали вече да й кажа, че още не съм решила твърдо, че ще се женя в Ню Йорк?

Да, ама не мога! Тя ще прекрати цялата подготовка веднага. И веднага ще докладва на Елинор и ще настане една суматоха…

А най-важното е, че съм сигурна, че накрая ще се спрем на варианта в хотел „Плаза“! Веднага щом ми просветне как да убедя мама да се съгласи. Така де, би било истинска лудост да не приемем.

– Нали знаеш, че Шелдън е работил за редица холивудски звезди? – обръща се към мен Робин, снишавайки още повече глас. – Когато се срещнем с него, можеш да се запознаеш с портфолиото му. Казвам ти, направо е ненадминат!

– Сериозно?! – изкисквам се превъзбудено. – Звучи изумително!

– Така. – Тя поглежда часовника си. – А сега трябва да бягам. Но ще поддържаме връзка! – И тя ми стиска приятелски ръката, пресушава чашата си и поема забързано към вратата. А аз се захласвам след нея, леко замаяна.

Холивудски звезди! О, Боже! Ако мама разбере за това, дали няма

да погледне на нещата от по-различен ъгъл? Дали няма да си даде сметка каква удивителна възможност ни се предоставя по този начин?

Проблемът е, че не съм в състояние да събера смелост отново да повдигна този въпрос пред нея. Даже надали ще й спомена за това парти. Само ще я разстроя. Тя веднага ще започне да нарежда дали Елинор не смята, че те също не могат да организират хубаво годежно парти или нещо от този род. И после ще се почувствам още по-виновна, отколкото вече се чувствам. Ужас! Как да намеря начин да насоча мисълта й отново в тази насока, без да я обидя? Може би, ако поговоря първо с Джанис… Ако й разкажа за холивудските звезди…

Избухналият наблизо смях ме изважда от мечтанието и аз си давам сметка, че съм съвсем сама. Оглеждам се в търсене на човек, към когото да се присъединя. Малко странничко е наистина, ама това нали уж трябваше да бъде парти по случай нашия годеж с Люк! Обаче сред стотиците хора наоколо аз не познавам абсолютно никого! Е, тук-таме се мярка някое леко познато лице, но не на човек, с когото се чувствам достатъчно близка, за да отида при него и да го поздравя просто ей така. Опитвам се да се усмихна на жената, която в момента върви към мен, ала тя ме оглежда подозрително и си проправя път към групичката, застанала до прозореца. Между нас да си остане, но който е казал, че американците са по-любезни от британците, очевидно никога не е стъпвал в Ню Йорк!

В този момент се сещам, че Дани също трябва да е някъде наоколо и започвам да се оглеждам. Поканих и Ерин и Кристина, но и двете бяха все още потънали в работа, когато преди малко ги оставих в „Барнис“. Сигурно ще позакъснеят значително.

Стига де! Все с някого трябва да поговоря! Най-малкото Елинор би трябвало да е някъде тук! Не че умирам да си бъбря с нея, но може пък тя да знае къде точно е Люк. И тъкмо започвам да си проправям път покрай група жени в еднотипни рокли на „Армани“, когато чувам някой да пита:

– Познавате ли булката?

Застивам зад една колона, като се преструвам, че изобщо не подслушвам.

– Не. Някой познава ли я изобщо?

– А къде живеят младите?

– Някъде в Уест Вилидж. Но доколкото разбрах, скоро ще се местят в тази сграда.

С привидна разсеяност аз се втренчвам изумено в колоната до мен.

Какви са тези приказки, за Бога?!

– Сериозно?! Мислех, че не е възможно да се уредиш да живееш в тази сграда!

– Не и ако си роднина на Елинор Шърман! – засмиват се весело жените и отстъпват от мелето, а аз се вторачвам в орнаментите на колоната.

Очевидно нещо са се объркали. Ние в никакъв случай няма да се преместим да живеем тук! Няма начин!

* * *

Мотая се безцелно наоколо в продължение на няколко минути. Намирам си чаша шампанско и се опитвам да поддържам любезната усмивка върху лицето си. Но колкото и да се старая, тя все ми се изплъзва. Не точно така си представях нашето годежно парти. Първо на първо, хората на вратата отказваха да ме пуснат. Второ на второ, не познавам абсолютно никого. И трето на трето, единствените неща за ядене са само нискокалорични, високопротеинови кубчета риба, а когато посегнеш да си вземеш от тях, сервитьорите те гледат като попарени.

Не мога да не се замечтая, припомняйки си партито по случай годежа на Том и Луси. Е, не беше чак толкова величествено както това тук. Джанис направи огромна купа пунш, имаше барбекю, а Мартин пя песента на Елвис „Самотна ли си тази вечер?“ на караокето. И все пак беше много забавно. И все пак там познавах много хора. На чуждото годежно парти познавах много повече хора, отколкото познавам на моето!

– Беки! Но защо си се скрила тук? – Вдигам очи и за мое огромно облекчение най-сетне зървам Люк. Къде, за Бога, е бил досега?!

– Люк! Най-после! – казвам и правя крачка напред. После ахвам от радост, когато виждам до него едно познато лице – оплешивяващ мъж на средна възраст, който ми се усмихва радостно. – Майкъл! – изписквам и го прегръщам импулсивно.

Майкъл Елис е един от най-любимите ми хора на този свят. По принцип живее във Вашингтон, където ръководи една невероятно преуспяваща рекламна компания. Освен това е и партньор на Люк в „Брандън Къмюникейшънс“ и негов дългогодишен наставник. Както и на мен междувпрочем. Ако не беше съветът на Майкъл, който той ми даде преди известно време, никога не бих дошла да живея в Ню Йорк.

– Люк ми спомена, че може би ще дойдеш! – възкликвам, като го наблюдавам щастливо.

– Да не би да си въобразяваш, че ще пропусна нещо подобно? –

намигва ми той. – Честито! – вдига чаша към мен той. – Знаеш ли, смятах, че ще съжаляваш, задето прие работата при мен, във Вашингтон, Беки! Защото там би имала страхотни перспективи! А ето те сега… – и клати невярващо глава. – Виж как се обърнаха нещата за теб! Страхотна работа, живееш с човека, когото обичаш, предстои ти сватба в хотел „Плаза“…

– Кой ти каза за „Плаза“? – възкликвам изненадано.

– Ами, всички само за това говорят! Очертава се наистина грандиозно събитие!

– Е, ами… – свивам срамежливо рамене аз.

– Майка ти радва ли се за всичко това?

– Аз… хммм… – не довършвам и отпивам от шампанското си, за да избегна отговора.

– Доколкото разбирам, тя не е тук сега, нали?

– Не, не е. Нали знаеш, пътят е доста дълъг! – Смехът ми излиза малко пискливо и аз отпивам отново, като всъщност пресушавам чашата си.

– Ще ти донеса друга – предлага Люк. – И ще отида да намеря майка си. Тя тъкмо питаше къде си… Между другото – добавя пътьом, – тъкмо поканих Майкъл да ми стане кум. За мой късмет той се съгласи!

– Наистина ли? – възкликвам зарадвана аз, – фантастично! Не мога да си представя по-добър избор за кум!

– За мен е голяма чест да бъда поканен за кум! – отбелязва Майкъл. – Освен ако не искате да ви оженя, разбира се. Малко съм позабравил някои подробности от ритуала, но бързо мога да си припомня.

– Сериозно? – възкликвам изненадано. – Да не би таничко да си и свещеник, наред с всичко останало?

– Не, не съм – разсмива се сърдечно той. – Но преди няколко години едни мои приятели ме помолиха да ги оженя, така че аз пуснах няколко връзки и получих разрешение за извършване на сватбени церемонии.

– Да ти кажа честно, от теб би излязъл страхотен свещеник! Отец Майкъл! Хората ще се тълпят в твоята църква!

– Свещеник-атеист, защо пък не? – смръщва се замислено Майкъл. – Надали ще съм първият. – Отпива от шампанското си и пита: – Е, как върви бизнесът в магазина?

– Страхотно, благодаря!

– Знаеш ли, че те препоръчвам на всеки, когото срещна? „Ако се нуждаете от хубави дрехи, вървете при Беки Блумууд в «Барнис»!“ Така

разправям на бизнесмени, шофьори на автобуси, на всякакви случайни хора дори.

– А аз се чудех откъде ми се изтърсват всякакви странни хора! – усмихвам му се в отговор аз.

– Виж какво, това е сериозно! Искам да те помоля за една малка услуга! – казва Майкъл и снишава леко глас. – Много ще съм ти благодарен, ако помогнеш на дъщеря ми Дебора! Наскоро скъса с едно момче и имам чувството, че минава през период на загуба на самочувствие. Казах й, че знам кой може да й помогне да си възвърне самоуважението.

– Със сигурност! – възкликвам аз, дълбоко покъртена. – За мен ще бъде удоволствие да й помогна!

– Но нали няма да я накараш да банкрутира? Имай предвид, че е само на една адвокатска заплата!

– Ще се постарая! – засмивам се аз. – Ами ти?

– Смяташ, че имам нужда от твоята помощ ли?

– Ако трябва да бъда честна, ти вече си си достатъчно добре – посочвам безупречния му тъмносив костюм, който, като го гледам, надали му е оставил много ресто от трите хиляди долара.

– Винаги се старая да се облека подобаващо, когато знам, че ще се срещам с красиви хора! – отбелязва Майкъл. Оглежда насъбралото се множество с развеселено изражение и аз проследявам погледа му. Наблизо групичка от шест жени на средна възраст бърборят превъзбудено, очевидно без да си поемат дъх. – Това твои приятели ли са?

– Всъщност не – отговарям аз. – Ако искаш да знаеш, не познавам почти никого тук.

– И аз така си помислих – усмихва ми се дяволито той и отпива от шампанското си. – Е, как се разбираш с бъдещата си свекърва? – Изрича тези думи с такова невинно изражение, че ми идва да се разхиля на висок глас.

– Чудесно. Е, нали знаеш…

– За какво си говорите вие двамата? – чувам гласа на Люк, който изниква внезапно до рамото ми. Подава ми пълна чаша с шампанско, а аз хвърлям на Майкъл предупредителен поглед.

– Тъкмо обсъждаме сватбените ви планове – отговаря той със завидна лекота. – Решихте ли вече къде ще прекарате медения си месец?

– Даже не сме го обсъждали засега – отговарям аз и поглеждам към Люк. – Но иначе имам няколко идеи. Трябва да отидем на някое много хубаво и топло място. При това да бъде някъде, където никога досега не сме били.

– Честно да ти кажа, не съм убеден, че ще успея да вмъкна много дни за този меден месец – отвръща Люк с леко смръщена физиономия. – Тъкмо поехме банката „Нортуест“, а това означава, че вероятно пак ще трябва да се замислим за разширение на дейността. Така че може да се наложи да се примирим само с един дълъг уикенд.

– Дълъг уикенд ли?! – поглеждам го ужасено. – Ама това изобщо не е меден месец!

– Люк! – намесва се с укорителен тон Майкъл. – Знаеш, че няма да ти се размине само с това! Длъжен си да отведеш съпругата си на хубав меден месец! Като твой кум се осмелявам да настоявам за това! Къде никога не си ходила, Беки? Венеция? Рим? Индия? Африка?

– Не съм ходила на нито едно от тези места!

– Разбирам – повдига вежди Майкъл. – Значи меденият месец може да се окаже доста скъпичък.

– Всички други са ходили навсякъде. Само не и аз! Нямах късмета дори да си позволя година за почивка! Не съм ходила нито в Австралия, нито в Тайланд…

– Аз също не съм ходил – изтъква Люк и свива безразлично рамене. – Има ли някакво значение?

– За мен има! Защото аз не съм правила абсолютно нищо! Знаеш ли, че най-добрата приятелка на майката на Сузи е една боливийска селянка! – отсичам аз и поглеждам многозначително Люк. – Двете са отглеждали заедно царевица по боливийските ляноси!

– Май посоката се очертава Боливия – отбелязва Майкъл и поглежда към Люк.

– Това ли искаш да правиш по време на нашия меден месец? Да отглеждаш царевица?! – изумено възкликва той.

– Просто смятам, че няма да е зле да поразширим малко хоризонтите си. Например да… да тръгнем като туристи нанякъде.

– Беки, ти наясно ли си какво означава да тръгнем някъде като туристи?! – пита меко Люк. – Всичко, което носиш със себе си, трябва да се побира само в една раница! Която освен това трябва да носиш лично! Никакъв „Федерал Експрес“!

– Мога да се справя! – виквам възмутено. – Като нищо! И ще се запознаем с цял куп интересни хора…

– Аз вече познавам цял куп интересни хора!

– Ти познаваш единствено банкери и твои колеги от бизнеса за връзки с обществеността! Познаваш ли някакви боливийски селяни например, а?! А познаваш ли някои бездомници?

– Не мисля – отбелязва Люк след известен размисъл. – А ти?

– И аз не – признавам след кратка пауза. – Но не в това е въпросът! Важното е, че трябва да го направим!

– Окей, Беки! – спира тирадата ми Люк. – Предлагам ти следното: ти организираш медения ни месец, а аз го плащам. Ще отидем навсякъде, където пожелаеш, само да не е за повече от две седмици!

– Наистина ли?! – облещвам се аз. – Ти сериозно ли?!

– Напълно. Ти си права – не може да се оженим и да не си изкараме подобаващ меден месец. – Усмихва ми се загадъчно и добавя: – Е, изненадай ме!

– Добре! Става! Само чакай!

Отпивам глътка шампанско и усещам, че започвам да кипя от вълнение. Голям кеф! Аз ще избирам мястото за медения ни месец! Може би няма да е зле да отидем в някой от онези вълшебни курорти в Тайланд или нещо подобно. Или пък на някое забележително сафари…

– Като стана въпрос за бездомници – обръща се Люк към Майкъл, – ние също ще сме на улицата през септември.

– Така ли? И защо?

– Тогава ни изтича договорът по наема на апартамента и собственичката продава. Всички ще бъдат изритани.

– Ах, да! – прекъсвам ги аз, внезапно изтръгната от приятната картина как двамата с Люк стоим на върха на една египетска пирамида. – Това ми напомня нещо, Люк. Дочух един много странен разговор тук. Някакви хора твърдяха, че ние сме щели да се местим да живеем в тази сграда. Откъде им е хрумнало според теб?

– Това е напълно възможно – отбелязва той.

– Какво?! – опулвам се невярващо аз. – Какво искащ да кажеш с това, че е възможно?! Да не би да си откачил?!

– Защо пък не?!

Аз снишавам глас и продължавам:

– Наистина ли смяташ, че държа да живея в тази претруфена сграда, пълна със старици, които те гледат така, сякаш вониш на пор?!

– Беки… – прекъсва ме Майкъл и кимва многозначително с глава.

– Но това е вярно! – обръщам се към него. – В тази сграда няма нито един приятен човек! Срещала съм ги и всичките са едни…

И в този момент спирам рязко, внезапно давайки си сметка какво се опитва да ме предупреди Майкъл.

– С изключение на… на майката на Люк, разбира се – добавям аз, като се опитвам да звуча колкото е възможно по-естествено. –

Естествено.

– Добър вечер, Ребека! – достига до мен един меден глас и аз се извъртам с пламнало лице.

Ето я и нея – застанала зад мен, облечена в дълга бяла рокля в гръцки стил, която пада на плисета до земята. Елинор е толкова тънка и бледа, че прилича на някоя от собствените си колони наоколо.

– Здравей, Елинор! – поздравявам учтиво. – Изглеждаш прекрасно! Много съжалявам, че позакъснях мъничко.

– Ребека – е нейният отговор, след което тя ми поднася бузата си по манхатънски маниер. – Надявам се, че вече си пообиколила наоколо и че не си седиш само тук и разговаряш с Люк!

– Е, аз… ами… нещо подобно…

– Това е прекрасна възможност за теб да се запознаеш с някои важни хора! – изтъква поучително тя. – Например с президентката на тази сграда!

– Ясно – кимвам аз. – Е, може би…

Надали точно сега е моментът да й съобщавам, че за нищо на света не бих се преместила да живея в тази сграда.

– Ще те представя по-късно. Но сега смятам да вдигна тост – отбелязва тя. – Така че, ако нямате нищо против, ви моля да се присъедините към мен на подиума!

– Отлично! – опитвам се да вложа мъничко ентусиазъм в гласа си аз и гаврътвам шампанското.

– Майко, мисля, че вече се познавате с Майкъл – обажда се Люк.

– Да, така е – усмихва се грациозно домакинята. – Много ми е приятно отново да се видим! Как сте?

– Много добре, благодаря – отвръща със същия мазен тон Майкъл. – Възнамерявах да присъствам на откриването на вашата фондация, но за нещастие не успях да се освободя от някои ангажименти във Вашингтон. Но както разбрах, всичко е минало добре.

– Така е, много благодаря!

– А ето и нов щастлив случай! – обхваща той с жест залата. – Тъкмо казвах на Люк какъв късмет е извадил да намери за съпруга такова красиво, талантливо и способно момиче като Беки!

– Действително. – Усмивката на Елинор застива.

– Но вие вероятно сте на същото мнение.

Гробовна тишина.

– Разбира се – изрича накрая Елинор. Протяга ръка и след известно мъчително колебание я поставя на рамото ми.

Господи! Ужас! Пръстите й са точно толкова студени, колкото и гласът й! Все едно току-що ме докосна Снежната кралица! Хвърлям крадешком поглед към Люк и забелязвам, че той целият сияе от удоволствие.

– Е, тостът! – изричам бодро аз. – След теб, Елинор!

– Ще се видим по-късно, Майкъл! – казва Люк.

– Приятно прекарване! – отсича Майкъл и ми намига съзаклятнически. А когато Елинор потъва в тълпата, той се обръща към Люк и добавя: – После искам да поговорим за нещо относно благотворителната дейност на майка ти!

– Няма проблеми – кимва Люк след известна пауза. – Ще поговорим.

Въобразявам ли си или моят Люк ми изглежда малко настръхнал?

– Но неко първо минат тостовете! – изрича усмихнато Майкъл. – Не сме се събрали тук, за да говорим за бизнес.

* * *

Докато минавам през огромната зала заедно с Люк и Елинор, виждам, че хората започват да се обръщат към мен и да мърморят нещо. В единия край се вижда голям подиум и когато се качваме на него, за първи път започвам да се усещам малко нервна. Настава тягостна тишина и насъбралото се множество вперва изпитателни погледи в нас.

Ужас! Двеста чифта погледи ми правят преценката по манхатънски!

Като се опитвам да запазя самообладание, аз претърсвам с поглед тълпата за някое познато лице – лице, което принадлежи на мен. Но като изключим застаналия най-отзад Майкъл, не виждам никой друг. Продължавам да се усмихвам, обаче на душата ми е празно. Но къде са моите приятели? Знам, че Кристина и Ерин ще дойдат всеки момент, но къде е Дани? Той ми обеща, че ще дойде!

– Дами и господа – започва царствено Елинор, – добре дошли в моя скромен дом! За мен е огромно удоволствие да бъда ваша домакиня по повод това щастливо събитие! С особена благодарност се обръщам към Марша Фокс – президент на тази сграда, както и към Гуинивер фон…

– Изобщо не ми пука за глупавите ви списъци! – долита нечий писклив глас откъм вратата и няколко глави се обръщат в тази посока.

– …фон Ландленбург, мой съдружник във фондацията „Елинор Шърман“… – продължава бъдещата ми свекърва, а челюстта й се стяга все повече.

– Пусни ме веднага, глупава крава такава!

Настъпва суматоха, някой изпищява и вече цялата зала се обръща, за да види какъв е този цирк.

– Махни си ръцете от мен! Бременна съм, не виждаш ли? Я ми се е случило нещо, я съм те осъдила!

– Боже, направо не мога да повярвам! – изписквам щастливо аз и скачам от подиума. – Сузи!

– Беки! – И през вратата влетява Сузи, със страхотен тен, пращяща от здраве, с мъниста в косата и вече забележимо коремче, напиращо под роклята й. – Изненада!

– Бременна ли?! – чува се гласът на Таркуин, който я следва, с неизменното си традиционно сако, облечено над неизменното си традиционно поло, над което физиономията му изглежда така, сякаш някой го е цапнал с мокър парцал по главата. – Сузи, скъпа… какво каза току-що?!

Шест

– Решихме да те изненадаме! – заявява Сузи, след като всичко отново е мирно и тихо и след като Елинор направи своето обръщение-тост, при който спомена мен и Люк само веднъж, а фондацията „Елинор Шърман“ – шест пъти. – Нещо като последна част от нашия меден месец! Така че, отиваме ние в апартамента ти…

– И аз, както винаги, нали съм си навсякъде навреме… – обажда се Дани и ме поглежда извинително.

– Та Дани предложи да го придружим на партито и да те исненадаме както си му е редът!

– Е, Таркуин със сигурност бе изненадан както си му е редът! – изхилвам се аз. Все още не съм в състояние да изтрия глупаво щастливата усмивка от лицето си. Сузи и Туркуин, и Дани – всичките накуп!

– Да бе, права си – смръщва се приятелката ми. – Възнамерявах да му съобщя новината малко по-деликатно, обаче…

– Просто не може да ми го побере умът как още не се е досетил! Погледни се само!

И посочвам към наедрялото й коремче, опаковано в червена разтегаема рокля – не мога да си представя нещо, което да се натрапва повече на очи от това!

– Вярно, че веднъж-два пъти направи деликатен коментар относно моето коремче – казва спокойно Сузи. – Но аз му казах, че съм много чувствителна на тема надебеляване, затова той не посмя повече да каже нищо. Няма значенеие. Вече си е наред. Погледни го само!

И тя кимва по посока на съпруга си, който вече е обкръжен от група живо заинтересовани на тема аристокрация нюйоркски грандами.

– В замък ли живеете? – чувам една да го пита.

– Ами… всъщност, да. Точно в замък живея.

– Познавате ли принц Чарлз? – пита друга и се изкисква.

– Един-два пъти сме играли заедно на поло – отговаря Таркуин и се озърта, очевидно нетърпелив да се измъкне от този разпит.

– На всяка цена трябва да се запознаете с моята дъщеря – отсича трета и поставя подобната си на свинска плешка ръка върху рамото му. – Тя буквално обожава Англия. Ходила е в Хамптън Корт цели шест пъти!

– Той е забележителен! – прошепва някой в ухото ми и аз се

обръщам, за да видя Дани, надничащ над рамото ми по посока на Таркуин. – Абсолютно забележителен! Модел ли е?

– Какво да е?!

– Така де, тази история, че бил фермер – започва Дани и си дръпва от цигарата – е пълна глупост, нали?

– Смяташ, че Таркуин би трябвало да бъде модел, така ли? – питам, неспособна да овладея смеха, който избликва от мен като вулкан.

– Че защо не? – отбранително ме поглежда Дани. – Та той има фантастична визия! Бих могъл да създам цяла колекция около вида му! Принц Чарлз се среща с… Рупърт Еверет се среща с…

– Дани, наясно ли си, че той е хетеросексуален?

– Естествено, че съм наясно! Ти за какъв ме вземаш? – отвръща Дани, млъква и се замисля. – Обаче нали е учил в английско частно училище с пансион за момчета, а?

– Дани! – сръгвам го в ребрата и вдигам поглед. – Здрасти, Таркуин! Значи успя да им се измъкнеш все пак!

– Здравей! – отвръща Таркуин малко смутено. – Сузи, скъпа, даде ли на Беки онези неща от майка й?

– О, но те са в хотела – отвръща Сузи и се обръща към мен, – Беки, на път към аерогарата решихме да се отбием при майка ти и баща ти. Те буквално са се побъркали на тема твоята сватба – изкиква се. – Не са в състояние да говорят за нищо друго, освен за великото събитие!

– Изобщо не съм изненадан – обажда се Дани. – Както изглежда, ще бъде действително фантастично. Катрин Зита-Джоунс ряпа да яде!

– Картин Зита-Джоунс ли? – не може да направи връзката Сузи. – Какво имаш предвид?

Усещам как по гърба ми пролазват мравки. Мамка му! Трябва веднага да измисля нещо!

– Дани – изричам небрежно, – мисля, че ей там зърнах главната редакторка на „Дамско ежедневно облекло“.

– Така ли? Къде? – Главата на Дани веднага се извръща встрани. – Ей сега се връщам! – И той изчезва в тълпата, а аз въздъхвам облекчено.

– Точно когато бяхме при тях, те спореха надълго и нашироко точно колко голяма трябва да бъде палатката – продължава Сузи и пак се изкиква. – Накараха ни да седнем на моравата и да се престорим, че сме гости!

Не искам да слушам повече нищо по този въпрос! Отпивам поредната глътка шампанско и се опитвам да измисля друга тема на разговор.

– А каза ли на Беки за онова другото, което стана там? – обажда се

Таркуип с неочаквано сериозен тон.

– Ох,… ами… не още – въздъхва виновно Сузи и Таркуин въздъхва след нея по същия виновен, тържествен начин.

– Беки, Сузи трябва да ти признае нещо.

– Точно така. – Приятелката ми прехапва устни и придобива страхотно сконфузен вид. – Докато бяхме вътре в къщата, аз поисках да видя булченската рокля на майка ти. И докато всички й се възхищавахме, а аз си държах чашата с кафето… – Тук тя накланя леко глава. – Не знам точно какво се случи, но… разлях си всичкото кафе върху роклята на майка ти!

Аз се втренчвам в нея, неспособна да повярвам на чутото.

– Върху роклята?! Да не ме будалкаш?!

– Ние веднага предложихме да платим за почистването, разбира се – намесва се Таркуин. – Обаче не съм сигурен, че ще може да бъде облечена повече. Толкова много съжаляваме, Беки! Но пък ще платим за друга рокля! На всяка цена! – Поглежда към изпразнената си чаша и пита: – Някой иска ли друго питие?

– Значи роклята е… съсипана? – питам аз за по-сигурно.

– Да! При това изобщо не беше лесно да се направи, повярвай ми! – прошепва съзаклятнически Сузи, когато съпругът й се отдалечава. – Когато се пробвах да го направя за първи път, майка ти ми я измъкна изпод носа. А после започна да се притеснява и заяви, че май най-добре ще бъде да я прибере. Затова накрая се видях принудена буквално да хвърля кафето си върху нея точно в момента, когато тя я прибираше. Но дори и тогава пострада единствено шлейфът! Майка ти, разбира се, вече ме мрази – добавя тя с мрачна физиономия. – Мисля, че няма да бъда поканена на сватбата ти…

– О, Сузи, не говори глупости! Как ще те мрази? Не можеш да си представиш колко съм ти благодарна! Ти си истинска актриса! Честно да ти кажа, не бях убедена, че ще успееш да го направиш.

– Е, не можех да те оставя да изглеждаш като агнешки котлет, нали?! – ухилва се приятелката ми. – Най-странното обаче е, че на сватбените снимки на родителите ти майка ти изглежда прекрасно с тази рокля. Но в действителност… – И тя прави физиономия.

– Именно! О, Сузи, толкова се радвам, че сте тук! – Прегръщам я топло. – Мислех си, че вие ще си бъдете вече просто… женени. Как е семейният живот, между другото?

– Долу-горе същият – отговаря Сузи след известна пауза. – Само дето имаме повече чинии…

Усещам, че някой ме потупва по рамото. Обръщам се. До мен стои червенокоса жена с блед копринен костюм с панталон.

– Много ми е приятно, казвам се Лора Редбърн Сиймур – представя се тя и протяга ръка. – Двамата със съпруга ми вече трябва да тръгваме, но тъй като току-що научих за сватбените ви планове, исках просто да ви кажа, че много се радвам за вас. Аз се омъжих на същото място преди петнадесет години и държа да подчертая, че нищо не може да се сравни с усещането, когато вървиш по онази пътека там… – И тя ключва ръце и се усмихва по посока на съпруга си, който прилича досущ на Кларк Кент.

– Сериозно ли? – възкликвам аз. – Ами… много ви благодаря!

– И вие ли сте израснали в Оксшот? – намесва се Сузи. – Какво съвпадение, наистина!

Мамка му!

– Моля? – извръща се озадачено Лора Редбърн Сиймур.

– В Оксшот – повтаря Сузи. – Нали се сещате?

– Окс… какво? – Лора Редбърн Сиймур поглежда невярващо съпруга си.

– Ние не сме привърженици на лова (Тук става игра на думи между отделните значения на думите, влизащи в състава на това топографско наименование: „ох“ означава „бивол“, а „shot“ – „изстрел, отстрел“. – Бел. прев.) – отвръща Кларк Кент с известна хладина в гласа. – Приятна вечер! И отново честито! – добавя по посока на моя милост.

Когато двамата се отдалечават, Сузи ме поглежда, сега е неин ред да се озадачи.

– Беки, защо имам чувството, че в този разговор нямаше никакъв смисъл?

– Аз… как да ти кажа… – потривам нос аз, опитвайки се да печеля време.

Не мога да си обясня защо, обаче нещо ми подсказва, че не е препоръчително да споменавам на Сузи за хотел „Плаза“.

Добре де, отлично знам защо. Защото много добре знам каква ще бъде нейната реакция.

– Права си – обаждам се накрая. – Имаше смисъл, но не съвсем.

– Не, нямаше абсолютно никакъв смисъл! Та тя не се е омъжила в Оксшот! Защо тогава смята, че ти ще минеш по същата пътека, по която е минала и тя?

– Ами… как да ти кажа… те са си американци. Понякога говорят абсолютни глупости. Та… какво ще кажеш за избиране на булчинската

ми рокля? Ще дойдеш ли утре с мен?

– О, със сигурност! – отсича Сузи и лицето ѝ веднага се разведрява. – И къде ще отидем? В „Барнис“ имате ли си булчински щанд?

Слава Богу, че приятелката ми е толкова сладка и лишена от мнителност!

– Има, разбира се! – побързвам да отговоря. – Поогледах нещата, но засега не съм пробвала абсолютно нищо. Единственият проблем в случая е, че нямам уговорен час, а утре е събота – разсъждавам на глас. – Бих могла да пробвам роклята на Вера Уонг, но за нея вероятно ще има много поръчки за проби…

– Искам да напазарувам нещо и за бебето. Съставила съм си списък.

– Аз съм ти купила някои неща – отвръщам, като поглеждам усмихнато към коремчето ѝ. – Нали се сещаш. Няколко малки подаръчета…

– Искам някоя много сладка количка.

– Не се притеснявай, купила съм ти такава. Както и няколко много сладички бебешки костюмчета!

– Беки, не трябваше!

– Ама на бебешкия щанд в „Гап“ имаше разпродажби! – отбранително обяснявам аз.

– Извинете! – прекъсва ни нечий глас и двете се обръщаме. Пред нас стои жена в черна рокля и перлено колие. – Без да искам, дочух разговора ви. Казвам се Синтия Харисън и съм голяма приятелка както на Елинор, така и на Робин – вашият сватбен организатор. Позволете ми да отбележа, че с нея сте в отлични ръце!

– Да, разбира се – отвръщам учтиво аз. – Приятно ми е да го чуя все пак!

– Щом сте решили да си търсите булчинска рокля, за мен ще бъде удоволствие да ви приема в новия ми булчински бутик, който се нарича „Дрийм Дрес“ (В превод – „Роклята на мечтите“. – Бел. прев.)! – заявява Синтия Харисън и ме поглежда възторжено. – Продавам булчински рокли вече двадесет години, но точно тази седмица отворих и един бутик на Медисън авеню. Имаме богата колекция от маркови рокли, обувки и аксесоари. Предлагаме индивидуално обслужване в луксозна обстановка. Всички ваши нужди като бъдеща булка ще бъдат наша грижа, независимо колко големи или нищожни са те!

Тук тя внезапно спира тирадата си, като че ли чете от някаква рекламна брошура.

– Добре. Ще дойдем още утре.

– Какво ще кажете за единадесет часа? – предлага Синтия и аз поглеждам към Сузи, която кимва.

– Нека тогава бъде единадесет. Много ви благодаря.

Когато Синтия Харисън се отдалечава, аз се ухилвам на Сузи, обаче забелязвам, че тя се е вторачила в другия край на залата.

– Какво става с Люк? – пита след малко.

– Какво искаш да кажеш? – Обръщам се и също се вторачвам натам.

Съзирам Люк и Майкъл в другия край на залата и доколкото успявам да схвана, двамата се карат за нещо.

Докато ги наблюдавам, Люк повишава глас отбранително и аз долавям тук-таме по някоя откъслечна фраза:

– …това е най-голямата картина, за Бога!

– Но за какво толкова спорят? – пита ме Сузи.

– Нямам никаква представа!

Напрягам слух доколкото ми е възможно, но единственото, което достига до мен, са все същите откъслечни фрази.

– …просто не изглежда… подходящо… – казва Майкъл.

– …кратко време… мисля, че е напълно подходящо.

Господи, Люк наистина звучи като разбит!

– …грешно впечатление… опорочаваш позициите си…

– …писна ми!

И аз ужасено виждам как Люк излиза наперено от залата, а Майкъл изглежда напълно неподготвен за реакцията му. В продължение на няколко секунди той стои като вкаменен, после се присяга към чашата си и отпива солидна глътка уиски.

– Направо не мога да повярвам! Доколкото ми е известно, Майкъл и Люк никога досега не са се карали! Така де, та Люк буквално обожава Майкъл. На практика той го възприема като свой баща! Какво става тук, за Бога?!

– Ей сега се връщам – промърморвам по посока на Сузи и колкото е възможно по-дискретно се насочвам по посока на Майкъл, който си стои все така вперен в празното пространство пред себе си.

– Какво става тук? – питам веднага, щом се озовавам до него. – За какво се карате двамата с Люк?

Майкъл вдига стреснато поглед, но после бързо принарежда чертите на лицето си в усмивка.

– Малко делово недоразумение – отговаря той. – Няма нищо, за което да се тревожиш. Е, реши ли къде ще прекарате медения месец?

– Стига, Майкъл! Това съм аз! Кажи ми честно какво става! – После снишавам глас и добавям: – Какво имаше предвид под това, че Люк опорочава позициите си? Какво е станало?

Настъпва продължителна тишина и аз прекрасно разбирам, че Майкъл се опитва да реши дали да ми каже истината или не.

– Имаше ли представа – изрича накрая, – че минимум един член от екипа на „Брандън Къмюникейшънс“ е изтеглен, за да работи за фондацията „Елинор Шърман“?

– Какво?! – втренчвам се невярващо в него. – Ти сериозно ли говориш?

– Съвсем наскоро установих, че една нова асистентка на компанията е препратена да работи за майката на Люк. И въпреки че заплатата й продължава да се плаща от „Брандън Къмюникейшънс“, момичето е превърнато на практика в слугиня на Елинор. Тя, естествено, се чувства много нещастна заради това – отбелязва Майкъл и въздъхва. – Единственото, което исках да направя, бе да поставя въпроса пред Люк, обаче той се държи изключително остро по този въпрос.

– Нямах никаква представа за това! – възкликвам, неспособна да повярвам на чутото. – Той не ми е казвал абсолютно нищичко!

– Не само на теб – не е казвал и на никого другиго. Самият аз разбрах само защото тази асистентка познава дъщеря ми и затова е сметнала, че може да ми се обади и да ми се оплаче – обяснява Майкъл, но после снишава на свой ред глас и допълва: – Най-лошото обаче е, че може по същия начин да се оплаче и на нашите инвеститори! И тогава Люк здравата ще загази!

Главата ми не го побира! Как е възможно Люк да стигне чак дотам в глупостта си?!

– Всичко е заради майка му! – отсичам накрая. – Нали знаеш какво влияние има тя върху него. Той би направил всичко, за да я впечатли.

– Знам го отлично – отбелязва Майкъл. – И прекрасно го разбирам. Всеки от нас си има по една слабост, която накрая може да му изяде ушите. – С тези думи той поглежда часовника си и отсича: – Опасявам се, че вече трябва да тръгвам.

– Но ти не можеш да си тръгнеш ей така! Не и докато не си говорил с него за втори път!

– Не съм убеден, че ще бъде в състояние да ме чуе точно сега – отговаря Майкъл и ме поглежда загрижено. – Беки, не позволявай на случилото се да ти развали вечерта! И не се карай на Люк! Очевидно е много чувствителен на тази тема. – Стиска ми ръката и добавя: – Сигурен

съм, че накрая всичко ще се нареди.

– Няма да му се карам, обещавам! – отвръщам и се насилвам да се усмихна лъчезарно. – Благодаря ти, че дойде, Майкъл! Оценяваме жеста ти! И двамата!

Прегръщам го топло, а после го гледам как се отдалечава. И когато той изчезва зад вратата, аз се насочвам към другата врата. Трябва да открия Люк колкото е възможно по-скоро.

Майкъл безспорно е прав. Люк е много чувствителен на тема майка си. Затова не смятам да подхождам грубо. Просто ще го подпитам деликатно, ще му задам няколко тактични въпроса и внимателно ще го насоча в правилната посока. Точно както би трябвало да постъпи една бъдеща съпруга.

* * *

Накрая го откривам на горния етаж, седнал на стол в спалнята на майка си, втренчен в празното пространство.

– Люк, току-що говорих с Майкъл! – изписквам аз. – И той ми каза, че изпращаш свои служители от „Брандън Къмюникейшънс“ да работят за благотворителната организация на майка ти! Да не би да си откачил?!

Опа! Това май не беше нито тактично, нито много на място!

– Само една асистентка – отвръща Люк, без да се обръща. – Ясно ли е?

– Ама нека тя да си наеме асистентка в края на краищата!

– Просто исках да й помогна. За Бога, Беки…

– Не можеш да си позволиш да си раздаваш служителите налявонадясно! Та това е нелепо!

– Така ли?! – изрича Люк с опасно тих глас. – А ти кога си се превърнала в експерт по бизнес въпросите, ако смея да попитам?

– Не съм експерт. Но съм достатъчно умна, за да разбера веднага, че не е правилно! Люк, ами ако инвеститорите разберат? Не можеш да използваш компанията си, за да субсидираш благотворителната дейност на майка си!

– Виж какво, Беки, не съм чак такъв глупак, за какъвто ме смяташ! Тази благотворителна история ще се отрази добре и на компанията ми! – Най-сетне обръща глава, за да ме погледне. – Знаеш, че бизнесът ми изцяло е свързан с имиджа. Когато ме снимат до някой тлъст чек за достойна благотворителна кауза, положителният ефект ще бъде неописуем! В наши дни хората държат да бъдат свързвани с компании, които раздават част от доходите си. Ако вече съм планирал едно такова

фотографско събитие след около две седмици, плюс няколко внимателно подбрани изказвания. И ефектът им върху нашия профил ще бъде уникален!

– И защо Майкъл не гледа на нещата по този начин?

– Защото изобщо не ме слушаше! Единственото, което му се въртеше в главата, бе, че аз полагам началото на неподходящ прецедент!

– Възможно е пък и да е прав! Та нали, когато наемаш служители, ти ги наемаш, за да работят за теб, а не за да ги изпращаш по други компании…

– Това е единичен случай – изрича нетърпеливо Люк. – И по мое мнение ползите за компанията ще надвишат далеч цената, която плащаме в момента!

– Искам да изтъкна, че ти не си казал на никого, не си се консултирал с никого…

– Не ми е необходимо разрешение, когато реша да направя нещо – казва Люк с каменна физиономия. – Аз съм директор на тази компания, така че мога да си вземам всякакви решения, които счета за необходимо.

– Нямах предвид да искаш разрешение – побързвам да се обоснова. – Но нали Майкъл ти е партньор! Би трябвало да се вслушваш в мнението му! Би трябвало да му имаш доверие!

– Той също би трябвало да ми има доверие! – сопва ми се вбесено Люк. – А с инвеститорите няма да имаме никакви проблеми. Повярвай ми, когато видят публичния ефект от това начинание, ще бъдат напълно доволни от всичко, което съм решил! И ако Майкъл се постарае да го проумее, вместо да се заяжда за дребни подробности… Къде е сега той, между другото?

– Трябваше да си тръгне – отвръщам аз и забелязвам, че лицето на Люк се стяга от шока на тази новина.

– Значи си е тръгнал, така ли?! Аха! Ами страхотно, няма що!

– Не е така, както си мислиш. Просто трябваше да си тръгне – казвам и сядам на леглото, след което вземам ръката му в своята. – Люк, скъпи, не се карай с Майкъл! Той ти е толкова верен приятел! Хайде де, не си ли спомняш всичко, което той стори за теб?! Не си ли спомняш речта, която той изнесе на рождения ти ден?!

Опитвам се да поразведря атмосферата, обаче Люк очевидно изобщо не забелязва. Лицето му е опънато, изражението му е отбранително, а раменете му са изпънати като струна. Давам си сметка, че няма да чуе абсолютно нищо от онова, което му казвам. Въздъхвам вътрешно и отпивам глътка шампанско. Видно е, че ще трябва да изчакам по-

подходящ момент за този разговор.

Настъпва тишина и след известно време и двамата се отпускаме. Като че ли сме решили да обявим негласно примирие.

– По-добре да тръгвам – изричам на глас. – Сузи не познава никого тук.

– За колко време ще останат в Ню Йорк? – вдига глава Люк.

– Само за няколко дена.

Отново отпивам от шампанското си и погледът ми се плъзва из стаята. Никога до този момент не съм влизала в спалнята на Елинор. Всичко е безупречно – както и целият й апартамент. Стените са в същите бледи нюанси, а мебелировката очевидно е ръчно изработена и много скъпа.

– Ей, знаеш ли какво? – сещам се изведнъж. – Утре двете със Сузи ще ходим да си избера булчинска рокля!

Люк ме поглежда изненадано.

– Мислех, че ще облечеш сватбената рокля на майка си!

– Да де, ама… – придавам подходящото тъжно изражение върху лицето си аз. – Преди малко разбрах, че роклята е претърпяла много неприятен инцидент…

* * *

И единственото, което мога да кажа по случая, е благодаря на Бога, че имам Сузи за своя приятелка! Благодаря също така и на добре прицелената й чаша с кафе!

И докато на следващата сутрин се приближаваме към витрината на „Дрийм Дрес“ на Медисън авеню, аз внезапно си давам сметка какво иска от мен мама. Как смее да иска от мен да облека онзи неин чудовищен боклук с къдрички и воланчета, вместо едно от тези разкошни, удивителни, създадени само за „Оскари“ творения?! Двете със Сузи отваряме вратата и оглеждаме мълчаливо приглушеното помещение – с килима в цвят на шампанско и нарисуваните по тавана облачета и подредените в две стройни редици от двете ни страни удивителни булчински рокли!

Усещам как вълнението в гърдите ми се надига като фонтан. И едва се сдържам да не се изкикотя на глас.

– Ребека! – Синтия вече ни е забелязала и се приближава към нас. – Толкова се радвам, че дойдохте! Добре дошли в „Дрийм Дрес“, където мотото ни е…

– Аха, на бас, че се досещам! – прекъсва я Сузи. – Нали е нещо като „Изживейте мечтите си в «Дрийм Дрес»“?

– Не, не е това – усмихва се Синтия.

– А не е ли „Мечтите стават реалност в «Дрийм Дрес»“?

– И това не е. – Усмивката на собственичката леко замръзва. – Мотото ни е „Ще открием вашата Рокля на мечтите!“.

– О, прекрасно! – кимва учтиво Сузи, но в ухото ми прошепв: – Моите идеи бяха по-добри!

Синтия ни поканва в приглушената чакалня и ни настанява върху диванче с кремава тапицерия. После изрича със сладникав тон:

– Ще се върна само след миг! А вие междувременно можете да поразгледате малко списания!

Двете със Сузи се ухилваме една на друга и всяка от нас посяга към някое от списанията – тя избира „Съвременната булка“, а аз се спирам на „Сватбите на Марта Стюарт“.

Господи, буквално обожавам „Сватбите на Марта Стюарт“!

Дълбоко в себе си мечтата ми е да бъда част от сватбите на Марта Стюарт. Иска ми се да мога да пропълзя в страниците на списанието и да застана до всичките тази красиви хора, които се женят в Нантъкет и Южна Каролина и яздят до параклисите на коне, и си правят сами стойки за салфетки от захаросани ябълки!

Вглеждам се в снимка на една двойка здравеняци, застанала сред маково поле на фона на болезнено красив планински пейзаж. Защо и ние да не се оженим в някое маково поле, а?! Тогава ще мога да си свия венец от ечемик, а Люк ще свие любовно гнезденце с голи ръце, защото предците му и без това са били дърводелци шест поколения наред. После ще поемем към построената от него къщичка в стара каруца с покривало…

– Какво означава „френска служба с бели ръкавици“? – обажда се Сузи, ококорена неразбиращо в някаква реклама.

– Нямам представа – вдигам замаян поглед аз. – Хей, Сузи, я погледни това! Дали пък да не си направя сама букета?

– Какво да направиш?!

– Виж тук! – И посочвам една страница. – „Можете сами да си направите цветята от крепирана хартия, за да имате изпълнен с въображение и индивидуалност булчински букет!“

– Ти ли?! Ти да изработиш цветя от хартия?!

– Защо пък не?! – отдръпвам се назад аз, леко попарена от тона й. – Аз имам голямо въображение, както добре ти е известно.

– Ами ако вали?

– Няма да вали… – и не довършвам.

Тъкмо се канех да кажа: „Няма да вали в хотел «Плаза»!“

– Просто… сигурна съм, че няма да вали – замазвам бързо положението и обръщам на следващата страница. – Ужас! Погледни само тези обувки!

– Дами! Предлагам да започваме! – Синтия вече стои пред нас с папка в ръка. Присяда на симпатична позлатена табуретка и двете се втренчваме в нея, изпълнени с очакване.

– Нищо във вашия живот – започва собственичката – не е в състояние да ви подготви за преживяването, свързано с купуването на булчинската ви рокля! Може да си въобразявате, че знаете всичко за дрехите. – Тук Синтия се усмихва и поклаща мъдро глава. – Ала избирането на булчинската рокля е нещо съвсем различно! Както ние от „Дрийм Дрес“ обичаме да казваме, вие не избирате вашата рокля…

– А вашата рокля ви избира? – намесва се Сузи.

– Нищо подобно – махва с ръка леко раздразнено Синтия. – Вие не избирате вашата рокля – обръща се право към мен тя, – вие срещате вашата рокля! И позволете ми да ви уверя, че на този свят със сигурност има рокля, която ви чака! Тя може да се окаже първата, която пробвате – изтъква и посочва към висящата закачалка, която чака наблизо. – Може да се окаже двадесетата. Но когато облечете подходящата за вас рокля, ще почувствате лек удар ето тук! – И тя поставя ръка върху слънчевия си сплит. – Прилича на моментално влюбване. Веднага ще го усетите!

– Наистина ли?! – оглеждам се аз, усещайки нарастващи тръпки на вълнение. – И как ще го усетя?

– Нека просто кажем, че… ще го усетите – отвръща собственичката и отново ме дарява с мъдрата си усмивка. – Имате ли някакви идеи как трябва да изглежда роклята?

– Е, очевидно имам няколко, но…

– Много добре! Винаги е полезно, когато успеем да стесним обсега на избор. И така, преди да започнем, нека ви задам някои основни въпроса. – Тя вади химикалката си. – Нещо простичко ли търсите?

– Категорично – кимвам аз. – Нещо простичко и много елегантно. Или пък доста сложно изработено – добавям, защото точно в този момент зърнах една удивителна рокля с рози, спускащи се по целия гръб.

– Ясно. Значи… просто или сложно… – драска тя в папката си. – Какво предпочитате, мъниста или бродерия?

– Може би.

– Окей… Така, сега: с ръкави или без презрамки?

– Вероятно без презрамки… – изричам замислено. – Или пък с ръкави.

– С шлейф ли предпочитате?

– О, да! На всяка цена!

– Но не би имала нищо против, ако е и без шлейф, нали? – вметва Сузи, която тъкмо преглежда „Булченски прически“. – Искам да кажа, че можеш да си избереш някой много дълъг воал, нали?

– Вярно. Но все пак много ми се ще да имам и шлейф. – Точно в този момент се втренчвам в нея, поразена от внезапна идея. – Хей, Сузи, ако изчакам още две години до сватбата си, детето ти ще бъде достатъчно голямо, за да ми носи шлейфа!

– Боже! – Сузи поставя ръка на устата си. – Би било много сладко! Ама ако вземе, че падне? Или пък започне да пищи?

– Нямам нищо против! И можем да му купим някоя страхотно сладуранчеста шаферска рокличка…

– Имате ли нещо против да се върнем на днешната тема? – намесва се Синтия и преглежда записките си. – И така, значи търсим нещо или просто, или сложно; или с ръкави, или без презрамки, може би с мънистата и/или бродерия; и или с шлейф, или без такъв.

– Точно така! – светват очите ми, докато я проследявам с поглед как обикаля закачалките. – Но как да ви кажа… възможно е да си променя мнението в последния момент.

– Разбирам – отвръща Синтия и се вторачва за няколко секунди в бележките си. – Ясно – изрича на глас. – Е, единствения начин, по който можете да разберете какво искате, е като пробвате няколко рокли… Така че най-добре да започваме веднага!

* * *

Защо никога досега не съм се сещала да го направя?! Да пробваш булчински рокли е най-забавното нещо на света! Синтия ме въвежда в обширна пробна с тапети на бели и златни ангелчета, с огромно огледало на едната стена, след което ми подава дантелено бельо и високи сатенени обувки, които да си сложа. А после помощничката й започва да внася роклите по пет наведнъж. Пробвам копринени шифони с голи гърбове, рокли тип „балерина“ с впити горни части и пластове тюл, рокли, изработени от сатен и дантела, рокли в опростена, класическа линия с драматични шлейфове, обикновени рокли, бляскави рокли…

– Когато облечете подходящата, веднага ще я познаете! – непрекъснато повтаря собственичката, докато асистентката й поставя роклите

обратно на техните закачалки. – Просто… продължавайте да пробвате.

– С удоволствие! – изчуруликвам весело и влизам в рокля без презрамки, обшита с мъниста дантела и разкошна, надиплена долна част. Излизам навън и правя величествена обиколка на пробната пред Сузи.

– Тази е фантастична! – отбелязва тя. – По-добра е даже от онази с мъничките презрамчици!

– Права си. Но все пак продължавам да си мисля за онази с дантелените, паднали от рамото ръкави – въздъхвам и се вглеждам критично в отражението си. – Колко рокли пробвах до този момент?

– Като че ли с тази станаха… тридесет и пет – отговаря Синтия, като се консултира със записките си.

– И колко отбелязах като възможности?

– Тридесет и две.

– Сериозно?! – вдигам изненадано глава аз. – И кои не съм харесала?

– Двете розови рокли и онази с наметката.

– О, не! Онази с наметката все пак ми харесва! Отбележете и нея като възможност! – Поразхождам се още малко, а после оглеждам магазина, като се опитвам да преценя дали е останало нещо, което още не съм пробвала. Заковавам се пред редица от мънички шаферски рокличка с цветя и въздъхвам, малко по-тежко, отколкото възнамерявах. – Божичко, тази работа е доста сложна! Доста по-сложна, отколкото си представях! Трябва да избера само една рокля! Само една!

– Честно да ви кажа, до този момент Беки никога не се е задоволявала да излезе от някой магазин само с едно нещо – споделя Сузи със Синтия. – Така че, това за нея е нещо като културен шок!

– Не виждам защо човек да не носи повече от една рокля! Нали се предполага, че това е най-щастливият ден в живота на всеки! Затова би трябвало да му е позволено да облече минимум пет рокли!

– Би било много гот! – отбелязва Сузи. – Например за тържественото влизане една много романтична рокля, после някоя по-елегантна за излизане, след това трета за коктейлите…

– И някоя страхотно секси за танците… и друга за…

– Люк да ти я разкъса – завършва Сузи със светнали очи.

– Дами, моля ви! – намесва се Синтия, като се изкисква. – Ребека, знам, че ви е много трудно, но все ще трябва да изберете някой ден! А имайте предвид, че за сватба през юни вече закъснявате с избора си!

– Как така закъснявам! – изумявам се аз. – Та аз току-що се сгодих!

Синтия поклаща глава.

– По отношение на булчинската рокля вече е късно. Затова ние винаги препоръчваме, че когато бъдещите булки смятат, че годежът им ще бъде кратък, би трябвало да започнат да си търсят рокля преди годежа!

– Ужас! – въздъхвам нещастно аз. – Нямах никаква представа, че ще ми бъде толкова трудно!

– Защо не пробваш и тази, последната? – предлага Сузи. – Ей там онази, с ръкавите от шифон във формата на тромпет. Нали още не си я пробвала?

– Да бе! – вдигам обнадеждено поглед. – Наистина не съм!

Отнасям роклята в пробната, измъквам се от богато надипленатa рокля и се намъквам в новата.

Тя прегръща талията ми, гали нежно бедрата ми и пада до земята, превръщайки се в подобен на планински поток шлейф. Деколтето определено подчертава хубавите черти на лицето ми, а цветът стои просто перфектно на фона на кожата ми. Чувствам се добре с нея. И тя самата изглежда добре на мен.

– Хей! – възкликва Сузи, когато се появявам при тях и се изправя. – Ама тази е много красива!

– Ходи ми, нали?! – отбелязвам и пристъпвам гордо на подиума.

Взирам се в отражението си и усещам как душата ми се затопля. Роклята действително има класическа, опростена линия, обаче аз изглеждам в нея фантастично! Прави ме много слаба. Придава на кожата ми някакъв особен блясък и… Господи може би това е моята рокля!

В магазина настъпва пълна тишина.

– Усещаш ли нещо ето тук? – обажда се накрая Синтия, като се хваща за корема.

– Аз… не знам… Да, мисля, че усещам! – изкисквам се възбудено. – Да, мисля, че точно това става в момента!

– Знаех си! Виждаш ли?! Когато откриеш подходящата за теб рокля, тя просто те удря в стомаха! Човек не може да планира нищо, не може да си го запише на лист. Просто, когато я види, си я познава!

– Открих булчинската си рокля! – поглеждам възторжено Сузи. – Най-накрая я открих!

– Най-накрая! – В гласа на Синтия се чувства определено облекчение. – Хайде тогава да отпразнуваме случая с чаша шампанско!

Когато тя се оттегля, аз продължавам да се съзерцавам и да се възхищавам на отражението си. Човек наистина никога не може да знае предварително – това просто се усеща. Кой би допуснал, че ще се спра на ръкави тип тромпет?!

Някаква асистентка минава покрай мен, понесла друга рокля, и аз зървам избродирана копринена горна част, от която висят панделки.

– Хей, тази е много хубава! Какво представлява?

– Няма никакво значение какво представлява! – отсича Синтия, която влиза точно в този момент и ми подава чаша шампанско. – Вие вече открихте вашата рокля! – Вдига своята, обаче аз продължавам да поглеждам към роклята с панделките.

– Защо да не взема да пробвам и тази? Набързо, а?

– Знаеш ли какво си мисля? – отбелязва Сузи, като вдига глава от списание „Булки“. – Може би трябва да си избереш булчинска рокля, която всъщност да не е булчинска рокля. Имам предвид, като цвят.

– Ауууу! – вторачвам се в Сузи и въображението ми автоматично се развихря. – Имаш предвид червена или нещо подобно?

– Или пък костюм с панталон! – предлага приятелката ми и ми показва снимка в списанието. – Ето, не ти ли харесват тези?

– Но нали току-що открихте роклята си?! – намесва се Синтия с леко пискливи нотки в гласа. – Няма нужда да търсите повече! Това е вашата единствена рокля!

– Ммммм… – смръщвам се аз. – Честно да ви кажа… май вече не съм особено сигурна.

Синтия опулва очи срещу мен и в продължение на няколко секунди имам чувството, че ще ме залее с шампанското си.

– Мислех, че това е роклята на мечтите ви!

– Да, но това е роклята на някои от моите мечти – обяснявам кротко аз. – Честно да ви призная, аз имам много мечти. Бихте ли я отбелязали и нея като възможност?

– Ясно – кимва накрая тя. – Още една възможност. Добре, ще си я отбележа.

Когато тя се оттегля, Сузи се обляга на диванчето и ме поглежда със светнал поглед.

– О, Беки, ще бъде толкова романтично! Двамата с Тарки ходихме да видим църквата, в която ще ви венчаят. Толкова е красива!

– Да, хубава е – побързвам да се съглася аз, като потискам поредния прилив вина.

Макар че защо да се чувствам виновна?! Та още нищо не е решено окончателно! Още не съм заявила категорично, че се спирам на хотел „Плаза“! Нищо не ни пречи да се оженим и в Оксшот в края на краищата!

Може би.

– Майка ти смята да постави над портите арка от рози, букети от рози в църквата, а всеки от гостите да получи в бутониерата си също по една роза! Мислеше да са жълти, но каза, че всичко зависи от другите цветове…

– Разбирам. Но аз самата все още не съм сигурна дали… – не довършвам, защото точно в този момент вратата на магазина се отваря зад гърба ми.

И вътре се появява Робин, облечена в бежов костюм, стиснала здраво чантата си на „Коуч“. Тя улавя погледа ми в огледалото и ми помахва.

Но какво прави и Робин тук, за Бога?!

– А на масите може би някакви малки букетчета…

Робин тръгва към нас. Не съм особено убедена, че това ми харесва.

– Хей, Сузи! – извръщам се рязко аз към приятелката си. – Защо не отидеш да разглеждаш онези… хммм… възглавнички за халките?

– Какво?! – Сузи ме гледа така, като че ли полудявам. – Нали не възнамеряваш да си купуваш възглавнички за халките?! Моля те, не ми казвай, че вече си се превърнала в американка!

– Е, тогава… виж тиарите! Такава и без това трябва да имам!

– Беки, какво става?

– Нищо! – отвръщам ведро аз. – Просто си помислих, че ти би могла да… О, здрасти, Робин! – обръщам се към нея точно в момента, в който тя е вече до нас.

– Беки! – възкликва Робин и плясва с ръце. – Боже, колко красива си с тази рокля! Тя ли е твоята, как мислиш?

– Засега не съм особено сигурна. – Усмивката ми е толкова стегната, че устата вече започва да ме боли. – Е, Робин, откъде разбра, че ще бъда тук? Сигурно владееш телепатия!

– Синтия ме уведоми, че ще наминеш. Тя е моя стара приятелка – отговаря Робин и се обръща към Сузи. – А това трябва да е твоята приятелка от Англия, нали?

– Ах, да. Сузи, запознай се с Робин. Робин, това е Сузи.

– Ах, Сузи? Значи самата шаферка! За мен е огромно удоволствие да се запозная с вас! Изглеждате абсолютно забележително в… – И погледът на сватбената организаторка се спира върху коремчето на Сузи. – Божичко, да не би да сте бременна?!

– Дотогава вече ще съм родила – успокоява я Сузи.

– Браво! – Лицето на Робин се отпуска. – Та както казвах наскоро, ще изглеждате наистина прекрасно във виолетово!

– Виолетово ли?! – обърква се Сузи. – Аз мислех, че ще бъда в синьо!

– Не, категорично виолетово!

– Беки, сигурна съм, че майка ти каза…

– Както и да е! – побързвам да прекъсна този кошмарен разговор. – Робин, днес съм малко заета, така че…

– Напълно съм наясно и изобщо не желая да ти преча. Но така и така съм тук, има едно-две нещица… Ще ти отнема само две секунди! Обещавам ти! – И тя бръква в чантата си и изважда вездесъщия бележник. – Така, първо. От оркестъра се съгласиха да присъстват и скоро ще ни изпратят програмата, за да си избереш какво искаш да ти свирят. После… – И плъзга поглед по бележника си.

– Страхотно! – Хвърлям таен поглед към Сузи, която наблюдава Робин доста подозрително. – Знаеш ли какво, защо не вземеш да ми се обадиш, та да обсъдим всичко на спокойствие…

– Няма да ни отнеме много време! Да, ето го и другото нещо! Записани сме за дегустация в „Плаза“ на 23-ти, в гостната на главния готвач. Аз му предадох възгледите ти за рибата-монах, така че ще помислят за друг вариант… – Тук Робин отгръща на следващата страница. – Ах, да! Все още чакам този твой списък с гостите ти! – Вдига глава и поклаща пръст в престорен укор. – Докато се усетиш, ще трябва да започнем да мислим и за поканите! Особено за поканите за гостите ни от другата страна на Атлантика!

– Окей… аз ще… – смотолевям сконфузено аз.

Направо не смея да погледна към Сузи.

– Страхотно! А в понеделник ще те чакам при Антоан. Десет часа! Ако знаеш какви торти прави само!… Направо ще припаднеш! Така. Вече трябва да бягам. – И тя затваря бележника си и се усмихва на Сузи. – Много ми беше приятно да се запознаем, Сузи! Ще се видим на сватбата!

– Да, там ще се видим! На всяка цена! – отвръща приятелката ми с подозрително весел тон.

Вратата зад гърба на Робин се затваря и аз преглъщам на сухо. Усещам, че бузите ми пламтят.

– Та така. Аз… май най-добре да отида да се преоблека.

И се насочвам към пробната, без да смея да погледна към Сузи. Но секунда по-късно тя вече е при мен.

– И коя беше тази? – пита безгрижно тя, докато смъквам ципа на роклята си.

– Това беше… Робин. Приятна е, нали?

– И какви ги говореше тази жена?

– Ами просто… сватбени брътвежи… нали се сещаш… Би ли ми помогнала с този корсет, ако обичаш?

– И защо смята, че ти ще се жениш в хотел „Плаза“?

– Аз… хмм… не знам.

– Много добре знаеш! И онази жена на годежното ти парти! – Неочаквано гласът на Сузи придобива толкова жесток нюанс, че аз примигвам. – Беки, кажи ми веднага какво става тук!

– Нищо не става!

Сузи ме сграбчва за рамото.

– Беки, престани! Ти няма да се ожениш в хотел „Плаза“, нали?!

Втренчвам се в нея и усещам, че лицето ми става все по-горещо и по-горещо.

– Това е една… възможност – изричам накрая.

– Какво искаш да кажеш с това, че било възможност?! – вторачва се в мен Сузи и поотпуска захвата на рамото ми. – Каква възможност би могло изобщо да бъде?

Оправям роклята на закачалката, като се опитвам да спечеля време и да потисна нарастващото чувство за вина в душата си. Ако се държа така, сякаш тази ситуация си е напълно нормална, нищо чудно да стане точно такава.

– Просто стана така, че… добре де, Елинор реши да ни организира забележителна сватба! А аз още не съм решила дали да приема или не. – Виждам изражението на Сузи и питам: – Какво?!

– Как какво?! – възмущава се Сузи. – А какво ще кажеш за: а) че майка ти вече ти организира сватба, б) че Елинор е тъпа крава, както и за в) да не би да си откачила?! Защо, за Бога, ще искаш да се жениш точно в „Плаза“?!

– Защото… защото… – притварям очи. – Сузи, трябва да го видиш! Ще имаме истински струнен оркестър, хайвер, както и бар със стриди… и рамки от „Тифани“ за всеки на масата… и шампанско „Кристал“… и цялата зала ще бъде превърната на вълшебна гора, с всичките му там истински дървета и пойни птици…

– Истински дървета ли?! – смръщва се Сузи. – И за какво са ти пък те?!

– Всичко ще бъде както в „Спящата красавица“! И аз ще бъда принцесата, а Люк ще бъде… – Не довършвам, когато забелязвам пълното с укор изражение на приятелката ми.

– Ами майка ти?

Настъпва гробна тишина, в която аз се преструвам на дълбоко заангажирана с разкопчаването на корсета си. Точно в този момент изобщо не ми се мисли за мама.

– Беки, какво ще стане с майка ти?!

– Просто ще трябва да… да я разубедя – изричам накрая.

– Да я разубедиш ли?!

– Тя самата твърдеше, че човек не трябва да прави нищо, свързано със сватбата му, половинчато! – отвръщам отбранително. – Ако дойде и само зърне какво представлява „Плаза“, и види плановете за сватбата…

– Но тя вече е напреднала много с подготовката за сватбата ти! Когато й бяхме на гости, не говореше за нищо друго, освен за великото събитие! Тя и… как се казваше онази ваша съседка?

– Джанис.

– Да, точно така. Та двете бяха започнали да наричат кухнята ви „контролен център“. По стените има пет-шест дъски за напомки, навсякъде се виждат списъци, мострички плат и какво ли още не… и са толкова щастливи, че го правят! – След тези думи Сузи ме поглежда сериозно. – Беки, ти просто не можеш да им кажеш, че всичко се отлага! Просто не можеш!

– Елинор ще уреди да ги докарат със самолет! – заявявам и усещам в гласа си вина, на която предпочитам да не обръщам внимание. – Ще си изкарат приказно! За тях това също ще бъде преживяване, което се случва веднъж в живота на човека! Могат да отседнат в „Плаза“, да танцуват цяла нощ и да разгледат Ню Йорк… Ще си изкарат една незабравима почивка!

– Говорила ли си за това с майка си?

– Не. Аз… още не съм й казвала нищо по въпроса. Засега. Няма смисъл да й го споменавам, докато не съм сто процента сигурна какво ще стане.

Отново настъпва тишина, през която Сузи присвива очи и ме поглежда изпитателно.

– Беки, нали смяташ да направиш нещо по този въпрос, и то съвсем скоро? – пита неочаквано. – Нали не възнамеряваш просто да си заровиш главата в пясъка и да се престориш, че нищо не се случва около теб?!

– Никога не бих постъпила така, честна дума! – изричам възмутено аз.

– Ей, това тук съм аз, нали не си забравила?! – възкликва Сузи. –

Беки, много добре те познавам как можеш да се държиш! Някога хвърляше банковите си извлечения в кошчето за боклук с надеждата, че някой непознат просто ще намине през банката, за да ти плати сметките!

Ето какво става, когато споделиш с приятелката си най-съкровените си тайни! После тя ги използва като оръжие срещу теб!

– Оттогава израснах много – отговарям, като се старая да вложа в гласа си порядъчна доза достойнство. – И ще оправя този проблем. Просто трябва… трябва малко да помисля.

Пак настъпва тишина. Отвън дочувам гласа на Синтия, която казва: „Тук, в «Дрийм Дрес», нашето мото е, че вие не избирате роклята си…“

– Виж какво, Беки – проронва накрая Сузи, – аз не мога да взема това решение вместо теб. Никой не може! Единственото, което мога да ти кажа, е, че ако смяташ да се откажеш от сватбата на майка си, не отлагай нито миг повече!

БОРОВЕТЕ
Елтън Роуд № 43
Оксшот
Съри

ФАКС

За Беки Блумууд
От: мама.
20 март 2002 г.

Скъпа Беки! Прекрасни новини!

Вероятно вече си разбрала, че Сузи разля всичкото си кафе върху булчинската рокля. Беше буквално съкрушена, горката.

Но аз занесох роклята на химическо чистене… и там направиха истинско чудо! Вече отново е бяла като сняг, така че в края на краищата ще можеш да бъдеш с нея!

С много обич и до скоро чуване:

Мама

Седем

Окей. Сузи е напълно права. Не мога да протакам повече! Трябва да взема решение!

В деня, когато те си тръгнаха, аз останах през обедната почивка в моята пробна с лист хартия и химикалка в ръка. И сега ще трябва да подходя към проблема логично. Трябва да си изясня плюсовете и минусите от всяка ситуация, да ги претегля и да взема рационално решение. Така. Хайде да започвам!

За Оксшот:
1. Мама ще бъде щастлива.
2. Татко ще бъде щастлив.
3. Сватбата ще бъде прекрасна.

Вторачвам се в този списък за няколко секунди, след това правя нова графа.

За Ню Йорк:
1. Ще имам най-вълшебната сватба в целия свят.

О, Господи! Заравям лице в ръцете си. На хартия изобщо не става по-лесно.

Всъщност става дори по-трудно, защото ми тика дилемата право в очите, вместо да я оставя там, където аз искам да бъде – в мъничка кутийка в дъното на съзнанието ми, където няма да ми се налага да се изправям очи в очи с нея.

– Беки?

Вдигам глава и автоматично покривам листа с ръка. На прага на моята пробна стои Елиз – една от клиентките ми. Тя е тридесет и пет годишен корпоративен адвокат и наскоро заминава за Хонконг за една година. Тази жена доста ще ми липсва. С нея винаги е приятно да си побъбри човек, въпреки че тя определено страда от липса на чувство за хумор. Мисля обаче, че тя не би имала нищо против да си има такова чувство – просто не й е съвсем ясно каква точно е целта на вицовете и майтапите.

– Здравей, Елиз! – възкликвам изненадано. – Имаме ли уговорена

среща за днес? Мислех, че днес ти е денят на заминаването.

– Заминаването ми е утре. Но преди да отлетя, ми се искаше да ти купя сватбен подарък.

– Боже! Няма нужда да го правиш! – изписквам, но вътрешно съм много доволна.

– Просто исках да ми кажеш къде си регистрирана.

– Къде съм регистрирана ли? О, имаш предвид списъка с подаръците за сватбата! В интерес на истината, още не сме правили такъв!

– Не сте правили ли?! – смръщва се Елиз. – Тогава как да ти купя подарък?!

– Ами… хммм… би могла просто… просто да купиш нещо. Може би.

– Без списък?! – вторачва се неразбиращо в мен Елиз. – Но какво да ти взема?

– Нямам представа! Нещо, което ти харесва на теб! – изсмивам се деликатно. – Може би… тостер?

– Добре, тостер – кимва Елиз и започва да рови в чантата си за листче хартия, за да си запише. – Какъв модел да бъде?

– Нямам никаква представа! Просто това беше първото, което ми хрумна! Виж какво, Елиз, просто… не знам. Защо не ми купиш нещо от Хонконг?

– И там ли смяташ да се регистрираш? – застава нащрек Елиз. – В кой магазин?

– Не, не! Просто исках да кажа… – Въздъхвам. – Окей, виж какво. Когато се регистрираме, ще те уведомя за подробностите. Вероятно ще можеш да го направиш и по интернет.

– Добре. Щом казваш. – Елиз връща листчето обратно в чантата си и ме поглежда укорително. – Но наистина трябва да си направиш такъв списък! Много хора ще искат да ти купят сватбени подаръци!

– Съжалявам – отвръщам аз. – Както и да е. Пожелавам ти незабравимо прекарване в Хонконг!

– Благодаря! – Елиз се поколебава за миг, после се приближава до мен и непохватно ме потупва по бузата. – Чао, Беки! Благодаря ти за помощта!

Когато тя си тръгва, аз сядам отново на столаа си и си поглеждам бележките, опитвайки се да се концентрирам.

Обаче не мога да мисля за всичко онова, което ми каза Елиз.

Ами ако е права? Ами ако действително има цели купища хора, които се блъскат да ни купят подаръци, а не са в състояние да го

направят?!

И в този момент ме пронизва неописуем страх. Ами ако накрая решат от отчаяние да се откажат?!

Вдигам телефона си и набирам на бързи обороти номера на Люк.

Докато чакам, внезапно си спомням, че оня ден му обещах да не го безпокоя по телефона за онова, което той самият нарича „сватбени дреболии“. Веднъж го задържах на телефона половин час, докато му обяснявах надълго и нашироко три различни начина на подреждане на масите, а междувременно той май е пропуснал някакво много важно обаждане от Япония.

Но това може да се приеме като изключение, нали? Все пак случаят е спешен!

– Слушай! – започвам без предисловия, когато той вдига. – Трябва да се регистрираме! При това много бързо!

– Беки, в момента имам заседание. Въпросът не може ли да почака?

– Не! Много е важно!

Мълчание. После чувам как Люк казва на някого: „Бихте ли ме извинили за момент?“

– Добре – обръща се към мен. – Започни отначало. Какъв точно е проблемът?

– Проблемът е в това, че хората се опитват да ни купят подаръци! Затова се нуждаем от списък! Ако не видят нищо, което да купят, може просто да се откажат!

– Е, нека тогава се регистрираме!

– И аз това казвам! Но откога те чакам да отделиш поне една свободна вечер…

– Знаеш, че съм много зает – отговаря той, а в гласа му се усеща отбранителна нотка. – Ясно ти е, че работата ми е такава.

Знам защо е това отбранително настроение. Защото работи по цяла нощ във връзка с някаква глупава промоция на благотворителните глупости на Елинор. И той отлично знае какво мисля по този въпрос.

– Е, но все отнякъде трябва да започнем! – изричам на глас. – Трябва да решим от какво имаме нужда!

– Моето присъствие наложително ли е?

– Естествено, че е наложително! Не ти ли пука в какви чинии ще се храним?

– Честно ли искаш да ти кажа? Не!

– Не ти пука?! – Поемам си дълбоко дъх и едва не се впускам в тирада на тема: „Щом не ти пука за нашите чинии, може би не ти пука и за

нашите отношения!“

Ала точно в този момент си давам сметка, че по този начин ще мога да избера всичко, което на мен ми харесва!

– Добре тогава – отговарям на глас. – Ще го направя сама. Ще отида до „Крейт и Барел“, става ли?

– Страхотно! Така и така се чуваме, да знаеш, че се съгласих довечера да пийнем с майка ми. В шест и половина в нейния апартамент.

– Окей – казвам, но се нацупвам. – Добре, в такъв случай дотогава. Да ти се обадя ли, след като мина през „Крейт и Барел“, за да ти съобщя какво съм регистрирала?

– Беки – изрича Люк с гробовен глас, – ако още веднъж ме потърсиш в офиса с проблеми около сватбата, много е възможно такава изобщо да няма!

– Няма проблеми! Няма, обещавам! Щом не те интересува, аз мога и сама да организирам всичко, а после да си уговорим среща пред олтара. Така става ли? Това устройва ли те?

Настъпва мълчание, след което чувам смеха на Люк.

– Честен отговор ли искаш или отговор, който би събрал най-големия брой точки на въпроса „Обича ли ви наистина вашия човек?“ от тестовете на „Космополитън“, а?

– Дай ми втория тип отговор – казвам след известен размисъл аз.

– Искам да взема участие във всеки дребен детайл от нашата сватба – изрича сериозно той. – Прекрасно разбирам, че ако демонстрирам и най-малката липса на интерес във всеки един етап от организирането й, това е знак, че аз не се интересувам от теб като жена и като красива, любяща, завършена и много специална личност и че направо не те заслужавам!

– Това никак не беше лошо – принудена съм да призная неохотно аз. – А сега ми дай искрения отговор.

– Ще се видим пред олтара.

– Яба-даба-дуу! Хубаво. Но гледай да не съжаляваш, когато те облека в розов смокинг!

– Права си. Ще съжалявам. А сега трябва да приключваме. Наистина! До довечера!

– Чао!

Изключвам телефона, вземам си палтото, а после и чантата. Докато затварям ципа й, поглеждам към моя списък и отново ме завладява чувство за вина. Може би би трябвало да остана още малко сама и да поразмисля още мъничко и да се опитам да взема решение.

От друга страна обаче, независимо дали ще се оженим в Англия или Америка, все ще имаме нужда от списък за подаръци, нали? Така че в известен смисъл е много по-разумно първо да отида и да ги регистрирам, а после ще му мисля в коя държава да се оженя.

Именно.

* * *

Едва когато прекрачвам прага на „Крейт и Барел“, аз си давам сметка, че не разбирам абсолютно нищо от регистриране на подаръци. Всъщност, не разбирам нищичко от сватбени списъци. За сватбата на Том и Луси поговорих с мама и татко и после мама организира всичко, а единственият друг мой познат, който се е женил, беше Сузи – те двамата с Таркуин пък изобщо нямаха списък.

Озъртам се напосоки из магазина, като се чудя откъде да започна. Тук е светло и много просторно, тук-таме се виждат пъстри масички, подредени сякаш за вечеря, както и много витрини, пълни с бляскави чаши, рафтове с ножове и домакински съдове от неръждаема стомана.

Докато се мотая безцелно покрай пирамида от блестящи тигани, забелязвам момиче с голяма конска опашка, което обикаля и си отбелязва нещо на някаква бланка. Примъквам се до нея и се опитвам да разбера какво точно прави. Забелязвам, че бланката носи надписа „Регистрационен списък на «Крейт и Барел»“. Боже, ама тя прави точно това! Тя регистрира! Значи спокойно мога да наблюдавам какво точно прави!

– Ей! – вдига глава към мен момичето. – Знаеш ли нещо за домакинските съдове? Да знаеш случайно какво е това тук?

И тя вдига тиган, при което аз не мога да сдържа усмивката си. Ама честно! Тези манхатънски момичета не разбират от абсолютно нищо! Сигурно никога през живота си не е сготвила и едно ястие!

– Това е тиган за пържене – отвръщам любезно. – Използва се за пържене на разни неща.

– Окей. Ами това?

И вдига друг тиган с набраздена повърхност и две дръжки. Да го вземат мътните! Това пък за какво е?

– Ами… мисля… че това е, хммм… тиган за… омлети… и за печене… или тенджерка.

– Аха, ясно. – Поглежда го озадачено, а аз побързвам да дам на заден ход.

Минавам покрай красиво подредени керамични купички за овесени ядки и се озовавам в компютърен терминал, където пише

„Регистрация“. Може би тук дават въпросните формуляри.

– Добре дошли в „Крейт и Барел“ – приветства ме радостен надпис на екрана. – „Моля, въведете избора, който желаете.“

Почуквам разсеяно по екрана, но с половин ухо слушам една двойка зад мен, която спори относно чиниите.

– Просто не желая да бъда черна бисквитиера – казва момичето, почти разплакано.

– Добре де, каква тогава искаш да бъдеш? – срязва я мъжът.

– Не знам!

– Да не би да твърдиш, че аз съм черна бисквитиера, Мари?!

Господи! Трябва да се отуча от този навик да подслушвам хората! Свеждам поглед към екрана и се заковавам изненадано. Стигнала съм до място, където човек може да погледне списъците на хората, за да им купи подарък. Тъкмо се каня да изляза от файла, когато спирам.

Ще ми бъде от полза, ако надзърна какво са си поръчали хората, нали така? Внимателно напечатвам името „Р. Смит“ и натискам „Enter“.

За мое огромно изумление екранът започва да се изпълва с цяла поредица от имена на двойки.

Рейчъл Смит и Дейвид Форсайт, Скотсдейл, Аризона.

Ани Уинтърс и Род Смит, Рейли, Северна Каролина.

Ричард Смит и Фей Бълок, Уийтън, Илинойс.

Лирой Елмс и Рашел Смит…

Боже, ама това е много гот! Окей, нека сега надзърнем, за да видим какво са си избрали Рейчъл и Дейвид. Натискам отново „Enter“ и след няколко секунди принтерът започва да бълва листи хартия.

Стъклен сервиз за хайвер и стриди – 4

Плато за кейк на крачета с капак – 1

Купа с водна лилия – 2

Класическа гарафа 3 л.

Ауу! Ама това звучи много шик! Със сигурност и аз ще искам купа с водна лилия! Както и сервиз за стриди.

Добре. Нека сега видим какво са си избрали Ани и Род. Натискам отново „Enter“ и принтерът ми изплюва нов списък.

Охо! Значи Ани и Род си падат по чашите! Питам се обаче защо са им цели шест кофички за лед?

Ама това е като наркотик! Нека видим какво искат Ричард и Фей. А после Лирой и Рашел… Принтирам и следващите два списъка и тъкмо

се чудя дали да не въведа друго често срещано име, като например „Браун“, когато чувам зад себе си нечий глас.

– Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

Вдигам рязко глава и виждам пред себе си един усмихнат продавач с табелка, на която пише, че името му е „Бъд“.

– Да не би да не можете да откриете списъка, който желаете?

Усещам как се изчервявам от притеснение.

Не мога да си призная, че просто надзъртам в чуждите списъци!

– Аз… всъщност… току-що го намерих – казвам и грабвам напосоки един списък, който се оказва на Ричард и Фей. – Това са мои приятели. Ричард и Фей. – Прочиствам си гърлото и продължавам: – Искам да им купя сватбен подарък. Затова съм дошла тук. И освен това искам и аз самата да се регистрирам за подаръци.

– Добре, нека първо приключим с покупката. Какво бихте желали да им купите?

– Ами… да видим… – И разглеждам списъка. – Такааа…

Стига де! Нали не възнамерявам да купувам подарък на двама абсолютни непознати?! Трябва просто да си призная истината. Че съм проявила нездраво любопитство.

– Някакви идеи?

– Какво ще кажете за четирите салатни купи? – чувам се да изричам най-неочаквано.

– Перфектен избор! – възкликва Бъд и ме повежда към близката каса. – Искате ми да им оставите някакво послание?

– Послание ли?!

– На вашите приятели! – И той взема химикалка и ме поглежда. Чака.

– Да, наистина. Е… хммм… „На Ричард и Фей“ – преглъщам аз. – „С пожелания за прекрасен сватбен ден! С обич: Беки.“

– А фамилията ви? Просто за да уточним от кого е точно.

– Е, ами… Блумууд.

– Значи „С обич: от Беки Блумууд“ – повтаря Бъд и записва старателно.

В този момент пред очите ми изникват Ричард и Фей, които разглеждат посланието ми и се чудят какво става.

Хубаво де! Нали ще получат четири салатни купи, при това безплатно!

– Така. А сега да се върнем на вашия списък! – изрича весело Бъд, докато взема картата ми. – Ето ви една бланка, която можете да

попълните, докато обикаляте и разглеждате. Вероятно вече сте забелязали, че стоките ни се делят на няколко основни секции.

– Да бе… Нещо като…

– Кухненски прибори, плоски прибори, кухи прибори, барови прибори, стъклени прибори, прибори на поставки… – Тук спира, за да си поеме дъх и продължава: – И всякакви други.

– Ясно.

– Може би ще ви бъде малко трудничко да решите какво точно ще ви трябва за вашия нов дом – казва той и ми се усмихва. – Така че, предлагам ви да започнете от най-главното. Помислете си за вашите ежедневни нужди и оттам вече можете да продължите напред. Ако имате нужда от мен, просто ми викнете!

– Чудесно! Много ви благодаря!

Бъд се оттегля и аз се озъртам наоколо, а душата ми се изпълва с познатите тръпки на очакването. Не съм се вълнувала толкова, откакто пишех списъците за Дядо Коледа. Но дори и тогава мама стоеше над рамото ми и казваше неща от рода на: „Не съм много сигурна, че Дядо Коледа ще може да ти донесе истински рубинени пантофки, скъпа. Защо не си поискаш вместо тях една хубава книжка за оцветяване?“

Обаче сега никой няма да ми каже какво да си искам и какво да не си искам! Мога да си поискам всичко, което искам! Мога например да си поискам онези чинии ей там… и тази кана… и този стол… Имам предвид, че имам право да си поискам всичко! Целия магазин!

Така де. Поне на теория.

Обаче сега не смятам да се захласвам прекалено. Ще започна с ежедневните нужди, точно както ме посъветва Бъд. И с усещането на вече пораснало момиче аз се насочвам към изложените по-нататък кухненски съдове и започвам да разглеждам внимателно рафтовете.

Охо! Клещи за омари! Нека да си ги поръчаме! Я какви сладки мрежички за царевица! Ами тези пластмасови маргаритки тук! Нямам представа за какво се използват, обаче изглеждат страхотно шик!

Отбелязвам внимателно номерата в моя списък. Окей. Да видим какво още. Докато се оглеждам, вниманието ми привлечено от изрядно подредени блестящи хромови неща.

Ауууу! На всяка цена трябва да имаме миксер за замразено кисело мляко! Както и тостер за вафлички! Както и фурна за хляб, и сокоизстисквачка, и тостера за истински готвачи! Записвам всички тези номера и се оглеждам със задоволство. Но защо не съм се сещала досега да се регистрирам?! Това е перфектното занимание за мен! Да пазаруваш,

без да харчиш никакви пари!

Май е трябвало да се омъжа още много отдавна.

– Извинете? – Момичето с конската опашка е стигнало до секцията с ножовете. – Имате ли представаа какво означават тези ножици за дивеч? – И тя вдига нещо, което никога през живота си не съм виждала.

– Ами това са очевидно… ножици за дивеч… сигурно…

Втренчваме се една в друга за няколко секунди, след което момичето просто свива рамене, казва „Окей“ и си ги отбелязва в списъка.

Защо не взема и аз да включа в списъка си едни ножици за дивеч? Както и една от тези готини машинки за мелене на подправки. И професионална факла за приготвяне на крем брюле.

Не че някога съм приготвяла крем брюле – но човек никога не знае. Когато се омъжа, ще бъда длъжна да го правя. В този момент се виждам с красива домакинска престилка как брюлирам небрежно с една ръка, а с другата приготвям домашни захаросани плодове, а Люк и групичка отбрани гости ме гледат с възхита.

– Къде на друго място смяташ да се регистрираш? – пита ме момичето, докато вдига една яйцеразбивачка и се вторачва замислено в нея.

Аз я поглеждам неразбиращо.

– Какво искаш да кажеш? Позволено ли е да имаш повече от един списък?

– Естествено! Аз имам три. Тук, в „Уилямс-Сонома“ и „Блумингсдейл“. Там е особено приятно, сканираш всичко на една…

– Три списъка! – възкликвам, неспособна да прикрия възторга, бликащ от гласа ми.

И като се замисли човек, защо да се задоволяваме само с три?!

* * *

И така, докато стигна до апартамента на Елинор, аз вече съм успяла да си направя резервации за регистрация в „Тифани“, „Бергдорф“, „Блумингдейлс“ и „Барнис“, да си поръчам каталога на „Уилямс-Сонома“ и да си открия сватбен списък по интернет.

Само не успях да намеря време, за да помисля по въпроса къде искам да се оженя – но всичко по реда си.

Когато Елинор отваря вратата на апартамента си, отвътре се чува приятна музика и се разнася аромат на цветя. Домакинята е по халат, а косата й изглежда малко по-мека от обичайното, а когато ме целува, стиска лекичко ръката ми.

– Люк вече пристигна – казва тя, когато тръгваме по коридора. –

Много красиви обувки! Нови ли са?

– Ами, всъщност, да. Благодаря! – Не мога да се въздържа да не я зяпам удивено. Никога досега не съм я чувала да прави комплимент на когото и да било. Нито веднъж!

– Имам усещането, че малко си поотслабнала – допълва тя. – Много ти отива, между другото.

Дотолкова се шашвам, че се заковавам по средата на коридора, но после ми се налага да подтичвам, за да я настигна. Да не би Елинор Шърман накрая да е решила да се държи любезно с мен? Направо не мога да повярвам!

Но когато се замисли човек… не може да не й се признае, че към края на годежното ни парти също се държа много любезно. Заяви, че е било груба грешка да не бъда включена в списъка с гостите, както и че много съжалява за случилото се.

Е, не че изрече с думи, че съжалява – точните й фрази бяха, че ще съди организаторите на партито. Но и това доказва загрижеността й, нали така?!

Боже, възможно ли е да не съм преценила правилно Елинор? Възможно ли е през цялото това време да не съм я разбирала? Може би това важи за всички хора около нея. Може би под ледената си обвивка тя да се окаже съвсем различен човек. Да, тя е уязвима и несигурна в себе си и точно затова се е обгърнала с тази защитна обвивка. И вероятно аз съм единственият човек, който може да прозре истината под тази обвивка и да убеди истинската Елинор да се покаже пред света. Тогава цялото нюйоркско общество ще ахне, Люк ще ме заобича още повече, а хората ще ме наричат „Момичето, което промени Елинор Шърман“ и…

– Беки? – Гласът на Люк пронизва мислите ми и ме изважда от тях. – Добре ли си?

– Да – отвръщам и едва сега си давам сметка, че ще налетя право на масичката за кафе. – Да, много съм добре!

Сядам до него на диванчето, Елинор ми подава чаша изстудено вино и аз започвам да отпивам от него, загледана през прозореца към блясъка на Манхатън, който се простира в далечината пред нас. Елинор и Люк са в разгара на някаква дискусия относно фондацията, затова аз си хрускам осолени бадеми и си тананикам весело. Незнайно как, но вече съм се озовала насред една прекрасна картина, когато Елинор се обръща към насъбралото се множество и заявява: „Беки Блумууд е не само образцова снаха, но и мой верен приятел“, а аз се усмихвам скромно на хората, които започват да ме аплодират. Точно в този момент се чува

някакво прищракване, което така ме стряска, че аз едва не си разливам виното.

Елинор е затворила бележника от крокодилска кожа, в който пише. Поставя го настрани, намалява леко музиката и ме поглежда право в очите.

– Ребека – изрича.

– Да?

– Поканих те тази вечер, защото има нещо, което желая да обсъдя с теб. – И ми долива вино, при което аз й се усмихвам топло.

– Да?

– Както вероятно ти е добре известно, Люк е много заможен млад мъж.

– Е, така е… – изричам, леко смутена. – Сигурно си права.

– Говорих с моите адвокати, както и с адвокатите на Люк и… всички са на едно мнение. Така че, бих желала да ти дам това… – И тя ме залива с блясъка на необичайна за нея усмивка и ми подава дебел бял плик, а после подава друг такъв на Люк.

Докато го поемам, усещам, че надеждите ми се оправдават. Ето, виждате ли?! Елинор наистина става все по-любезна! Точно като в „Далас“. Вероятно ме прави съдружник в някоя семейна компания или нещо подобно, за да ме приветства с добре дошла в династията. Ами да! И аз ще започна да ходя на заседания на борда на директорите и всякакви подобни неща и всички заедно ще направим страхотни печалби и аз ще нося големи обици…

Отварям развълнувано плика и изваждам отвътре дебел документ, написан с печатни букви. Но когато се зачитам, въодушевлението ми постепенно се отича в канала.

Меморандум-споразумение

между Люк Джеймс Брандън (оттук нататък наричан за по-кратко „младоженецът“) и Ребека Джейн Блумууд (оттук нататък наричана за по-кратко „булката“) за…

Нещо не разбирам… Какъв меморандум? Какво споразумение? Това да не е…

Не може да е…

Поглеждам объркано Люк, но докато прелиства страниците, той изглежда не по-малко объркан от мен.

– Майко, какво е това? – пита накрая.

– Просто една предохранителна мярка – отвръща Елинор с неразгадаема усмивка. – Нещо като застраховка.

О, Господи! Но това е предбрачно споразумение!

С усещане за внезапен световъртеж аз също започвам да прелиствам договора. Обхваща приблизително десет страници и в него се съзират глави от рода на „Разделяне на имуществото в случай на развод“.

– Застраховка срещу какво точно? – обажда се Люк с не по-малко неразгадаем глас.

– Нека не се преструваме, че живеем в приказен свят – отвръща сухо Елинор. – Всички сме наясно какви неща се случват всеки ден.

– И какви по-точно са тези неща?

– Люк, погледни на нещата конструктивно! Идеално разбираш какво имам предвид! И като вземем предвид … как да се и изразя… разсипническото минало на Ребека… – И свежда многозначителен поглед към обувките ми, а аз едва сега проумявам, че е искала да ме унизи, когато ме попита за тях.

Значи изобщо не се е опитвала да бъде любезна. Просто е събирала достатъчно доказателства срещу мен!

Боже, как можах да бъда такава глупачка! У сърцето на Елинор няма нито едно топло кътче! Такова просто не съществува!

– Нека си изясним нещата – събирам накрая сили да се обадя аз, едва поемайки си дъх. – Очевидно ти смяташ, че аз гоня единствено парите на Люк.

– Беки, как можа да си помислиш подобно нещо! Тя не смята така! – възкликва Люк.

– Нищо подобно! Точно това смята!

– Предбрачният договор е просто една разумна стъпка, която хората правят, преди да създадат семейство.

– Добре де, обаче точно такава стъпка ние не виждаме нужда да правим – засмива се Люк.

– Тук ще се осмеля да не се съглася с вас – изтъква поучително Елинор. – Аз просто се опитвам да ви предпазя. Имам предвид и двамата. – Последното е изречено с не особено убедителен тон.

– Ти да не би да мислиш, че аз възнамерявам веднага да се разведа с Люк, за да му взема всичките пари?!

„Точно както си направила ти с твоите съпрузи“ – ми се ще да добавя, обаче се спирам навреме.

– Да не би да мислиш, че точно затова искам да се омъжа за него?!

– Беки…

– Ако желаеш, може да поразгледаш договора…

– Нямам нужда да го разглеждам!

– Да разбирам ли, че отказваш да го подпишеш? – И Елинор ме поглежда триумфално, сякаш току-що съм потвърдила и най-грозните й подозрения.

– Нищо подобно! – отвръщам с треперещ от възмущение глас. – Не отказвам да го подпиша! Ще подпиша всичко, което искаш! И няма да позволя да мислиш, че аз гоня единствено парите на Люк!

Сграбчвам химикалката от масата и яростно започвам да се подписвам на първата страница – натискам толкова силно, че едва не раздирам хартията.

– Беки, не се дръж така глупаво! – намесва се Люк. – Майко…

– Няма нищо! Ще подпиша всеки един… проклет…

Лицето ми гори и всичко пред очите ми започва да се слива, обаче аз отгръщам ли, отгръщам страниците, без изобщо да си направя труда да прочета какво пише горе. „Ребека Блумууд, Ребека Блумууд…“

– Но аз отказвам да го подпиша! – отсича Люк. – Никога не съм казвал, че искам предбрачно споразумение. И определено не възнамерявам да подписвам нищо, което зървам за първи път през живота си!

– Ето! Готово! – Хвърлям химикалката на масата и си грабвам чантата. – Мисля, че ми е време да се махам оттук. Довиждане, Елинор!

– Беки… – обажда се Люк. – Майко, какво те прихвана, за бога, че да го направиш през главата ми?!

Напускам апартамента на Елинор, а главата ми сякаш ще се пръсне. Изчаквам няколко минути, за да дойде асансьорът. Но когато той така и не се появява, аз поемам надолу по стълбите. Цялата горя от гняв. От жестоко унижение. Значи тя мисли, че аз гоня единствено парите на Люк! Значи тя ме взема за използвачка!

Дали така ме възприемат и всички останали?

– Беки! – Люк взема стълбите надолу по три наведнъж. – Беки, почакай! Много съжалявам! Нямах никаква представа…

Когато стигаме до партера, той ме притиска в обятията си, обаче аз не помръдвам.

– Повярвай ми, за мен това беше не по-малка изненада, отколкото за теб!

– Ами… какво да ти кажа… мисля, че ти също би трябвало да го подпишеш – казвам, вперила поглед в земята. – Би трябвало да се защитиш от мен. Това се счита за разумен подход.

– Беки, това съм аз! Това сме ние, за Бога! – И той леко повдига

брадичката ми, докато вече няма накъде да мърдам, освен да го погледна в тъмните очи. – Знам, че си ядосана. И е напълно нормално да си! Но те моля да извиниш майка ми. Живяла е прекалено дълго в Съединените щати. Тук предбрачните договори са нещо напълно нормално. Тя не е искала да…

– Напротив, искала е! – промълвям и усещам отново как ме завладява предишното унижение. – Тя мислеше точно това, което каза! Тя смята, че аз си правя тънката сметка да… да ти взема всичките пари и да ги похарча за обувки!

– Такива ли са ти тънките сметки?! – прави се на шокиран Люк. – И ми го казваш едва сега?! Е, ако наистина смяташ да променяш основните правила, може би ще се наложи да подпишем предбрачно споразумение…

Опитвам се да се усмихна, обаче отвътре още ми пари.

– Наясно съм, че тук повечето хора подписват такива договори – казвам. – Много добре ми е известно. Обаче тя няма право да съставя такъв, без да… без да се консултира с някой от нас! Знаеш ли как се почувствах заради нея?!

– Зная, зная – гали успокояващо гърба ми Люк. – И аз съм вбесен заради поведението ѝ.

– Съмнявам се.

– Напротив, бесен съм.

– Нищо подобно! Ти никога не можеш да ѝ се ядосаш! И точно в това е проблемът! – Откъсвам се от прегръдките му и се опитвам да запазя спокойствие.

– Беки? – поглежда ме въпросително той. – Има ли още нещо, което те тревожи?

– Може би… Всичко ме тревожи… Начинът, по който тя окупира цялата ни сватба… Начинът, по който се държа толкова надменно и невъзпитано с родителите ми…

– По принцип тя е човек на официалностите – опитва се да я защити Люк. – Но това не означава, че е надменна. Ако родителите ти я опознаят по-добре…

– И начинът, по който използва и теб! – Давам си сметка, че вече навлизам в опасна територия, ала не съм в състояние да се спра. Всичко, което съм мислила, започва да се излива като отприщен поток от устата ми. – Ти ѝ даваш безчет часове от свободното си време. Дори си ѝ осигурил служителка за благотворителната фондация. Даже се скара с Майкъл заради нея! Не мога да те разбера що за човек си?! Отлично знаеш

колко добър приятел ти е Майкъл! Отлично знаеш, че той мисли само за твоите интереси! За твоето добро! Но ето че сега, само заради скъпата си мамичка, ти дори не разговаряш с него!

Един нерв по лицето на Люк потреперва и от това разбирам, че съм засегнала болното му място.

– А сега иска от нас да се преместим в тази сграда! Не разбираш ли какво става?! Тя просто иска да те сграбчи в ноктите си! Да те задуши! И да те юрка по цял ден да й изпълняваш разни поръчки! И никога няма да ни остави на спокойствие… Люк, мисля, че вече и без това й даваш достатъчно от себе си…

– И какво лошо има в това? – Изражението му става все по-сурово. – Та тя ми е майка!

– Знам това! Но погледни нещата безпристрастно! Тя не прояви никакъв интерес към теб, преди да направиш пробива си тук! Спомняш ли си първото ни идване в Ню Йорк? Ти толкова държеше да я впечатлиш, а тя дори не си направи труда да се срещне с теб! Обаче сега, когато вече всички те познават и ти си извоюва сам име в бизнес средите, когато се превърна в любимец на медиите, когато се сдоби със средства от всякакъв характер, тя веднага надуши печалбата и реши, че е настанал моментът да те използва!

– Това не е вярно!

– Напротив, вярно е! Ти просто не си в състояние да го видеш! Ти си прекалено заслепен от нея, за да проумееш истината!

– Виж какво, Беки, много ти е лесно да критикуваш хората! – разгорешява се и Люк. – Твоите отношения с майка ти са фантастични. А аз почти не съм виждал моята, когато бях малък…

– Именно! – изкрещявам, преди да съм успяла да се овладея. – Точно в това е разковничето на нещата! На нея и тогава толкова й е пукало за теб, колкото и сега!

Ох, мамка му! Това последното не трябваше да го казвам! Виждам как през очите на Люк проблясва болка и той внезапно се състарява с минимум десет години.

– Знаеш, че това не е вярно – изломотва той. – Майка ми ме е искала. Грешката не е нейна.

– Да, знам. Съжалявам… – Пристъпвам към него, ала той се отдръпва.

– Защо, за разнообразие, не се поставиш на нейно място, Беки? Представи си само през какво й се е наложило да премине! Да бъде принудена да изостави детето си. Да бъде принудена въпреки всичко да се

прави на храбра. Крие чувствата си от толкова дълго време – нищо чудно, че сега, когато наистина иска, й е трудно да го направи! Нищо чудно, че отношенията й с хората са малко непохватни!

Докато слушам защитата му, ми идва да се разплача. Значи той си е напаснал всичко в картинката. Значи все още е малкото момче, което би измислило всякакви възможни извинения на света, за да оправдае нежеланието на майка си да го вижда!

– Но ето, че сега имаме възможност Да си възстановим отношенията – продължава той. – Може би наистина от време на време се държи малко нетактично. Но все пак полага максимални усилия.

„Да бе, как ли не! – ще ми се да възкликна. – Особено ги полага по отношение на мен!“

Но вместо това само свивам леко рамене и промърморвам:

– Може би си прав.

– Хайде, ела да се качим горе! Ще пийнем по още една чаша. И ще забравим, че всичко това се е случило.

– Не, благодаря – издишвам дълбоко аз. – Аз смятам да… да се прибирам у дома. Ти върви, ако искаш. Ще се видим после.

* * *

Докато вървя към дома, започва да вали – едри капки дъжд, които барабанят в канавките и падат от стрехите над главата ми. Разливат се по горещото ми лице, мокрят косата ми и оставят следи по новите ми обувки с велурени кантове. Обаче аз почти не ги забелязвам. Все още ме боли прекалено много от преживяното – от пронизващия поглед на Елинор, от собственото ми унижение, от отчаянието ми, че не мога да накарам Люк да прозре истината.

В мига, в който прекрачвам прага на нашия апартамент, небето е пронизано от гръмотевица. Включвам всички лампи, както и телевизора и вдигам пощата от пода пред вратата. Зървам един плик с почерка на мама и веднага го отварям. Оттам изпада малка мостричка плат, а листът мирише леко на нейния парфюм.

Скъпа Беки!

Надявам се, че всичко в Голямата ябълка е наред!

Изпращам ти цвета, който имаме предвид за салфетките. Джанис твърди, че трябва да е розово, обаче аз смятам, че тази бледа синя слива е много хубава, особено като се имат предвид

цветовете, в които мислим да бъдат цветята. Но все пак и ти си кажи мнението. Нали ти си булката, миличка!

Вчера дойде фотографът, който ни препоръча Денис, и всички бяхме много впечатлени от него. Татко ти е чул добри неща за него в голф клуба, което винаги си е добър знак. Може да прави както цветни, така и черно-бели снимки, а в цената на снимките включва и специален сватбен албум, което ми се струва добра сделка. Освен това той може да превърне снимката, която ти харесва най-много, в пъзел от стотина парчета, за да изпратиш на гостите си спомен от своята сватба!

Но аз му казах, че най-важното е да ти направи колкото е възможно повече снимки до разцъфналата череша! Нали знаеш, че я посадихме, когато ти се роди, и оттогава насам аз тайничко си мечтая моята мъничка Ребека да порасне и един ден да застане до голямото вече дърво като най-красивата булка на света! Ти си нашето единствено дете и може би затова този ден е толкова важен за нас!

С много, много обич

Мама

Към края на писмото вече плача. Изобщо нямам представа какви ме прихванаха, че да искам да се женя в Ню Йорк! Изобщо нямам представа защо се оставих Елинор дори да ми покаже този тъп хотел! Домът ми е мястото, където искам да се оженя! При мама и татко, и моята череша, и моите приятели, и всичко, което действително има значение за мен!

Това е! Най-сетне взех решение! Още утре ще го съобщя на всички!

– Беки?

Подскачам на мястото си и се обръщам стреснато. На прага стои Люк – останал без дъх и мокър от глава до пети. Косата му е прилепнала за главата, а по лицето му продължават да се стичат едри капки дъжд.

– Беки… – започва той без предисловия, – много съжалявам! Наистина много съжалявам! Не трябваше да те оставям да си тръгнеш по този начин! Видях, че заваля… Нямам представа какво ли съм си въобразявал… – И думите му увисват във въздуха, когато забелязва подпухналото ми от плач лице. – Добре ли си, скъпа?

– Да, нищо ми няма – отговарям и си изтривам сълзите. – Люк, аз също съжалявам.

Люк се вторачва в мен, минават секунда-две, ръцете му треперят, очите му горят…

– Беки Блумууд – изрича накрая той, – ти си най-благородното… най-всеотдайното… най-любящото… аз не заслужавам…

Не довършва. Приближава се. Изражението му придобива почти животински вид от желание. И докато ме целува, дъждовните капки от косата му падат в моята уста и се примесват с неговия топъл, солен дъх. Аз затварям очи и оставям тялото си постепенно да се отпусне, да му се предаде, удоволствието постепенно да започне… Вече усещам неговата твърда решимост… Вече усещам как той сграбчва бедрата ми и ме пожелава тук и сега, на минутата… за да каже, че съжалява, за да каже, че ме обича, за да каже, че ще направи всичко за мен…

* * *

Господи, как обожавам секса за сдобряване!

Осем

На следващата сутрин се събуждам затоплена и доволна, и много щастлива. Лежа си в леглото, сгушена до Люк, и усещам, че ме изпълва силна решимост. Вече съм си изяснила приоритетите! Вече нищо не е в състояние да ме накара да променя решението си!

– Люк? – обаждам се аз, когато усещам, че той се раздвижва.

– Ммм? – Той се обръща и ме целува – толкова е топъл, сладък и прекрасен!

– Не ставай! Остани тук! Нека останем тук през целия ден!

– През целия ден ли?!

– Можем да се направим на болни – казвам и се изпъвам сладостно. – Пък и, честно да ти кажа, наистина се чувствам като болна.

– Така ли? И какво те боли?

– Амиии… коремчето.

– Струва ми се напълно наред – отбелязва Люк, като назнича под завивката. – И на пипане е добре. Съжалявам, няма да получиш извинителна бележка.

– Зубрач!

Наблюдавам го как става от леглото, как си облича халата и как се насочва към банята.

– Люк? – спирам го точно на прага на банята аз.

– Да, какво?

Отварям уста, за да му съобщя, че снощи съм взела много важно решение. Да му кажа, че искам да се оженим в Оксшот, както беше първоначалният план. И че смятам да откажа тържеството в „Плаза“. И че Елинор да си беснее, колкото си иска.

После я затварям.

– Какво, кажи! – подканя ме Люк.

– Просто… да не ми използваш всичкия шампоан – изричам накрая, колкото да кажа нещо.

Не мога да събера сили да повдигна въпроса за сватбата точно сега. Не и точно в този момент, когато всичко е толкова прекрасно и спокойно между нас. Пък и на Люк и без това не му пука къде ще се оженим. Той самият го каза.

Днес съм си взела свободен полуден – до обед, заради ангажимента с Робин по опитването на тортите. Но до десет часа има много време.

Затова, след като Люк тръгна на работа, аз се излюпвам бавно и затепвам по боси крака до кухнята, за да си стъкна нещо за закуска и да си помисля какво точно да кажа на Елинор.

Най-важното нещо е да съм пряма. Твърда и пряма, но същевременно любезна. Да се държа като голямо момиче и да подходя професионално – като делови човек, на когото му се налага от време на време да уволнява други делови хора. Да остана спокойна и да използвам възпитани фрази от рода на „решихме да направим лек завой“.

– Здравей, Елинор! – казвам на отражението си в огледалото. – Трябва да поговоря нещо с теб. Налага се да ти кажа, че реших да направя лек завой.

Не става! Тя веднага ще си помисли, че съм решила да ставам лесбийка.

– Здравей, Елинор! – пробвам отново. – От известно време обмислям твоето предложение за сватбения сценарий. И въпреки многобройните му положителни страни…

Добре де! Хайде! Давай! Като се опитвам да игнорирам неприятните си предчувствия, аз вдигам телефонната слушалка и набирам номера на Елинор.

– „Елинор Шърман в момента не е в състояние да приеме обаждането ви…“

Значи е излязла.

Не мога просто да й оставя съобщение, в което я уведомявам, че всичко се прекратява. Или мога?

Не, не мога.

Затварям бързо телефона, преди да избръмчи сигналът за започване на записа. Окей. И сега какво следва?

Ами очевидно е! Ще се обадя на Робин! Най-важното в момента е да кажа на някого, преди да са направили поредната стъпка в приготовленията.

Събирам си мислите, а после набирам телефонния номер на Робин.

– „Здравейте! Сватбени камбани ли дочувам? Надявам се, защото вие се свързахте с Робин де Бендърн – отговорът на вашите молитви за планиране на всяка сватба! Опасявам се, че в момента не съм си у дома, но тъй като вашето обаждане е много важно за мен…“

В този момент се сещам, че Робин сигурно вече е тръгнала за срещата ни в сладкарското ателие. Бих могла да й звънна и там. Или да й оставя съобщение.

Но когато чувам ведрия й, жизнерадостен глас, внезапно ме залива

прилив на огромна вина. Робин дава толкова много от себе си! И прие моята сватба с такъв ентусиазъм! В интерес на истината аз вече доста се привързах към нея. Не мога просто да й кажа, че всичко се отлага – и то ей така, по телефона. И с усещане за внезапна решимост аз връщам слушалката на мястото й и си грабвам чантата.

Ще се държа като зрял човек. Ще отида до сладкарското ателие и ще й съобщя решението си очи в очи.

А с Елинор ще се оправям по-късно.

* * *

Честно да ви призная, не си падам особено по сватбени торти. Винаги си вземам парченце, разбира се, защото се смята за лоша поличба, ако не го направиш, обаче от всичките тези плодови плънки и марципана, и глазурата като камък или в най-добрия случай тебешир буквално ми прилошава. Освен това съм толкова притеснена, когато знам, че трябва да съобщя на Робин за отменянето на сватбата тук, че просто не мога да си представя да сложа в устата си каквото и да било.

Въпреки всичко това още с прекрачването на сладкарското ателие ми потичат лигите. Ателието е огромно и добре осветено, има големи прозорци, а из въздуха се носи най-вкусното, най-захарно и най-маслено ухание, което можете да си представите. Наоколо са изложени огромни красиви торти, между които се виждат цели редици цветни украси в прозрачни кутии, а разни хора на мраморни масички изработват с огромно старание захарни рози и виещ се бръшлян.

Все още се мотая около входа, когато към мен се запътват кльощаво момиче в дънки и високи сандали, водено от майка си – двете очевидно са в разгара на ожесточена препирня.

– Само трябваше да я опиташ! – казва майката, очевидно вбесена. – Колко калории би могло да има в една хапка, а?

– Изобщо не ми пука! – сряза я момичето, готово всеки момент да се разплаче. – На сватбата си ще бъда размер 2, пък ако ще и да умра!

Размер 2!

Господи, живея тук вече от достатъчно дълго време, но все още изпадам в шок от тези американски размери на дрехите. Какво ще рече това в истински мерки?

Размер 6. (Което в още по-истински мерки, тоест европейски, ще рече номер 34. – Бел. прев.)

Е, така вече се чувствам много по-добре.

– Беки! – Вдигам глава и виждам Робин, която ми се струва малко

попритеснена. – Здравей! Значи успя все пак!

– Робин – започвам, а стомахът ми се е свил от притеснение, – слушай какво сега. Трябва да поговорим. Опитах се да звънна на Елинор, обаче тя беше… Както и да е. Трябва да… поговорим за нещо.

– Разбира се – кимва разсеяно Робин. – Двамата с Антоан ще бъдем при теб само след минута, но точно в този момент се налага да разрешим една малка криза. – Тук снишава глас. – С една от тортите се случи лек инцидент. Крайно неприятна история!

– Госпожице Блумууд! – Вдигам глава и зървам срещу себе си мъж с побеляла коса и проблясващи очи, облечен в униформата на главен готвач. – Аз съм Антоан Монтиняк. Сладкарят на сладкарите! Може би сте ме виждали в моето шоу по телевизията?

– Антоан, мисля, че все още не сме разрешили проблема с другия клиент – изрича Робин с все по-нарастваща тревога в гласа.

– Идвам след минутка – махва той пренебрежително с ръка. – Госпожице Блумууд, моля, седнете удобно!

– Ами аз всъщност… не съм особено сигурна, че наистина искам да… – започвам, но преди да успея да реагирам, вече са ме настанили на удобен фотьойл пред полирана масичка, а Антоан разстила пред мен лъскав каталог.

– Мога да създам за вас тортата, която ще надмине и най-смелите ви мечти – обявява скромно той. – Няма такава фигура, която да се опре на моето творческо въображение и умения!

– Наистина ли?

Вглеждам се в снимка на импозантна торта на шест етажа, украсена със захарни лалета, а после обръщам страницата, за да се озова пред снимка на друга торта във формата на пет различни пеперуди. Но това са най-огромните торти, които съм виждала през живота си! А какви украси само!

– Вътре всичките ли са плодови? – питам аз.

– Плодови ли?! Non, non, non! – разсмива се Антоан. – Тези ваши английски традиции – плодова торта на сватбата! Точно тази торта, която гледате… – и посочва към пеперудите пред очите ми, – представлява ангелско мек, леко сиропиран пандишпан, а всеки от пластовете е пълен с три различни пълнежа: прегорен портокалов карамел, пасифлора и манго и лешниково суфле.

Малеее!

– Ако обичате шоколад, можем да ви направим торта само от различни видове шоколад. – Антоан обръща на следващата страница. –

Тази тук е пандишпан с натурален шоколад, а пълнежът е от шоколадов фондан, крем от бял шоколад и трюфели „Гран Марние“.

Нямах никаква представа, че сватбените торти можели да бъдат и такива! Прелиствам каталога леко замаяна и пред очите ми се редят една след друга от забележителна, по-забележителни торти.

– Ако не ви харесват традиционните етажи, мога да ви направя торта, символизираща нещо, което обичате. Някоя любима картина или пък скулптура… – Поглежда ме пак и добавя: – Или пък куфар на „Луи Вюитон“…

Сватбена торта във формата на куфар на „Луи Вюитон“! Боже, но това е убийствено!

– Антоан? Би ли дошъл за момент? – Робин подава глава от малката приемна вдясно от нас и въпреки че се усмихва, изглежда направо разбита.

– Извинете ме за момент, госпожице Блумууд! – кимва любезно Антоан. – Давина! Торта за госпожица Блумууд, за да опита и да си избере!

Усмихнатата асистентка изчезва зад двойните врати в другия край и се връща с чаша шампанско, чиния от китайски порцелан с две парчета торта и една захарна лилия. Подава ми вилица и казва:

– Това е мус от плод на пасифлора и манго, ягода и мандарина, а това тук е крем карамел с пистачо и мока труфели. Да ви е сладко!

Олеле! Всяко от парчетата представлява лек пандишпан, с три различни пласта пълнеж. Не знам откъде да започна!

Окей… Хайде да видим тези мока труфели.

Поставям парченце в устата си и едва не припадам. Е това вече е сватбена торта! Такива трябва да бъдат всички сватбени торти! Защо и в Англия не правят такива?!

Отпивам няколко глътки шампанско и отхапвам лекичко от захарната лилия, която е мекичка и с лимонов вкус. После си вземам второ парченце и започвам да дъвча блажено, докато наблюдавам една от работничките наблизо, която с върховно търпение изработва захарни момини сълзи.

Защо да не взема да подаря на Сузи една такава прекрасна торта за кръщенето? Така де, ще й купя и подарък, разбира се, но тортата би могла да бъде нещо като бонус.

– Имате ли представа колко струват тези торти? – питам момичето, докато забивам вилицата във второто парче.

– Ами… зависи от тортата – отговаря то, като вдига очи. – Но

доколкото ми е известно, най-евтината е около хиляда долара.

Едва не се задавям с шампанското си. Хиляда долара за една торта?! При това най-евтината?!

За торта, разбрахте ли?!

Абе, колко долара съм изяла до този момент? Я да пресметна. Така като гледам, това в чинията ми е около петдесет долара. Минимум.

– Бихте ли желали още едно парче? – пита момичето и хвърля крадешком поглед към приемната. – Доколкото виждам, Антоан надали ще излезе скоро.

– Е, ами… защо пък не! А мога ли да опитам едно от онези захарни лалета? Нали се сещате – за целите на дегустацията!

– Разбира се – усмихва се любезно момичето. – Всичко, което пожелаете.

И ми дава едно лале, както и букетче миниатюрни бели цветчета, а аз веднага започвам да хрускам щастливо, поливайки ги с шампанско.

Плъзгам небрежно поглед наоколо и внезапно съзирам огромно, сложно изработено цвете, цялото в жълто и бяло, даже с мънички капчици роса. Уха! Вкусотия! Протягам ръка през подредените пред мен захарни сърца, сграбчвам го и тъкмо се каня да го напъхам в устата си, когато в ателието се разнася мощен вик.

– Нееееееее! – От другия край на залата към мен се втурва момче с бял работен екип. – Не ми изяждайте жълтия нарцис!

– Опа! – спирам се аз точно навреме. – Извинете! Не знаех. Толкова ли е специален?

– Отне ми цели три часа да го направя – отговаря момчето и го поема внимателно от ръцете ми. – Всичко му е наред, доколкото виждам. – И ми се усмихва, обаче забелязвам, че по челото му са избили капчици студена пот.

Хммм. Може би е най-добре отсега нататък да се придържам само към шампанското. Отпивам поредната глътка и започвам да се озъртам за бутилката, когато откъм мястото, където са се затворили Робин и Антоан, се чуват разгорещени гласове.

– Но аз не го направил съзнателно! Мадмоазел, няма вендета към вас!

– Имате! Вие просто ме мразите, нали?! Кажете си де! – достига до мен и един по-приглушен, но зверски звучащ глас.

Дочувам, че Робин се опитва да вметне нещо успокоително, ала не успявам да схвана точните думи.

– Неприятностите ми се струпват една след друга! – Гласът на

момичето вече се извисява с цяла октава и когато се заслушвам в него, се вкаменявам, а чашата ми спира по средата на пътя към устата ми.

Направо не мога да повярвам! Не е възможно!

– Цялата тази скапана сватба върви наопаки! – вече пищи тя. – Още от самото начало нищо не става както трябва!

Вратата се отваря рязко и вече я чувам съвсем ясно.

Да, това е тя! Това е Алиша!

Усещам как тялото ми се сковава.

– Първо, в „Плаза“ нямаше места! А сега това фиаско с тортата! А знаете ли какво научих току-що?!

– Какво? – чува се напрегнатият глас на Робин.

– Моята основна шаферка си е боядисала косата в червено! И няма да си подхожда с останалите! Такава отвратително егоистична, мръсна…

И в този момент в залата се появява наперено Алиша, а тънките й токчета потракват като картечен огън по дървения под. Когато ме забелязва, тя се заковава на място и аз я поглеждам, а сърцето ми тупа така, че ще се пръсне всеки момент.

– Здравей, Алиша! – изричам, като се старая да звуча спокойно. – Съжалявам за тортата ти! Между другото, това е изключително вкусно, Антоан!

– Какво?! – изревава Алиша. Очите й се стрелкат от годежния ми пръстен към лицето ми, а после обратно към годежния ми пръстен, след това се насочват към обувките ми, към чантата ми, опипват полата ми и накрая пак се връщат към годежния пръстен. Прилича на преценка по манхатънски в залата с огледалата в някой лунапарк.

– Ти ще се омъжваш?! – изписква невярващо. – За Люк?!

– Ами, да – отвръщам и се усмихвам безгрижно на диаманта на лявата ми ръка, след което вдигам усмивката си и към нея.

Ура! Започвам да се отпускам! Тази работа започва да ми харесва!

Освен това и аз правя на Алиша преценка по манхатънски. И отчитам, че моят пръстен е малко по-големичък от нейния. Не че ги сравнявам – нищо подобно!)

– И как така не си ми казала нищо?!

„Не си ме питала“ – иска ми се да й отговоря, но вместо това просто свивам леко рамене.

– И къде ще се жените? – Познатото до болка надменно изражение на Алиша се завръща на мястото си и аз я виждам как се готви за скок.

– Е… случи се така, че… – И си прочиствам гърлото.

Окей, сега или никога! Точно това е моментът, в който мога да направя важното си съобщение – да обявя пред Робин, че съм си променила решението. И че ще се оженя в Оксшот.

– Всъщност…

Поемам си дълбоко дъх. Хайде де! Това е като коламаска – колкото по-бързо я дръпнеш, толкова по-малко боли. Просто го кажи!

И наистина съм на ръба да изрека важната новина, когато допускам фаталната грешка да вдигна поглед към Алиша. Тя ме наблюдава покровителствено и пренебрежително – точно както се е отнасяла винаги към мен. Години, прекарани в усещане за простотия и незначителност, се стоварват отгоре ми и ме заливат като вулканична лава. И просто не успявам да се въздържа – чувам гласа си да изрича:

– Всъщност, сватбата ни е в „Плаза“!

Лицето на Алиша се свива от шока – като ластиче, свалено от косата.

– В „Плаза“ ли?! Ти да не ме будалкаш?!

– Ще бъде много приятно – продължавам безгрижно аз. – „Плаза“ предоставя най-прекрасните условия за една истинска сватба! И ти ли там ще се жениш?

– Не – отсича Алиша, стегнала челюст. – Не успяха да ни намерят свободен ден в такива кратки срокове. Вие кога направихте резервацията?

– Ами… май беше преди една-две седмици – отвръщам и свивам рамене.

Да! Да! Точно за това изражение си мечтаех цял живот!

– Ще бъде наистина приказно – вметва и Робин ентусиазирано. – Между другото, тази сутрин говорих с вътрешния дизайнер. Той вече е поръчал двеста брезички, а освен това ще ни изпратят и мостри на боровите иглички…

Виждам как мозъкът на Алиша щрака с бясна скорост.

– Значи ти си онази, дето ще й правят вълшебна гора в хотел „Плаза“! – изрича накрая. – Чух за тази работа. Та това ще струва цяло състояние! Освен това ще ви докарат със самолет и цигуларите от Виенската филхармония! Вярно ли е?!

– Нюйоркската филхармония ще бъде на турне – намесва се със съжаление в гласа Робин. – Но както чуваме, тези виенчани също не били лоши, та…

– Сигурна съм, че са ненадминати! – отбелязвам аз и отправям към Робин най-топлата си усмивка. Тя ми се усмихва широко в отговор, като

на стар и верен съратник.

– Госпожице Блумууд! – Антоан изниква сякаш от нищото и притиска ръката ми към устните си. – Вече съм изцяло на вашите услуги! Много се извинявам за закъснението! Нали знаете, една от онези дразнещи дреболии…

Лицето на Алиша се стяга от бяс.

– Е – обажда се тя, – аз май ще тръгвам.

– Au revoir – изрича Антоан, без да я удостои обаче с поглед.

– Чао, Алиша! – казвам небрежно и аз. – И приятна сватба!

И докато тя крачи горделиво към вратата, аз се отпускам на мекия фотьойл и усещам, че сърцето ми ще се пръсне от вълнение и задоволство. Това определено беше един от най-прекрасните мигове в живота ми! Най-сетне да натрия носа на Алиша Дългокраката кучка! Най-накрая! Така де, че тя колко гадости ми е сторила?! Отговор: приблизително хиляда. А аз колко пъти съм успявала да намеря точната реплика в точния момент? Отговор: никога.

До този момент!

С периферното си зрение виждам как Робин и Антоан си разменят многозначителни погледи и умирам от любопитство да ги попитам какво мислят за Алиша. Обаче… не би било културно от страна на една бъдеща булка да злобарства по отношение на друга.

Освен това, ако злословят по неин адрес, какво им пречи да злословят и по мой?!

– Така! – издиша доволно Робин. – А сега нека преминем към по-приятни неща. Нали вече се запозна с подробностите около сватбата на Беки, Антоан?

– Така е! – усмихва ми се лъчезарно сладкарят. – Това ще бъде най-красиво събитие!

– Прав сте – чувам се да изричам щастливо. – Очаквам го с такова нетърпение!

– Добре… сега да обсъдим тортата… Трябва да ви донеса още няколко снимки… Междувременно, мога ли да ви предложа още малко шампанско?

– Да, ако обичате! – отвръщам и му подавам чашата си. – Би било прекрасно!

Шампанското съска в чашата ми – бяло и божествено. После Антоан отново изчезва, а аз отпивам, като се усмихвам, за да скрия факта, че дълбоко в себе си изпитвам леко неудобство.

Сега, когато Алиша вече я няма, няма и никакъв смисъл да се

преструвам повече. Онова, което трябва да направя, е да си оставя чашата на масичката, да дръпна Робин настрани, да й се извиня за загубеното време и… и да я уведомя, че сватбата се отменя и че аз ще се женя в Оксшот. Простичко и директно.

Точно това би трябвало да направя.

Ала… тази сутрин с мен се случва нещо много странно. Не мога да си го обясня точно, но всичко стана, откакто седнах тук, откакто започнах да пия шампанско и да похапвам торта за хиляда долара. Някак си просто не се чувствам като човек, който ще се жени в обикновена градина в Оксшот.

Ако трябва да бъда честна докрай, с ръка на сърцето си си признавам, че точно сега се чувствам като човек, който със сигурност ще има голяма и суперлуксозна сватба в хотел „Плаза“, Ню Йорк.

И което е още по-важното, аз искам да съм човек, който ще има голяма и суперлуксозна сватба в хотел „Плаза“, Ню Йорк. Искам да бъда онова момиче, което припада от удоволствие в скъпи и прескъпи сладкарски работилници, на което хората се претрепват да услужват и към което се отнасят като към принцеса! А ако сега отменя сватбата, всичко това ще се прекрати. Хората ще престанат да се суетят около мен. И аз повече никога няма да стана тази специална, лъскава персона.

Божичко, ама какво става с мен?! Тази сутрин бях насъбрала такава решимост в сърцето си…

Затварям целенасочено очи и се насилвам да се върна обратно при мама и нейното цъфнало черешово дърво. Но така и не се получава. Може би е от шампанското, обаче, вместо да бъда залята от синовно чувство и да си казвам: „Трябва да се омъжа у дома!“, улавям се, че през главата ми минава следната мисъл: „Може би ще можем да включим черешовото дърво във вълшебната гора!“

– И така, Беки – обажда се Робин, – давам пени за всяка от твоите мисли!

– Ох! – стряскам се виновно аз. – Просто си мислех за сватбата… ще бъде фантастична!

Какво ще правя сега? Дали да кажа най-сетне истината!

Или да не я кажа?

Хайде де, Беки, решавай най-сетне!

– Искаш ли да видиш какво нося в чантата си? – изчуруликва ведро Робин.

– С удоволствие!

– Та-дааа! – И тя измъква оттам дебела, гравирана картичка,

цялата покрита с витиевати букви, и ми я подава тържествено.

Мисис Елинор Шърман
Има удоволствието да ви покани на
Бракосъчетанието на
Ребека Блумууд
със сина си
Люк Брандън

Впивам очи в поканата и сърцето ми претупва.

Значи всичко е истина! Значи това ще се случи! Ето го, пише го черно на бяло!

Или поне въгленово на бронз!

Поемам изтънчената покана от ръката на Робин и започвам да я въртя в ръцете си.

– Е, какво ще кажеш? – сияе Робин. – Много е изящна, нали? Картонът съдържа осемдесет процента лен!

– Тя е… прекрасна – преглъщам аз. – Но не смяташ ли, че все още е много рано да изпращаме поканите?

– Няма да ги изпращаме точно сега. Но аз винаги съм държала поканите да са готови навреме. Защото мотото ми е, че така имаме време да ги променим, ако искаме. Но и надали ще пишев в тях, че държим гостите ни да бъдат в „строго официално облекло“, като една бъдеща булка, която не бих искала да споменавам… – И тя се залива от смях.

– Права си. – И аз отново се вторачвам в текста на поканата.

22-ри юни, събота, седем часа вечерта
В хотел „ПЛАЗА“,
град Ню Йорк.

Боже, нещата май загрубяват! И ако възнамерявам да казвам каквото и да било, трябва да го кажа още сега! Ако възнамерявам да отказвам тази сватба, трябва да го направя веднага! Точно в тази секунда!

Ала устата ми остава като залепена със скоч.

Това наистина ли означава, че в края на краищата избирам хотел „Плаза“? Че се предавам? Че предпочитам блясъка и помпозността? Че държа да бъда с Елинор, вместо с мама и татко?

– Предполагам, че ще искаш да изпратиш веднага една на майка си

– обажда се Робин.

Вдигам рязко глава – ала изражението на Робин е божествено невинно, когато допълва:

– Срамота наистина, че и тя не е тук, за да се включи в подготовката! Но предполагам, че ще й бъде приятно да види поканата, нали?!

– Да – отговарям след продължителна пауза аз. – Ще й бъде много приятно!

Пъхвам поканата в чантата си и щраквам закопчалката. Май нещо ми прилошава…

Така. Значи това е. Ще бъде в Ню Йорк.

Мама ще ме разбере. Когато й разкажа за всички чудесии, тя ще промени мнението си. Няма къде да ходи.

* * *

Най-новото произведение на Антоан – торта с мандарини и червени боровинки – е направо божествено. Но незнайно защо, докато предъвквам от нея, установявам, че апетитът ми най-изненадващо се е изпарил.

След всичките тези торти, които опитах, аз все още не съм успяла да стигна до никакво окончателно решение. Антоан и Робин само си разменят погледи и от време на време повтарят, че сигурно ми е необходимо повече време, за да реша. Очевидно това е разковничето. Та с една последна захарна роза за из път аз си вземам довиждане с тях и се запътвам към „Барнис“, където се справям е всичките си клиенти с образцова любезност, все едно нищо не ме човърка отвътре.

Ала през цялото време не мога да спра да мисля за телефонния разговор, който трябва да проведа с мама. За начина, по който би било добре да й съобщя новината. И преди всичко за начина, по който ще й обясня всичко.

Ще трябва да избегна категорични изказвания от рода на това, че предпочитам да се омъжа в „Плаза“. Поне не в началото. Просто ще й подметна, че това е една възможност, която е наше разположение, ако желаем. Точно това е ключовата фраза – ако и двете го желаем!

Истината е, че първия път не го поднесох както трябва. Тя вероятно веднага ще прегърне тази възможност, щом й обясня как стоят нещата. Щом й разкажа за вълшебната гора и за струнния оркестър, за дансинга и за тортата за хиляда долара… Фантастична, луксозна сватба – при това всички разходи по нея се поемат от някой друг!

Но докато се изкачвам по стъпалата към нашия апартамент, усещам, че ми прилошава от нерви. Прекрасно си давам сметка, че не съм

искрена към себе си. Прекрасно знам какво точно иска мама.

Освен това си давам и сметка, че ако вдигна порядъчен скандал и се разрева, тя ще се съгласи с всичко, което я помоля.

Затварям вратата зад гърба си и си поемам дълбоко дъх. Само след две секунди звънецът иззвънява и аз подскачам уплашено. Боже, направо съм на ръба!

Отварям вратата и ето ти го Дани.

– Здрасти! Виж какво, Дани, налага се да проведа важен разговор. Така че, ако нямаш нищо против…

– Окей. Обаче трябва да те помоля за една услуга – казва той, сякаш изобщо не ме е чул, и нахълтва преспокойно у дома.

– Каква услуга?

– Рандал започна да ме притиска. Задава въпроси от рода на: „И къде по-точно продаваш дрехите си?“, „Кои са ти клиентите?“, „Имаш ли бизнес план?“. Така че аз казвам, да, Рандал, имам си бизнес план. Планирам на следващата година да купя компанията „Кока-кола“. Какво ще кажеш?

– Дани!

– После той обаче продължава, че ако нямам истински клиенти, по-добре да се откажа, защото той не възнамерява да ме субсидира повече. Използва думата „субсидира“! Представяш ли си само?!

– Ами… – изричам разсеяно. – Той все пак ти плаща наема. И ти купи всички онези топове розов велур, които ти му поиска.

– Добре де… – кимва след кратка пауза Дани. – Окей. Значи розовият велур беше голяма грешка. Но той отказва да ме остави на мира, за Бога! Разказах му за твоята рокля, обаче той изтъкна: „Даниел, не можеш да базираш търговско начинание върху един-единствен клиент, който живее под тебе!“ – Тук Дани започва да дъвче нервно кожичките на палеца си. – Та затова му заявих, че имам голяма поръчка от един универсален магазин.

– Така ли? И от кой магазин?

– От „Барнис“.

Аз се опулвам срещу него. Тук вече успя да привлече вниманието ми.

– „Барнис“ ли?! Дани, но защо си му казал, че става въпрос за „Барнис“?!

– За да можеш да гарантираш за мен! Ако те попита, ти гарантираш за мен, става ли? И освен това можеш да му кажеш, че всички твои клиенти се претрепват да купуват дрехите ми, че никой не си спомня за

подобна мания в цялата история на магазина!

– Ти да не би да си полудял?! Той никога няма да се хване! А какво ще му отговориш, когато ти поиска пари?

– Дотогава вече ще разполагам с пари!

– Ами ако реши да провери? Ами ако реши да намине в „Барнис“, за да разгледа?!

– Няма да реши – махва презрително Дани. – Успява да отдели само няколко минути на месец от безценното си време, за да разговаря с мен, а какво остава да предприеме непланирани визити в „Барнис“! Но ако все пак се засечете на стълбите, моля те да подкрепиш версията ми! Това е единственото, което искам от теб!

– Е, ами… добре – кимвам накрая.

Боже! Като че ли си нямам достатъчно други грижи на главата!

– Дани, виж какво, наистина се налага да проведа този разговор… – изричам безпомощно.

– Е, намерихте ли си вече нова квартира? – все така продължава да слуша само собствения си глас той и се отпуска небрежно в един фотьойл.

– Не сме имали време да търсим.

– И не сте мислили по въпроса, така ли?!

– Елинор иска да се преместим да живеем в нейната сграда, обаче аз отказах. Засега сме стигнали само дотук.

– Сериозно?! А аз имах чувството, че държите да останете в този квартал!

– Естествено, че държим! Обаче за нищо на света няма да се преместя да живея на две крачки от нея!

– Какво ще правиш тогава?

– Аз… още не знам. В момента имам прекалено много други неща, за които да се тревожа. И като стана въпрос за това…

– Дааа, предсватбена треска! – отбелязва поучително Дани. – Разрешението на проблема ти се състои от две думи: двойно мартини! – И той отваря шкафчето за коктейли и на пода изпадат няколко формуляра от регистрацията на сватбените подаръци.

– Хей! – извиква той обвинително, като ги вдига. – Да не би да си правила регистрациите без мен?! Направо не мога да повярвам! Цял живот си мечтая да регистрирам сватбени подаръци! А вписа ли и машина за капучино?

– Оох… ами… май да.

– Голяма грешка! Тези машинки изобщо не могат да се сравнят с

истинското капучино! Слушай сега, ако имаш нужда от човек, който да ти доставя сватбените подаръци, знаеш, че съм на горния етаж, нали?!

– Да, да, знам – отвръщам и го поглеждам многозначително. – Особено след Коледа…

Тази Коледа ми е все още незараснала рана. Тогава реших да постъпя разумно и поръчах всичките подаръци по интернет. Но те така и не пристигнаха, затова ми се наложи да прекарам Бъдни вечер в тичане по магазините, за да ги заместя с нещо. А на самата Коледа бяхме поканени горе на по едно питие с Дани и Рандал и какво мислите заварвам? Дани, разположил се удобно с копринения халат, който бях поръчала за Елинор, и похапващ си от бонбоните, които бяха предназначени за колежката ми Саманта.

– Добре де, как трябваше да реагирам според теб?! – възкликва отбранително той. – Беше Коледа, те бяха опаковани празнично… Почувствах се сякаш някой ми подшушна в ушенцето: „Да, Даниел, Дядо Коледа наистина съществува!“… – Протяга ръка към бутилката с мартини и излива част от съдържанието ѝ в шейкъра. – Силно или двойно силно?

– Дани, аз наистина трябва да проведа този телефонен разговор! Връщам се само след секунда!

Откачам телефона и го отнасям в спалнята, после затварям вратата и се опитвам отново да си събера мислите.

Така. Мога да го направя. Трябва да бъда спокойна и уверена в себе си. Набирам номера на родния си дом и с нарастващ ужас зачаквам вдигането на слушалката.

– Ало? – достига до мен нечий метално звучащ глас.

– Ало? – отвръщам озадачено аз. Дори и като се вземе предвид разстоянието, гласът на мама никога не е звучал по този начин.

– Беки! Тук е Джанис! Как си, скъпа?

Ама че странна работа! Да не би по погрешка да съм набрала телефона на съседите?

– Аз съм… много добре.

– Радвам се! Така и така съм те хванала, кажи каква минерална вода предпочиташ: „Евиан“ или „Вител“?

– „Вител“ – отговарям автоматично. – Джанис, виж какво…

– Прекрасно! А газираната вода? Нали знаеш колко много хора предпочитат да пият само вода в наши дни! Като се има предвид, че после ще трябва да карат… Та какво ще кажеш за „Перие“?

– Аз… нямам представа. Виж какво, Джанис… – Поемам си дъх и добавям: – Мама там ли е?

– Но ти не знаеш ли, скъпа? Родителите ти заминаха! Отидоха на почивка в Лейк Дистрикт.

Залива ме огромна вълна отчаяние. Ама как можах да забравя, че двамата ще ходят в Лейк Дистрикт?!

– Хвана ме случайно тук – дойдох само да полея цветята. Но ако е толкова спешно, мога да потърся номера, който ми оставиха някъде…

– Не, не… Няма смисъл.

Отчаянието ми започва да утихва. Усещам, че го замества тайно облекчение. Това стечение на обстоятелствата засега ме освобождава от отговорност. Така де, да не би аз да съм виновна, че са заминали на почивка?!

– Сигурна ли си? – пита Джанис от другата страна на Атлантика. – Ако наистина е важно, няма проблеми да открия номера…

– Не, наистина, не е важно. Нищо особено – чувам се да изричам. – Е, беше ми много приятно да се чуем. Довиждане. – И трясвам слушалката, потрепервайки лекичко.

Само още няколко дена. Така или иначе, има ли някакво значение дали е сега или след няколко дена?!

Именно!

Когато се връщам в дневната, заварвам Дани, излегнал се на дивана, да се разхожда по каналите на телевизора.

– Всичко наред ли е? – пита той, като вдига глава.

– Прекрасно – отвръщам аз. – Дай да пийнем произведението ти!

– Моля, в шейкъра има достатъчно! – кимва той по посока на шкафчето за коктейли и точно в този момент външната врата се отваря.

– Люк, ти ли си, скъпи? – провиквам се аз. – Тъкмо навреме за…

Не довършвам, защото точно в този момент той влиза. Втренчвам се ужасено в него. Лицето му е бледо и безизразно, а очите му – още потъмни от обикновено. Никога досега не съм го виждала така.

Двамата с Дани се споглеждаме и аз чувствам сърцето си да претупва от лоши предчувствия.

– Люк! – преглъщам. – Добре ли си?

– От един час се опитвам да се свържа с теб – казва той безизразно. – Не беше на работа, а телефонът тук дава непрекъснато заето…

– Вероятно си ме хванал точно на връщане от работа. А после трябваше да се обадя до Англия. – С все по-нарастващо предчувствие за нещо лошо аз пристъпвам към него и питам плахо: – Какво се е случило, Люк? Да не би нещо в работата?

– Не. Майкъл. – Току-що разбрах, че Майкъл е получил инфаркт.

Девет

Стаята на Майкъл е на четвъртия етаж в една голяма болница във Вашингтон. Ние вървим по коридора, потънали в мълчание, и двамата втренчени право пред себе си. Снощи не можахме да спим много добре – всъщност, не съм особено убедена, че Люк изобщо успя да мигне. Засега не говори кой знае колко, обаче аз съм сигурна, че не може да си намери място от чувство за вина.

– Можеше да умре – каза Люк снощи, докато лежахме будни в тъмнината.

– Но не е умрял – отговорих аз и докоснах ръката му.

– Но можеше да умре.

Вярно е. Майкъл можеше да умре. Всеки път, когато си го помисля, стомахът ми се преобръща. Досега никой мой близък не се е разболявал. Да, старата пралеля Мюриъл имаше някакъв проблем с бъбреците, но аз я бях виждала само два пъти. И всичките ми баби и дядовци са все още живи, с изключение на дядо Блумууд, който е починал, когато съм била на две годинки, така че изобщо не го познавам.

А да ви призная, че даже не съм стъпвала в болница – ако не броим сериалите „Спешно отделение“ и „Травматология“. Докато подминаваме разни стряскащи табели, от които ти настръхват косите, като например „Онкология“ и „Бъбречно отделение“, аз за пореден път си давам сметка колко много неща са ми спестени в този живот.

Пристигаме пред стая 465 и Люк се заковава на място.

– Стигнахме – отронва той. – Готова ли си? – Чука леко на вратата и само след миг отваря.

Майкъл спи дълбоко в огромно подвижно метално легло. На масичката до него има около шест големи букета, а още минимум толкова украсяват цялата стая. В ръката му е забита игла със система, а от гърдите му излиза някакъв широк маркуч, отвеждащ към машинка с примигващи лампички. Лицето му е бледо, изпито и той изглежда някак си… особено уязвим.

Ама тази работа изобщо не ми харесва! Никога не съм виждала Майкъл облечен в нещо друго, освен скъп костюм и държащ в ръка чаша скъпо питие. Импозантен, стабилен, непоклатим! А не лежащ в някакво болнично легло с отвратителна болнична роба.

Поглеждам към Люк. Той стои, втренчен в Майкъл. Напълно

пребледнял. Като че ли се кани да се разплаче.

О, Боже! Аз също ще се разплача!

И тогава Майкъл отваря внезапно очи и аз усещам, че ме залива вълна от облекчение. Добре, че поне очите му са си същите! Със същата топлота. Със същите закачливи пламъчета.

– О, не е трябвало да се разкарвате чак дотук! – изрича той със сух и още по-гробовен от обикновено глас.

– Майкъл! – възкликва Люк и пристъпва по-близо до леглото му. – Как се чувстваш?

– По-добре. Значително по-добре от вчера – отговаря той и разглежда любопитно Люк. – А ти как се чувстваш? Изглеждаш ужасно!

– И се чувствам ужасно – завалва Люк. – Чувствам се като пълен… – не довършва и преглъща.

– Наистина? Защо не вземеш да си направиш няколко изследвания, така и така си тук? – отбелязва Майкъл. – Уверявам те, че процесът е изключително полезен. Благодарение на него вече знам, че имам ангина пекторис. От друга страна обаче, съм спокоен, че лимфните ми възли са в отлично състояние и че не съм алергичен към фъстъци! Което си е истински успокояващо. – Погледът му се спира на кошницата с плодове в ръцете на Люк. – Това за мен ли е?!

– Да! – отговаря Люк, като че ли внезапно изтръгнат от сън. – Просто нещичко… Да го оставя ли тук?

И той поразмества екзотичните букети, за да отвори място за кошницата, а аз междувременно зървам, че на една от картичките има логото на Белия дом. Майчице!

– Плодове – отбелязва Майкъл, като кимва. – Изключително разумно. Значи сте говорили с моя лекар. Тук са изключително стриктни в разпоредбите си. Посетителите, които носят шоколадови бонбони, биват затваряни автоматично в една малка стаичка, където ги карат да бягат на място в продължение на десет минути.

– Майкъл… – започва Люк, като си поема дълбоко дъх и забелязвам как ръцете му стисват здраво дръжката на кошницата с плодове. – Майкъл, исках просто да ти кажа, че… много съжалявам. Заради караницата онзи ден.

– Не се притеснявай. Вече е забравено.

– Не, не е. Поне аз не съм забравил.

– Люк – обръща се към него Майкъл, като го поглежда загрижено, – не е чак толкова важно!

– Но аз просто чувствам, че…

– Вярно е, бяхме на различни мнения по даден въпрос. Но това е всичко. Оттогава насам и аз размишлявах върху думите ти. И си дадох сметка, че в тях също има смисъл. Ако компанията „Брандън Къмюникейшънс“ бъде свързана публично с някаква голяма благотворителна кауза, това ще се отрази особено благоприятно на нейния имидж.

– Но аз не трябваше да предприемам нищо, без да се консултирам първо с теб – промърморва Люк.

– Е, ти сам го каза. Тази компания е твоя. И ти имаш пълен контрол над нея. Уважавам този подход.

– Аз пък уважавам твоя съвет – побързва да го прекъсне Люк. – И така ще бъде винаги!

– Хубаво. Какво ще кажеш да заровим томахавката веднъж завинаги, а? – И Майкъл протяга ръката си, изпъстрена с точиците от многобройните игли, които са я пробивали, и след броени секунди Люк нежно я поема.

Тук вече не издържам. Задавям се.

– Аз само ще донеса… вода – промърморвам и излизам от стаята, като едва успявам да си поема дъх.

Не мога да си позволя да избухна в сълзи пред Майкъл! Той ще ме вземе за пълна слабачка!

Или пък ще си помисли, че плача, защото знам нещо, което той не знае. Ще си помисли, че сме видели медицинския му картон и че сме разбрали, че изобщо не става въпрос за ангина пекторис. Че се е касаело за сърцерек в мозъка, който не може да бъде опериран – има само един специалист от Чикаго, който обаче е отказал да се заеме със случая на Майкъл заради някаква отколешна вражда между двете болници…

Господи! Докога ще бъркам реалността тук със „Спешно отделение“?!

* * *

Оттеглям се в близката чакалня, поемам си дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокоя, и присядам до жена на средна възраст, облечена в стара синя жилетка.

– Добре ли си, скъпа? – Вдигам глава и виждам, че ми предлага носна кърпичка. – Събитията тук са доста разтърсващи, така е – отбелязва мило тя, докато аз си духам носа. – Твой роднина ли посещаваш?

– Не, приятел. А вие?

– Съпругът ми Кен – отговаря жената. – Току-що му направиха операция за поставяне на байпас.

– Господи! Много… много съжалявам!

По целия ми гръбначен мозък пролазва студена тръпка, когато си представям как бих се чувствала, ако Люк лежеше тук, в това отделение.

– Ще си живее много добре, ако започне най-сетне да се грижи за себе си – отбелязва тя. – Мъже! Приемат всичко за даденост! – Поклаща глава. – Но когато човек прекрачи този праг, започва да си дава сметка кои са важните неща в живота, не си ли съгласна с мен?

– Абсолютно! – отсичам напълно искрено.

Седим си така известно време, без да говорим, и аз си мисля за Люк. Може би ще трябва да го накарам от време на време да ходи на фитнес. И да яде от онези нискокалорични неща, които намалявали холестерола. Просто за всеки случай.

След известно време жената ми се усмихва и се оттегля, но аз оставам на мястото си. Иска ми се да оставя Майкъл и Люк още малко насаме. Край прозореца зървам двама пациенти в инвалидни колички, със системи в ръцете, да си бъбрят свойски, а по-нататък една крехка старица поздравява щастливо някакви деца, които са вероятно внуците й. Когато ги вижда, лицето й светва и старицата се подмладява най-малко с десетина години. И за мой огромен ужас установявам, че пак съм започнала да подсмърчам.

Две момичета в дънки седят наблизо и едното ми се усмихва съчувствено.

– Мила гледка наистина – казва то.

– Знаете ли какво си мисля? Ако болните имаха възможност да виждат по-често близките си, щяха да се излекуват стотици пъти по-бързо! – изричам пламенно. – Болниците трябва да устроят по една стая за гости на всеки етаж! И така пациентите ще могат да си тръгват излекувани за двойно по-малко време!

– Това е една изключително проницателна забележка! – идва зад мен приятен глас. Обръщам се и зървам много красива лекарка с тъмна коса, която ми се усмихва. – Знаете ли, че едно наскоро проведено в Чикаго изследване доведе до съвсем същите изводи!

– Така ли? – изчервявам се аз, ала не мога да скрия гордостта си. – Е, благодаря! Просто отчитам онова, което виждам.

– Но ние търсим точно такова отношение към пациентите у съвременните лекари! – изтъква лекарката. – Желание да обхванат нещата отвъд обикновените изследвания. Желание да гледат на болниците не само като на пациенти, а и като на живи хора! Да станеш лекар не означава само да си вземеш изпитите и да запомнищ имената на всяка костица.

Лекарската професия е свързана с осъзнаването на структурата на човешкото същество – не само физическата му част, но и психическата, и духовната!

Ауууу! Направо съм впечатлена! Досега не съм виждала никой лекар във Великобритания да се мота по коридорите и да изнася вдъхновяващи речи за медицинската професия! Обикновено само бягат напред-назад, без да обръщат внимание на никого.

– От малка ли си мечтаете да станете лекарка? – пита ме тя с нова усмивка.

– Аз… ами… не точно… – изричам предпазливо.

Струва ми се малко грубичко да й призная, че подобна мисъл дори не ми е минавала през ума. Пък и в крайна сметка, за да си помислиш за медицина, ти трябват минимум стотици шестици в училище!

Но сега, като се замисля, идеята никак не е лоша! Даже усещам, че започвам да се вълнувам по един странен начин… Седя си аз, терзаеща се от мисълта, че не съм свършила нищо значимо през живота си. Добре де, защо пък да не взема да стана един лекар?! Стотици хора предприемат коренен поврат в кариерата си в средата на живота. Защо да не го направя и аз?! И сега, като се замисля, открай време ме гони неустоимото желание на лекувам и церя. Сигурно у мен има нещо много специално, което тази лекарка веднага е забелязала. Защо иначе ще идва при мен и ще ми предлага да вляза в медицинския бранш?!

Доктор Ребека Блумууд.

Баронеса доктор Ребека Блумууд, доктор по медицина.

Боже, мама ще се пукне от гордост!

Лекарката продължава да си бърбори нещо, обаче аз вече не я слушам. Напълно съм завладяна от идеята как съм облечена в бяла престилка, влизам с делова забързаност в поредната болнична стая, казвам „120 на 60“ или каквото и да е там, а после веднага се изнасям, докато всички наоколо ме гледат с възхищение.

Пионерът в областта на хирургията Ребека Блумууд никога не би се посветила на медицината, ако не е била една случайна среща в болничен коридор. По онова време прочутата специалистка е работела в областта на модата…

– Откакто се помня, мечтая да стана лекарка – казва точно в този момент едно от момичетата в дънки с огромен плам, а аз вдигам глава, внезапно почувствала се принизена.

Напълно типично за този род момичета! Копират всичко, което чуят! Нали аз щях да ставам лекарка, а не тя?!

– Аз пък, когато бях малка, исках да ставам зъболекарка – казва другото момиче с дънките. – Но бързо се вразумих.

Наоколо се разнася смях и установявам, че около нас се е събрала стабилна групичка млади хора.

Но какво става тук? Да не би всички да са толкова нагли, че да се намесват в личните разговори на хората?! Хвърлям презрителен поглед към брошурата, която дължи момчето до мен, и установявам, че чета думите: „Вашият наръчник за следдипломна квалификация по медицина.“

Опа!

Добре де, ясно!

Какво пък! Може и аз да взема да изкарам една следдипломна квалификация! Знам за медицината не по-малко, отколкото всичките тази образи около мен, а освен това съм способна и на проникновени забележки.

– Има ли някакви други въпроси на този етап? – пита красивата лекарка и веднага настъпва неловка тишина.

– Хайде! – подканя тя. – Не се страхувайте да питате! Все има нещо, което бихте желали да узнаете! Дори и да се опасявате, че е нещо много основно или очевидно, това не би трябвало да ви пречи да не попитате за него!

Отново се възцарява тишина и аз подбелвам нетърпеливо очи. Ама тези хора са много жалки, бе! Лично аз мога да измисля минимум десет интересни въпроса, даже без да се напъвам особено!

– Аз имам въпрос! – обаждам се аз и само след част от секундата едно момче с очила също вдига ръка.

– Браво! – усмихва се лекарката. – Точно така ви искам! Ще чуя първо вашия – обръща се към момчето.

– Интересува ме церебралносъдовата хирургия – казва то. – Питах се какви са ви методите за лечение на интракраниалните аневризми.

– Ах, да! В последно време тази област бележи значителен напредък – отговаря докторката и се усмихва на целокупното множество. – Вероятно някой вече е чувал за метода на Гулиелми за отделяне на аневричните емболии?

Двама от групата кимват в знак на съгласие, а останалите веднага започват да драскат нещо в бележниците си.

– Дааа. Та по време на изследванията, проведени в Калифорния…

Честно да ви кажа, май вече изгубих желание да задавам какъвто и да било въпрос. Мисля просто да се измъкна незабелязано, докато тя си говори.

Ала вече е прекалено късно. Лекарката е завършила изказването си и се обръща право към мен.

– А какъв е вашият въпрос? – И ми се усмихва топло.

– Всъщност – смотолевям притеснено, – моят няма значение.

– Не, няма нищо! Питайте! Няма маловажен въпрос!

И всички извръщат глави към мен.

– Ами… – изричам и усещам, че лицето ми пламва, – искаше ми се да попитам… позволено ли ви е да боядисвате белите си престилки в друг цвят?

* * *

Добре де, какво пък! Може би в крайна сметка от мен няма да стане доктор. Въпреки че не мога да разбера защо трябваше да се смеят чак толкова високо. На бас, че някои харесаха въпроса – даже забелязах, че част от момичетата определено проявиха интерес. Ала докато се изнасях скоропостижно обратно към стаята на Майкъл, сърцето ми продължаваше да бие като лудо от конфузната ситуация.

– Здрасти! – вдига очи към мен Люк, целият ухилен. Седнал е на един стол до леглото на Майкъл и атмосферата в стаята се усеща значително успокоена.

– Тъкмо разказвах на Люк – отбелязва Майкъл, докато и аз присядам, – че дъщеря ми ме е подгонила да се пенсионирвам. Или най-малкото да намаля значително темпа на работа. И да се преместя в Ню Йорк.

– Сериозно?! Ама това е страхотно! За нас ще бъде истинско удоволствие да си около нас!

– Да, идеята е много добра – намесва се и Люк. – Особено като се има предвид, че в последно време ти работеше най-малко на шест места.

– Дъщеря ти много ми хареса – вметвам възторжено аз. – Двете се сдушихме веднага, щом се появи при мен в „Барнис“! Как й върви работата, между другото?

Дъщерята на Майкъл е адвокат и специализира в патентното право и цялата излъчва мозъчност. От друга страна обаче, нямаше никаква представа, че си избира да носи цветове, които в никакъв случай не ласкаят кожата й, докато аз не й обърнах внимание на този факт.

– Много добре, благодаря! Наскоро се премести в кантората на „Финерман Уолстайн“ – отговаря Майкъл, а към Люк добавя: – Офисите им са много шикозни.

– Да, знам ги – кимва Люк. – Аз също ги използвам понякога. В

интерес на истината бях там само преди няколко седмици. Във връзка със завещанието си. Но следващия път, когато отида, ще й се обадя.

– Непременно го направи! – усмихва се Майкъл. – Тя много ще се зарадва.

– Ти наистина ли си направил завещание, Люк? – развеселявам се аз.

– Разбира се, че съм направил – отвръща Люк и ме поглежда изненадано. – Защо, ти нямаш ли такова?!

– Не, нямам – отговарям преспокойно, но после улавям погледите им и се стряскам. – Защо? Какво толкова е станало?

– Всеки човек трябва да има завещание – отговаря тържествено Майкъл.

– Дори не ми е хрумвало, че ти нямаш завещание! – отбелязва и Люк и поклаща с укор глава.

– На мен пък изобщо не ми е хрумвало, че се нуждая от такова! – настръхвам аз. – Та аз съм само на двадесет и седем, за Бога!

– Ще ти запиша среща с моя адвокат – отсича Люк. – И веднага ще оправим тази работа.

– Добре де, ама, честно казано… – свивам рамене. Но после ми хрумва една мисъл и добавям: – Ина кого си оставил всичко?

– На теб – отговаря спокойно Люк. – Минус няколко дреболии като подаръчета.

– На мен ли?! – зяпвам аз. – Всичко на мен?! Ти сериозно ли?!

– Съвсем нормално е съпрузите да оставят цялото си имущество на своите съпруги – усмихва ми се той. – Или имаш нещо против?

– Не! Естествено, че нямам! Само че аз… някак си… не го очаквах!

Усещам как ме залива някаква необичайна топлина. Значи Люк ми е оставил цялото си имущество!

Обаче още не знам дали трябва да се чувствам изненадана или не. Вярно, че отдавна живеем заедно. И че ще се женим съвсем скоро. Логично е да е решил така. Но все пак не мога да превъзмогна усещането си, че ме правят на глупачка…

– Да разбирам ли, че ти не възнамеряваш да ми оставиш нищо? – пита меко Люк.

– Разбира се! – възкликвам аз. – Тоест, разбира се, че ще ти оставя!

– Няма да те притискам – отбелязва той и намига ухилено на Майкъл.

– Ще го направя, естествено! – повтарям, вече значително притеснена. – Просто досега не бях мислила по този въпрос!

И за да прикрия смущението си, грабвам една круша и я заръфвам. Сега, като се замисля по този въпрос, защо наистина не съм си направила още завещанието?!

Вероятно защото никога до този момент не ми е хрумвало, че някой ден може и да умра. Но като нищо може да стане и така, нали? Искам да кажа, че например влакът ни може да излезе от релсите, докато се връщаме в Ню Йорк. Или пък някой сериен убиец на нахлуе в апартамента ни… или… Или може да ме сбъркат за правителствен агент и някоя чуждестранна групировка да реши да ме отвлече, или…

И кой тогава ще получи всичките ми неща?

Господи, ама Люк е съвсем прав! Случаят действително е спешен!

– Беки? Добре ли си? – стряска ме гласът на Люк и като вдигам глава, виждам го, че вече се облича. – Трябва да тръгваме.

– Благодаря ви за посещението – казва Майкъл и ми стиска лекичко ръката, когато се навеждам, за да го целуна. – Не можете да си представите какво значи то за мен!

– Ще те държа в течение по въпроса за сватбата – казва Люк и се усмихва на Майкъл. – И няма да ти позволя да забравиш за задълженията ти като мой кум!

– Не съм си го и помислял! – засмива се Майкъл. – Но това ми напомня да ви попитам нещо. Малко се пообърках, докато разговарях с най-различни хора на вашето годежно парти. Къде в крайна сметка ще се жените – в Ню Йорк или в Англия?

– В Ню Йорк, разбира се – отговаря Люк леко озадачено. – Нали така решихме в крайна сметка, Беки? Така и не се сетих да те попитам, но как прие майка ти тази новина?

– Ами тя… – проточвам аз, като се опитвам да печеля време, докато си връзвам шалчето.

Не мога да му призная истината. Не мога да му призная, че мама все още няма никаква представа за подготовката, която кипи във връзка със сватбата ни в хотел „Плаза“.

Не и тук. Не и сега.

Така де! Да не би да искате Майкъл да получи нов инфаркт?!

– Да! – изричам на глас и усещам, че бузите ми пламват. – Да, прие го съвсем нормално. Ще бъде в Ню Йорк. – Засмивам се ведро и се навеждам, за да си взема чантата.

Пък и това не е съвсем далеч от истината. Имам предвид, че веднага щом се върнат от почивка, ще се обадя на мама и ще й обясня как стоят нещата.

* * *

Качваме се на влака, но Люк изглежда блед и напълно изцеден. Според мен ситуацията му се отрази много повече, отколкото показва – имам предвид, когато видя Майкъл в такова безпомощно състояние. И сега седи, вперил поглед в прозореца и спускащия се сумрак навън, а аз се опитвам да измисля нещо, с което да го поразвеселя.

– Знаеш ли какво? – просветва ми накрая, бръквам в чантата си и вадя оттам една книга, която си купих онзи ден. Казва се „Обещанието на живота ви“. – Трябва да помислим как да формулираме брачните си клетви!

– Да ги формулираме ли? – смръщва се той. – Те не са ли едни и същи за всички?

– Нищо подобно! Това е старото схващане! В наши дни всички двойки съставят сами брачните си клетви! Чуй какво пише тук: „Вашите брачни клетви са най-прекрасната възможност да докажете пред света какво значите един за друг. Заедно с обявяването на вашия брак от страна на официалното лице те са гвоздеят на цялата брачна церемония. Затова трябва да бъдат най-красивите и вълнуващи слова, изречени на вашата сватба.“

Вдигам очи към Люк, но забелязвам, че той пак се е втренчил в тъмния прозорец.

– В книгата се казва още, че трябва да си помислим какъв тип двойка сме – не се отказвам аз. – Дали сме наскоро влюбени или другари в златната есен.

Но Люк дори не ме чува. Ясно. Може би трябва да потърся някакъв друг пример. Погледът ми пада на страница, озаглавена „Сватба през лятото“, което никак не е зле за нашия случай.

– „Както розите разцъфват през лятото, така разцъфва и моята любов към теб. Както настъпват белите облаци над главите ни, така настъпва и моята любов към теб“ – чета на глас.

Тук обаче се смръщвам. Май това няма да стане. Прелиствам още няколко страници, като тук-таме се зачитам.

„Ти ми помогна да преодолея болката от възстановяването…“

„Макар да си в затвора за убийство, нашата любов ще свети като маяк…“

* * *

– Я чуй това! – подскачам внезапно. – Това тук е за влюбени от

училищната скамейка! „Погледите ни се срещнаха в час по математика. И кой можеше да каже тогава, че тригонометрията ще доведе до сватбени камбани?“

– Погледите ни се срещнаха по време на една пренаселена пресконференция – обажда се неочаквано Люк. – Кой можеше да каже тогава, че любовта ни ще разцъфти, докато аз обявявах вълнуващите новини за новите тръстови облигации за инвестиране в европейски компании с трасирани операции, фиксиран растеж на цените и остатъчни премии през първоначалния отчетен период?!

– Люк…

Окей. Може би сега не е моментът за брачни клетви. Затварям книгата и поглеждам притеснено Люк.

– Добре ли си?

– Напълно.

– За Майкъл ли се притесняваш? – питам и му хващам ръката. – Защото аз съм напълно сигурна, че той ще се оправи! Честна дума! Нали го чу какво каза? Било е просто предупреждение за събуждане.

Настъпва тишина. А после Люк извръща глава към мен и завява:

– Докато теб те нямаше, аз се запознах с родителите на човека от съседната на Майкъл стая. Миналата седмица получил инфаркт. И знаеш ли на колко години е бил?

– На колко? – настръхвам с ужас аз.

– На тридесет и три!

– Господи! Ама това е кошмарно!

Люк е само с една година по-голям.

– Човекът е търговец на ценни книжа. И доколкото схванах, бизнесът му преуспява – отбелязва Люк и издиша много бавно. – Това те кара да се замислиш за не едно и две неща, нали? Да се замислиш за начина, по който прекарваш живота си. И да се питаш…

– Да… – издишам и аз и не смея да кажа нищо повече.

Никога досега не съм чувала Люк да говори по този начин. Обикновено, ако аз започна разговор по темата за живота и неговото значение (което, между нас казано, не правя много често), той или махва пренебрежително с ръка, или обръща всичко на шега. И досега не съм го чувала да си признава, че изпитва най-малкото съмнение относно начина, по който живее живота си. Затова в този момент много ми се прииска да му кажа нещо окуражаващо и да го подтикна да продължи, но да ви призная, малко се притеснявам да не изрека нещо не на място и така напълно да го откажа да разкрие душата си.

И ето, че той отново се втренчва невиждащо през прозореца.

– Какво си мислиш в момента? – опипвам меко почвата аз.

– И аз не знам – отговаря той след известна пауза. – Може би в даден момент човек все пак започва да гледа по различен начин на нещата около себе си.

И той ме поглежда в очите. И за момент ми се струва, че прозирам дълбоко в душата му – че съзирам някаква частица от него, която съм имала възможност да зърна изключително рядко. Една по-мека, по-спокойна и по-уязвима частица, която всеки от нас таи дълбоко в себе си.

Но после той примигва – и все едно щраква капака на фотографска бленда. И се връща обратно в нормалното си състояние. Придобива обичайния си делови, леко студен вид. Възвръща си обичайната самоувереност.

– Както и да е. Радвам се, че двамата с Майкъл успяхме да изгладим различията си – отсича и отпива вода от бутилката, която носи.

– Аз също се радвам.

– Накрая все пак прозря и моята гледна точка. Публичността, която бихме спечелили чрез фондацията, ще се отрази изключително благоприятно на цялостния имидж на компанията ни. А фактът, че благотворителната организация принадлежи на майка ми, в случая няма никакво значение.

– Да – кимвам неохотно аз. – Може би си прав.

Точно сега изобщо не ми се влиза в спор с Люк относно майка му и нейното поведение. Затова прибягвам до спасението на книгата с брачните клетви и отново я отварям.

– Ей, тук има идеен вариант за хора, влюбили се от пръв поглед! Чуй! „Срещнахме се само преди час, но аз вече съм сигурен, че любовта ми към теб ще бъде вечна!“

* * *

Когато пристигаме на нюйоркската гара „Гранд Сентрал“, наоколо бъка от народ. Люк отива до тоалетната, а аз се насочвам към една будка, за да си купя нещо сладичко. Минавам покрай сергия за вестници. И се заковавам на място. Чакай малко! Какво е това тук?

Превключвам на заден и се вторачвам в днешния брой на вестник „Ню Йорк таймс“. Най-отгоре, насочваща към статия на вътрешните страници, се кипри снимчица на Елинор.

Грабвам вестника и веднага отгръщам необходимата вътрешна страница.

Ето го и заглавието: „КАК ДА СЕ ПРЕБОРИМ С БЛАГОТВОРИТЕЛНАТА СКУКА.“ А после следва снимка на Елинор, с типичната й ледена усмивка, застанала на стълбите на някаква голяма сграда и подаваща чек на човек с официален костюм. Погледът ми се спуска озадачено към надписа под снимката: „Елинор Шърман успя да се пребори с апатията на хората по отношение на благотворителността, запалвайки ги за кауза, в която вярва.“

Ама не трябваше ли Люк да е човекът, който подава чека?!

Преглеждам набързо съдържанието на статията, като търся някъде да се споменава за компанията „Брандън Къмюникейшнънс“. Някъде да се говори за Люк. Но когато стигам края на статията, осъзнавам, че името му не е споменато нито веднъж. Все едно той изобщо не съществува. Все едно той изобщо не е участвал в това.

Вторачвам се потресено във вестника.

И след всичко, което той стори за нея! Как е възможно такава гадост?! Как е възможно тя да се отнесе по такъв начин със собствения си син?!

– Какво е това?

Подскачам стреснато, когато чувам гласа на Люк зад себе си. За момент ми минава мисълта да скрия вестника в палтото си. Но после си давам сметка, че няма никакъв смисъл. Рано или късно той ще го види. Ще разбере.

– Люк… – Не довършвам. После бавно обръщам вестника към него, за да го види.

– Това майка ми ли е?! – Люк изглежда като попарен. – Не ми е споменавала, че ще дава интервю. Я дай да погледна!

– Люк… – Поемам си дълбоко дъх и казвам: – Твоето име не се споменава никъде. Нито името на компанията ти.

Потрепервам от лоши предчувствия, докато го наблюдавам как погледът му се плъзга по текста и забелязвам постепенното изумление, което се появява в изражението му. Денят беше достатъчно напрегнат и без тази последна капка – да установи, че майка му го е предала.

– Тя наистина ли не ти спомена, че ще дава интервюто?

Люк не ми отговаря. Изважда си мобилния телефон, набира бързо номера й и зачаква. После издишва отчаяно.

– Забравих! Тя се е върнала в Швейцария.

И аз май го бях забравила. Елинор отново замина „на гости у приятели“, точно навреме за сватбата. Този път смята да остане там цели два месеца, което означава, че ще си прави пълната процедура. И вероятно е

дала интервюто точно преди да тръгне.

Опитвам се да хвана ръката на Люк, ала той не реагира. Само един бог знае какво си мисли в този момент!

– Люк… може би все пак има някакво разумно обяснение…

– Забрави!

– Но…

– Просто забрави! – В гласа му се появява някаква нова нотка, от която буквално потрепервам. – И двамата имахме труден ден. Хайде да се прибираме вкъщи!

Завещание на Ребека Блумууд

Аз, РЕБЕКА ДЖЕЙН БЛУМУУД, в пълно съзнание и по собствена воля, заявявам това като мое последно желание и завещавам:

ПЪРВО: С настоящето отменям всички мои предишни завещания и договорки, които съм направила.

ВТОРО: (а) На СЮЗАН КЛИЙТ-СТЮАРТ оставям колекцията си от обувки, всичките си дънки, моето бежово кожено палто, всичките си гримове, с изключение на червилото ми „Шанел“, кожената си табуретка, моята червена дамска чанта на „Кейт Спейд“[1], сребърния си пръстен с лунния камък и картината си с двата слона.

(б) На майка ми ДЖЕЙН БЛУМУУД оставям всичките си останали дамски чанти, моето червило „Шанел“, всичките си бижута, белия ми памучен спален комплект от „Барнис“, халата си на вафлички, велурените си декоративни възглавнички, вазата си от венецианско стъкло, колекцията си от лъжички за сладко и часовника си от „Тифани“[2].

(в) На баща ми ГРЕЪМ БЛУМУУД оставям комплекта си за шах, компактдисковете си с класическа музика, които той ми подари за Коледа, сакчето си от „Бил Амберг“, настолната си лампа от титан и недовършения ръкопис на книгата ми „Управлявайте парите си чрез стратегията на Беки Блумууд“, с което му прехвърлям и всичките авторски права.

(г) На приятеля ми ДАНИ КОВИЦ оставям всичките си броеве на британското издание на „Вог“[3], вулканичната ми лампа, ръчно изработеното си дънково сако и моята сокоизстисквачка.

(д) На приятелката си ЕРИН ГЕЙЛЪР оставям кашмирения си джемпър, вечерната си рокля на „Дона Карън“, всичките си рокли на „Бетси Джонсън“ и фуркетите за коса на „Луи Вюитон“.

ТРЕТО: Всички останали мои пари, имущество и имоти от какъвто и да било характер, с изключение на някакви дрехи, отпкрити случайно в торбички на дъното на гардероба[4], оставям на ЛЮК ДЖЕЙМС БРАНДЪН.

[1] Освен ако не предпочита новата ми чанта на „Дона Карън“ с дългите дръжки.

[2] Както и ключодържателя ми от „Тифани“, който загубих, но трябва да е все някъде из апартамента.

[3] Плюс всички останали списания, които ще купя от този момент нататък.

[4] От които трябва да се освободи дискретно и в пълна тайна.

Десет

Лоши времена ни сполетяха.

По-точно казано – кошмарни. Откакто зърна онази статия във вестника, Люк се затвори изцяло в себе си. Непрекъснато мълчи. Отказва да говори за проблема, отказва да говори за каквото и да било. Атмосферата в апартамента ни се нажежава все повече и аз просто нямам представа как да оправя нещата! Преди няколко дена купих малко ароматерапевтични свещи, обаче те не миришеха на нищо друго, освен на восъка, от който са направени. А вчера се заех да пренаредя мебелите, за да направя обстановката по-фън шуй, по-хармонична, с други думи. Ала за нещастие Люк се появи в дневната точно когато бях забила крака на дивана в DVD плейъра, така че не остана особено впечатлен.

Господи, защо не сподели с мен какво го вълнува?! Нали така правят по телевизионните сериали! Но всеки път, когато кажа: „Искаш ли да поговорим?“ и потупам подканящо дивана до себе си, вместо да отговори: „Добре, Беки, трябва да обсъдя с теб няколко проблема“, той просто не ми обръща внимание или ми изтърсва нещо от рода на че сме свършили кафето.

Знам, че на няколко пъти се опита да се свърже с майка си, обаче на пациентите в онази тъпа швейцарска болница не им разрешават да ползват мобилните си телефони, така че не успя да говори с нея. Знам също така, че говори с Майкъл няколко пъти. И че асистентката, която бе препратена на работа във фондация „Елинор Шърман“, вече е върната на редовното си място в „Брандън Къмюникейшънс“. Но когато се осмелих да го попитам нещо по този въпрос, той стисна уста и отказа да каже каквото и да било. Имам чувството, че просто не може да събере сили да си признае, че всичко това се случва.

Единственото нещо, което засега върви добре, е подготовката за сватбата. Двете с Робин проведохме няколко срещи с вътрешния дизайнер, чийто идеи за оформлението на залата са буквално фантастични. После ходихме да дегустираме десертите в „Плаза“ и аз едва не припаднах, когато се изправих пред удивителните, неземни пудинги, от които трябваше да избирам. И през цялото това време се лееше шампанско и сервитьорите само се чудеха как да ни угодят и към мен се отнасяха като към истинска принцеса…

Но ако трябва да бъда наистина честна, дори и това не успява да ме

накара да се отпусна и да се чувствам истински щастлива. И докато си стоя блажено на масата и ми сервират пържени праскови с мус пистачо и сиропирани бишкоти в позлатени чинии, не мога да пренебрегна чувството за вина, което прилича на мънички светкавици, проникващи до мен през дебело одеяло.

Мисля, че значително ще се успокоя, когато съобщя новината на мама.

Така де. Не че имам някаква причина да се чувствам виновна. Какво можех да направя, щом са заминали за Лейк Дистрикт?! Защо да прекъсвам и развалям хубавата им, заслужена почивка?! И без това утре се връщат. И знаете ли какво ще направя тогава? Просто ще вдигна телефона и спокойно ще й обясня, че оценявам всичко, което е направила във връзка със сватбата, и че това не означава, че съм неблагодарна, но че просто съм решила…

Не. Че двамата с Люк сме решили…

Не. Че Елинор е била така добра да предложи… Че ние сме решили да приемем…

О, Господи! Само като си помисля за този разговор, и всичко в мен се преобръща!

Знаете ли какво? Засега няма да мисля по този въпрос. Пък и не искам да звуча грубо и суховато. Много по-добре е да изчакам момента и да говоря спонтанно.

* * *

Когато пристигам в „Барнис“, заварвам Кристина да подрежда закачалки с вечерни сака.

– Здрасти! – поздравява ме тя, когато влизам. – Подписа ли онези поръчки, които ти дадох?

– Какво? – поглеждам я разсеяно. – О, извинявай! Забравих. Ще го направя днес.

– Беки! – Кристина се приближава към мен и ме поглежда изпитателно. – Добре ли си?

– Много съм добре. Просто… не знам… Тази сватба…

– Снощи видях Индия от булчинския щанд. Каза ми, че си резервирала рокля на Ричард Тайлър, вярно ли е?

– Всъщност, да.

– Но защо ми се струва, че вчера спомена пред Ерин за някаква рокля на Вера Уонг?

Отклонявам погледа си от нея и започвам да си играя с ципа на

чантата си.

– Ами, така е. Резервирала съм повечко рокли.

– Колко по-точно?

– Четири – отговарям след кратка пауза. Няма смисъл да й казвам за роклята в „Клайнфелд“.

Кристина отмята глава и се разсмива.

– Беки, но ти не можеш да облечеш повече от една рокля! В крайна сметка все ще трябва да се спреш на някоя, разбираш ли това?

– Да, прекрасно го разбирам – отвръщам немощно аз и изчезвам в пробната си, преди тя да е успяла да каже каквото и да било друго.

Първата ми клиентка е Лоръл, която е дошла, защото е поканена на корпоративен уикенд с ежедневно облекло, а нейната идея за ежедневно облекло се състои от чифт изискани панталони и тениска на „Хейнс“.

– Изглеждаш ми направо скапана! – отбелязва тя, когато се появявя при мен. – Какво не е наред?

– Нищо – усмихвам се лъчезарно аз. – Просто в момента съм доста заета с разни неща.

– Да не си се скарала с майка си?

Вдигам рязко глава и отговарям предпазливо:

– Не. Откъде ти хрумна точно това?

– Това е част от ситуацията – отвръща небрежно тя, докато си съблича сакото. – Всички бъдещи булки се карат с майките си. Ако не е за самата церемония, ще бъде за аранжировката на цветята. Навремето аз запокитих по моята майка цедката за чай, защото бе задраскала от списъка ми трима от моите гости, без да ме попита.

– Така ли? Но после сигурно сте се сдобрили, нали?!

– После не си говорихме цели пет години.

– Пет години?! – ахвам ужасено аз. – И само заради една сватба?!

– Беки, няма такова нещо като само една сватба! – отбелязва поучително Лоръл. Взема един кашмирен пуловер и отбелязва: – Това определено ми харесва!

– Мммм… – промучавам разсеяно. Боже, вече наистина започвам да се притеснявам!

Ами ако се скараме с мама? Ако се скараме непоправимо? Ами ако тя наистина се обиди и заяви, че не желае да ме вижда никога повече? А когато с Люк си имаме деца, те никога няма да познават баба си и дядо си. И на всяка Коледа ще купуват подаръци за баба и дядо Блумууд, просто за всеки случай, обаче на всяка Коледа подаръците ще остават неотворени под елхата и ние дискретно ще ги скриваме от децата. А

когато някой ден дъщеря ни ме попита: „Мамо, защо баба Блумууд ни мрази?“, аз ще бъда принудена да преглътна сълзите си и да й отговоря: „Скъпа, тя не ни мрази. Тя просто…“

– Беки? Добре ли си?

Връщам се рязко в настоящето и осъзнавам, че Лорăл се е вторачила загрижено в мен.

– Честно да ти кажа, наистина не приличаш на себе си. Може би имаш нужда от малко отпуска.

– Много съм си добре! Честна дума! – отвръщам и си залепям професионалната усмивка. – Така… А това са полите, които имах предвид… Ако пробваш тази бежовата с мръснобялата блузка…

Докато Доръл пробва различни дрехи, аз си седя на стола, кимам и от време на време правя по някой коментар, докато същевременно мисълта ми непрекъснато се връща към мама. И усещам, че съм затънала до колене в кашата; че вече съм изгубила всякаква способност да преценявам разумно нещата. Дали тя ще се ядоса, когато й разкажа за приготовленията в „Плаза“? Дали няма да се ядоса? Въобще не съм в състояние да преценя.

От друга страна, нали по Коледа стана нещо подобно! Мислех си, че мама ще бъде съкрушена, когато й заявя, че двамата с Люк не възнамеряваме да се прибираме у дома, и ми отне цяла вечност, докато събера куража да й го съобщя. Но за мое изумление тя го прие наистина много спокойно и ми каза, че двамата с татко и без това ще си прекарат чудесно с Джанис и Мартин и че не трябва да се притеснявам. Та може би и сега ще стане същото. Когато й обясня цялата ситуация, тя ще ми каже: „О, скъпа, не се притеснявай толкова! Разбира се, че ще се ожениш там, където ти желаеш!“

Или пък ще избухне в сълзи, ще се възмути как мога така да бъда толкова подмолна и че е по-добре да умре, отколкото да се появи в „Плаза“.

– И знаеш ли какво получих по пощата?! Онази малка кучка ме съди! Можеш ли да повярваш само?! Тя да съди мен!

И докато гласът на Лорăл постепенно прониква в съзнанието ми, дочувам предупредителни камбани. Вдигам глава и я виждам как протяга ръка към ефирна рокличка, която бях включила за вечерни случаи.

– Пуснала е иск за емоционални и физически вреди! Можеш ли да си представиш такава наглост!

– Лорăл – обаждам се притеснено. – Защо не пробваш тази рокля малко по-късно? – И се оглеждам безпомощно за нещо по-стабилно, с

което да я залъжа, като например сако от туид или ски костюм. Обаче тя изобщо не ми обръща внимание.

– Нейните адвокати твърдят, че аз съм нарушила основните й човешки права да се наслаждава на любовта с човека, когото си е избрала! И се оплаква от необоснована от моя страна агресия спрямо нея! Можеш ли да повярваш само?! Необоснована агресия, моля ти се! – Напъхва бясно крака си в рокличката, сякаш сритва задника на русата секретарка. – Че как да не съм агресивна?! Та тя ми открадна съпруга! Открадна ми бижутата! Какво очаква, да я каня на кафе ли?! – Напъхва и ръкава със същата ярост и аз примижавам, когато чувам познатия звук на разкъсан плат. – Ще я платя – отсича мимоходом, все едно нищо не се е случило.

– Откраднала ти е бижутата?! – извиквам възмутено. – Как така?!

– Не съм ли ти разказвала за това? Сериозно? Е, започнаха да ми изчезват разни неща от момента, в който Бил почна да води тази кучка в апартамента ни. Например един медальон със смарагд, който ми е подарък от баба ми, и две гривни. По онова време аз, разбира се, нямах никаква представа какво става, затова реших, че съм ги загубила по невнимание. Но постепенно всичко започна да си идва на мястото и си дадох сметка, че не може да бъде друг, освен тя!

– И не направи ли нещо по въпроса? – възкликвам ужасено.

– Направих, разбира се! Обадих се в полицията. – Лорът стиска челюст, докато закопчава роклята. – Ходиха при нея, задаваха й някакви си въпроси, претърсваха апартамента й… Но не откриха нищо. Че как ще открият?! – усмихва ми се някак странно тя. – А после Бил разбра за жалбата ми. И буквално откачи. Отишъл, моля ти се, в полицията и им казал… е, не знам точно какво им е казал, обаче същият онзи следобед от полицията ми се обадиха и ми казаха, че се отказват от случая. Беше повече от очевидно, че според тях аз съм някаква злобна, отмъстителна и изоставена съпруга. Което, разбира се, си е точно така.

Втренчва се в отражението си в огледалото и въодушевлението, което я бе завладяло, постепенно затихва.

– Знаеш ли, винаги съм се надявала, че някой ден Бил ще се вразуми – прошепва тя. – Мислех си, че цялата работа ще продължи не повече от месец. Най-много два. И после той ще пропълзи обратно при мен, аз ще го изгоня, той отново ще пропълзи, ще се скараме, но накрая… – Въздъхва много бавно и довършва с болка: – Но това не стана. Бил така и не се върна.

Погледите ни се срещат в огледалото и аз се усещам внезапно

завладяна от неподозирана ярост.

– Тази рокля ми харесва – отбелязва после тя, вече със значително по-весел тон, – Без скъсаното, разбира се.

– Ще отида да ти донеса друга – казвам. – Те са на нашия етаж.

Напускам нашия консултантски отдел и се насочвам към закачалките с роклите. Все още е рано за редовните ни клиенти и етажът е почти празен. Но докато ровичкам за друга рокля с размерите на Лорън, внезапно си давам сметка, че периферното ми зрение засича една позната фигура. Обръщам се озадачено. Няма никого.

Странна работа. Най-накрая намирам роклята, която търся, и заедно с нея вземам и едно подходящо за нея болеро с ресни. Обръщам се – и кого мислите виждам? Дани! Но какво прави той в „Барнис“, за Бога?! Приближавам се и не мога да повярвам. Очите му са кръвясали, косата му е сплъстена, а цялото му излъчване е някакво особено – дивашко и изключително изнервено.

– Дани! – извиквам и той буквално подскача. – Какво правиш тук, човече?!

– Ами аз… Нищо особено! Просто… разглеждах.

– Добре ли си?

– Много съм си добре! Всичко ми е наред! – отговаря той и и поглежда нервно часовника си. – Е, като гледам, имаш си работа…

– Точно така – отвръщам със съжаление. – Чака ме клиентка. Иначе бихме могли да пийнем по едно кафе.

– Не, няма нищо – кимва той. – Гледай си работата! До скоро!

– Окей – свивам рамене аз и се насочвам обратно към пробната си, леко озадачена.

Лорън решава да купи три от тоалетите, които й бях избрала, и когато си тръгва, ме прегръща топло.

– Не позволявай на тази сватба да те побърка! – предупреждава ме тя. – И по-добре изобщо не ме слушай! Аз съм предубедена. Сигурна съм, че вие двамата с Люк ще бъдете много щастливи!

– Лорън! – стискам й ръката аз. – Пожелавам ти и ти да бъдеш щастлива!

Лорън е сред най-любимите ми хора в целия свят. Този неин тъп съпруг има голям късмет, че не ме е срещал – иначе ще го науча аз него!

* * *

Когато тя си тръгва, аз преглеждам графика си за деня и установявам, че имам един час до следващата клиентка, затова решавам да се

поразходя до булчинския щанд, за да погледна отново роклята си. Със сигурност ще бъде или тя, или онази на Вера Уонг. В краен случай другата – на Трейси Конъп.

Определено една от трите. Напълно сигурно.

Когато излизам отново при дрехите, спирам изненадана. Дани е още там. Застанал е до закачалка с блузки и опипва небрежно една от тях. Но какво прави още тук, за Бога?! Питам се дали да не го извикам с мен да огледаме роклята ми, а после да изпием по едно капучино заедно. Ала за мое изумление точно в този момент той се оглежда страхливо, навежда се и бръква в сакчето до краката си. Изважда тениска с блестящи ръкави, при това сложена на закачалка. Набутва я при останалите блузки, пак се оглежда и пак вади тениска.

Стоя и го гледам като паднала от Марс. Но какво си мисли, че прави този човек?!

Пак се оглежда. Пак бръква в сакчето. И пак изважда нещо – този път ламиниран знак, който закрепва в началото на редицата закачалки.

Ама какво е решил да прави този човек, за Бога?!

– Дани! – виквам и хуквам към него.

– А? – Обръща се подплашено той, вижда ме и поставя пръст на уста: – Шшшт! Господи, Беки!

– Но какво правиш с тези тениски тук?! – просъсквам аз.

– Застраховам се.

– Какво имаш предвид с това „застраховам се“?

Той кимва с глава по посока на ламинирания знак и аз се зачитам изумено:

КОЛЕКЦИЯТА НА ДАНИ КОВИЦ –
НАЙ-НОВИЯТ ТАЛАНТ НА „БАРНИС“

– Не всички са на закачалки със знака на „Барнис“ – отбелязва шепнешком Дани, – но предполагам, че в случая няма значение.

– Дани, но ти нямаш право да правиш такова нещо! Не можеш просто да влезеш и да си изложиш стоката на закачалките на магазина!

– Ето, че го правя.

– Но…

– Просто нямам друг избор, разбираш ли ме? – извръща глава към мен той. – Рандал вече е тръгнал за насам и очаква да се запознае с колекцията на Дани Ковиц в „Барнис“.

Аз се опулвам ужасено в него.

– Нали каза, че той никога няма да тръгне да проверява?!

– Да, ако зависеше от него, никога не би тръгнал! – изсумтява презрително Дани. – Ама онази негова тъпа приятелка не може, докато не си навре носа! До този момент не проявяваше към мен абсолютно никакъв интерес, все едно не съществувам, но щом чула думата „Барнис“, веднага започнала да опява на Рандал, че трябва да подкрепи брат си! Затова Рандал трябвало да отиде до „Барнис“ още на другия ден и да й купи нещо от мен! Представяш ли си?! И макар че ги убеждавах, че няма нужда, че и без това са достатъчно любезни към мен, те вече са си го наумили! А щом брат ми веднъж си науми нещо, няма отърване! Така че няма начин да не намине и да погледне какво става. И заради тях не можах да мигна цяла нощ – не съм си вдигнал задника от машината, за да ги ушия тези тениски!

– Всичко това си направил само за една нощ?! – недоверчиво прошепвам аз и пипвам една от тениските му. И парченце кожа веднага пада на пода.

– Е, може би не успях да ги изпипам докрай, така, както аз си знам, но… – защитава се Дани. – Просто не ги мърдай много, става ли?! – И започва да брои закачалките: – Две… четири… шест… осем… десет. Смятам, че са напълно достатъчни.

– Дани… – Оглеждам се и забелязвам, че Клара, една от продавачките, ни гледа особено. – Здрасти! – махвам й весело. – Просто… помагам на един мой клиент… за неговата приятелка… – Клара ни дарява с още един подозрителен поглед, но после решава да се оттегли. – Тази работа няма да стане! – прошепвам аз, когато колежката се отдалечава. – Ще се наложи да ги махнеш оттук! Даое не трябва да се намират на този етаж, ако питаш мен!

– Трябват ми само две минути! – поглежда ме умолително той. – Това е всичко! Две минути, за да може да влезе, да види знака и да си тръгне. Хайде де, Беки! Никой дори няма да… – Замръзва на мястото си. – Ето го!

Проследявам погледа на Дани и виждам как брат му Рандал върви право към нас.

Вероятно за хиляден път си задавам въпроса как е възможно Рандал и Дани да произхождат от едни и същи родители. Колкото Дани е жилав и висиляк, толкова Рандал изпълва преобилно официалния си костюм и отказва да се прости с постоянното си сърдито изражение.

– Здравей, Даниел! – поздравява сериозно той, а после се обръща към мен: – Беки!

– Здрасти, Рандал! – отвръщам и си залепям (надявам се) естествена усмивка. – Как си?

– Ето ги и тях! – изрича триумфално Дани, отдалечава се леко от закачалката и показва тениските си. – Моята колекция. В „Барнис“! Точно както ти казах.

– Да, виждам – отсича Рандал и впива поглед в дрехите на закачалките. Настъпва напрегната тишина, през която у мен все повече нараства подозрението, че той всеки момент ще вдигне ядосано глава и ще попита брат си как не го е срам да го разиграва… Обаче Рандал не отронва и думица. И аз шокирано си давам сметка, че е напълно и безвъзвратно измамен.

От друга страна обаче, защо да се изненадвам толкова? Та дрехите на Дани в никакъв случай не изглеждат не на място тук!

– Е, поздравления! – казва накрая Рандал. – Това си е истинско постижение! – Потупва непохватно брат си по гърба, а после се обръща към мен: – Е, продават ли се добре?

– О… ами… да! – изричам стреснато. – Много се търсят, доколкото знам.

– И по колко се продават? – пита и протяга ръка към една тениска, а ние с Дани неволно затаяваме дъх. Наблюдаваме с все по-нарастващо притеснение как той търси етикета, а после вдига смръщения си поглед към нас. – Ама тук не виждам никакъв етикет!

– Това е, защото те… току-що ги подредихме – чувам се да изричам бързичко. – Но доколкото си спомням, цената им е около… хм… осемдесет и девет долара.

– Ясно – кимва Рандал, отново измамен. – Е, никога не съм разбирал нещо от висша мода…

– Разправяй го на мен! – прошепва Дани в ухото ми.

– Но щом се продават, значи имат някаква стойност. Даниел, свалям ти шапка! – Взема друга тениска, с вълнообразно деколте и я поглежда с истински ужас. – Но коя от всичките да избера?

– О, няма смисъл да купуваш! – обажда се веднага Дани. – аз ще ти ушия една… Като… като подарък! Поне това мога да…

– Настоявам! – отсича Рандал. – Ако не мога да помогна на собствения си брат…

– Рандал, моля те! – В гласа на Дани вече се усеща абсолютна искреност. – Позволи ми да ти направя поне един подарък! Това е най-малкото, което мога да сторя за теб след всичките тези години, в които си ми помагал! Моля те!

– Е, щом толкова настояваш – свива накрая рамене Рандал. После поглежда часовника си и отсича: – Е, вече трябва да тръгвам. Радвам се, че се видяхме и с теб, Беки!

– Ще те изпратя до асансьора – казва Дани и ме поглежда, сияещ от щастие.

Когато двамата се отдалечават, ми идва да се изкискам от облекчение. Божичко, на косъм бяхме! Просто не мога да повярвам, че се отървахме толкова лесно!

– Хей! – долита зад мен глас. – Я виж тези тук! Нова са, нали? – И над рамото ми се появява ръка с изящен маникюр, която взема една от тениските на Дани, преди да успея да направя каквото и да било. Това е Лиза Фарли – сладичка, но абсолютно тъпа клиентка на Ерин. На около двадесет и две е, очевидно не работи нищо и винаги говори първото, което й дойде на устата, без да й пука, че може да обиди някого. (Веднъж съвсем невинно запита Ерин: „Не се ли притесняваш, като имаш такава странна уста?“

А ето, че сега същата тази глупачка държи тениската на Дани и я поставя върху себе си, оглеждайки я отгоре додолу.

Мамка му! Трябваше веднага да ги сваля от закачалката!

– Здрасти, Беки! – изчуруликва безгрижно тя. – Ей, ама това е много готино! Не съм виждала такива досега!

– Всъщност – побързвам да се намеся, – те все още не се продават. Даже аз… трябва да… хммм… да ги сваля оттук. – И се опитвам да изтръгна тениската от ръцете й, обаче тя я дръпва.

– Само ще се погледна в огледалото. Ей, Трейси, какво ще кажеш?

Към нас върви още едно момиче, облечено в ново сако на „Диор“.

– За кое?

– За тези нови тениски. Готини са, нали? – И взема още една, която подава на Трейси.

– Бихте ли били така добри да ми ги върнете… – започвам безпомощно.

– Но тази е страхотна!

Двете вече претърсват чевръсто закачалките, ала бедните тениски просто не могат да понесат подобно напрежение. Подгъвите им започват да се разшиват, мъниста, пайети и всякакви други украси валят на пода и всичко се превръща в пълен хаос.

– Опа! Но този подгъв се разпра! – вдига ужасено към мен поглед Лиза. – Беки, той сам си се разпра! Аз не съм направила нищо!

– Няма проблеми – изричам немощно.

– Да не би просто да са такива? Ей, Кристина! – виква внезапно Лиза. – Тази нова линия е много шик!

Кристина ли?!

Завъртам се на пета и усещам, че в стомаха ми всичко се надига. Кристина стои на входа на нашия отдел и разговаря с началник „Личен състав“.

– Каква нова линия? – вдига изненадано глава тя. – О, здрасти, Беки!

Мамка му! Трябва веднага да сложа край на този разговор!

– Лиза! – започвам отчаяно. – Ела да ти покажа новите сака на Марк Джейкъбс, които пристигнаха току-що!

Обаче Лиза изобщо не ми обръща внимание.

– Този нов… как му беше името… И присвива очи към етикета. – Дани Ковиц! Направо не мога да повярвам, че Ерин не ми е споменала нищо за него! Непослушно момиче! – И тя поклаща пръст с престорен укор.

Виждам ужасено как Кристина вдига глава, застанала нащрек. Нищо не е в състояние да изостри чувствителността й така, както ако някой дори се осмели да предположи, че отделът й е всичко друго, но не съвършен.

– Извини ме за момент – обръща се тя към колегата си и се запътва към нас.

– Какво точно не ти е казала Ерин? – обръща се веднага към клиентката с най-любезния си тон.

– За новия дизайнер! – изписква Лиза. – Никога досега не съм чувала това име!

– Ох! – изпищява внезапно Трейси и отдръпва ръка от тениската. – Но това беше карфица!

– Карфица ли? – повтаря изумено Кристина. – Я ми дай това!

Поема разпадащата се тениска и се ококорва объркано в нея. После съзира и ламинирания знак на Дани.

Боже, голяма глупачка съм! Най-малкото поне нея трябваше да сваля!

Кристина я прочита и изражението й се променя. Усещам, че цялото ми тяло ме засърбява от страх. Никога досега не съм си имала неприятности с Кристина. Но съм я чувала как реже някои хора по телефона, така че ми е известно колко ожесточена може да бъде понякога.

– Знаеш ли нещо по този въпрос, Беки? – обръща се мило към мен тя.

– Аз… – прочиствам си гърлото. – Въпросът е в това…

– Разбирам. Лиза, опасявам се, че е станало малко недоразумение. – И дарява клиентката с най-професионалната си усмивка. – Тези дрехи не са за продажба. Беки, смятам, че ще трябва да се видим в моя офис.

– Кристина, аз… много съжалявам… – изричам и усещам, че се изчервявам до корена на косата си. – Аз наистина…

– Какво става? – намесва се Трейси. – Защо не се продават?

– Да не би да направихме нещо лошо на Беки? – обажда се ужасено и Лиза. – Да не би да я уволните? Моля ви, не уволнявайте Беки! Нея харесваме повече от Ерин! – Опа! – Поставя ръка на устата си тя. – Извинявай, Ерин. Не забелязах, че и ти си тук.

– Няма нищо – отговаря Ерин и се усмихва доста сковано.

Боже, нещата определено не вървят на добре.

– Кристина, искам да ти кажа, че много съжалявам – изричам смирено. – Не исках да причинявам неприятности на абсолютно никого. Никога не би ми хрумнало да подведа нашите клиенти…

– Веднага в офиса ми! – вдига ръка Кристина, за да ме накара да млъкна. – Ако имаш да ми казваш нещо, ще ми го кажеш там!

– Спрете! – достига до нас нечий мелодраматичен глас и аз се извъртам на пета, за да видя тичащия към нас Дани. Очите му са още поразширени от обичайното. – Спрете веднага! Не обвинявайте Беки за всичко това! – казва и се изстъпва пред мен. – Тя няма нищо общо с тази работа. Ако смятате да уволнявате някого, уволнете мен!

– Дани, тя не може да те уволни – промърморвам аз. – Та ти не работиш в „Барнис“!

– А вие сте? – намесва се Кристина.

– Дани Ковиц.

– Аха. Значи Дани Ковиц. – На Кристина очевидно й просветва каква е работата. – Значи вие сте този, който… е съчетал тези облекла. И сте ги поставили на нашите закачалки.

– Какво?! Значи той не е истински дизайнер?! – изписква ужасено Трейси. – Знаех си аз! Мене никой не може да ме излъже! – И веднага връща тениската на закачалката, сякаш е докоснала нещо свръхзаразно.

– Но това не е ли противозаконно? – пита с разширени от ужас очи Лиза.

– Може и да е – отвръща Дани. – Но аз ще ви кажа защо бях принуден да прибегна до такива престъпни действия! Знаете ли колко е трудно човек да пробие в този така наречен моден бизнес?! – Тук се оглежда, за да се увери, че е събрал достатъчно аудитория. – Единственото,

което искам, е да запозная с моите идеи хората, които ще ги харесат. Влагам всяка частица от своята енергия в любимата си работа! Плача горко от болка! Изцеждам творческия си замах до последна капка кръв! Обаче модните учреждения не се интересуват от нови таланти! Те нямат желание да приветстват в редиците си един новодошъл, който се осмелява да бъде малко по-различен! – Гласът му придобива трагичен привкус. – И ако се налага да предприема отчаяни мерки, никой не може да ме вини! Защото, ако сега ме порежете, кръв няма да пусна!

– Ауууу! – ахва Лиза. – Нямах представа, че в този бранш било толкова трудно!

– В интерес на истината, вие ме порязахте – отбелязва Трейси, която очевидно остава незасегната от патетичната реч на Дани. – С тъпата си карфица!

– Кристина! Трябва да му дадеш шанс! – възкликва Лиза. – Виж го само колко е отдаден на работата си!

– Просто искам да споделя идеите си с хора, които ще ги харесат – започва отново каканиженето си Дани. – Единственото ми желание е един ден някоя дама да облече моето творение и да се почувства нова, трансформирана. Но въпреки че им падам на колене и пълзя, всички трясват вратите с лицето ми…

– Достатъчно! – вдига ръка Кристина, едновременно загубила търпение и развеселена. – Искате да получите големия си пробив, така ли? Нека тогава огледам дрехите ви!

Възцарява се изпълнена с любопитно напрежение тишина. Хвърлям поглед към Дани. Може би това е великият миг! Кристина ще забележи гения му и „Барнис“ ще изкупи цялата му колекция. И той ще пробие! И тогава Гуинет Полтроу ще облече една от неговите тениски в шоуто на Лено и всички ще се втурнат да си ги купуват и една сутрин той ще се събуди известен и ще си отвори собствен бутик!

Кристина протяга ръка към една от тениските с щампи на цветни петна и камъчета и я оглежда внимателно. Затаявам дъх. Лиза и Трейси се споглеждат, а очите на иначе неподвижния Дани светят от надежда. Тишината продължава, когато тя връща тениската на мястото ѝ. После взема втора. И всички си поемаме дълбоко дъх, сякаш ръката на руския съдия е потрепнала несигурно над картона с шестицата. Смръщена критично, Кристина разтяга блузката, за да я огледа по-подробно… и в този момент един от ръкавите остава в ръката ѝ, оставяйки след себе си грозен шев.

Всички се вторачваме бездиханно в нея.

– Така трябва да… изглежда – обажда се Дани една идея по-късно. – Това се нарича деконструктивен подход към дизайна.

Кристина поклаща глава и оставя тениската на мястото ѝ.

– Млади човече. Замах определено не ви липсва. А може би дори и талант. За нещастие тези качества не са достатъчни. Докато не се научите да довършвате докрай произведенията си, няма да стигнете много далече с дрехите си.

– Обикновено дрехите ми са завършени безупречно – отсича веднага Дани. – Може би точно тази колекция бе приготвена малко набързо…

– Предлагам ви да се върнете в началото и да направите само няколко неща, но изключително прецизно…

– Да не би да искате да кажете, че съм небрежен?

– Единственото, което казвам, е, че трябва да се научите да довършвате започнатото. Да имате търпението да го направите! – усмихва му се мило Кристина. – И тогава отново ще говорим.

– Но аз мога да завършвам докрай започнатото! – издига възмутено глас Дани. – Това е една от най-силните ми страни! Това е една… Така де, иначе бих ли се захванал да шия сватбената рокля на Беки?! – И той ме сграбчва за ръка, сякаш се каним да запеем в дует. – Това е най-важният тоалет в целия ѝ живот! Тя е единственият човек, който ми вярва! И когато Беки Блумууд тръгне по онази пътека в хотел „Плаза“ с творение на Дани Ковиц, ще видим тогава кого наричате небрежен! И когато телефоните започнат да звънят като луди…

– Какво? – възкликвам глупаво. – Дани…

– Значи ти ще шиеш роклята на Беки? – изумява се Кристина, а към мен добавя: – Мислех, че ще бъдеш с рокля на Ричард Тайлър!

– На Ричард Тайлър ли?! – изопва се лицето на Дани.

– Аз пък си мислех, че ще бъдеш с рокля на Вера Уонг – намесва се и Ерин, която се появи на сцената само преди две минути и оттогава не е успяла да затвори уста от изумление.

– Аз пък чух, че ще бъдеш с роклята на майка си – не остава назад и Лиза.

– Нищо подобно! Роклята ти ще бъде ушита от мен! – заявява Дани с широко разтворени от шок очи. – Нали така?! Беки, ти ми обеща! Имахме споразумение!

– Вера Уонг ми звучи съвсем добре – казва Ерин. – Трябва да бъдеш с нея.

– Аз бих избрала Ричард Тайлър – вметва Трейси.

– Ами роклята, с която се е женила майка ти? – изчуруликва и Лиза.

– Би било много романтично да си с нея!

– Вера Уонг е божествена! – не отстъпва Ерин.

– Но как е възможно да пренебрегнеш булчинската рокля на майка ти?! – възкликва Лиза. – Как е възможно да пренебрегнеш семейната традиция?! Беки, не си ли съгласна с мен?

– Важното е да изглежда добре! – изтъква Ерин.

– Важното е да изглежда романтично! – контрира я Лиза.

– Ами моята рокля? – достига до нас жалостивият глас на Дани. – Ами лоялността към най-добрия ти приятел?!

Гласовете им се вливат в главата ми и всички вперват изпитателни погледи в мен, очаквайки моя отговор. И без всякакво предупреждение изключвам и ги срязвам нетърпеливо:

– Просто още не знам какво ще облека, ясно ли е?! Просто… не знам дори какво да правя, за Бога!

И неочаквано ми идва да се разрева – което си е напълно нелепо. Така де, не че няма да имам никаква рокля.

– Беки, смятам, че все пак трябва да си поговорим – обажда се най-сетне Кристина и ме поглежда проницателно. – Ерин, би ли разчистила тази бъркотия, ако обичаш? И ни извини пред Карла. А ти, Беки, идваш веднага с мен!

* * *

Влизаме в елегантния офис на Кристина, обзаведен с бежови кожени мебели, и затваряме вратата. Тя се обръща и за един кошмарен миг имам чувството, че ще ми се развика. Но вместо това тя ми прави знак да седна и ме поглежда продължително и внимателно.

– Как се чувстваш, Беки?

– Много добре!

– Аха. Значи добре. Разбирам – отбелязва Кристина и кимва скептично. – А какво става с живота ти точно в този момент?

– Нищо особено – отвръщам весело. – Нали знаеш, все същата стара…

– Сватбените приготовления вървят ли добре?

– Да! – отсичам веднага. – Вървят отлично! Абсолютно никакви проблеми!

– Ясно. – Кристина замълчава за момент и започва да почуква зъбите си с химикала. – Доколкото знам, наскоро ходи на посещение на твой приятел в болницата. Кой беше той, я ми припомни?

– А, да. Това беше… един приятел на Люк, ако трябва да бъда по-

точна. Казва се Майкъл. Беше получил сърдечна криза.

– Сигурно е било голям шок за теб.

Този път е мой ред да замълча.

– Да… може би си права – отвръщам накрая, като прокарвам пръст по страничната облегалка на фотьойла. – Особено за Люк. Двамата винаги са били много близки, но напоследък нещо се бяха скарали и Люк вече бе започнал да страда от чувство за вина. Та когато ни съобщиха за случилото се с Майкъл… искам да кажа, че ако беше умрял, Люк никога нямаше да може да… – не довършвам и потърквам лицето си, усещайки как старите страхове отново ме завладяват. – Да не говорим и за обтегнатите отношения между Люк и майка му, което изобщо не му помага. Тя само го изпорзва, буквално го изцеди, ако трябва да бъда по-точна. И сега той се чувства предаден от нея. Обаче отказва да говори с мен по тоя въпрос. – Гласът ми започва да притепрва. – В момента отказва да говори с мен за каквото и да било. Нито за сватбата, нито дори за медения месец… Даже и за това къде ще се местим да живеем! Наясно сме, че ни гонят от апартамента, а още дори не сме започнали да си търсим нова квартира! И изобщо нямам представа кога ще започнем да търсим!

И за мой огромен ужас по бузата ми се стича сълза и достига до носа ми. Откъде се взе пък това?!

– Но като изключим всичко това, иначе всичко при теб е наред, така ли? – отбелязва саркастично Кристина.

– Ами да! – изтривам сълзите си аз. – Като изключим това, всичко е страхотно!

– Беки! – поклаща глава шефката ми. – Това изобщо не е добре! Искам да си вземеш малко отпуска! И без това ти се полага такава.

– Но аз нямам нужда от отпуска!

– Забелязах, че от известно време си доста напрегната, обаче нямах никаква представа, че нещата са чак толкова зле. Едва когато Лорът дойде при мен тази сутрин, за да ми говори за теб…

– Лорът ли?! – изумявам се аз.

– Да, тя също се притеснява за теб. Каза ми, че според нея си си изгубила така характерния за теб блясък. Дори и Ерин го е забелязала. Сподели с мен, че вчера ти е споменала за разпродажбата на модели на Кейт Спейд, но ти изобщо не си обърнала внимание. Това изобщо не е онази Беки, която някога наех на работа тук!

– Да не би да ме уволняваш? – изричам тъжно.

– Нищо подобно! Аз не те уволнявам! Аз се притеснявам за теб! Беки, цялата тази комбинация от събития, за които ми спомена: вашия

приятел… и Люк… и апартамента…

Взема близката бутилка минерална вода, налива две чаши и ми подава едната.

– И това май не е всичко, а! Права ли съм?

– Какво искаш да кажеш? – заставам аз нащрек.

– Подозирам, че е възникнало и друго усложнение, за което не ми споменаваш. Нещо, което е свързано със сватбата ти. – Тя впива очи в моите и пита настойчиво: – Права ли съм?

Господи боже мой!

Но как е разбрала? Бях толкова предпазлива! Бях толкова…

– Кажи ми, права ли съм?! – не се отказва Кристина, но тонът й е значително смекчен.

В продължение на няколко секунди аз изобщо не реагирам. Накрая много бавно кимвам в знак на съгласие.

Боже, какво облекчение да споделя с някого тази кошмарна тайна!

– И как разбра? – питам, като се облягам безпомощно назад във фотьойла си.

– Лорът ми каза.

– Лорът ли?! – подскачам шокирано. – Ама аз никога…

– Каза ми, че е напълно очевидно. Освен това си се изпуснала за някои неща… Нали знаеш, пазенето на тайни не винаги е толкова лесно, колкото изглежда на пръв поглед.

– Но аз просто… мозъкът ми не го побира… Как е възможно да знаеш! Не съм посмяла да го споделя с никого! – Отмятам косата си от разгорещеното си лице и добавям: – Кой знае сега как ми се смееш!

– Никой не ти се смее – уверява ме Кристина. – И никой не ти мисли лошото.

– Никога не съм мислела, че нещата ще стигнат чак толкова далеч!

– Разбира се, че не си! Затова не се обвинявай!

– Но грешката е изцяло моя!

– Не е вярно! Подобни неща се случват непрекъснато!

– Непрекъснато ли?!

– Естествено! Всички булки се карат с майките си преди сватбата! И ти нито си първата, нищо ще бъдеш последната!

Вторачвам се объркано в нея. Но какво ми говори тя?!

– Прекрасно разбирам под какво напрежение се намираш – отбелязва Кристина и ме поглежда съчувствено. – Особено ако двете с майка ти винаги сте се разбирали досега.

Значи Кристина си мисли…

И в този момент осъзнавам, че тя очаква моя отговор.

– Ох… ами… да! – преглъщам. – Всичко е много… трудно.

Кристина кимва с разбиране, като че ли току-що съм потвърдила всичките й подозрения.

– Беки, не можеш да се оплачеш, че често ти давам съвети, нали?

– Е, ами… така е.

– Но този път искам да ме послушаш! Искам да запомниш едно нещо: това е твоята сватба! Не сватбата на майка ти. Това е сватбата на Беки и Люк, а този ден е един-единствен в живота на всеки човек! Така че направи я така, както ти желаеш! Защото, повярвай ми, че ако се огънеш, ще съжаляваш цял живот!

– Хммм… Обаче въпросът е, че… – преглъщам на сухо. – Нещата не са чак толкова прости…

– Напротив, съвсем простички са! Абсолютно простички! Беки, това е твоята сватба! Това е твоята сватба, момиче!

Гласът й звучи ясно, изпълнен е с много чувство и разбиране и чашата ми застива насред пътя към устата ми. Поглеждам я и внезапно съзирам как облаците постепенно се разкъсват и слънцето се показва.

Това е моята сватба! До този момент не бях гледала на нещата по този начин.

Това не е сватбата на мама. Не е и сватбата на Елинор! Сватбата си е изцяло моя!

– Много е лесно дъщерята да падне в капана на желанията на майка си от чувство за дълг и за да й угоди – казва в този момент Кристина. – И този инстинкт е напълно естествен, абсолютно благороден. Ала понякога човек трябва да поставя себе си на първо място. Когато аз се омъжвах…

– Ти си била омъжена?! – възкликвам изненадано. – Нямах представа.

– Да, преди много време. Но не се получи. Може би една от причините за разпадането на брака ми бе в самата сватба – от самия спомен за нея ми се повръщаше! От тържествената музика по време на процесията до брачните клетви, които майка ми държеше да напише собственоръчно. – Ръката на Кристина се стяга от напрежение около една пластмасова бъркалка. – От отровносините коктейли до онази отвратителна, гадна рокля…

– Божичко! Ама това е наистина ужасно!

– Но всичко вече е минало. – Бъркалката в ръката й се счупва на две и тя ми се усмихва малко сконфузено. – Както и да е. Не забравяй

какво ти казах! Това е твоят ден. Твоят и на Люк! Направи го така, както на теб ти харесва и изобщо не допускай да се чувстваш виновна за това! Ах, да, и Беки?

– Да?

– Помни също така, че и ти, и майка ти сте възрастни хора. Така че, проведете сериозен разговор като между двама възрастни, зрели хора. – Тук тя повдигна вежди и добавя: – Нищо чудно резултатите от него и да те изненадат!

* * *

Боже, Кристина е напълно права! Абсолютно права!

Вървя си аз към дома и разсъждавам и нещата постепенно ми се изясняват. И съзнавам, че целият ми подход към тази сватба се е променил. Усещам се изпълнена с нова, силна решимост. Това е моята сватба! Това е моят ден! И ако искам да се омъжа в Ню Йорк, значи ще се омъжа в Ню Йорк и точка! И ако искам да облека роклята на Вера Уонг, значи ще облека роклята на Вера Уонг и точка! Истински абсурд е човек да изпитва вина за такива неща!

Вече отлагам сериозния разговор с мама прекалено дълго. Така де, каква всъщност очаквам да бъде реакцията й? Да избухне в сълзи ли? И двете сме вече възрастни хора. Ще проведем разумен разговор като между двама възрастни, зрели хора, аз ще изложа своята гледна точка и всичко ще се изясни веднъж завинаги. Боже, чувствам се на седмото небе! Най-сетне се чувствам свободна! Ще й се обадя веднага, още на минутата!

Влизам с бодра крачка в спалнята, хвърлям си чантата на леглото и набирам номера в Англия.

– Здрасти, тате! – изричам, когато той вдига телефона. – Мама там ли е? Трябва да говоря нещо с нея. Много важно е!

Поглеждам се в огледалото и се чувствам като говорителка по Ен Би Си – делова, овладяна, напълно контролираща ситуацията.

– Беки? – обажда се объркано татко. – Добре ли си?

– Много съм добре – отговарям. – Просто се налага да обсъдя няколко неща с мама.

Когато татко оставя слушалката, аз си поемам дълбоко дъх и отмятам назад коса, чувствайки се внезапно пораснала. Ето ме сега тук, готова всеки момент да проведа сериозен разговор като възрастен човек с моята майка – вероятно първия такъв в целия ми живот.

– Здравей, миличка!

– Здрасти, мамо! – Поемам си дълбоко дъх. Ето, че започвам… Спокойна и зряла… – Мамо…

– О, Беки, радвам се, че се обади. Тъкмо се канех да ти звънна. Никога няма да познаеш кого видяхме в Лейк Дистрикт!

– Кого?

– Леля ти Зани! Помниш ли как някога обичаше да си слагаш всичките й стари бижута? И да й обуваш обувките? Много се смяхме, като си спомнихме каква картинка представляваше само – с онези големи обувки и цялата окичена с огърлици…

– Мамо, трябва да говоря с теб за нещо много важно!

– И представяш ли си, бакалинът в селото им си е все същият! Онзи, който ти продаваше ягодов крем. Помниш ли как веднъж преяде с такъв крем и много те боля стомахчето? И на този спомен се смяхме.

– Мамо…

– А семейство Тавъртън все още живеят в същата къща… но…

– Какво?

– Опасявам се, скъпа, че… магарето Керът е… – мама снишава глас – отишло в магарешкия рай. Но пък и то беше много старо вече, горкото, така че сигурно е много щастливо там…

Но това е пълен абсурд! Аз изобщо не се чувствам като възрастен човек! В момента се чувствам като шестгодишно момиченце!

– Всички ти изпращат много поздрави, миличка! – изрича мама накрая и слава богу слага край на спомените си. – И, разбира се, всички ще дойдат на сватбата! Така. Татко ти ми каза, че си искала да говориш с мен за нещо.

– Аз… – прочиствам си гърлото и внезапно си давам сметка за настаналата тишина по трасето, за огромното разстояние между нас. – Ами, исках да… хмм…

Господи! Устните ми треперят, а обигранят ми новинарски глас се е превърнал в прасешко нервно квичене.

– Какво става, Беки? – повишава мама загрижено глас. – Да не би нещо да не е наред?

– Нищо подобно! Аз просто исках… исках…

Боже, няма никакъв смисъл!

Знам, че Кристина е напълно права. Знам, че няма никакъв смисъл да подхранвам чувството си за вина. Знам, че това е моята сватба и би трябвало да си я направя там, където аз искам. Пък и не карам мама и татко да ми плащат, нали?! Не искам от тях никакви усилия!

Въпреки това…

Не мога да кажа на мама, че съм решила да се оженя в хотел „Плаза“, ей така, по телефона. Просто не мога да го направя!

– Щеше ми се да дойда да ви видя! – чувам се да изричам, без да мисля. – Това исках да ти кажа. Идвам си у дома!

ФИНЕРМАН УОЛСТАЙН
Адвокатска кантора
Авеню ъв ди Американас № 1398
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

18 април 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

благодаря Ви за писмото от 16 април във връзка с Вашето завещание. Потвърждавам, че в точка втора, подточка „д“ добавихме и текста: „И също новите ми дънкови ботуши с високи токове“, както вие пожелахте.

С най-добри пожелания:

Джейн Кардозо.

Единадесет

Веднага щом зървам мама, притеснението отново ме сграбчва. Тя стои до татко в Терминал 4 и оглежда пристигащите и веднага щом ме вижда, лицето й просветва със смесица от радост и тревога. Беше доста шокирана, когато й казах, че ще си дойда вкъщи без Люк – всъщност, наложи ми се няколко пъти да повторя, че между нас всичко е наред.

После ми се наложи да я уверя, че не съм била уволнена от работа.

А после – да обещая, че не ме гонят международните кредитни акули.

Да ви кажа честно, като се замисля какви глупости надробих през последните няколко години, не мога да не почувствам поне мъничко вина заради всичко, което преживяха родителите ми заради мен.

– Беки! Греъм, ето я и нея! – Мама се спуска напред и разбутва с лакти едно семейство с тюрбани на главата. – Беки, миличка! Как си? Как е Люк? Всичко наред ли е?

– Здравей, мамо! – поздравявам я аз и я прегръщам топло. – Аз съм добре. А Люк ви изпраща сърдечните си поздрави! Всичко при нас е абсолютно наред!

С изключение на едно мъничко проблемче – от известно време планирам голяма сватба в Ню Йорк зад вашия гръб.

„Стига!“ – заповядвам категорично на мозъка си, докато татко ме целува и поема количката ми. Няма смисъл да споменавам този проблем засега. Няма смисъл дори и да мисля за него. Ще повдигна въпроса покъсно, когато седнем удобно вкъщи и когато разговорът се насочи от само себе си в тази посока.

Което няма начин да не се случи.

„Е, Беки, още ли обмисляш варианта да се ожениш в Америка?“

„Ами, мамо, странно е, че го казваш, но…“

Именно. Ще изчакам точно такава възможност.

Ала въпреки че се държа максимално отпуснато и спокойно, не съм в състояние да мисля за нищо друго. И докато мама и татко търсят колата, докато спорят накъде е изходът от аерогарата, докато обсъждат дали цената за паркинга от 3.60 лири на час е разумна, аз усещам някаква тревожна топка в стомаха си, която се свива непоносимо всеки път, когато някой спомене думите „сватба“, „Люк“, „Ню Йорк“ и „Америка“ дори и мимоходом.

Точно като онзи път, когато казах на родителите си, че ще се явявам на изпит по математика за напреднали. Съседчето Том ходеше на курсове по математика за този изпит и майка му Джанис се фукаше много с това, затова аз бях принудена да кажа на мама и татко, че и аз ще се явявам на този изпит. Обаче после изпитите започнаха и аз трябваше да се престоря, че отивам да ме изпитват (вместо това прекарах три часа в магазин „Топшоп“). А когато резултатите излязоха, те започнаха да ме питат: „Колко получи по математика за напреднали?“

И затова трябваше да изляза с номера, че изпитите по математика се проверяват по-дълго от другите предмети, защото са по-сложни. Честно да ви кажа, те щяха да ми се вържат, ако не беше Джанис, която един ден цъфна у дома и започна да писука: „Олеле, да знаете само, моят Том получи шестица по математика! А вашата Беки?“

Да го вземат мътните този Том!

– Още не си ме попитала нищо за сватбата – обажда се мама, докато се носим по шосе А3 към Оксшот.

– Така ли? Да, вярно, че не съм – отвръщам аз, като се опитвам да си придам ведрост на гласа. – Та… хмм… как върви подготовката?

– Да си кажем правичката, не сме напреднали кой знае колко – отговаря татко, докато наближаваме отбивката за Оксшот.

– Пък и все още е рано – добавя мама.

– Това е само една сватба! – казва татко. – По мое мнение хората се впрягат прекалено много за такива неща. А всичко може да се организира и в последния момент.

– Напълно съм съгласна с теб! – отдъхвам си облекчено аз. – И в последния момент е възможно да се направи!

Слава Богу, че нещата стоят така! Отпускам се назад в седалката и усещам, че тревогата постепенно ме напуска. Това ще улесни значително всички неща. Щом не са напреднали кой знае колко с подготовката, значи все още има възможност събитието да се отмени. И да ви призная честно, двамата ми звучат така, сякаш не са кой знае колко притеснени по този повод. Ама това е прекрасно! На тях очевидно не им пука особено! Значи съм се притеснявала буквално за нищо!

– Между другото, обади се Сузи – казва мама, докато наближаваме нашата къща. – Пита дали имаш нещо против да се срещнете по някое време днес. Аз й отговорих, че сигурно ще искаш… Ах, да, докато не съм забравила, да те предупредя – допълва мама и се извръща назад към мен. – Том и Луси.

– Какво за тях? – питам и се примирявам, че трябва да изслушам

подробностите по най-новото им кухненско обзавеждане или на каква длъжност са повишили Луси.

– Разделиха се – снишава глас мама, въпреки че в колата сме само ние тримата.

– Разделили са се, така ли?! – ококорвам очи аз. – Ти сериозно ли говориш? Но те са женени само от…

– Няма и две години. Джанис е съсипана, горката, както вероятно можеш да си представиш.

– Но какво толкова се е случило, че да се разделят? – продължавам да не вярвам на новината аз.

Мама свива презрително устни и отговаря:

– Тази тъпанарка Луси избягала с един барабанист.

– С барабанист ли?!

– От някакъв състав. Очевидно имал пробито… – Тук мама прави неодобрителна пауза, а моята мисъл се лута бясно във всякакви предположения коя част от тялото му е пробита, за някои от които на мама дори не би й хрумнало. (Да си призная, на мен също не биха ми хрумнали, докато не се преместих да живея в нюйоркския квартал Уест Вилидж.) – …зърно на гърдата – довършва накрая тя за мое облекчение.

– Нека си изясним нещата. Значи Луси е избягала с барабанист с… с пробито… с пробито зърно.

– Живеел в каравана – вметва татко, докато дава сигнал за ляв завой.

– След всичкия труд, който Том положи за зимната им градина! – отбелязва мама и поклаща глава. – Някои момичета са големи неблагодарници!

Умът ми просто не е в състояние да го побере. Луси работи в една инвестиционна банка. Двамата с Том живеят в Райтгейт. Завесите им са в пълен синхрон с тапицарията на дивана им. Как, за Бога, е срещнала този въпросен барабанист с пробитото зърно?!

Внезапно си спомням за разговора, който дочух онзи път, когато се разхождах в нашата градина. Луси определено не звучеше много щастлива. Но пък и ще звучеше като жена, която се кани да напуска съпруга си.

– Как е Том?

– Справя се – отговаря татко. – В момента е при Джанис и Мартин. Горкото момче!

– Ако питате мен, за него така стана по-добре! – заявява изненадващо мама. – Ако трябва да се тревожим за някого, то това е по-скоро

Джанис. След цялата онази прекрасна сватба, която организираха! Всички бяха измамени от това момиче, така си е!

Спираме пред нашата къща и за моя изненада на алеята отпред виждам два бели микробуса.

– Какво става тук? – питам.

– Нищо особено – отвръща мама.

– Водопроводни ремонти – казва татко.

Ала изражения и на двамата стават доста неразгадаеми. Очите на мама светват и тя хвърля погледи на татко на няколко пъти, докато вървим към главния вход.

– Е, готова ли си? – пита небрежно татко. Пъхва ключа в ключалката и отваря със замах вратата.

– Изненада! – изпискват едновременно мама и татко и аз зяпвам.

Старите тапети в антрето вече ги няма. Старият килим също го няма. Всичко наоколо е ремонтирано в светли, свежи цветове, с модерно подово покритие и нови лампи навсякъде. Докато погледът ми се плъзга невярващо нагоре, съзирам незабележим човечец да поправя перилата на стълбите. На площадката има още двама, качили се на сгъваема стълба и монтиращи голям полилей. Навсякъде ухае на боя и свежест. И на нови неща. И на много похарчени пари.

– Но вие правите основен ремонт на цялата къща! – възкликвам накрая.

– Да, за сватбата! – отговаря мама и ме поглежда възторжено.

– Но нали казахте… – преглъщам. – Казахте, че не сте направили още много…

– Искахме да те изненадаме!

– Какво ще кажеш, Беки? – пита татко и обхваща с жест обстановката. – Харесва ли ти? Можем ли да имаме честта на твоето одобрение?

Гласът му звучи закачливо, обаче аз веднага разбирам, че за него одобрението ми наистина значи много. Всъщност – и за двамата значи много. Защото правят всичко това заради мен!

– Всичко е… фантастично! – отговарям дрезгаво. – Направо като приказка!

– Е, а сега ела и погледни какво става в градината! – подканя ме мама и аз тръгвам след нея като омаяна към френските прозорци, където веднага зървам екип от униформени градинари да работят нещо по цветните лехи.

– Садят теменужки, с които изписват имената „Люк и Беки“! – въздъхва щастливо мама. – Ще цъфнат точно през юни! И ще си направим

малък алпинеум с водопадче точно на мястото, където ще се падне входът на палатката. Видях го в един епизод на „Наземен контрол“.

– Звучи… страхотно!

– И през нощта ще бъде осветено, така че, когато пуснем фойерверките…

– Какви фойерверки? – прекъсвам я, а тя ме поглежда изненадано.

– Но нали ти изпратих факс за фойерверките! Не ми казвай, че си забравила!

– Разбира се, че не съм забравила!

Мисълта ми се връща светкавично към купчината факсове, които мама непрекъснато ми праща и които аз тъпча редовно и виновно под леглото си – някои прегледани надве-натри, а други изобщо не погледнати.

Но какво съм си мислела, че правя?! Защо съм отказала да обърна внимание на случващото се около мен?!

– Беки, изобщо не ми изглеждаш добре, миличка! – казва мама. – Вероятно полетът те е уморил. Ела да си пийнем по една ободряваща чашка кафе!

Влизаме в кухнята и аз усещам как вътрешностите ми се преобръщат.

– Да не би да си сменила и кухненската мебелировка?!

– О, нищо подобно! – отвръща весело мама. – Просто пребоядисахме всичко. Изглеждат като новички, нали? Така. Вземи си едно хубаво кроасанче сега. Купуваме ги от една нова хлебарница наблизо.

И ми подава цяла кошница, обаче аз не съм в състояние да сложа и залък в устата си. Усещам, че ми прилошава. Нямах никаква представа, че тук са станали толкова много неща.

– Беки? – разглежда ме внимателно мама. – Какъв е проблемът?

– А, никакъв! – побързвам да отрека. – Няма никакъв проблем. Просто всичко е… перфектно.

Боже, какво ще правя сега?

– Знаеш ли… мисля да отида да си разопаковам багажа – успявам да изрека аз и да наподобя някаква усмивка на лицето си. – И да се пооправя малко.

* * *

Затварям вратата на стаята си зад гърба си, с все още залепено за лицето подобие на усмивка, но отвътре сърцето ми бие лудо.

Нещата не се развиват по план.

Нещата изобщо не се развиват по моя план! Нови тапети? Алпинеуми? Фойерверки? Как така съм пропуснала да узная за всички тези неща?! Но пък трябваше да се досетя. Вината е изцяло моя. О, Боже! О, Господи!

Как сега да кажа на мама и татко, че всичко това трябва да се отмени?! Как да го направя?!

Не мога.

Обаче трябва.

Ама не мога. Просто не мога и това е!

Опитвам се да си припомня, че става въпрос за моята сватба. Опитвам се да си възвърна нюйоркския непукизъм и самочувствие. Опитвам се да си кажа, че мога да си направя сватбата там, където аз си искам.

Ала всички доводи ми звучат някак фалшиво. Всички думи ме карат да примигвам от неудобство. Може и всичко това да е било вярно – но само в началото. Тогава, когато нищо още не е било сторено, тогава, когато никой не е бил положил никакво усилие за нищо. Ала сега… тази сватба вече изобщо не е само моя. Това е подаръкът на мама и татко за мен. Това е най-големият подарък през целия ми живот, който двамата са ми правили – подарък, в който те са вложили всичката любов и внимание, които таят към мен.

И аз възнамерявам да го откажа. Да им кажа: „Благодаря, ама няма нужда.“

Какво изобщо съм си въобразявала?!

С разтуптяно сърце аз бръквам в джоба си, за да извадя листчето с бележките, които си бях нахвърляла в самолета – думите, които бях измислила за собствено оправдание.

Причини, поради които сватбата ни трябва да се състои в „Плаза“:

1. Какво ще кажете за едно пътешествие до Ню Йорк, което ще ви излезе напълно безплатно?
2. Хотел „Плаза“ е фантастичен.
3. Няма да ви се налага да си мръднете пръста за каквото и да било.
4. Палатката само ще съсипе градината.
5. Няма да ви се налага да каните леля Силвия.
6. Ще получите рамки от „Тифани“ напълно безплатно…

Когато записвах тези точки, ми звучаха напълно убедително. А сега ми се струват като шеги, при това не на място. Мама и татко нямат абсолютно никаква представа какво означава хотел „Плаза“. Откъде накъде ще им се прииска да прелетят целия Атлантик, за да се намърдат в

някакъв снобарски хотел, който никога не са зървали? Откъде накъде ще се съгласят да се откажат от домакинството на сватбата, за която винаги са си мечтали?! Аз съм тяхната единствена дъщеря. Тяхното едноединствено дете в целия свят!

И така… Какво ще правя сега?

Седя, приковала поглед в листчето, дишам тежко и се надявам, че мислите ми ще се подредят от само себе си. Душата ми драпа отчаяно за някакво разрешение – за някаква дупчица, през която да се промуши. Тя отказва да се предаде, докато не е изпробвала всяка една възможност. И се върти ли, върти – все в същия порочен кръг. И се върти ли, върти – като онези балеринки на поставчици, които продължават, докато им се развива пружината.

– Беки?

Мама влиза в стаята и аз подскачам виновно, като побързвам да смачкам листа в ръката си.

– Здрасти! О, кафе! Прекрасно!

– Без кофеин е обаче – отбелязва мама и ми подава голяма чаша, на която се мъдри надписа: „Не е необходимо да си луда, за да организираш сватба, обаче за майка ти това е наложително.“ – Предположих, че в последно време си преминала на кафе без кофеин.

– Нищо подобно – отвръщам изненадано. – Но няма значение.

– А как се чувстваш? – Мама присяда до мен на леглото и аз тайничко прехвърлям хартиената топка от едната в другата си ръка. – Малко уморена навярно? Вероятно от време на време ти прилошава?

– Не чак толкова зле – отговарям и въздъхвам малко по-силно, отколкото възнамерявах. – Обаче храната по самолетите е наистина много гадна.

– Трябва да си пазиш силите! – изчуруликва мама и ми стиска ръката. – А тук имам нещо за теб, скъпа! – И ми подава листче хартия. – Какво ще кажеш?

Разгръщам листчето и се вторачвам неразбиращо в него. Детайли за някаква къща. Ако трябва да бъда по-точна – четиристайна къща в Оксшот.

– Хубава е, нали? – отбелязва мама със светнало лице. – Погледни само подробностите!

– Да не би да възнамерявате да се местите?

– Не е за нас, глупаче! За вас е! Ще бъдете само на една пряка от нас! Погледни, има си и лятно барбекю в градината, две допълнителни бани…

– Мамо, но ние живеем в Ню Йорк!

– Само за момента. Но няма да останете в Ню Йорк завинаги, нали?! Там сте само временно!

В гласа й се прокрадва загриженост и въпреки че продължава да се усмихва, веднага забелязвам напрежението в очите й. Отварям уста, за да й отговоря, но после, за моя огромна изненада, си давам сметка, че двамата с Люк изобщо не сме говорили къде ще живеем за постоянно.

Може би защото винаги сме знаели, че някой ден ще се върнем във Великобритания. Но кога точно?

– Нали не смятате да оставате там завинаги? – настоява мама и се изкисква нервно.

– Не знам – отговарям объркано. – Нямам представа какво искаме да правим.

– Но човек не може да създаде семейство и да отглежда деца в онази дупка, която наричаш апартамент! Не може да не пожелаете да се върнете у дома! И тогава ще ви трябва хубава къща с градина! Особено сега!

– Сега какво?

– Сега, когато… – И тя прави евфемистичен жест на окръгление пред корема.

– Какво?!

– О, Беки! – въздъхва мама. – Напълно разбирам твоята… свенливост да кажеш на хората за това. Но всичко е наред, скъпа! В наши дни това е напълно приемливо! Вече никой не съди никого за това!

– Не съди… Ама ти какво…

– Единственото, което трябва да знаем… – и тя прави деликатна пауза, – е колко да отпуснем роклята. За сватбата имам предвид.

Да отпуснат роклята ли? Ама какво, за Бога… Чакай малко!

– Мамо, да не би да си си втълпила, че аз съм… аз съм… – И правя същия евфемистичен жест, който направи и тя.

– Ама не си ли?! – сбръчква се разочаровано лицето на мама.

– Не съм, разбира се! Откъде изобщо ти хрумна подобна мисъл?!

– Каза, че искаш да обсъдиш с нас нещо много важно! – отбранително обяснява мама и отпива глътка кафе. – Стана ясно, че не е за Люк, не е за работата ти, не е и за банковия ти мениджър. И тъй като Сузи ще си има бебе, а вие двете винаги правите всичко заедно, решихме, че…

– Добре де, ама не съм! Ясно ли е? Не съм и дрогирана, ако това ти е следваща мисъл!

– Тогава какво толкова искаше да говориш с нас?! – Мама смъква

чашата си и ме поглежда разтревожено. – Какво беше толкова важно, че трябваше да си дойдеш чак у дома?

В стаята настъпва тягостна тишина. Пръстите на ръката ми се сключват здраво около чашата.

Ето го! Това е решителният момент! Това е моята възможност да си призная всичко! Да кажа на мама за хотел „Плаза“! И ако смятам да го сторя, трябва да си отворя устата веднага! Преди да са направили следващата стъпка в подготовката на сватбата. Преди да са похарчили още пари.

– Ами, нещата са така, че… – прочиствам си гърлото. – Нещата стоят така, че…

Млъквам и отпивам от кафето. Гърлото ми се е стегнало и като че ли пак започва да ми прилошава. Как да кажа на мама, че искам да се оженя някъде другаде? Как да го направя, за Бога?!

Затварям очи и се оставям блясъкът на „Плаза“ отново да ме заслепи, опитвайки се да призова цялото му вълнение и красота. Позлатените зали, изисканият интериор… Мечтите да се нося безгрижно с Люк по онзи излъскан дансинг под одобрителните погледи на богатата тълпа…

Ала някак си… картината вече не ме грабва така, както ме грабваше преди. Всичко ми се струва някак си съвсем… неубедително.

Господи! Какво искам всъщност? Какво искам наистина?!

– Знаех си!

Вдигам очи и с ужас съзирам погледа на мама.

– Знаех си! Двамата с Люк сте се разделили!

– Мамо…

– Просто си го знаех! Няколко пъти казах на баща ти следното: „Нещо ми подсказва, че Беки се връща у дома, за да отмени сватбата!“ Той ми заяви, че това било чиста глупост, но аз просто го почувствах! – Мама се хваща за гърдите. – Една майка винаги знае тези неща! И съм била права, нали?! Наистина искаш отмениш сватбата, нали?

Ококорвам се безмълвно в нея. Тя знае, че съм си дошла, за да отменя сватбата. Но как изобщо е разбрала?

– Беки, добре ли си? – пита мама и ме прегръща. – Виж какво, миличка, няма нищо. Ние няма да се сърдим. Единственото, което двамата с баща ти искаме за теб, е само най-доброто. И ако това включва отменянето на сватбата, така да бъде! Миличка, не си длъжна да приемаш този брак, освен ако не си на сто процента сигурна, че го искаш! Даже на сто и десет процента!

– Ама… вие сте направили толкова много… – изломотвам аз. –

Похарчили сте всичките тези пари…

– Това няма никакво значение! Парите не значат нищо! – отговаря тя и ме притиска към себе си. – Беки, ако имаш някакви съмнения, каквито и да са те, ние веднага ще отменим сватбата! Просто искаме да си щастлива – това е всичко!

Мама излъчва такова съчувствие и разбиране, че за няколко секунди не съм в състояние да кажа каквото и да било. Ето, че ми предлага точно онова, за което си дойдох у дома – без въпроси, без обвинения, без нищо, освен любовта и подкрепата и на двамата.

И аз вдигам очи към милото й, познато, любящо лице. И си давам сметка – без никакво съмнение! – че не съм в състояние да й причиня такова нещо!

– Всичко е наред – успявам да изрека накрая аз. – Мамо, с Люк не сме се скарали, нито разделили. И сватбата… сватбата ще се състои. – Потривам лице уморено. – Знаеш ли какво? Мисля да изляза малко в градината и да поема глътка свеж въздух.

* * *

Когато излизам в градината, двама от униформените градинари вдигат глави и ме поздравяват, а аз им се усмихвам вяло в отговор. Чувствам се като откачена параноичка – като че ли тайната ми е толкова огромна, че всеки може веднага да я съзре. Като че ли хората я виждат под формата на излизащо от устата ми балонче – като в комиксите.

Планирала съм и друга сватба.

За същия ден като тази.

Родителите ми нямат никаква представа.

Да, знам, че съм загазила яко.

Да, знам, че постъпвам глупаво.

А бе, я се разкарайте и ме оставете на мира! Не виждате ли колко съм стресирана?!

– Ехо, Беки!

Подскачам стреснато и се обръщам рязко. Край оградата на съседската градина стой Том и ме гледа тъжно.

– О, Том, здравей! – казвам и аз, като се старая да прикрия шока от внезапната му поява.

Божичко! Ама той изглежда ужасно! Пребледнял, нещастен, облечен парцаливо… Не че някога е бил цар на изисканото облекло, но докато беше с Луси, поне бе придобил някаква външна изрядност. Косата му също бе влязла в някакви порядъчни релси. Но сега отново се е сдобил с

мазния си калпак и се е накиприл в кафявата жилетка, дето Джанис му я подари преди пет години за Коледа.

– Съжалявам за твоето… – не довършвам.

– Е, какво да се прави.

И той превива нещастно рамене и оглежда градинарите в нашата градина как садят и подрязват.

– Как вървят сватбените приготовления?

– Ами… прекрасно – отговарям ведро. – Нали знаеш, на този етап са предимно списъци. Неща, които трябва да се направят, неща, които трябва да се проверят, малки подробности за… за финализиране…

Като например на кой континент да е сватбата, ама голяма работа… Господи!

– Ами как са… родителите ти? – питам аз.

– Спомням си подготовката за нашата сватба – поклаща Том глава. – Като че ли беше преди хиляди години. Различни хора, различни събития…

– О, Том! – прехапвам устни аз. – Много съжалявам. Какво ще кажеш да сменим…

– И знаеш ли кое е най-лошото? – продължава Том, без да ми обръща внимание.

– Ами… – „Косата ти.“ – идва ми да отговоря.

И едва не го казах!

– Най-лошото е, че смятах, че разбирам Луси! Че двамата се разбираме прекрасно! А през цялото това време… – Той не довършва, бръква в джоба си, изважда си носната кърпичка и си издухва носа. – Искам да кажа, че сега, когато се върна назад, съзирам множество знаци за това.

– Така ли?

– Ами да! Просто тогава не им обръщах внимание!

– Като например… – подтиквам го лекичко аз, за да не издам огромното си любопитство.

– Например… – замисля се той, – например, че тя непрекъснато повтаряше, че ако трябва да остане в Райтгейт само още минута, ще се застреля.

– Ясно – кимвам, но не мога да скрия шока си.

– А после и онзи истеричен пристъп с писъците, който направи, докато разглеждахме мебелната къща…

– Истеричен пристъп ли?!

– Ами да! Започна да пищи: „Аз съм на двадесет и седем! Аз съм на двадесет и седем! Какво правя аз тук, за Бога?!“ Накрая трябваше да се

намеси охраната и да я успокои.

– Не разбирам… Мислех, че тя харесва Райтгейт! Вие двамата изглеждахте толкова…

– Вероятно мислиш за думата „удобно“.

– Не, по-скоро – щастливи.

– Щастието й продължи до отварянето на последния сватбен подарък – отбелязва замислено Том. – И после сякаш… сякаш внезапно прогледна и осъзна, че… че това е вече животът й оттук нататък. И очевидно изобщо не хареса онова, което видя. В това число и мен самия, доколкото схващам.

– Божичко, Том!

– Започна да ми мърмори непрекъснато как й е писнало от предградията и как иска да си поживее, докато е още млада. Обаче аз си мислех, че… нали тъкмо бяхме пребоядисали къщата и зимната градина бе наполовина готова, та… моментът изобщо не беше подходящ за преместване… – И той вдига глава, а очите му са изпълнени с много болка. – Като че ли трябваше да я послушам, а?! И дори да се съглася да си направя онази татуировка…

– Тя те е натискала да си направиш татуировка!?

– Да. Която да бъде в синхрон с нейната.

Луси Уебстър с татуировка! Божичко! Идва ми да се разхиля неистово. Ала когато съзирам нещастната физиономия на Том, се зареждам с гняв. Добре де, с Том не винаги сме се разбирали през всичките тези години. Обаче той изобщо не заслужава подобно отношение! Той си е просто такъв – той си е Том. И ако на Луси не й е било изгодно, защо изобщо се омъжи за него?!

– Том, нямаш основания да се обвиняваш! – отсичам категорично. – Очевидно Луси си е имала проблеми, и то не един и два.

– Така ли мислиш?

– Разбира се! Тя изобщо няма представа какъв късмет имала да е омъжена за теб! И толкова по-зле за нея, че не те е оценила! – И аз импулсивно се навеждам над оградата и го прегръщам, а когато се отдръпвам от него, той се е ококорил срещу мен като вярно кученце.

– Ти винаги си ме разбирала, Беки.

– Е, та нали израснахме заедно!

– Никой друг не ме познава така добре, както теб!

Ръцете му все още лежат на раменете ми и очевидно изобщо няма намерение да ги свали, така че аз се принуждавам да отстъпя назад под претекста, че соча нещо към къщата ни, където мъж с работен

комбинезон боядисва черчеветата на прозорците.

– Видя ли какъв ремонт са направили мама и татко? Направо невероятно, не мислиш ли?!

– Да, наистина. Действително се стараят. Подразбрах и за фойерверките. Сигурно много се вълнуваш.

– Да, очаквам деня с нетърпение – отвръщам автоматично. Това са думите, които изричам веднага, когато някой ми спомене за сватбата. Но сега, докато наблюдавам нашата стара, до болка позната къща, която се превръща в кътче от приказките – като изискана дама, която си слага грим, – у мен се надига някакво чудновато усещане. И сърцето ми започва странно да се присвива.

И с внезапна болка си давам сметка, че това наистина е вярно – че аз действително очаквам деня с огромно нетърпение.

Очаквам с нетърпение да зърна нашата градина, украсена с пъстри балони… Да видя мама, облечена изискано за случая и сияеща от щастие… Да се приготвя за сватбата си в старата си детска стая, пред познатата до болка тоалетка… и да си взема сбогом със стария си живот с финес, както подобава. А не в някакъв безличен апартамент в хотел. Искам да съм тук, у дома – където съм израснала.

Докато бях в Ню Йорк, просто ми бе невъзможно да си представя тази сватба. Струваше ми се толкова дребничка и простовата в сравнение с блясъка на хотел „Плаза“. Ала сега, когато съм тук, този хотел започва да се превръща в нереалност. „Плаза“ се изплъзва в далечината – като екзотична ваканция някъде в миналото, която постепенно забравям. Вярно, че беше много приятно да играя ролята на нюйоркска принцеса, да дегустирам богаташки плата и да обсъждам изискани вина, както и цветни аранжировки за милиони долари. Но точно в това е и проблемът – аз играех роля. Не бях себе си.

Истината е, че мястото ми е тук. Тук, в тази типична английска градина, която съм познавала през целия си живот.

Тогава какво ще правя?

Наистина ли ще успея да…

Направо не мога да си го помисля.

Наистина ли в главата ми се заражда мисълта да откажа онази огромна, пищна, прескъпа сватба?

Само от мисълта за това вътрешностите ми се преобръщат.

– Беки? – Гласът на мама прониква в главата ми и аз се оглеждам замаяно – зървам я, застанала на вратата към верандата, грабнала в ръце някаква покривка. – Беки! Търсят те по телефона!

– Така ли? Че кой може да е?!

– Някой на име Робин – отговаря мама. – О, Том, здравей, миличък!

– Робин ли? – смръщвам се озадачено, докато вървя към къщата. – Робин чий?

Не съм сигурна дали познавам когото и да било на име Робин. С изключение на Робин Андерсън, който някога работеше за списанието „Инвестмънт Мантли“, но и с него не сме били чак толкова близки, та…

– Опасявам се, че не успях да чуя фамилията – обяснява мама. – Но жената ми се стори много приятна. Каза, че се обаждала от Ню Йорк…

Робин?!

Вкаменявам се. Ужасът ме приковава точно върху стъпалата на верандата.

Робин ме търси по телефона… и то тук?!

Чакай малко! Тук нещо не е наред! Та Робин не принадлежи на този свят! Тя е част от света на Ню Йорк! Все едно някой да се върне назад във времето и да се намеси в развоя на събитията по време на Втората световна война.

– Приятелка ли ти е? – пита най-невинно мама. – Тъкмо си поговорихме за сватбата…

Земята под краката ми се разцепва.

– И какво… какво ти каза тя? – едва успявам да прошепна.

– Нищо особено – отвръща мама и ме поглежда изненадано. – Пита ме какъв цвят ще ми бъде тоалетът на сватбата… и непрекъснато повтаряше някакви много странни неща за струнен оркестър… Нали не искаш да имаш струнен оркестър на сватбата си, миличка?

– Естествено, че не искам! Откъде ти хрумна?! – едва не пищя вече аз. – За какво са ми някакви си идиоти, дето скрибуцат на цигулки?!

– Беки, добре ли си, миличка? – гледа ме изпитателно мама. – Искаш ли да й кажа, че ще й се обадиш, когато ти е възможно?!

– Не! В никакъв случай не говори повече с нея! Искам да кажа… няма проблеми. Аз сама ще се обадя.

И се втурвам като сомнамбул в къщата, а сърцето ми тупти така, че ще се пръсне. Какво ще й кажа сега?! Дали да й кажа, че съм си променила решението?

Докато вдигам слушалката на телефона, забелязвам, че мама върви след мен. Господи! И сега как ще се справя с тази двойна игра?!

– Здрасти, Робин! – опитвам се да звуча максимално естествено аз. – Как си?

Така. Значи ще се опитам да я разкарам колкото е възможно по-

скоро!

– Здравей, Беки! Много се радвам, че имах възможността да говоря с майка ти! – изрича от другия край на океана Робин. Изглежда много приятна жена. Нямам търпение да се запозная с нея!

– Аз също – изломотвам, колкото да не мълча. – Искам да кажа… и аз нямам търпение двете да се запознаете…

– Въпреки че значително се изненадах, когато разбрах, че тя не знае нищо за Виенския струнен оркестър. Ехо! Не забравяй, че трябва да държиш майка си информирана за всичко, Беки!

– Да, права си – отговарям след кратка пауза. – Просто бях твърде… заета.

– Напълно те разбирам – изрича съчувствено Робин. – Защо да не взема да й пратя един информационен пакет документи? С „Федекс“ ще стигне за броени часове. И така тя ще може да види всичка, както ще бъде! Ако ми дадеш вашия адрес там…

– Не! – изпищявам, преди да успея да се спра. – Искам да кажа… не се притеснявай. Аз ще й разкажа всичко. Наистина. Недей да… да изпращаш нищо! Абсолютно нищо!

– Нито дори вариантите за менюто? Сигурна съм, че тя много ще се зарадва да ги види!

– Не, не! Нищичко!

Ръката ми стиска телефонната слушалка така, че ще я счупи, а от челото ми се стича студена пот. Не смея да вдигна поглед към мама.

– Добре тогава! – изрича накрая Робин. – Ти си шефът! Така, сега виж какво. Говорих с Шелдън Лойд за аранжировката на масите…

И докато тя си бърбори, аз хвърлям крадешком поглед към мама, която се намира на около три крачки от мен. Дали чува всичко, което се говори? Дали е чула думата „Плаза“? Дали е успяла да долови думи като „сватба“ и „бална зала“?

– Ясно – отвръщам, без изобщо да съм чула какви ги говори Робин. – Звучи прекрасно. – Започвам да навивам кабела на телефона около пръстите си. – Виж какво, Робин. Проблемът е в това, че си дойдох вкъщи, за да си почина от тази работа. Така че, мога ли да те помоля да не ме търсиш повече тук?

– Не искаш да бъдеш държана в течение на нещата? – изумява се Робин.

– Не, няма проблеми. Ти просто… си върши твоята работа, а аз ще наваксам, когато се прибера.

– Няма проблеми. Разбирам те. Просто имаш нужда от малко време

да се откъснеш от всичко! В такъв случай, Беки, обещавам ти, че освен ако не става въпрос за нещо наистина спешно, ще те оставя на мира! Желая ти приятна почивка!

– Благодаря, Робин, ще се постарая! До скоро виждане!

Затварям телефона, цялата трепереща от облекчение. Слава Богу, че я разкарах!

Но вече не се чувствам в безопасност. Щом Робин вече се е добрала до телефонния номер на мама, значи може да позвъни по всяко време, когато си поиска. И какво би могло да се класифицира като „спешен случай“ при организирането на сватби? Вероятно всяка една дреболия. Дори и някоя неподходящо поставена роза. Достатъчно е да се изпусне само за едно нещо пред мама, и двете веднага ще си дадат сметка какво всъщност става. Мама веднага ще проумее защо си дойдох у дома, какво се опитвах да й кажа.

Божичко! Тя ще бъде толкова наранена! Не мога да позволя да се случи подобно нещо!

Така. Значи имам две алтернативи. Първо: да накарам мама и татко веднага да си сменят къщата. Второ: да…

– Мамо, чуй ме – започвам, като се обръщам към нея. – За тази жена, Робин. Тя е…

– Да?

– Тя е… леко откачена.

– Откачена ли?! – ококорва се мама. – Какво искаш да кажеш с това, миличка?

– Тя… тя е… влюбена в Люк!

– Господи боже мой!

– Да! И при това си е втълпила налудничавата мисъл, че ще се омъжва за него!

– Ще се омъжва за него ли?! – ахва мама.

– Да! При това в хотел „Плаза“! И очевидно се е опитала да резервира там ден от… от мое име!

Кърша пръсти отчаяно във всевъзможни сложни възли. Сигурно аз съм откачилата! Мама никога няма да се върже на подобна идиотщина! Никога! За нищо…

– Честно да ти кажа, изобщо не съм изненадана! – отсича тя. – Веднага усетих, че в тази жена има нещо твърде странно! Всичките тези глупости за струнния оркестър! И освен това ми се стори като обсебена от мисълта какъв цвят ще бъде сватбеният ми тоалет…

– О, но тя си е обсебена от всичко! Направо луда! Така че, ако…

ако пак се осмели да се обади, просто се извини и затвори телефона. И каквото и да ти каже тя, дори и на пръв поглед да ти звучи съвсем разумно, не й се връзвай за нищо! Обещаваш ли ми?

– Добре, скъпа! – кимва мама. – Както кажеш!

И докато се насочва към кухнята, я чувам да казва:

– Горката женица! Човек би трябвало по-скоро да я съжали! Греъм, разбра ли тази работа? Тази жена от Америка, дето търси по телефона Беки. Та тя била влюбена в Люк!

Боже, не мога да издържам повече! Трябва веднага да се видя със Сузи!

Дванадесет

Със Сузи се разбрахме да се срещнем на площад „Слоун“ на чаша чай. Когато пристигам, пред мен се изнизва тълпа туристи и в продължение на няколко секунди не мога да я видя. Но когато народът се разпръсва, я зървам – седнала е край фонтана, слънцето образува ореол над дългата й руса коса, а отпред се мъдри най-грамадната издутина, която можете да си представите.

Когато я виждам, ми идва да се втурна към нея и да възкликна: „Господи, Сузи, голям кошмар!“ И веднага да й разкажа всичко.

Но после размислям. Тя прилича на истински ангел, седнала там. Бременен ангел.

Или по-скоро на Дева Мария. Прекрасна, лъчезарна, перфектна.

И неочаквано се усещам глупава в сравнение с нея. Така ми се искаше да споделя с най-добрата си приятелка цялата си болка по кошмарното объркване – така, както винаги съм правила, а после да я изчакам да ми даде правилния отговор. Но сега… просто не мога. Тя изглежда толкова спокойна и щастлива. Все едно да изхвърля токсични отпадъци в лазурната морска синева.

– Беки! Здравей! – Тя ме вижда и се изправя и аз отново се стряскам – ама наистина е много голяма!

– Сузи! – спускам се към нея и я прегръщам топло. – Изглеждаш удивително!

– И се чувствам страхотно! – отвръща тя. – А ти как си? Как върви подготовката за сватбата?

– Амиииии… добре съм – изричам след известен размисъл. – Всичко си е наред. Хайде, идвай да си поръчваме чай!

Няма да й разкажа за случващото се. И толкова. Веднъж през живота си ще се опитам да си разреша проблемите съвсем сама!

Насочваме се към „Ориел“ и сядаме на масичка край витрината. Когато сервитьорът идва, аз си поръчвам горещ шоколад, а Сузи вади от чантата си пакетче чай и му го подава.

– Чай от малинови листа – обяснява тя. – Подсилва матката. Полезен е при контракциите.

– Аха – кимвам аз. – Значи за контракциите. Ясно.

Усещам притреперване в основата на гръбнака, но се усмихвам, за да прикрия ужаса си.

Дълбоко в себе си изпитвам огромни съмнения относно цялата тази работа по раждането. Така де, я вижте на какво прилича коремът на Сузи! Представете си и колко е голямо едно бебе! И как, моля ви се, такова нещо ще премине през…

Искам да кажа, че на теория всичко ми е ясно. Просто… ако трябва да бъда честна, някак си не мога да проумея, че на практика е възможно.

– Би ли ми припомнила кога се очаква великото събитие? – питам аз и поглеждам многозначително към корема на Сузи.

– Точно след четири седмици!

– Значи… значи то ще стане още по-голямо?!

– Ами да! – потупва с обич корема си Сузи. – Даже значително по-голямо, смея да се надявам!

– Хубаво – изричам неуверено аз, а точно в този момент сервитьорът поставя чашата горещ шоколад пред мен. – Отлично! И така… как е Таркуин?

– Много е добре! – отговаря Сузи. – В момента е на Крей. Нали се сещаш – неговия шотландски остров. Точно сега овцете се багнят, така че той реши да отиде и да им помогне. Преди да е дошло и нашето бебе.

– Ясно. А ти не отиде с него, така ли?

– Ами, честно да ти кажа, щеше да бъде доста рисковано да отида там – отговаря приятелката ми, докато бърка замислено малиновия си чай. – Пък и истината е, че аз не се интересувам чак толкова от овце, колкото него. Така де, не че не са интересни – добавя лоялно. – Но нали се сещаш, когато човек е видял хиляди такива…

– Но нали ще се върне навреме за събитието?

– Разбира се! Таркуин много се вълнува! Идва с мен на всички упражнения и изобщо…

Боже, направо не мога да повярвам, че само след няколко седмици най-добрата ми приятелка ще си има бебе! А аз дори няма да съм тук!

– Мога ли да те пипна? – питам и полагам внимателно ръка върху корема й. – Нищо не усещам.

– Напълно нормално. Вероятно спи.

– Знаеш ли дали е момче или момиче?

– Никой не ми е казвал какво е – отговаря Сузи и се привежда доверително към мен. – Честно да ти кажа обаче, мисля, че е момиче, защото непрекъснато се заглеждам по онези миниатюрни роклички по магазините. Просто не мога да устоя! А по книгите пише, че тялото на жената ще й подскаже от какво се нуждае! Така че, нищо чудно и това да е някакъв знак…

– Как ще я кръстите в такъв случай?

– Все още не сме решили. Не можеш да си представиш колко е трудно! Човек купува цял куп книги за имената и когато ги разглеждаш, установяваш, че всичките са много идиотски. – Тя отпива от чая си и допълва: – Ти какво име би измислила за едно бебе?

– О! Ами откъде да знам! Може би Лорън – на Ралф Лорън… – Замислям се за момент. – Или пък Долче.

– Долче Клийт-Стюарт – разсъждава на глас Сузи. – Ей, знаеш ли, че това ми харесва! А на галено можем да я наричаме Доли!

– Или пък Вера. На Вера Уонг.

– Вера ли?! – смръщва се Сузи. – За нищо на света няма да нарека детето си Вера!

– Сега не говорим за твоето бебе, а за моето! – срязвам я аз. – Вера Лорън Ком дьо Брандън. Мисля, че звучи много изискано!

– Вера Брандън ми звучи като героиня от „Коронейшън Стрийт“! Но виж Долче ми харесва! Ами ако е момче?

– Харви. Или Барни – допълвам след кратък размисъл. – Зависи от това дали ще се роди в Лондон или в Ню Йорк.

Отпивам от горещия си шоколад, а после вдигам очи и забелязвам, че Сузи ме гледа изпитателно.

– Ти сериозно ли допускаш мисълта да родиш бебето си в Съединените щати?! – пита тя.

– Ами… не знам още. Кой знае?! Пък и не смятам да имаме деца веднага!

– Честно да ти кажа, ти липсваш на всички тук!

– Моля те, Сузи, не започвай и ти! – изсмивам се неубедително аз. – Стига ми за днес, дето мама ме натиска да се местим да живеем в Оксшот!

– Но аз съвсем сериозно! Даже Тарки преди няколко дена изтъкна, че Лондон вече не е същият без теб!

– Така ли?! – изненадвам се аз, ала не мога да скрия, че съм особено трогната.

– А и майка ти непрекъснато ме пита дали, според мен, ще останеш завинаги в този Ню Йорк… Нали няма да го направиш, а?!

– Наистина още не знам! Честна дума! – свивам безпомощно рамене. – Всичко зависи от Люк и… и неговия бизнес.

– Той не е единственият, който може да решава! – изтъква Сузи. – Ти също имаш думата по този въпрос! Искаш ли да останеш в Америка?

– Нямам представа – сбръчквам чело, опитвайки се да й обясня как

стоят нещата. – Понякога мисля, че искам. Когато съм в Ню Йорк, този град ми се струва най-важното място на света. Работата ми там е фантастична, хората също са много добри и всичко е прекрасно. Но когато си дойда у дома, внезапно ми просветва и аз си давам сметка, че това тук е моят дом! Че мястото ми е тук. – Вземам едно празно пакетче захар и започвам да го разкъсвам на мънички парченца. – Но просто не съм сигурна дали съм готова да се прибера у дома.

– Моля ти се! Връщай се в Англия по-скоро и си раждай едно бебе! – изплаква Сузи. – Така ще можем заедно да бъдем майки!

– Какви ги говориш, Сузи! – визкликвам и замазвам притеснението си, като отпивам от горещия шоколад. – Да не би да мислиш, че съм готова да имам бебе?! – И се отправям към тоалетната, без да й дам възможност да ме обори по какъвто и да било начин.

От друга страна обаче, в думите й определено има смисъл. Защо да не си родя едно бебе?! Всички жени го правят – защо не и аз?! Така де, ако има някакъв начин да пропусна онзи момент на раждането… Може пък да се подложа на една от онези операции, когато заспиваш и не чувстваш абсолютно нищо. И когато се събудя, ето ти го бебето до мен!

Пред очите ми изниква картинка как двете със Сузи си вървим по тротоара и тикаме бебешки колички. Всъщност, никак няма да е зле, като се замислиш! Тогава ще можем да им купуваме онези разкошни дребни дрешчици, които продават по детските магазини… Например мънички шапчици, мънички дънкови сакенца… А да знаете каква страхотна бебешка раничка на „Гучи“ видях онзи ден!…

Можем заедно да си пием капучиното и да обикаляме магазините, и… Нали точно това правят всички майки, а?! Боже, сега, като се замисля по този въпрос, никак няма да е зле!

Веднага щом се прибера, ще трябва да поговоря с Люк по този въпрос!

* * *

Едва когато излизаме от „Ориел“, Сузи казва:

– Е, Беки, още не си ми казала нищо за подготовката на сватбата!

Стомахът ми се преобръща и аз извръщам глава под претекст, че си оправям сакото.

Не знам как, обаче някак си успях да забравя всичките тези главоболия около сватбата.

– Да – изричам накрая. – То… всичко си е… наред!

Не възнамерявам да товаря Сузи с моите проблеми. Тя си има

достатъчно.

– Люк прие ли спокойно вестта, че искаш да се ожениш в Англия? – поглежда ме тревожно тя. – Искам да кажа, нали не сте се скарали заради това?

– Нищо подобно – отговарям небрежно. – С чиста съвест мога да ти кажа, че не сме се скарали.

Задържам вратата пред нея и ние излизаме отново на площад „Слоун“. По тротоара пълзи процесия от ученичета в униформени три четвърти панталонки и ние се отдръпваме, за да ги пропуснем.

– Смятам, че взе правилното решение – отбелязва приятелката ми и ми стиска лекичко ръката. – Толкова се тревожех, че може накрая да решиш да избереш Ню Йорк. Какво те накара накрая да вземеш това решение?

– Ох, ами… разни неща. Нали се сещаш… И така… чете ли за предложението за приватизиране на водопроводната система?

Обаче Сузи не ми обръща внимание. Ама как може да не се интересува от вътрешните дела на страната?!

– А как реагира Елинор, когато й каза, че се отказваш от „Плаза“?

– Тя каза… ами… не беше особено въодушевена. Каза, че ми е много ядосана и че… хммм…

– „Много ядосана“ ли?! – повдига вежди Сузи. – И само това?! Смятах, че ще бъде бясна!

– Тя наистина беше бясна! – побързвам да се поправя. – Беше толкова бясна, че… че… спука кръвоносен съд!

– Спука кръвоносен съд ли?! – ококорва се Сузи. – Къде точно?

– Е, ами… на брадичката.

Настъпва тишина. Сузи стои неподвижно на тротоара и изражението й постепенно се променя.

– Беки…

– Хайде да отидем да разгледаме бебешките дрешки! – побързвам да я залъжа аз. – Наблизо има един много сладък магазин…

– Беки, какво става всъщност?

– Нищо!

– Аха, нищо значи! Веднага разбрах, че криеш нещо!

– Нищо подобно! Нищо не крия!

– Но ти наистина отмени онази сватба в Америка, нали?

– Аз…

– Беки? – Гласът й става все по-заплашителен и придобива звучене, каквото никога не съм чувала досега. – Веднага ми кажи истината!

Господи! Повече не мога да я лъжа!

– Аз… аз ще го направя – изричам безпомощно.

– Ще го направиш? Тепърва?! – прозвучава ужасения глас на приятелката ми. – Оттук нататък?!

– Сузи…

– Трябваше да се досетя! Трябваше веднага да се досетя! Но просто предположих, че си го отменила, защото майка ти очевидно продължава приготовленията тук! Пък и никой не отваря дума за Ню Йорк и аз си казах, че Беки очевидно е решила в крайна сметка да се омъжва у дома и…

– Сузи, моля те! Не се притеснявай за това! – изричам сконфузено. – Успокой се! Дишай дълбоко!

– Но как да не се притеснявам?! – извиква Сузи. – Как да не се тревожа, моля ти се?! Беки, ти ми обеща, че ще го направиш още преди шест седмици! Обеща ми!

– Да, знам. И ще го направя. Просто беше… беше ми много трудно. Да избера между двата варианта. И двата ми изглеждаха толкова идеални, по напълно различен начин, разбира се…

– Беки, една сватба не е някаква си дамска чанта! – изрича невярващо Сузи. – Не можеш просто накрая да решиш да се спреш и на двата варианта!

– Знам! Отлично го съзнавам! Просто… Виж какво, ще оправя всичко…

– И защо не ми каза досега?

– Защото си толкова прекрасна и спокойна, и щастлива! – извивам аз отчаяно. – И не исках да ти нарушавам спокойствието с моите глупави проблеми!

– Беки… – Сузи ме пронизва с поглед, а после поставя ръка на рамото ми. – Добре. И сега… какво смяташ да направиш по този въпрос?

Поемам си дълбоко дъх.

– Ще кажа на Елинор, че нюйоркската сватба няма да се състои. И че ще се оженим тук, в Англия.

– Наистина ли? Напълно ли си сигурна, че точно това искаш?

– Да, сигурна съм. След като видях мама и татко… и мама е толкова мила… и няма никаква представа какво планирам зад гърба й… – Едва преглъщам вече. – А когато преди малко тръгвах за насам, татко ми подшушна насаме колко притеснена е била мама, когато само й подхвърлих идеята, че може да се оженя в Щатите… Разбирам колко важна е тази сватба за нея. Господи, Сузи, чувствам се като пълна глупачка!

Нямам представа какви съм ги мислила в Америка! Наистина не искам да се женя в „Плаза“! Не искам да се женя никъде другаде, освен у дома!

– Нали няма отново да промениш решението си?

– Не! Не и този път! Повярвай ми, Сузи, това е окончателното ми решение!

– Ами Люк? Какво мисли той?

– На него изобщо не му пука. Непрекъснато повтаря, че всичко зависи от мен – каквото аз реша, това ще бъде.

Сузи замълчава за няколко секунди. После бръква в чантата си и вади оттам мобилния си телефон, след което ми го пъхва в ръцете.

– Окей. Щом си решила да го направиш, направи го веднага! Набери номера!

– Не мога! Елинор е в някаква швейцарска клиника. Мислех да й напиша писмо…

– Никакво писмо! – отсича Сузи. – Сега или никога! Все трябва да има някой, когото да уведомиш за решението си. Обади се на онази жена, организаторката на сватбите – Робин. На нея кажи, че всичко се отменя. Беки, повече не можеш да си позволиш да отлагаш!

– Окей – кимвам, като се опитвам да не обръщам внимание на грозните предчувствия, които се надигат у мен. – Ще го направя. Аз ще… ще й се обадя. Знам номера й.

Включвам телефона и после отново го изключвам. Да вземеш решение дълбоко в себе си е едно, но действително да проведеш необходимия разговор – съвсем друго нещо. Наистина ли искам да отменя цялата онази разкошна нюйоркска сватба?!

Какво ще си помисли Робин?! Какво ще си помислят всички останали?! Божичко! Ще ми се да разполагам с малко повече време – просто да обмисля точните думи, които трябва да изрека.

– Хайде! – подканя ме Сузи. – Направи го!

– Добре де!

С трепереща ръце аз включвам телефона и набирам кода на Съединените щати – 001. Обаче дисплеят остава празен.

– Олеле! – възкликвам аз, като се старая да си придам необходимата доза раздразнение на гласа. – Няма сигнал! Е, в такъв случай ще се обадя по-късно…

– Нищо подобно! Ще вървим, а ти ще продължиш да набираш, докато получиш сигнал! Хайде! – И Сузи тръгва Кингс Роуд, а аз се помъквам сконфузено след нея.

– Пробвай пак! – заповядва ми тя, когато достигаме до първата пресечка.

– Нищо – изричам с разтреперан глас.

Ама Сузи е направо невероятна! Прилича ми на корабен нос. Русата й коса се развява зад нея, а лицето й е изпълнено с решимост. Откъде я взема тази енергия? Винаги съм смятала, че бременните жени трябва да са много по-лениви и спокойни.

– Опитай пак! – повтаря тя на всеки триста метра. – Опитай пак! Няма да спра, докато не проведеш този телефонен разговор!

– Ама няма никакъв сигнал!

– Сигурна ли си?

– Да! – И аз започвам ожесточено да натискам необходимите бутони, но пак не получавам сигнал. – Ето, виж!

– Добре де, но продължавай да опитваш! Хайде, давай!

– Ето, опитвам! Пак набирам!

– О, Господи! – изпищява внезапно Сузи и аз подскачам ужасено.

– Ама аз опитвам! Честна дума, Сузи, наистина опитвам…

– Не! Виж тук!

Аз се заковавам на място и се обръщам. Сузи стои на тротоара на десет стъпки зад мен, а под краката й се събира малка локвичка вода.

– Сузи, не се притеснявай – изломотвам притеснено. – Няма да кажа на никого!

– Ама ти нищо не разбираш! Това не е… – Втренчна се като подивяла в мен и накрая прошепва: – Мисля, че ми изтекоха водите!

– Какво ти е изтекло?! – Страхът ме сграбчва в железните си нокти. – Ужас! Това да не би да означава, че… Ти да не би да…

Не е възможно това да се случва наистина!

– Нямам представа – отвръща Сузи, но аз виждам как по лицето й постепенно се изписва огромна паника. – Искам да кажа… възможно е, но… Но нали имам още четири седмици! Прекалено рано е! Тарки не е тук, нищо не е готово… О, Боже!

Никога досега не съм виждала Сузи толкова уплашена. Ужасът сковава и мен и аз едва успявам да се преборя с изкушението да избухна в сълзи. Какво направих, Господи?! Не стига че обърках всичко, ами причиних и преждевременно раждане на най-добрата си приятелка!

– Сузи, много съжалявам – преглъщам през сълзи.

– Грешката не е твоя! Не бъди такава глупачка!

– Напротив, моя е! Ти си беше толкова спокойна и щастлива, но после видя мен… Трябваше да стоя далеч от бременни хора…

– Трябва веднага да отида в болница – отсича Сузи с пребледняло лице. – Всички жени от рода Клийт-Стюарт раждат много бързо. Мама ме е родила за около половин час.

– Половин час ли? – изписквам аз и изпускам телефона. – Ами тогава да тръгваме веднага! Хайде!

– Ама аз не си нося чантата за раждането! Не си нося нищичко! Знаеш ли колко много неща трябва да взема?! – И тя прехапва загрижено устни. – Дали първо да не се прибера вкъщи?

– Нямаш време да се прибираш вкъщи! – изпищявам панически. – Какво ти трябва толкова?

– Ами пеленки… дрешки… такива неща…

– Откъде можем да ги… – започвам аз, като се озъртам безпомощно. За мое огромно облекчение най-сетне зървам знака на „Питър Джоунс“.

– Окей! – отсичам и я повличам след себе си. – Хайде да вървим!

Веднага щом влизаме в магазина „Питър Джоунс“, аз се озъртам за някоя продавачка. Слава Богу, към нас се носи една жена на средна възраст с яркочервено червило и златисти очила с верижка.

– Приятелката ми има нужда от линейка – изричам задъхано аз.

– И такси ще свърши работа, не се притеснявайте! се Сузи. – Просто водите ми изтекоха. Така че наистИ да стигна до болницата в най-кратки срокове.

– Божичко! – ахва жената. – Елате да седнете тук, скъпа! Аз веднага ще ви извикам такси…

Настаняваме Сузи на един стол до касата и някаква помощник-продавачка й носи чаша вода.

– Така – кимвам аз. – Кажи сега от какво имаш нужда!

– Не си спомням много точно – отвръща Сузи с тревога в гласа. – Бяха ни дали един списък, но… Може би в бебешкия отдел ще знаят какво трябва…

– Имаш ли нещо против да те оставя за малко, за да отида дотам?

– Няма проблеми.

– Сигурна ли си, че ще се справиш и без мен? – питам и хвърлям притеснен поглед към корема й.

– Хайде, Беки, върви по-бързичко!

* * *

Абе, как не ги е срам да слагат бебешкия отдел толкова далеч от входа на магазина?! Така де, какъв смисъл има от всичките тези етажи с

дрехи, гримове и чанти, от които никой не се интересува?! След спринтиране нагоре-надолу по около шест ескалатора най-сетне откривам бебешкия отдел и се заковавам за секунда, неспособна да си поема дъх.

Озъртаам се наоколо, омаяна от всичките тези имена на неща, за които никога не съм и чувала.

Одеялца за изписването?

Капки против колики?

Мътните го взели! Просто ще взема да купя всичко. Запътвам се бързо към най-близките рафтове и започвам да грабя безразборно каквото ми попадне: тениски с връзанки, чорапчета, шапчица… плюшено мече, одеялце за люлката… какво още? Ах, да, Мойсеева кошничка… гащички… малки куклички във вид на ръкавички, в случай че на бебето му доскучае… едно много сладуранчесто сакенце на „Кристиан Диор“ (питам се дали изработват тези чудесии и в нормални размери?)…

Струпвам всичко това на касата и вадя със замах кредитната си карта „Виза“.

– Това е за приятелката ми – изричам задъхано. – Раждането започна. Смятате ли, че това ще стигне или има нужда от още нещо?

– Не бих могла да зная такива неща, скъпа – отвръща касиерката, като сканира баркода на един термометър за ванички.

– Аз имам един списък – обажда се жена с облекло за бременни и подобаващ корем. – Ето какво искат по болниците.

– Много ви благодаря!

Тя ми подава списъка и когато зървам безкрайната поредица от разни неща, ужасът ми нараства, Мислех, че съм се справила успешно със задачата, обаче се оказва, че не съм взела и половината неща, които се изискват! А ако пропусна каквото и да било и точно то се окаже от жизненоважно значение, цялото раждане на Сузи ще се провали и аз никога няма да мога да си простя!

Широка тениска… Ароматизирани свещи… Спрей за стайни цветя!

Ама какъв е този списък, за Бога?!

– Спрей за стайни цветя ли?! – обръщам се объркано към жената с корема.

– За напръскване лицето на родилката – обяснява тя. – В болничните стаи става много топло.

– За тази цел ще ви трябва отделът за домашни потреби – вметва касиерката.

– Ясно. Благодаря.

Касетофон… успокояващи касети… надуваема топка…

– Надуваема топка ли? Не мислите ли, че бебето ще е прекалено младо, за да реши веднага да си играе с топка?!

– Това е за майката – за да се подпира на нея – обяснява мило жената. – За облекчаване на родилните болки. Ако иска, може да да ползва и торбичка с боб.

Родилни болки ли?! Божичко! Мисълта за страдащата ми приятелка окончателно ме разбива.

– Ще взема и топка, и торбичка с боб! – отсичам категорично. – И може би малко аспирин. От най-силния!

* * *

Накрая успявам да се завлека обратно на партера – със зачервено като домат лице, едва поемаща си дъх. Надявам се, че съм взела всичко необходимо. В целия тъп магазин не се откри нито една надуваема топка, така че вместо нея взех едно надуваемо кану и накарах човека да ми го надуе, за да бъде в готовност. И сега го нося под мишница заедно с торбичка боб тип „Телетъбис“ и Мойсеевата кошничка, която виси от другата ми ръка. Междувременно от пръстите ми висят около шест торбички, пълни догоре с разни неща.

Поглеждам часовника си и за мой невъобразим ужас установявам, че са изминали цели двадесет и пет минути! И се подготвям да зърна Сузи, седнала на стола и друсаща в скута си своето бебе.

Обаче тя си е все още там, където я оставих, примижаваща от време на време.

– Беки, ето те най-сетне! Мисля, че контракциите ми вече започнаха!

– Извинявай, че се забавих толкова! – изричам, едва поемайки си дъх. – Просто исках да ти взема всичко, от което се нуждаеш. – Кутия скрабъл изпада от една от торбичките и аз се навеждам да я взема, като обяснявам: – Това е, докато ти подейства епидуралната упойка.

– Таксито е тук – намесва се жената със златистите очила. – Имате ли нужда от помощ, за да пренесете тези неща?

Докато се носим към чакащото отпред такси, Сузи се вторачва озадачено в ръцете ми.

– Беки, защо си купила надуваемо кану?

– За да лежиш върху него. Или нещо такова. Не знам.

– Ами лейката?

– Не можах да намеря спрей за стайни цветя – отговарям и

започвам да напъхвам торбите в таксито.

– Но защо ще ми трябва спрей за стайни цветя?

– Виж какво, тази работа не съм я измислила аз, ясно ли е?! – изричам отбранително. – Хайде, влизай в таксито!

Успяваме някак си да напъхаме всичко в таксито. Докато затваряме вратата, едно от греблата на кануто изпада, но не си правя труда да го взема. Така де, Сузи да не би да ражда във вода, я?!

– Бизнес мениджърът на Тарки се опитва да се свърже с него – казва Сузи, докато се носим по Кингс Роуд. – Но дори и да успее веднага да се качи на самолета, пак ще пропусне събитието!

– Може и да не го пропусне! – окуражавам я аз. – Човек никога не знае!

– Напротив, ще го пропусне! – И за мой най-голям ужас установявям, че гласът й вече потреперва. – Той ще пропусне раждането на първото си дете! След всичкото това чакане и… и след като е бил на всички упражнения по безболезнено раждане… Много беше добър в дишането! Преподавателката го накара да демонстрира уменията си пред всички – толкова беше добър!

– О, Сузи! – идва ми да се разрева. – Може пък да минат много часове, докато родиш и той да успее да дойде!

– Нали ти ще останеш с мен? – изненадващо пита тя и се обръща към мен. – Нали няма да ме оставиш сама там?!

– Естествено, че няма да те оставя! – изричам ужасена. – Ще остана с теб до края, Сузи! – Стискам ръцете й в своите и допълвам: – Ще го направим заедно.

– Знаеш ли нещо за процеса на раждането?

– Ами… много неща – лъжа, без да ми мигне окото. – Купища неща.

– Като какво например?

– Като например това, че… хм… имаш нужда от горещи кърпи и… – Точно в този момента зървам подавашата се от една от торбичките кутия и бързо добавям: – И че много бебета се нуждаят от инжекция с витамин К веднага след раждането!

Сузи се ококорва срещу мен, очевидно много впечатлена.

– Ауууу! И откъде знаеш толкова неща?

– Ами… просто си ги знам – отговарям и набутва кутията навътре в торбичката. – Виждаш ли! Не се притеснявай! Всичко ще бъде наред!

* * *

Добре де, мога да го направя! Мога да помогна на Сузи! Просто трябва да запазя самообладание, да бъда спокойна и да не се паникьосвам!

Така де! Всеки ден милиони хора дават живот на своите деца, нали?! И това вероятно е едно от онези неща, които само звучат плашещо, но когато се стигне до тях, всъщност са много лесни. Като например шофьорският изпит.

– Господи – Лицето на Сузи отново се изкривява от болка. – Ето че пак започва!

– Окей! Само се дръж! – С все по-нарастваща паника аз започвам да ровичкам из торбичките. – Ето, вземи! – Сузи отваря замаяно очи и аз поднасям под носа й елегантна кутийка в целофан.

– Беки, да не би това да е парфюм, което ми даваш?

– Казаха ми, че жасмковото масло облекчавало болките – изричам задъхано. – Но тъй като никъде не можах да открия такова, реших вместо него да купя „Романс“ на Ралф Лорън. И без това има жасминови нюанси в аромата си, както знаеш. – Разкъсвам опаковката и развивам капачето, след което отново го поднасям под носа й. – Е, помага ли?

– Не особено – отвръща Сузи. – Но иначе ароматът е много приятен.

– Да, нали?! – отвръщам, доволна от себе си. – И тъй като похарчих над тридесет лири, получих безплатно торбичка с ексфолиращо масло за тяло и…

– Болница „Сейнт Кристофър“! – обявява в този момент шофьорът на таксито и постепенно спира пред огромна сграда с червени тухлички.

Двете със Сузи като по команда едновременно настръхваме от ужас.

– Окей – изричам накрая. – Само спокойно, Сузи! Не се паникьосвай! Просто… изчакай тук.

Отварям вратата на таксито, вземам на бегом разстоянието до входа, върху който виси табелка „Родилно отделение“, и се озовавам в рецепция със столове, облицовани в небесно синьо. Две жени по халати вдигат глави от списанията, които четат, но с изключение на тях не се забелязва никакво движение.

За Бога! Къде са се покрили всички тук?

– Приятелката ми ще ражда! – изревавам аз. – Бързо! Елате веднага! Вземете носилка! Извикайте акушерката!

– Добре ли сте, мила? – пита жена с бяла престилка, която се появява сякаш от нищото. – Аз съм акушерка. Какъв е проблемът?

– Приятелката ми започна да ражда! И се нуждае от вашата помощ! Веднага!

– Къде е тя?

– Тук съм! – обажда се Сузи, бореща се с вратата, хванала три торби едновременно.

– Сузи! – изкрещявам ужасено. – Не се движи! Трябва да лежиш! Трябват й лекарства! – Последното изричам по посока на акушерката. – Трябва да й поставите епидурална упойка и обща упойка, и някакъв смешен газ, и… с една дума, всичко, което имате там…

– Добре съм – обажда се Сузи. – Наистина съм добре.

– Добре – кимва акушерката. – Нека първо ви настаним в отделна стая. После ще ви прегледаме, ще отбележим подробностите…

– Аз ще внеса останалите неща – побързвам да си предложа услугите и се насочвам към вратата. – Сузи, ти не се притеснявай! Веднага се връщам! Върви сега с акушерката, а аз ще те намеря…

– Почакай! – изписква неочаквано Сузи и се обръща. – Беки, спри на място!

– Защо?

– Ти така и не проведе онзи разговор! Още не съм те чула да отмениш нюйоркската сватба!

– Ще го направя по-късно. Ти сега върви. Върви с акушерката!

– Обади се още сега!

– Сега ли?! – опулвам се аз.

– Ако не го направиш сега, знам, че никога няма да го направиш! Познавам те отлично, Беки!

– Сузи, не бъди глупава, моля те! Ти всеки момент ще родиш! Нека си изясним приоритетите, става ли?!

– Аз ще родя едва след като ти проведеш този телефонен разговор! – не отстъпва приятелката ми. – Олеле! – Лицето й отново се сбръчква. – Пак се започва!

– Така – обажда се със спокоен тон акушерката. – Дишайте спокойно… Отпуснете се…

– Не мога да се отпусна! Не и докато тя не отмени тази сватба! Иначе пак ще оплете конците! Познавам я много добре!

– Няма!

– Напротив, Беки! Вече отлагаш цели два месеца!

– Толкова ли е лош този човек? – обажда се акушерката, а после се обръща към мен: – Би трябвало да послушате приятелката си. Очевидно знае много добре какво говори!

– Приятелите винаги познават кога някой не е подходящ за нас – намесва се и жената с розовия халат.

– Той не е неподходящ! – срязвам я възмутено. – Сузи, моля те! Успокой се! Върви със сестрата! Вземи си нещо успокоително!

– Обади се веднага! – отвръща тя с разкривено от болка лице. – И тогава ще отида! Хайде, обади се!

– Ако искате това бебе да се роди поживо-поздраво, на вашо място веднага бих се обадила! – обажда се акушерката.

– Хайде, обади се, скъпа! – припява и жената с розовия халат.

– Окей! Окей! – Изваждам от чанатата си мобилния телефон и веднага набирам номера. – Обаждам се. А ти, Сузи, върви!

– Не и докато не те чуя да изричаш подходящите думи!

– Дишайте по време на контракциите…

– Ало? – изчуруликва гласът на Робин в ухото ми. – Сватбени камбани ли дочувам?

– Няма никой – казвам и вдигам поглед.

– Тогава остави съобщение – изрича Сузи през стиснати зъби.

– Още едно дълбоко вдишване…

– Но тъй като вашето обаждане е толкова важно за мен…

– Хайде, Беки, давай!

– Добре де! Ето! – Поемам си дълбоко дъх, изчаквам прозвучаването на сигнала за запис и започвам: – Робин, обажда се Беки Блумууд. Отменям сватбата. Повтарям – отменям сватбата! Много съжалявам за неудобството, което ще ти причиня с това мое решение. Отлично знам колко много се стараеш и си представям колко ще се ядоса Елинор… – Тук преглъщам. – Но вече взех окончателното си решение – а то е, че ще се омъжа у дома, в Англия. Ако искаш да поговорим за това, остави ми съобщение на домашния ми телефон и аз ще ти се обадя. Иначе, предполагам, че трябва да си вземем довиждане. И… благодаря! Всичко беше много приятно!

Изключвам телефона и се вторачвам в него. Направих го!

– Браво на момичето! – отсича одобрително акушерката. – Очевидно работата никак не беше лесна.

– Браво, Беки! – кимва и Сузи, вече почервеняла като домат. Стиска ръката ми и се опитва да ми се усмихне. – Постъпи правилно! – После поглежда към акушерката и допълва: – Добре. Вече можем да тръгваме!

– Аз просто ще отида да… да донеса и другите неща – казвам и се запътвам бавно към двойните врати, които извеждат навън от болницата.

Когато се озовавам на тротоара отпред, потрепервам. Значи това беше. Никаква сватба в „Плаза“. Никаква омагьосана гора. Никаква вълшебна торта. Никакви фантазии повече.

Направо не мога да повярвам, че всичко изчезна. Ей така, с един замах…

Но, от друга страна, ако съм докрай честна към себе си, и без това всичко си беше чиста фантазия, нали? И без това ми се струваше нереално…

Реалността е тук. Тук и сега.

Оставам неподвижна за няколко секунди, като се оставям на мислите си, докато сирената на приближаваща се линейка не ме изважда от унеса ми. Връщам се в настоящето. Бързо разтоварвам остатъка от багажа в таксито, плащам на шофьора и се втренчвам недоумяващо в огромния куп неща, като се питам как, за Бога, ще ги внеса вътре. И дали беше толкова наложително точно сега да купувам сгъваема детска кошарка.

– Вие ли сте Беки Блумууд? – прекъсва мислите ми нечий глас и когато се обръщам, виждам някаква млада акушерка, застанала на прага на родилното отделение.

– Да – кимвам и усещам, че гласът ми протрепера. – Сузи добре ли е?

– Добре е, но контракциите й зачестиха, а все още чакаме упойката да пристигне, та тя предложи да пробва… – Жената не довършва и свежда изумено поглед. – Това да не би да е… кану?…

* * *

О, Господи!

Боже мой!

Направо не мога да…

Сега е девет часът вечерта и аз съм като разбита. Никога през живота си не съм виждала подобно нещо. Нямах представа, че всичко е толкова…

Че Сузи ще бъде толкова…

Отне й всичко на всичко шест часа, което, както твърдят специалистите, си е доста бързичко. Единственото, което мога да ви кажа обаче, е, че не ми се ще да съм от бавните, щом това е бързо!

Направо не мога да повярвам! Сузи си има малко момченце! Миниатюрно, розовичко, сбръчкано момченце. Вече стана на един час!

Беше претеглен, измерен и облечен в най-разкошното бебешко

гащеризонче в бяло и синьо, а после го увиха в бяло одеялце и сега лежи в скута на Сузи. Целият е сбръчкан, свитичък, а над ушичките му стърчат туфички черна косица. Бебето, което са направили Сузи и Таркуин. Направо ми идва да се разплача… само дето съм толкова въодушевена. Подобно чувство никога през живота си не съм изпитвала!

Погледите ни със Сузи се срещат и очите й проблясват от еуфоричен възторг. Усмихва се по този начин от мига, в който се роди детето й, и аз не мога да не се запитам дълбоко в себе си дали не са й сложили прекалено много смешен газ.

– Нали е перфектен?!

– Перфектен е! – отвръщам и докосвам миниатюрните му ноктенца. Направо не мога да си представя, че това същество е расло през цялото това време в корема на Сузи!

– Желаете ли чаша чай? – пита сестрата, която се появява в топлата, ярко осветена стая. – Сигурно сте много изтощена.

– Много благодаря – отвръщам с благодарност и протягам ръка.

– Имах предвид майката – казва сестрата и ме поглежда странно.

– О! – смотолевям смутено. – Да, разбира се. Извинете.

– Няма нищо – обажда се Сузи. – Дайте го на Беки. Тя си го заслужи! – И ми се усмихва свенливо. – Извинявай, че така ти се развиках!

– Няма нищо – успокоявам я аз и прехапвам устни. – А ти ме извини задето непрекъснато те питах наистина ли те боли!

– Нищо подобно! Ти беше страхотна! Наистина, Беки! Нямаше да се справя без теб!

– Пристигнаха някакви цветя – казва влязлата в стаята акушерка. – Както и съобщение от вашия съпруг. В момента не може да мръдне от острова заради лошото време, но ще пристигне веднага, когато може.

– Благодаря – отвръща Сузи, като се опитва да се усмихне. – Много ще се радвам!

Но когато акушерката излиза, устните й потреперват.

– Беки, какво ще правя, ако Тарки не успее да се върне? Мама е в Улан Батор, а татко не различава единия край на бебе от друг… Ще остана съвсем сама…

– Нищо подобно! – прегръщам я аз. – Аз ще ти помагам!

– Но не трябва ли да се връщаш в Щатите?

– Никъде не трябва да се връщам! Ще отменя полета си и ще си взема още няколко дена отпуска. – Прегръщам я топло и добавям: – Ще остана с теб толкова, колкото трябва, Сузи! И повече не искам да чувам нищо!

– Ами сватбата?

– Вече не се налага да се притеснявам за сватбата. Оставам с теб и толкова! Точка по въпроса!

– Наистина ли? – Брадичката на приятелката ми протрепера. – О, благодаря ти, Беки! – Тя премества предпазливо бебето в другата си ръка и той измърква тихичко. – А ти… знаеш ли как се гледат бебета?

– Не е необходимо да си го учил предварително! – изричам уверено. – Просто трябва да го храниш, да го повиваш, да го обличаш в хубави дрешки и да го разкарваш с количката по магазините.

– Не съм много сигурна, че…

– Пък и я го погледни малкия Армани! – Протягам ръка към малкото бяло вързопче и докосвам с нежност бузката на бебето.

– Няма да го кръстим Армани! В никакъв случай! Затова престани да го наричаш така!

– Добре де, както искаш. Обаче той е истинско ангелче! Вероятно е от онзи тип, които ги наричат „лесни бебета“.

– Хубав е, нали?! – заявява Сузи с доволен тон. – И много добричък! Досега не е заплакал нито веднъж!

– Сузи, не се притеснявай! Спокойно! – изричам аз и й се усмихвам над чашата чай. – Ще бъде истинско блаженство да се грижим за него!

ФИНЕРМАН УОЛСТАЙН
Адвокатска кантора
Авеню ъв ди Американ № 1398
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

6 май 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

Благодаря Ви за съобщението от 30 април. Потвърждавам, че в точка втора съм добавила и подточка „е“ с текст: „Завещавам на моя разкошен кръщелник Ърнест сумата от 1000 долара.“

Мога ли да Ви насоча вниманието върху факта, че това е седмата поправка на Вашето завещание, което сте направила от момента на съставянето му преди един месец?

С най-добри пожелания:

Джейн Кардозо.

Тринадесет

Със сетни сили изкачвам стъпалата към нашия апартамент. Олюлявайки се, измъквам ключа и след три безуспешни опита най-сетне го пъхвам в ключалката.

Отново у дома!

Най-сетне тишина и спокойствие!

– Беки, ти ли си? – достига до мен гласът на Дани, надвикващ стъпките му по стъпалата.

Обръщам се замаяно, неспособна да се фокусирам. Чувствам се като човек, току-що пробягал маратон. Последните две седмици са ми като в мъгла – дните се сливат с нощите и нощите – с дните. Само ние тримата: Сузи, аз и бебето Ърнест. И непрестанният плач.

Не ме разбирайте погрешно – аз обожавам малкия Ърни! Ще му ставам и кръстница и всичко там както си му е редът.

Но, Господи… Този негов вечен плач…

Досега нямах никаква представа какво означавало да си имаш бебе! Винаги съм си мислела, че е много забавно.

И не си давах сметка, че Сузи ще трябва да го храни всеки божи час. Не си давах сметка, че той няма да иска да спи. Или пък, че няма да харесва креватчето си. Ама как може така – та то е от „Конран Шоп“! Изработено е от прекрасна бреза, с разкошни малки одеялца… Човек би си помислил, че всяко бебе ще се влюби веднага в него! Но всеки път, когато го слагахме вътре, той започваше да се върти като обезумял и да надава бойни викове до небесата.

После опитах да го взема с мен на пазар. И в началото всичко си беше нормално. Хората се усмихваха мило на бебешката количка, после на мен и аз вече започвах да се чувствам страхотно горда със себе си. Но когато влязохме в „Карън Милън“ и аз тъкмо разглеждах едни кожени панталони, той започна да пищи. Не някакво си миличко бебешко хленчене. Не някакво си жалостиво скимтене. А пълнокръвен вой в стил „Тази жена ме похити! Викайте полиция!“.

Нямах под ръка нито шишенца с мляко, нито памперси, нито нищо. Та се наложи да подтичвам, тикайки количката, през целия път до апартамента на Фулам Роуд. И докато стигни вкъщи, вече бях цялата зачервена, едва си поемах дъх, Сузи ревеше като откачила, а Ърнест ме гледаше така, сякаш съм най-малкото сериен убиец.

А и после, въпреки че го нахраниха, той не престана да плаче през цялата нощ…

– Господи! – възкликва Дани, когато слиза на моята площадка. – Какво се е случило с теб?

Поглеждам се в огледалото и ме залива паника. Изглеждам пребледняла от умора, косата ми виси на грозни кичури, а очите ми са изцъклени от недоспиване. И нищо чудно – да не мислите, че поне в самолета успях да мигна? Нищо подобно! Паднах се до жена с шестмесечни близнаци!

– Приятелката ми Сузи роди – едва намирам сили да отворя уста аз. – А съпругът й беше заклещен на един остроов, така че се наложи да й помогна известно време…

– Но Люк ми каза, че си в отпуска! – изписква ужасено Дани. – Твърдеше, че си почиваш!

– Люк няма… никаква представа какво се случи.

Всеки път, когато Люк се обадеше, аз или сменях памперси, или разнасях на ръце плачещия Ърни, или успокоявах ридаещата Сузи… или просто спях непробудно. Веднъж все пак успяхме да проведем един кратък и доста несвързан разговор, но накрая Люк ми предложи да си легна и да се наспя, защото нищо не можел да ми разбере.

Като изключим този случай, не съм разговаряла абсолютно с никого. Мама ми звънна, за да ме уведоми, че Робин ми била оставила съобщение в къщата, че трябва да й се обадя спешно. И аз действително мислех да й звънна. Но всеки път, когато успявах да си откраднa някой свободен миг, някак си не успявах да събера сили за това. Нямам никаква представа какво е ставало тук – какви спорове и дискусии е имало и какво е станало с подготовката. Знам със сигурност, че Елинор е бясна. И че ме очаква най-грандиозният скандал на света.

Но просто… не ми пука. Единственото, за което си мечтая в момента, е да легна и да се наспя като хората.

– Ей, знаеш ли, че пристигнаха някакви кутии за теб! – информира ме Дани, неспособен да скрие любопитството си. – Поръчвала ли си комплект кукли на Мари Озмънд?

– Нямам представа – отговарям безизразно. – Вероятно съм. Поръчах почти всичко, което предлагаха.

Имам някакъв смътен спомен как в три часа през нощта люлея Ърни, за да може Сузи да дремне поне за малко, и си щракам нещо на компютъра, но какво гледах на екрана…

– Имаш ли представа колко отвратителна е британската телевизия в

три часа през нощта?! – отговарям и потривам присъхналото си лице. – Няма никакъв смисъл да гледаш филми, защото в мига, в който стане интересно, бебето започва да плаче и ти трябва веднага да скочиш и да започнеш да го разкарваш насам-натам, да му пееш „Старият Макдоналд си имал ферма“ и мьпреки това той не спира да реве. Затова трябва да превключиш на спокойната песничка „О, каква красиииива сууутрин“, обаче и това не помага…

– Аха, ясно – кимва Дани и отстъпва ошашавено. – Вярвам ти. Беки, мисля, че се нуждаеш от малко сън.

– Аха. Май така ще стане. Лягам да спя. Ще се видим после.

Влизам с препъване в апартамента, струпвам цялата купчина с пощата на дивана и се насочвам към спалнята, като единствената ми мисъл е да се строполя и да не се събуждам поне два дена.

Сън… Божичко, как се нуждая от сън…

Лампичката на телефонния секретар примигва и докато лягам, автоматично протягам ръка и натискам бутона за прослушване.

– „Здрасти, Беки! Обажда се Робин! Само да ти съобщя, че срещата с Шелдън Лойд за обсъждане проблема с аранжировката на масите е отменена за следващия четвъртък, 21-во число, от 14:30 часа. Чао!“

Успявам да си помисля единствено: „Странна работа!“, но точно в този момент главата ми докосва възглавницата и аз потъвам в дълбок, безпаметен сън.

* * *

Осем часа по-късно се събуждам рязко и се изправям като пружина.

Какво беше това, всъщност?

Протягам ръка към телефонния секретар, натискам бутона за повтаряне на съобщението и чувам гласа на Робин, който изчуруликва абсолютно същото съобщение, а дисплеят ме информира, че е оставено вчера.

Ама… това изобщо не се връзва. Нали нюйоркската сватба бе отменена?!

Оглеждам дезориентирано сумрачния апартамент. Биологичният ми часовник е дотолкова объркан, че би могло да бъде всяко време на денонощието. Зашляпвам по боси крака към кухнята, за да си налея чаша вода, и поглеждам невиждащо през прозореца към стенописа на танцьорите върху отсрещната сграда.

Аз отмених сватбата. Имаше и свидетели. Защо Робин продължава с организацията? Така де, не може да се каже, че съобщението ми беше

особено двусмислено…

Какво се е случило междувременно?

Изпивам си водата, наливам си друга чаша и отивам в дневната. Часът е четири следобед, ако се вярва на часовника на видеото, така че все още има време да й звънна. Да разбера какво точно става.

– Здравейте! Компания „Сватбени тържества“! – достига до мен глас на момиче, което не разпознавам. – С какво мога да ви помогна?

– Здравейте! Много се извинявам, обажда се Беки Блумууд! Вие… вие организирате моята сватба, нали?

– О, здравей, Беки! Аз съм Кирстен, асистентката на Робин! Мога ли само да споделя, че концепцията ти на тема „Спящата красавица“ е направо божествена! Разказах на всичките си приятелки за нея и те всички заявиха, че когато се женят, и те ще си поръчат „Спящата красавица“!

– О, ами… благодаря. Слушай, Кирстен, въпросът ми може и да ти се стори странен, но…

Как да го кажа сега? Не мога да попитам: „Моята сватба все още ли е в ход?“, нали?!

– Моята сватба… все още ли е в ход?

– Искрено се надявам да е така! – отговаря Кирстен през смях. – Освен ако не сте се скарали с Люк, разбира се! – Тук тонът й се променя на сто и осемдесет градуса. – Да не би да сте се скарали с Люк? Защото ние имаме процедура в такива случаи…

– Не, нищо подобно! Просто исках да попитам… хмм… получихте ли ми съобщението?

– Кое по-точно? – пита ведро Кирстен.

– Съобщението, което оставих преди около две седмици!

– О, много съжалявам! С това наводнение…

– Наводнение ли? – вторачвам се ужасено в телефона аз. – Имали сте наводнение?

– Сигурна съм, че Робин ти се е обадила в Англия, за да те информира. Но нищо. Всичко е наред, никой не се е удавил! Просто се наложи да евакуираме целия офис за няколко дена и някои от телефонните съобщения пострадаха… плюс една антична декоративна възглавничка, принадлежаща на наша клиентка, която за съжаление беше напълно унищожена…

– Значи не сте получили моето съобщение?

– Онова за ордьоврите ли? – замисля се асистентката.

Преглъщам няколко пъти и усещам, че главата ми се замайва още

повече.

– Беки, Робин тъкмо влиза – казва в този момент Кирстен. – Ако искаш да говориш с нея…

Няма начин! Винаги съм знаела, че на телефон вяра да нямаш! Ето ти сега!

– Би ли й предала само – отговарям аз, като се старая да запазя самообладание – да ме изчака. Веднага тръгвам към вас!

– Толкова ли е спешно?

– Да! Повече от спешно!

* * *

Офисите на Робин се намират в тузарска сграда на 96-та улица. Когато почуквам на вратата, чувам гъргорещия й смях и когато отварям предпазливо, я зървам да седи на бюрото си с чаша шампанско в едната ръка, телефон в другата и отворена кутия шоколадови бонбони пред нея. В ъгъла пред клавиатурата на компютъра седи момиче с шноли в косата, което би трябвало да е Кирстен.

– Беки! – възкликва Робин. – Заповядай, влизай! Ей сега свършвам! Дженифър, мисля, че трябва да се спрем на сатена. Да? Добре. До скоро. – И тя затваря телефона и ми се усмихва лъчезарно. – Беки, миличка, как си? Как беше в Англия?

– Много добре, благодаря. Робин…

– Тъкмо се връщам от един божествен благодарствен обяд в хотел „Карлтън“, на който бях поканена от госпожа Хърман Уинклър. Сватбата им наистина мина фантастично! Младоженецът подари на булката малко кученце порода шнауцер пред олтара! Толкова мило! – Тук Робин сбръчква чело и отбелязва: – Какво исках да кажа с това? Ах, да! Знаеш ли какво? Та дъщеря й и зет й тъкмо потеглиха за Англия на сватбено пътешествие! И затова й казах, че нищо чудно да срещнат там и Беки Блумууд!

– Робин, трябва да поговорим!

– На всяка цена! И ако се отнася до чинийките за десерта, то говорих с управата на „Плаза“…

– Не, не е за чинийките! – извиквам. – Робин, чуй ме най-сетне! Докато бях в Англия, аз отмених сватбата! Оставих ти съобщение! Обаче ти не си го получила!

В тузарската стая настъпва гробна тишина. После лицето на Робин се сбръчква от смях.

– Ха-ха-ха! Беки, ама ти си безценна! Нали е безценна, Кирстен?!

– Робин, говоря ти напълно сериозно! Искам да отменя цялата сватба. Искам да се оженя в Англия! Майка ми ми организира там сватба. Всичко е готово…

– Представи си само да го беше направила! – продължава да се залива от смях Робин. – Но, разбира се, не можеш да го направиш заради предбрачния договор! Защото, ако отмениш тази сватба, те очаква огромна неустойка! – и тя продължава да гъргори от смях. – Искаш ли малко шампанско?

Аз се вторачвам в нея ужасена.

– Какво искаш да кажеш с това, че е заради договора? Какъв договор?

– Договора, който си подписала, скъпа! – отговаря тя, подава ми чаша шампанско и пръстите ми веднага се сключват около нея.

– Но… но Люк не е подписал нищо. Той каза, че нищо не е валидно, докато не подпише и той!

– Не става въпрос за предбрачния договор между теб и Люк. Става въпрос за договора между теб и мен! Или, по-точно, договора ти с моята компания.

– Какво? – преглъщам аз. – Робин, но за какво ми говориш, за Бога? Аз не съм подписвала нищо!

– Напротив, подписвала си! Всичките ми булки подписват такъв договор! Дадох го на Елинор да ти го даде и тя ми го върна подписан. Да… тук някъде имах копие от него!

Тя отпива от шампанското си, извърта се със стола си и протяга ръка към елегантно шкафче за документи.

– Ето го! – възкликва и ми подава ксерокопиран документ. Оригиналът, естествено, е при моя адвокат.

Взирам се в страницата и сърцето ми претупва от ужас. Най-отгоре пише: „УСЛОВИЯ ПО ДОГОВОРА.“ Погледът ми се спуска право надолу, към многоточието – и ето го там, мъдри се и моят подпис.

Мисълта ми се връща към онази мрачна, дъждовна вечер. Как седя в апартамента на Елинор. И как възмутено подписвам всеки един лист, който се намира пред мен. Без да си правя труда да прочета какво пише отгоре!

Божичко! Какво сторих?!

Какво съм подписала?!

Започвам трескаво да преглеждам съдържанието, без да отбирам особено от специфичните юридически фрази:

Организаторът трябва да подготви подробен план… времето за

изпълнение на договора е по взаимно съгласие… Клиентът трябва да бъде осведомяван за всички въпроси… да бъде свързан с предлагащите услугите… окончателното решение е на Клиента… неспазването на договора или отменянето на събитието по каквито и да било причини… възстановяване на разходите… 30 дена… окончтателно плащане… По-нататъшни…

Докато продължавам да чета думите, усещам, че по гърба ми започват да пълзят студени тръпки – нагоре-надолу, нагоре-надолу.

По-нататъшни условия: в случай на отмяна на събитието, ако Клиентът се ожени в рамките на една година от датата на отмяната, Клиентът подлежи на неустойка в размер на сто хиляди долара, които трябва да бъдат изплатени на компанията „Сватбени тържества“.

Неустойка от сто хиляди долара.

И аз съм се подписала.

– Сто хиляди долара? – успявам да изрека накрая. – Това… са доста пари.

– Това е само за глупави момичета, които се преструват, че отлагат събитието, а после се женят на друго място – отговаря весело Робин.

– Но заащо…

– Беки, щом се заема с планирането на една сватба, държа тази сватба да се състои! И преди са се отказвали момичета. – Тук гласът й внезапно добива метален оттенък. – Момичета, които накрая решават да си правят каквото си искат. Момичета, които само използват моите идеи, моите контакти. Момичета, които си въобразяват, че могат да се възползват от експертния ми подход и после да им се размине. – Привежда се към мен, а очите й проблясват заплашително. – Беки, нали не искаш да си едно от тези момичета?

Боже, та тя е луда! Сватбената организаторка наистина е луда!

– Д-д-добра идея – запелтечвам аз. – Нали и ти трябва да се защитиш!

– В дадения случай, разбира се, Елинор би могла и сама да го подпише, но с нея постигнахме съгласие, че по този начин тя защитава и собствената си инвестиция! – усмихва се победоносно Робин. – Така че споразумението е перфектно за всички страни!

– Да, много умно! – изкисквам се нервно и отпивам голяма глътка шампанско.

И какво ще правя сега? Все трябва да има някакъв изход! Не може да няма! Не може хората да принуждават други хора да се женят насила! Не е етично!

– Горе главата, Беки! – връща се Робин отново във веселото си състояние. – Всичко е под контрол! Ние се погрижихме за всички подробности, докато ти беше в Англия. Даже точно докато говорим, пишат и поканите…

– Поканите ли? – отново ме сграбчва паниката. – Не е възможно! Та ние не сме съставили още списъка с гостите!

– Напротив, ти си го съставила, глупаче! А това какво е, според теб?

И тя натиска няколко бутона на компютъра си и върху екрана излиза списък. Аз се ококорвам невярващо. Пред очите ми се редят познати имена и адреси – едно след друго, едно след друго. Имената на моите братовчеди, имената на приятелите ми от училище. Подскачам ужасено, когато зървам: „Джанис и Мартин Уебстър, «Дъбовете», Елтън Роуд № 41, Оксшот.“

Боже, но това се превръща в кошмар! Откъде накъде Робин ще знае за Джанис и Мартин?! Имам чувството, че съм попаднала в тайната квартира на някой международен престъпник. И всеки момент стената ще се отдръпне и срещу себе си ще зърна мама и татко, завързани за столовете, с парцали в устата.

– Откъде… откъде ги взе тези имена? – събирам накрая сили да попитам, като се старая да звуча колкото е възможно по-безгрижно.

– Люк ни даде списъка. Доста настойчиво го преследвах за това и накрая той се съгласи да огледа апартамента. Каза, че го е намерил скрит под леглото ти или на някое друго странно място, не си спомням. А аз му отговорих, чо това вероятно е най-сигурното място, където може да се скрие подобна ценност!

И тя изважда лист хартия, който аз гледам и не мога да повярвам, че виждам.

Почеркът на мама.

Списъкът на гостите, който тя ми изпрати по факса преди няколко седмици. Тук са имената и адресите на всички приятели и роднини на семейството, които ще бъдат поканени на сватбата. Само че на сватбата у дома.

Робин кани същите хора, които кани и мама.

– Поканите… заминаха ли вече? – питам накрая с глас, който не успявам да разпозная особено.

– Все още не! – поклаща пръст към мен Робин. – Списъкът на Елинор замина още преди седмица, обаче тъй като твоят закъсня толкова много, опасявам се, че са все още при калиграфката. Тя ще ги изпрати

веднага, щом привърши…

– Спри я веднага! – виквам отчаяно. – На всяка цена трябва да я спреш!

– Какво? – вдига изненадано глава Робин, а с периферното си зрение виждам, че Кирстен също ни гледа любопитно. – Защо, миличка?

– Аз… трябва собственоръчно да ги пусна! – изричам първото, което ми хрумва. – Това е… това е семейна традиция. Булката винаги пуска… хмм… собствените си покани сама!

Потривам разгорещеното си лице, като се опитвам да запазя самообладание. В другия край на стаята Кирстен се е втренчила невярващо в мен. Боже, сигурно вече си мисли, че съм напълно откачила на тема контрол! Обаче на мен не ми пука! По един или друг начин трябва да спра тези покани! Не трябва да им позволя да заминат по предназначението си!

– Колко необичайна традиция! – възкликва Робин. – Никога досега не съм чувала за нея!

– Да не би да искаш да кажеш, че си измислям?!

– О, не! В никакъв случай! Веднага ще уведомим Джудит – казва Робин, вдига телефона и завърта визитника на бюрото си. През това време аз се отпускам назад, дишайки учестено.

Сърцето ми тупа така, че ще се пръсне. Прекалено много неща се случват едновременно! Докато аз съм била затворена заедно със Сузи и Ърни, всичко се е движило с бясна скорост напред, без изобщо да го съзнаваам и сега съм загубила всякакъв контрол над ситуацията. Тази сватба започва да ми прилича на бял кон, който си бяга преспокойно в тръс, ала внезапно се втурва напред и се понася в бесен галоп към хоризонта без мен.

Робин не би ме осъдила наистина. Нали? Или може би да?

– Здрасти, Джудит! Обажда се Робин… Успя ли да… О, много бързо, браво! – Тук Робин се обръща към мен и обяснява: – Направо няма да повярваш, но тя вече ги е завършила!

– Какво?! – вдигам ужасено очи аз.

– Вече е до пощенската кутия. Не е ли това истинско…

– Спри я! Веднага! – изпищявам аз. – Спри я, моля те!

– Джудит! – започва да говори бързо Робин. – Джудит, веднага спри, моля те! Булката има много специфични изисквания. Иска собственоръчно да пусне поканите! Някаква семейна традиция, да – добавя тя с приглушен тон. – Британска, да. Аз също не я знам.

И тя вдига поглед към мен и се усмихва предпазливо, сякаш пред

нея стои някакво неконтролируемо тригодишно хлапе, за което никой не е сигурен какъв номер ще измисли в следващия момент.

– Беки, опасявам се, че няколко вече са влезли в кутията. Но преобладаващата част остава за теб!

– Няколко ли? Колко точно?

– Колко точно, Джудит? – пита Робин, а после се обръща към мен и отговаря: – Според нея са само три.

– Три ли? Ами… Може да си пъхне ръката вътре и да ги извади тогава!

– Не съм сигурна, че ще се получи!

– Не може ли да намери някаква пръчка или… нещо друго?

Робин се вторачва безмълвно в мен за няколко секунди, след което заговорва в телефонната слушалка.

– Джудит, кажи ми къде точно се намира тази пощенска кутия. – И започва да драска адреса на малко листче. – Знаеш ли какво, Беки – обръща се към мен, – според мен най-добре е да отидеш лично там и да… да направиш каквото трябва да се направи…

– Окей, веднага отивам. Благодаря!

Докато си обличам мантото, забелязвам, че Робин и Кирстен се споглеждат.

– Знаеш ли, Беки – казва Робин. – Може би ще трябва да си починеш малко. Всичко е под контрол, както ти е добре известно. Няма за какво да се притесняваш! – Привежда се приятелски към мен и добавя: – Както често обичам да казвам на моите булки, когато малко се поувлекат, това е само една сватба!

Не мога да събера сили дори да й отговоря.

* * *

Пощенската кутия е на ъгъла на 93-та улица и Лексингтън. Когато завивам, зървам една жена, която би трябвало да е Джудит, облечена в тъмен шлифер и облегната на стената на сградата. Поемам забързано към нея и забелязвам, че тя си поглежда часовника, свива нетърпеливо рамене и се насочва към пощенската кутия с цяла купчина пликове в ръка.

– Спрете! – изкрещявам аз и започвам да спринтирам. – Не ги пускайте!

Стигам до нея, ала дишането ми е толкова затруднено, че не мога да изрека и думица.

– Дайте ми тези покани – успявам да изхъхря най-накрая. – Аз съм

булката. Беки Блумууд.

– Заповядайте – подава ми ги Джудит. – Няколко вече влязоха в кутията. Но никой не ме предупреди, че не трябва да ги изпращам, така че… – отбранително завършва тя.

– Да, знам. Много съжалявам.

– Ако Робин не се бе обадила точно в този момент, щях да ги изпратя! Всичките!

– Аз… много ви благодаря!

Преглеждам плътните пликове и леко потрепервам, когато виждам всички имена от списъка на мама, изписани красиво с готически шрифт.

– Е, ще ги пускате ли?

– Разбира се. – Едва в този момент си давам сметка, че Джудит ме чака да го направя. – Но не желая да ме гледат – добавям бързо. – Това е много лично… преживяване. Трябва да… да кажа по едно стихотворение, да целуна всеки плик…

– Хубаво – кимва Джудит и забелва нетърпеливо очи. – Както желаете.

И се насочва към ъгъла, а аз оставам като вкаменена, докато не съм сигурна, че е изчезнала от погледа ми. А после, стиснала здраво цялата купчина пликове до гърдите си, аз вдигам ръка и хващам такси, което да ме откара най-сетне у дома.

* * *

Когато се прибирам, Люк все още го няма и апартаментът е все така сумрачен и тих, както когато го оставих. Куфарът ми седи отворен на пода и докато минавам покрай него, зървам цялата купчина покани за сватбата в Оксшот, която мама ми връчи, за да предам на Елинор.

Вземам и втората купчина и гледам ту едната, ту другата. Една купчина бели пликове. Една купчина бежови пликове. Две сватби. На един и същи ден. След по-малко от шест седмици.

Ако се съглася на едната, мама никога няма да ми проговори.

Ако се съглася на другата, ще ме съдят за неустойка от сто хиляди долара.

Окей. Само не се притеснявай! Мисли логично! Трябва да има някакъв начин нещата да се разрешат! Не може да няма! Стига да запазя разсъдъка си и да не позволя да ме въвличат…

В този момент чувам, че външната врата се отваря.

– Беки? – достига до мен гласът на Люк. – Ти ли си?

Мамка му!

Абсолютно паникьосана, аз отварям шкафчето за коктейли и напълвам и двете купчини с покани вътре. После трясвам капака и се обръщам, останала без дъх, точно навреме – Люк влиза стаята.

– Скъпа! – светва физиономията му и той хвърля куфарчето си на дивана. – Върна се най-сетне! Толкова ми липсваше! – Взема ме в прегръдките си, притиска ме, но после се отдръпва и ме поглежда: – Беки, наред ли е всичко?

– Да! Добре съм! – отговарям весело. – И всичко е наред! Честна дума! Просто съм много уморена.

– Изглеждаш като изцедена. Ще направя чай и после ще ми разкажеш всичко за Сузи!

И той излиза от стаята, а аз се отпускам безсилно на дивана.

Какво, по дяволите, ще правя сега?

БОРОВЕТЕ
Елтън Роуд № 43
Оксшот
Съри

ФАКС

За: Беки Баумууд
От: мама.
20 май 2002 г.

Беки, миличка, не искам да те притеснявам, обаче доколкото разбирам, онази откачената жена, за която ми разказа, е отишла още по-далече. И е направила покани! Леля ти Айрийн ми се обади днес и ми каза, че е получила някаква много чудновата покана по пощата, за хотел „Плаза“, точно както ни каза и ти. Доколкото разбирам, поканата е била изцяло в бронзово и бежово – изключително странна и изобщо не приличаща на нормална сватбена покана!

Най-доброто разрешение на нещата е да не обръщаме внимание на подобни хора. Така казах и на нея и й поръчах веднага да я хвърли в боклука и изобщо да не се притеснява! Ти би трябвало да направиш същото, скъпа! Но все пак си помислих, че няма да е зле да те уведомя!

С много обич и до скоро чуване:

Мама.

ФИНЕРМАН УОЛСТАЙН
Адвокатска кантора
Авеню ъв ди Америкас № 1398
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

Фактура № 10956

3 април – Получаване на инструкции за поправка на завещанието – 150 долара

6 април – Получаване на по-нататъшни инструкции за поправка на завещанието – 150 долара

11 април – Получаване на инструкции за допълнителните условия по завещанието – 150 долара

17 април – Получаване на нови инструкции за пренаписване на завещанието – 150 долара

19 април – Получаване на инструкции за допълнителни клаузи по завещанието – 150 долара

24 април – Получаване на по-нататъшни инструкции за поправка на завещанието – 150 долара

30 април – Получаване на инструкции за нови допълнения към завещанието – 150 долара

ОБЩО: 1050 долара

Четиринадесет

Добре де, ясно. Сега най-важното нещо е чувството за мярка. Така де, не може да не признаете световноизвестния факт, че във всяка сватба редовно нещо се обърква. Човек не може да очаква целият процес да протече безупречно гладко. По този случай наскоро си купих едно книжле, което се казва „Реалистичната булка“ и което ми се отразява изключително успокояващо в този момент. Там има една обширна глава за пречките, които се появяват при организирането на всяка сватба. Особено ми харесва следното изречение: „Независимо колко непреодолим ви изглежда проблемът, бъдете сигурни, че разрешение винаги ще се намери. Така че, не се притеснявайте!“

И примерът, с който илюстрират гореказаното, е за някаква булка, която си губи една от сатенените обувки на път към тържествения обяд. А не за булка, която е организирала две отделни сватби на два различни континента, която крие половината от поканите за тях в шкафчето за коктейли и която наскоро е установила, че сватбената й агентка е доказано куку.

От друга страна обаче, съм убедена, че в най-широк смисъл ситуацията е идентична.

Има един трик, който ме крепи да не полудея и който бих дала като безценен съвет на всички бъдещи булки. Чудя се защо изобщо не го споменават по булчинските списания. А той е много простичък – винаги носете в чантата си по една малка бутилчица водка и отпивайте по глътчица всеки път, когато някой отвори дума за сватбата.

Измина цяла седмица, откакто се върнах в Ню Йорк и оттогава изредих минимум седемнадесет адвоката, за да се консултирам с тях във връзка с договора ми с Робин. И всички до един му отделиха цялото си внимание, само и само с прискърбие да ме уведомят, че според тях всичко е непробиваемо, след което да ме посъветват в бъдеще да чета подробно всеки един документ, под който си слагам подписа.

Е, не съм съвсем точна. Един от адвокатите се задоволи само да изрече: „Много съжалявам, госпожице, но нищо не можем да направим“. И това – веднага, след като споменах, че договорът е с Робин де Бендърн. А друг ме удостои с констатацията: „Момиче, много си загазила!“, след което просто ми затвори телефона.

Направо не мога да повярвам, че няма изход! Ама как е възможно,

моля ви се?! Затова накрая се реших да изпратя копие от договора си на Гарсън Лоу – най-скъпият адвокат в цял Манхатън. Четох за него в списание „Пийпъл“, където се твърдеше, че той е най-проницателният ум в цялата юридическа гилдия. Статията продължаваше също така, че Лоу можел да открие къде се къса нишката дори и в най-бетонираните доводи, затова всички го почитали и му се възхищавали. Затова засега възлагам всичките си надежди на него – като междувременно се старая да се държа съвсем нормално и да не се превръщам в развалина.

– Днес ще обядвам с Майкъл – казва Люк, като се появява в кухнята с две кутии под мишница. – Очевидно се приспособява добре на новото си място.

Майкъл прие предизвикателството и се премести да живее в Ню Йорк, на което и двамата много се радваме. Работи на половин работен ден като консултант към „Брандън Къмюникейшънс“, а през останалото време „се опитва да си върне нормалния живот“, както се изразява самият той. Започна да рисува и стана член на групичка, която прави гимнастика в Сентръл Парк, а последния път, когато го видяхме, мислеше да започва курс по готвене на италианска кухня.

– Но това е страхотно! – казвам аз.

– Непрекъснато ми повтаря, че трябва да му отидем на гости в новия дом – допълва Люк и се вглежда внимателно в мен. – Беки, добре ли си?

В този момент си давам сметка, че барабаня с молива по кухненската маса – при това с такава сила, че оставям белези по плота й.

– О, всичко ми е наред! – изчуруликвам с малко прекален ентусиазъм аз. – Какво да ми е?! Така де!

Не съм споменавала на Люк нищичко за нищо. В „Реалистичната булка“ се казва, че най-лесният начин да не досадите на бъдещия си съпруг с подробности по сватбата е да му поднасяте само най-необходимото.

И като ударя чертата, си давам сметка, че засега на Люк не му трябва да знае нищичко.

– Още два подаръка за сватбата – констатира той, стоварва кутиите на масата и ми се ухилва. – Времето май накъсява, а?!

– О, да! Така е! – засмивам се аз, но май не особено успешно.

– Още един тостер – този път от „Блумингдейлс“ – отсича той и се смръщва. – Беки, би ли ми казала колко точно списъка за подаръци има на наше име?

– Ами, не знам точно. Няколко.

– Мислех, че основната цел на подобни списъци е да не се озовем накрая със седем тостера.

– Ама ние нямаме седем тостера! – възкликвам аз. – Това е грил за сандвичи!

– Имаме си също така и… дамска чанта от „Гучи“ – отсича той и повдига въпросително вежди. – Чанта от „Гучи“ като сватбен подарък?

– Това е комплект от две части! – запелтечвам отбранително. – Включила съм и дипломатическо куфарче за теб!

– Което никой засега не ми е купил.

– Да не би да съм виновна аз?! Аз ли им казвам какво да купят, а, кажи де?!

Тук Люк просто поклаща глава.

Аз си прочиствам гърлото и вметвам:

– Я по-добре виж тук бебето на Сузи!

Току-що си взех снимките от трите ленти, посветени предимно на Сузи и Ърни.

– Това е Ърни във ваничката си… – посочвам и му подавам снимката. – А тук е заспал… а тук Сузи е заспала… И Сузи… Чакай малко… – И бързо прехвърлям няколко снимки, на които Сузи кърми бебето само по бикини. Вярно, че си купи един специален гащеризон за кърмене, който обещаваше „дискретност у дома и на публично място“, обаче така й писна от тъпия скрит цип, че го изхвърли още на втория ден. – Я виж тук! Това е в деня, в който го доведохме за първи път вкъщи!

Люк присяда до мен на масата и започва да прехвърля снимките, а изражението му постепенно добива някакъв странен блясък.

– Тя изглежда… – изрича накрая той – блажена.

– Точно такава е – съгласявам се аз. – Буквално го обожава. Дори и когато пищи.

– Изглеждат вече напълно свързани един с друг – отбелязва, втренчен в снимката, където Сузи се смее щастливо, докато Ърни й дърпа косата.

– И действително са. Когато се опитвах да го взема от ръцете й, той задължително се разпищяваше.

Наблюдавам Люк и нещо у мен се преобръща. Той е хипнотизиран от тези снимки. Което доста ме изненадва. Никога не съм го възприемала като мъж, който си пада по бебета. Така де, нали знаете как реагират повечето мъже, когато им дадете снимки с бебета…

– Аз нямам никакви снимки като мъничко бебе – изрича накрая той и насочва погледа си към блажено спящия в ръцете на майка си Ърни.

– Така ли? Ами…

– Майка ми ги е взела всичките.

Изражението му е неразгадаемо и у мен постепенно се надига вълната на паниката.

– Наистина ли? – изричам небрежно. – Е, ами то…

– Може би е искала да ги задържи единствено за себе си.

– Да – казвам не особено убедено. – Може би е било точно така.

Господи! Трябваше да си дам сметка, че тези снимки пак ще накарат Люк да си спомни за майка си.

Не съм особено сигурна какво точно се е случило между тях двамата, докато ме нямаше. Единственото, което знам, е, че Люк накрая е успял да се свърже с нея в онази швейцарска клиника. И доколкото схванах, тя отново му е представила някакво неубедително извинение защо в статията не се споменава никъде за него и неговата компания. Нещо от рода на това, че журналистът не проявил интерес към тази подробност.

Нямам представа дали Люк й е повярвал. Нямам представа дори дали й е простил или не. Ако трябва да бъда честна, не съм сигурна, че и той самият има представа за това. Единственото, което виждам, са все по-честите му пристъпи на затваряне в себе си – тогава разбирам, че той потъва в мисли по този въпрос.

Дълбоко в себе си ми се иска да му кажа: „Виж какво, Люк, забрави за нея! Тя е тъпа крава и изобщо не те обича, и ти ще си бъдеш много по-добре без нея!“

Обаче после си спомням думите на втората му майка – Анабел, които тя ми каза преди няколко месеца. Докато си вземахме довиждане, тя ми прошепна: „Колкото и да е трудно за вярване, Люк се нуждае от Елинор.“

„Нищо подобно! – отвърнах възмутено аз. – Та нали има теб, има баща си, а сега има и мен!…“

Ала Анабел само поклати глава и изрече:

„Нищо не разбираш. Той копнее за Елинор още от детството си. Именно това го накара да се труди толкова упорито. Именно този копнеж го изпрати в Америка. Този копнеж е част от неговата същност, при това неразривна част. Като лозница, увита около ствола на ябълка. – После ме погледна проницателно и допълни: – Беки, никога не се опитвай да я изритваш от неговия живот. Защото така ще му причиниш непоправими вреди!“

Как е разбрала какво си мислех тогава? Как е зърнала брадвата, която аз виждах между себе си и Елинор…

И сега поглеждам Люк и виждам, че той се е вторачил като хипнотизиран в снимката, където Сузи целува Ърни по коремчето.

– Както и да е! – отсичам весело аз и побързвам да събера всички снимки от масата. – Трябва да ти кажа, че подобна силна връзка съществува и между Таркуин и Ърни! Искам да кажа, че бащината любов е точно толкова важна, колкото и майчината! Особено в наши дни. Честно да ти кажа, по мое мнение майчината любов е доста надценявана…

О, Боже! Няма никакъв смисъл! Та Люк дори не ме слуша!

Телефонът иззвънява, ала той не помръдва. Затова аз се насочвам към дневната и вдигам слушалката.

– Ало?

– Ало? С Ребека Блумууд ли имам честта да разговарям? – пита непознат мъжки глас.

– Да, същата – отговарям и в този момент зървам на масичката до себе си един каталог от „Потъри фарм“. Защо не взема да направя регистрация на сватбени подаръци и там? – Кой се обажда?

– Обажда се Гарсън Лоу, от фирмата „Лоу и съдружници“.

Вкаменявам се. Боже! Самият Гарсън Лоу! И ми се обажда на домашния телефон!

– Извинявам се за ранното си обаждане – казва в този момент той.

– О, няма нищо! – възвръщам си аз дар словото и бързо сритвам вратата към кухнята, за да не ме чуе Люк. – Много ви благодаря, че се обаждате!

Слава Богу! Нищо чудно да е решил, че от моя случай ще се спретне страхотно дело! Сигурно иска да ми помогне да хвана Робин за гушата! Сигурно двамата ще направим огромен пробив в историята на юрисдикцията… или нещо такова. И аз ще стоя пред вратата на съдебната зала, и телевизионните камери ще се надпреварват да ме снимат, и всичко ще бъде като в „Ерин Брокович“.

– Вчера получих писмо ви – казва Гарсън Лоу. – И бях много заинтригуван от вашата дилема. Яко са ви стегнали за гушата, това е факт.

– Да, знам – съгласявам се аз. – Точно затова се и обърнах към вас.

– Вашият годеник запознат ли е със ситуацията?

– Засега не – отговарям и снишавам глас. – Надявам се първо сама да успея да намеря някакво разрешение, а после да му кажа. Нали разбирате какво имам предвид, господин Лоу?

– Категорично.

Ама това е велико! Ето че двамата се разбираме перфектно!

– В такъв случай – отбелязва Гарсън Лоу от другия край на линията

– нека веднага си дойдем на въпроса.

– Напълно съм съгласна с вас! – отвръщам и усещам, че ме залива вълна на облекчение. Ето така става, когато се обръщаш към най-скъпия адвокат в цял Манхатън! Резултатите са бързи и ефективни.

– Първо на първо, договорът е съставен изключително прецизно – отбелязва той.

– Така е – кимвам аз.

– Забелязват се няколко особено изобретателни клаузи, с които се покриват всички възможни девиации.

– Разбирам.

– Прегледах го много внимателно. И доколкото схващам, няма никакъв начин, по който бихте могла да се омъжите в Англия, без да си навлечете на главата огромна неустойка.

– Точно така – кимвам, преизпълнена с очакване. Настъпва тишина.

– Е, къде се къса нишката тогава? – осмелявам се да попитам накрая.

– Никъде, фактите са абсолютно непробиваеми.

– Какво? – вторачвам се объркано аз в телефона пред мен. – Но нали… нали точно затова се обадихте?! За да ми кажете, че сте открили къде се къса нишката! Да ми кажете, че можем да спечелим?!

– Не, госпожице Блумууд! Обадих се, за да ви предупредя, че ако съм на ваше място, веднага ще взема мерки за отменяне на всички сватбени приготовления в Англия.

Сякаш ме пронизва нож в гърба.

– Но… аз не мога да го направя! Точно там е главното! Майка ми е направила основен ремонт на цялата къща и всичко е готово, и… Това буквално ще я убие!

– В такъв случай се опасявам, че ще се наложи да платите на сватбената си агентка цялата неустойка!

– Ама… – Гърлото ми се стяга. – И това не мога да направя! Аз нямам сто хиляди долара! Не може да няма и друг начин, а?!

– Опасявам се, че…

– Не може да не се намери някакво брилянтно разрешение на проблема! – отсичам и отмятам назад коса, като се старая да не се паникьосвам. – Хайде де, моля ви! Предполага се, че вие сте най-умният човек в целите Съединени щати! Не може да не сте способен да измислите някакъв изход!

– Госпожице Блумууд, позволете да ви уверя, че прегледах договора ви от всички ъгли и посоки и съм длъжен да ви предупредя, че

подобно брилянтно разрешение не съществува! Няма никакви вратички, от които да можете да се измъкнете! – Тук Гарсън Лоу въздъхва. – Може ли да ви дам три дребни съвета?

– Какви съвети? – питам и в душата ми проблясва нова надежда.

– Първият от тях е никога да не подписвате документ, преди първо да го прочетете.

– Това си го знам вече! – изкрещявам, преди да съм успяла да се спра. – Каква полза всички да ми го повтарят непрекъснато?!

– Вторият ми съвет е – и за това настоявам – веднага да кажете на вашия годеник как стоят нещата!

– А какъв е третият?

– Надявайте се на чудо!

* * *

Това ли ви бил адвокатът за милион долара хонорар?! Това ли му били съветите?! Кажете на годеника си и се надявайте на чудо! Бабината ти трънкина! Гаден тъпанар… отвратителен… скъпарски… нагъл…

Хайде, успокой се! Та аз съм много по-умна от него! И ще измисля нещо! На всяка цена! Знам си, че мога! Просто съм убедена, че…

Чакай малко!

Отправям се с ленива походка към кухнята й заварвам Люк вперил очи в празното пространство пред себе си.

– Здрасти! – поздравявам небрежно и прокарвам пръсти по облегалката на стола му. – Ей, Люк, ти нали имаш купища пари, а?!

– Нямам.

– Какво искаш да кажеш с това „нямам“? – отстъпвам нацупено. – Разбира се, че имаш!

– Имам авоари – отвръща Люк. – Имам и компания. Това не винаги е равнозначно на пари в брой.

– Хубаво де! – махвам нетърпеливо с ръка. – И сега ще се женим. Нали се сещаш за онези приказки: „Всички светски блага“ и тям подобни. Така че, в известен смисъл… – тук правя обмислена пауза – парите са и мои, нали?!

– Дааа. Би ли ми казала накъде биеш, все пак?

– Ами… искам да кажа… ако ти поискам малко пари, би ли ми дал?

– Няма проблеми. Колко ти трябват?

– Ех, ами… сто хиляди долара – отговарям, като се старая да звуча безгрижно.

Това най-сетне кара Люк да вдигне глава.

– Сто хиляди долара?!

– Именно! Така де, не че са толкова много…

Люк въздъхва.

– О, Беки, пак ли са ти останали очите някъде? Защото, ако пак става въпрос за някое кожено палто…

– Никакво палто! Това е… това е изненада!

– Изненада за сто хиляди долара?!

– Да – отговарям след кратка пауза, но май не звуча вече не така убедително.

Може би не това е брилянтното разрешение в края на краищата.

– Беки, сто хиляди долара са ужасно много пари!

– Да, знам – отвръщам. – Знам го много добре. Виж какво… добре де… няма значение. Забрави!

И побързвам да се измъкна от кухнята, преди да му е хрумнало да ме заразпитва.

* * *

Добре де, майната им на адвокатите! Майната им и на парите! Трябва да има някакво друго разрешение на този проблем! Просто трябва да го обмисля по-внимателно.

Така де, защо пък не вземем просто да си пристанем?) Да се оженим на някой плааж, да променим имената си и никога повече да не се веснем пред близките си!

Не, ето какво ще направим: аз отивам на сватбата в Оксшот, а Люк – на сватабата в Ню Йорк. И всеки от нас ще заяви, че е бил изоставен в последния момент и после се срещаме тайничко, и…

НЕ! Ето го изходът! Ще си наемем актьори, които да ни заместят! Боже, какъв съм гений!

Идеята ми хрумва, докато се качвам с ескалатора към моя етаж в магазина. И дотолкова се впечатлявам от гения си, че почти забравям кога да отскоча от движещите се стълби. Ама точно така! Ще си наемем актьори, които приличат на нас, и те ще се появят вместо нас на сватбата в „Плаза“ и никой няма да се досети. Имам предвид, че всички поканени гости там са приятели на Елинор. Хора, които нито Люк, нито аз познаваме. Нито пък те нас. Ще накараме фалшивата булка да си спусне плътен воал пред лицето… а заместникът на Люк пък ще заяви, че си е порязал лицето, докато се е бръснел, и ще носи голяма превръзка… а междувременно ние вече ще бъдем в Англия…

– Внимавай, Беки! – чувам гласа на Кристина и вдигам поглед. Тя

ми се усмихва, а аз осъзнавам, че се приближавам стремително право към един манекен.

– Май пак те гонят мисли за сватбата, а? – допълва тя, когато влетявам в нашия отдел.

– Точно така – отвръщам весело.

– Честно да ти кажа, напоследък изглеждаш далеч по-спокойна – казва одобрително Кристина. – Очевидно отпуската ти се е отразила добре. Да видиш майка си… да влезеш отново в родния си дом…

– Ами да! Беше… страхотно!

– Според мен начинът, по който владееш ситуацията, е достоен за възхищение – отбелязва тя, докато отпива от кафето си. – Почти не си отваряла дума за сватбата, откакто се прибра. Даже имам усещането, че буквално отбягваш тази тема!

– Не я отбягвам! – запротестирвам, без да свалям усмивката от лицето си. – Откъде накъде?!

Боже, искам си водката! Придобила собствена воля, ръката ми сама се спуска навътре в чантата ми. Крайно време е да сложа край на това!

– Някои бъдещи булки се оставят сватбата им буквално да ги обсеби. И не мислят за нищо друго, освен за нея. Но ти като че ли държиш цялата ситуация под контрол.

– Напълно! – отсичам още по-жизнерадостно. – Би ли ме извинила? Трябва да се подготвя за първия си клиент…

– О, забравих да ти кажа – добавя Кристина точно когато отварям вратата на моята пробна. – Първата ти клиентка е в десет часа. Казва се Ейми Форестър.

– Ясно – кимвам аз. – Благодаря!

Затварям вратата зад гърба си, отпускам се на стола, сграбчвам миниатюрното си приятелче с етикет „Смирноф“ и отпивам благодарствено.

Такаааа. Вече съм по-добре.

Добре. Дали имам време да се обадя на актьорската агенция за наемане на заместници, преди пристигането на тази Ейми Форестър?

* * *

Добре де. Сега, като се замисля, може би трябваше да поразмисля малко, преди да се поддам на импулса си да се обадя.

И може би трябваше да си дам сметка, че е крайно невероятно аз да приличам на някоя от актрисите в Агенцията за двойници на знаменитости „Звездите, които обичате“.

От друга страна, не мога да не призная, че оттам бяха много мили. Казаха ми, че бих могла да им изпратя своя снимка и те щели да прегледат албумите си. А после, след като най-накрая чатнаха британския ми акцент, ме попитаха с надежда дали пък не приличам на Елизабет Хърли, защото имали една актриса, която досущ приличала на нея.

Да бе!

И все пак човек никога не знае! Нали така?! Ще взема все пак да им изпратя една снимка – просто за всеки случай! Нищо чудно да се окажа пълна двойничка на съседката на шефката или нещо подобно.

– Не ми харесва нито жълтото, нито оранжевото – продължава да каканиже до ухото ми Ейми Форестър. – И когато казах „готино“, имах предвид да е официално, но същевременно някак си… секси. Нали се сещате какво имам предвид? – И тя жваква победоносно с дъвката си и ме поглежда с надежда.

– Аха… е, да! – отсичам, макар че нямам никакво понятие за какво ми говори тази. Боже, даже не си спомням какво точно искаше! Беки, концентрирай се!

– Така, нека да обобщим. Вие търсите… вечерна рокля? – рискувам да предположа аз, докато драскам в бележника си.

– Да, или костюм с панталон. Каквото и да е. Мога да нося почти всякакви модели – отбелязва Ейми Форестър, оглеждаща със задоволство отражението си в огледалото, а аз тайничко й правя преценката по манхатънски, отбелязвайки си наум впитата в тялото й лилава блузка и тюркоазения клин. Прилича ми на фотомодел от реклама за домашни спортни уреди. Даже си има и подящата къса руса коса, и всичко там.

– Имате прекрасна фигура! – отбелязвам, като малко със закъснение осъзнавам, че момичето си проси комплимент.

– Много благодаря! Старая се!

С помощта на Таймастърс ще загладите бедрата си до неузнаваемост!

– Вече си събрах ваканционния гардероб – отбелязва тя, като отново примлясва с дъвката си. – Обаче приятелят ми ми казва: „Миличко, що не си вземеш още нещо?!“ Честно да ви кажа, той обожава да ме глези! Той е прекрасен човек! Та така… Сетихте ли се вече за нещо, подходящо за мен?

– Да – отсичам, успяла най-сетне да се концентрирам. – Сетих се. Само ме изчакайте да ви донеса няколко неща, които според мен ще ви отиват.

Излизам навън и започвам да събирам рокли. Докато бродя от

закачалка на закачалка, започвам да се успокоявам. Истинско облекчение е за разнообразие да се фокусираш върху нещо друго, да мислиш за нещо друго, освен за тъпата сватба…

– Здрасти, Беки! – подвиква ми Ерин, докато изпраща една от редовните си клиентки, госпожа Залески. – Тъкмо казвах на Кристина, че трябва да планираш и преминаването си по алеята!

О, Боже! Пак се започва!

– Нали знаете, че дъщеря ми работи в „Плаза“? – намесва се и госпожа Залески. – Та тя твърди, че всички там говорят за вашата сватба!

– Така ли? – изричам след кратка пауза. – Е, не е чак толкова голяма работа…

– Не било голяма работа ли?! Да не се шегувате?! Сервитьорите се бият кой да бъде на смяна тогава! Всички искат да зърнат тази омагьосана гора! – Тя се втренчва в мен над очилата си и добавя: – Вярно ли е, че ще имате струнен оркестър, диджей и жив състав от десет човека?

– Ами… сигурно.

– Боже, всичките ми приятелки ми завиждат, че ще ходя! – отбелязва Ерин със светнал поглед. – И непрекъснато повтарят, че после искат да видят всички снимки. Нали ще бъде позволено да се правят снимки?

– Ами… не знам. Вероятно.

– Сигурно много се вълнувате – отбелязва госпожа Залески. – Късметлия момиче сте вие!

– Аз… не знам.

Не мога да издържам повече! Искам си водката!

– Извинете, трябва да вървя – промърморвам и поемам с бърза крачка към моята пробна.

Очевидно каквото и да направя, ще изгубя. Каквото и да избера, ще разочаровам много хора.

Докато Ейми намъква първата си рокля, аз стоя, забила поглед в пода, а сърцето ми бие така, че ще се пръсне. И преди съм си навличала неприятности. И преди съм се държала като пълна глупачка. Но никога не съм изглупявала чак толкова. Никога не съм изглупявала до такава огромна, скъпоструваща, важна степен.

– Това ми харесва – отбелязва Ейми, оглеждаща критично отражението си. – Но дали цепката е достатъчна?

– Ами… – Поглеждам я. Роклята е от черен шифон, срязана практически до пъпа. – Така смятам. Но ако желаете, можем да я пипнем малко…

– О, нямам време за подобни неща! – отсича Ейми. – Тук съм само

още един ден. Утре заминаваме на почивка, а после се местим в Атланта. Именно затова дойдох да пазарувам. В момента вадят всички мебели от апартамента и това буквално ме подлудява.

– Разбирам – отбелязвам разсеяно.

– Моят приятел обожава тялото ми – отбелязва самодоволно тя, докато се измъква от черния шифон. – Но това е напълно разбираемо, като се има предвид, че жена му изобщо не е обръщала внимание на външния си вид. По-точно – бившата му жена. В момента са в развод.

– Ясно – отбелязвам учтиво, като й подавам бяла рокля със сребристо болеро.

– Направо не мога да повярвам, че я е търпял толкова дълго! Тя е някаква разюздана, ревнива харпия! Лично аз смятам да заведа съдебен иск срещу нея! – Ейми навлича бялата рокля и продължава: – Така де, какво право има тя да ми забранява да преследвам собственото си щастие, а?! Толкова е егоистично от нейна страна! Можете ли да си представите – тя буквално ме нападна на улицата! Насред центъра на Медисън авеню, моля ви се!

Медисън авеню ли? Звучи ми познато. Вдигам глава, а мозъкът ми започва да щрака на бързи обороти.

– Значи тя буквално ви… удари, така ли?

– Ама, разбира се! Едва не ми изболе очите, мръсницата му с мръсница! Хората ни зяпаха, а тя ме засипваше с едни гадни обвинения… Честно да ви кажа, жените с кариера май малко откачат, когато влязат в четиридесетте! Бихте ли ми вдигнали ципа, ако обичате?

Не е възможно да е същото момиче! Така де, в Ню Йорк сигурно има хиляди руси любовници, които са били нападнати на Медисън авеню! И то от побеснелите бивши съпруги на своите приятели.

– Та как казахте, че му е името на този ваш приятел? – питам небрежно.

– Уилям – отговаря тя, присвива презрително устни и добавя: – А тя го е наричала, моля ви се, Бил!

О, Боже! Господи!

Това е тя! Това е русата секретарка! Точно тук, в моята пробна! В ръцете ми!

Окей. Само продължавай да се усмихват. Не й позволявай да заподозре каквото и да било!

Обаче отвътре ми завира от гняв. Значи това е жената, заради която са отхвърлили Лорън! Заради тази тъпа фръцла, тази жвакаща дъвка празноглавка!

– Точно затова ще се местим в Атланта – продължава през това време Ейми, като същевременно се съзерцава със задоволство. – Искаме да започнем съвместния си живот на чисто, затова Уилям помоли във фирмата да го преместят. И не искаме дъртата вещица да ни знае къде сме. – Смръщва се и добавя: – Тази рокля май ми харесва повече.

Привежда се и аз се заковавам на място. Чакай, чакай! Ама тя носи медальон! Медальон с… този зелен камък не беше ли смарагд?!

– Ейми, извинете ме за момент, трябва да се обадя на едно място – отбелязвам небрежно аз. – Продължавайте да пробвате роклите.

И се измъквам бързо от пробната.

Когато успявам накрая да се свържа с офиса на Лорăл, секретарката й Джина ми съобщава, че тя е на среща с представителите на „Американ Еърлайнс“ и не желае да бъде безпокоена от никого.

– Моля те! – настоявам аз. – Измъкни я оттам! Много е важно!

– Важни са и от „Американ Еърлайнс“! – отсича Джина. – Затова се налага да почакаш.

– Но ти не разбираш! Въпросът е от съдбоносно значение!

– Беки, новата дължина на полите от „Прада“ не е от съдбоносно значение! – съобщава ми Джина, вече загубила търпение. – Не и в света на самолетния лизинг.

– Но тук не става въпрос за дрехи! – изричам възмутено. Поколебавам се, като се питам доколко Лорăл е близка със секретарката си, но накрая решавам да рискувам и добавям шепнешком: – Става въпрос за Ейми Форестър! Нали знаеш кого имам предвид?

– Да, знам много добре – отсича Джина с глас, от който разбирам, че тя знае повече дори и от мен. – И какво за нея?

– Тя е в ръцете ми!

– Какво искаш да кажеш с това, че тя е в ръцете ти?!

– В момента се намира в моята пробна! – продължавам с още по-снишен глас, като се оглеждам, за да се уверя, че никой не ме чува. – Джина, тя носи онзи медальон със смарагда! Сигурна съм, че е онзи, който е бил на бабата на Лорăл! Онзи, дето полицията не успяла да открие!

Настъпва продължителна пауза.

– Окей – отсича накрая Джина. – Ще измъкна Лорăл от срещата. Вероятно веднага ще дойде при теб. Само не пускай… онази да си тръгне!

– В никакъв случай! Благодаря ти, Джина!

Затварям телефона и за момент оставям неподвижна. Мисля. После

се насочвам към моята пробна, като се старая да си придам колкото е възможно по-естествено изражение.

– И така! – изписуквам жизнерадостно, когато се появявам при нея. – Хайде да се заемем с пробването на рокли! И запомнете едно нещо, Ейми, огледайте всяка от тях много добре! Толкова, колкото желаете! Ако ще и това да е цял ден…

– Не желая да пробвам нищо повече – отсича Еймя и се обръща, облечена в прилепнала по тялото й червена рокля с пайети. – Ще взема тази.

– Какво?! – пребледнявам аз.

– Страхотна е! Вижте само как ми пасва! – И се завърта, като не изпуска отражението си в огледалото.

– Ама ние още не сме започнали!

– Е, и какво?! Аз вече взех решение! Искам тази! – заявява безапелационно тя и си поглежда часовника. – При това вече трябва да бързам. Бихте ли ми свалили ципа, ако обичате?

– Ейми… – започвам, като се старая да си запазя усмивката. – Наистина смятам, че трябва да пробвате още няколко, преди да вземете окончателното си решение!

– Но аз не желая да пробвам нищо друго! Вие имате много добро око!

– Нищо подобно! Тази рокля ви стои ужасно! – заявявам, без да мисля аз, и тя ме изглежда странно. – Искам да кажа… тук някъде имаше една прекрасна розова рокля, която исках да видя как ви стои, та… – Грабвам закачалката. – Представете си я върху вас! Или… или тази, с поло яката…

Ейми Форестър ме поглежда нетърпеливо и изрича:

– Ще взема тази. Бихте ли ми помогнали да я съблека, ако обичате?

Господи! Какво ще правя сега?! Как да я накарам да остане тук?

Поглеждам тайничко часовника на ръката си. Офисът на Лорът се намира само на една-две пресечки оттук. Така че би трябвало да долети всеки момент.

– Бихте ли ми помогнали да я съблека? – повтаря Ейми, а гласът й придобива неприятни нотки.

– Да, разбира се! – кимвам притеснено. – Няма проблеми!

Протягам ръка към ципа на червената рокля с пайетите и започвам да го смъквам. В този момент ме осенява гениална мисъл.

– Защо си мисля, че ще бъде много по-лесно да я съблечете през главата? – отбелязвам.

– Окей – извиква нетърпеливо Ейми. – Както кажете.

Разкопчавам ципа още мъничко, а после вдигам прилепналата по тялото рокля точно над бедрата й, след което я мятам през главата й.

Аха! Падна ли ми в ръчичките! Плътната червена материя покрива напълно лицето й, но останалата част от тялото й е облечена само по бикини, сутиен и обувки с високи токове. Прилича на кръстоска между кукла Барби и коледна бисквитка.

– Хей! Нещо заяде! – започва да маха тя безпомощно с ръце, но раменете й са приклещени до главата от роклята.

– Наистина ли? – възкликвам изненадано. – Я виж ти! Случват се понякога такива неща.

– Добре де, тогава ме измъкнете!

Тя прави две крачки напред, а аз на свой ред отстъпвам, за да не ме сграбчи. Чувствам се като шестгодишна, която играе на „сляпа баба“ на някой детски рожден ден.

– Ама къде изчезнахте? – достига до мен приглушеният й, но безспорно бесен глас. – Измъкнете ме оттук!

– Ами… опитвам се – обаждам се най-сетне и дръпвам символично роклята, колкото да имитирам дейност. – Наистина сте се заклещили – извинявам се най-любезно. – Може би, ако се наведете малко и се поразтърсите…

Хайде де, Лоръл! Къде си? Отварям вратата на пробната и се оглеждам, но не я зървам никъде.

– Окей! Ето, че започва да става!

Обръщам се и за мой най-голям ужас зървам, че ръката на Ейми се е появила като че ли от нищото и незнайно как е успяла да докопа ципа с дългите си маникюри.

– Можете ли да ми помогнете да си сваля ципа? – обажда се тя.

– Ами… ще пробвам…

Сграбчвам ципа и започвам да го дърпам в посока, противоположна на тази, в която го дърпа тя.

– Ама той е заял! – извиква отчаяно тя.

– Да, виждам. Тъкмо се опитвам да го оправя!

– Ей, я почакайте малко! – вика тя неочаквано подозрително. – В коя посока дърпате?

– Аааз… в същата като вас…

– Здравей, Лоръл! – чувам отвън изненадания глас на Кристина. – Добре ли си? Да не би да съм забравила, че за днес имаш уговорен час?

– Не, нямам – отговаря тя. – Обаче Беки ми е приготвила нещо

много интересно.

– Най-сетне! – отдъхвам си аз, притичвам до вратата и отварям.

Ето ти я и Лорăл, с почервеняло от превъзбуда лице, облечена в новата си пола на Майкъл Корс, съчетана по най-неподходящия начин с тъмносин блейзър.

Колко пъти да й повтарям кое с кое си върви?! Ааа! Май ще взема да правя неочаквани визити на клиентите си по-често! Да ги видя аз как си съчетават дрехите без мен!

– Ето я и нея – отсичам и кимвам по посока на хибрида между кукла Барби и коледна бисквитка, който все още се опитва да се измъкне от роклята си.

– Ясно – кимва Лорăл и влиза спокойно в пробната. – Остави я на мен.

– Какво? Кой е тук? – извърта безпомощно Ейми глава при звука на гласа на Лорăл. – Исусе Христе! Не! Да не би да е…

– Точно така – изрича смразяващо Лорăл. – Аз съм!

* * *

Стоя си аз пред вратата на моята пробна, като се опитвам да не обръщам внимание на крясъците вътре. След няколко минути Кристина излиза от офиса си и се приближава към мен.

– Беки, какво става тук?

– А, нищо. Просто… Лорăл срещна своя отдавнашна позната и… Реших да ги оставя малко насаме. – Отвътре до нас достига нещо като „туп-туп-туп“ и аз се изкашлям колкото мога по-силно. – Мисля, че те… си бъбрят.

– Бъбрят си значи – поглежда ме изпитателно Кристина.

– Точно така! Бъбрят си!

Внезапно вратата се разтваря и оттам се появява Лорăл, стиснала в ръка връзка ключове.

– Беки, ще се наложи да прескоча до апартамента на Ейми, а на нея май ще й се наложи да ме поизчака тук. Нали така, Ейми?

Надниквам в пробната. Ейми се е свила в единия от ъглите, все така по бельо – вече без смарагдовия медальон – и изглежда като пострадала от боен стрес. Кимва, без да изрече и думица.

Когато Лорăл се отдалечава, Кристина ме поглежда, неспособна да повярва на очите си.

– Беки…

– Добре! – възкликвам аз по посока на Ейми с най-добрия си

професионално жизнерадостен тон. – Така и така ще чакаме, какво ще кажете да изпробваме още няколко рокли?

* * *

Четиридесет минути по-късно Лоръл се връща, а очите й светят от радост.

– Успя ли да вземеш всичко останало? – питам нетърпеливо.

– Взех абсолютно всичко!

От другия край на отдела ни Кристина вдига глава към нас, после извръща поглед и го забива в противоположната посока. И без това спомена, че единственият начин да не ме уволни зареди онова, което токущо стана, е да не знае какво е станало.

Така че в общи линии постигнахме съгласие, че тя не знае нищо за случилото се.

– Заповядай! – хвърля Лоръл ключовете на Ейми. – Вече можеш да тръгваш. И предай поздравите ми на Бил. Той напълно те заслужава.

Без да каже каквото и да било повече, вече напълно облечената Ейми скача на крака и тръгва да излиза.

– Почакай! – извиква след нея Лоръл. – Сети ли се да благодариш на Беки?

– Аз… хмм… – Ейми ме поглежда притеснено и изрича: – Благодаря ти, Беки!

– Няма защо – отвръщам неловко аз.

И докато Ейми се носи почти на бегом към ескалатора, Лоръл ме прегръща и казва:

– Беки, ти си истински ангел! Не знам как ще ти се отплатя за всичко, което стори за мен! Само кажи какво искаш, и то ще бъде твое!

– Не бъди глупачка! – изкисквам се аз. – Просто исках да ти помогна!

– Говоря ти напълно сериозно!

– Лоръл…

– Настоявам! Само кажи, и всичко ще пристигне точно навреме за сватбата ти!

Моята сватба…

Все едно някой отвори прозореца и пусна студения въздух вътре.

В цялото това вълнение на момента успях да забравя за нея. Но за кратко. И ето, че сега всичко се стоварва обратно върху главата ми. С пълна сила.

Моите две сватби. Моите два провала.

Като два влака, носещи се с бясна скорост към мен. Все по-бързо и бързо. И всеки път, когато отклоня поглед от тях, установявам, че те са се приближили още повече. С всяка изминала минута се ускоряват все по-съдбоносно. Ако успея да избегна единия, неминуемо ще бъда блъснатата от другия.

Вдигам поглед към топлите, открити очи на Лорън и единственото, което ми се иска да направя в този момент, е да се отпусна в прегръдките й и да прошепна безпомощно: „Моля те, оправи ми живота!“

– Каквото и да поискаш, твое е! – повтаря тя и стиска приятелски рамото ми.

Когато се запътвам обратно към моята пробна, установявам, че адреналинът ми се е изпарил безвъзвратно. Усещам, че познатата, изтощителна тревога отново се завръща и пак ме загризва. Ето че измина още един ден, а от онова брилянтно разрешение на проблема няма и следа. И аз нямам никаква представа какво ще правя. А времето ми май е на свършване.

Вероятно истината е простичка – не мога да разреша този проблем със собствени сили. Отпускам се на стола си и си казвам: „Имам нужда от помощ! Може би от пожарната или от Групата за бързо реагиране?“

Или може би просто от Люк.

Петнадесет

Пристигам у дома удивително спокойна. Всъщност, изпитвам даже облекчение. Опитах всичко – и ето, че стигнах до края на пътя. Не мога да направя нищо повече, освен да призная всичко пред Люк. Той безспорно ще бъде шокиран. Може би дори ще побеснее. Но поне вече ще знае.

На идване минах през един бар, дръпнах две за кураж и обмислих всяка дума, която ще изрека пред него. Защото, както всеки знае, разковничето е в начина на поднасяне на информацията. Когато президентът реши да вдигне данъците, той не казва направо: „Ще ви повиша данъците“, а вместо това изрича нещо витиевато от рода на: „Всеки американски гражданин отлично знае стойността на образованието в наши дни.“ Затова и аз си написах реч – нещо като годишната президентска реч за състоянието на нацията – и се постарах да я запомня дума по дума, като включих и време за вметки от страна на Люк. (Или пък аплодисменти, макар че в случая са малко вероятни.) Така че, стига да се придържам към текста и стига никой да не повдига въпроса за политиката ни в Уганда, всичко ще бъде наред.

Краката ми леко потреперват, докато изкачвам стълбите към нашия апартамент, макар да знам, че Люк не може да се е върнал. Знам, че имам още време, за да се подготвя. Но когато отварям вратата, за мой огромен ужас го зървам вътре – седнал на масата, с купчина листи пред себе си.

Хайде, Беки, започвай! Дами и господа, членове на Конгриса. Четири удара на сърцето за пауза и разни-разнообразни. Оставям вратата зад гърба си да се захлопне сама, изваждам си бележките и си поемам дълбоко въздух.

– Люк – започвам с гробовно сериозен глас, – трябва да ти кажа нещо за сватбата. Проблемът изобщо не е лесен, а решението му – още по-малко. И ако такова изобщо съществува, то ще мога да го открия единствено с твоя помощ. Точно затова днес реших да призная това пред теб – и да те помоля да ме изслушаш напълно непредубедено.

Дотук добре. Даже в интерес на истината доста се гордея със себе си. Онова за непредубеното слушане бе голямо попадение, няма спор! Защото то означава преди всичко и най-вече, че той няма право да ми крещи.

– И за да ти обясня трудното положение, в което се намирам сега – продължавам, вече окуражена от себе си, – се налага да те върна назад във времето. Назад, та чак до самото начало. С което нямам предвид Сътворението на света. Нито даже Големия взрив. А просто едно пиене на чай в „Клариджис“.

Правя пауза, но Люк продължава да мълчи и да ме слуша. Може пък всичко да мине добре в края на краищата.

– Именно там, в „Клариджис“, започнаха моите проблеми. Бях изправена пред непосилна задача. Все едно бях онзи гръцки бог, който трябвало да избира между трите ябълки. Само дето ябълките бяха само две – и даже не бяха ябълки. – Правя многозначителна пауза. – А бяха сватби.

Ето че Люк накрая се извръща в стола си. Очите му са кървясали, а върху лицето му се съзира някакво много странно изражение. И докато се взира в мен, усещам, че ме сграбчва ужасът на злокобно предчувствие.

– Беки – изрича накрая, но е очевидно, че говоренето му струва огромно усилие.

– Да? – преглъщам аз.

– Вярваш ли, че майка ми действително ме обича?

– Какво?! – възкликвам като попарена аз.

– Кажи ми честно. Вярваш ли, че майка ми действително ме обича?

Ама чакайте малко! Значи той не е чул нищичко от онова, което казах, а?!

– Ами… естествено, че вярвам – казвам накрая. – И като си говорим за майки, точно там се корени и моят проблем – поне в известен смисъл.

– Какъв глупак съм бил! – отбелязва Люк, вдига чашата си и отпива от някаква течност, която наподобява съмнително на уиски. – Тя просто ме е използвала, нали?!

Ококорвам се срещу него и направо не знам какво да кажа. А после забелязвам наполовина изпразнената бутилка на масата до него. Откога ли си седи тук и пие? Поглеждам отново лицето му, изпънато от болка и толкова уязвимо в този момент, и побързвам да преглътна някои от поострите неща, които се каня да изрека относно Елинор.

– Естествено, че те обича! – отсичам аз, оставям речта си и се приближавам към него. – Сигурна съм. Имам предвид, че всичко си личи по начина, по който тя… – И не довършвам поради липса на думи.

Но какво се очаква от мен да кажа в подобен момент?! Как да

довърша изречението? Че си личи по начина, по който използва служителите му без никакви компенсации, без нито дори едно „благодаря“?! Че си личи по начина, по който го предава най-безцеремонно, а после се измъква тихомълком за Швейцария?!

– Какво… ти защо… Случило ли се е нещо? – успявам накрая да скалъпя.

– Всичко е пълна глупост! – изломотва той и поклаща глава. – Преди известно време попаднах на нещо. – Поема си дълбоко дъх и продължава: – Ходих до апартамента й, за да взема едни книжа за фондацията. И не знам защо – вероятно след като видях снимките на Сузи и Ърни – се улових, че разглеждам кабинета й, за да открия някакви мои бебешки снимки. Или като малко дете. Снимки на нас двамата. Нямах представа какво точно търся. Вероятно каквото и да било.

– И откри ли нещо?

Люк показва с жест листите, които затрупват масата, и аз примижавам озадачено към тях.

– Какво е това?

– Това са писма. От баща ми. Писма, които той е писал на майка ми, след като са се разделили преди петнадесет-двадесет години. В които той я моли да отдели няколко минути, за да ме види.

Гласът му е напълно безизразен и това вече започва сериозно да ме тревожи.

– Какво искаш да кажеш с това? – питам.

– Искам да кажа, че той я е молил да ми позволи да й погостувам за малко – изрича Люк с равен тон. – Предлагал е да поеме разходите за хотела. Предлагал е да ме придружи. Молел е отново и отново. А аз никога нищо не разбрах за това. – Присяга се, изважда два листа и ми ги подава. – Ето, убеди се сама.

Опитвайки се да прикрия шока си, аз ги преглеждам повърхностно, като хващам тук-таме по някоя фраза: „Люк отчаяно жадува да зърне майка си… не може да разбере твоето отношение…“

– Тези писма обясняват много неща. Оказва се, че нейният съпруг в края на краищата е нямал нищо против да ме вземат при тях. Даже ми изглежда доста свестен човек. Той е бил съгласен с баща ми, че би трябвало да им погостувам малко. Но тя не проявила никакъв интерес към предложението. – Тук той свива рамене и добавя: – И защо да проявява, като се замисли човек?!

„…интелигентно, любвеобилно момче… изпуска прекрасна възможност…“

– Люк, но това е… ужасно – изричам аз ни в клин, ни в ръкав.

– А най-лошото от всичко е, че някога си изкарвах всичко на родителите ми. Когато бях тийнейджър, искам да кажа. За всичко обвинявах тях.

Пред очите ми внезапно изникна Анабел с нейното мило, добро лице. Видях и бащата на Люк, приведен над бюрото си, как пише тайничко тези писма. И сърцето ми се изпълни с огромна ненавист към Елинор. Тя не заслужава нито Люк, нито каквото и да било семейство въобще!

Настъпва тишина, нарушавана единствено от барабанещия по прозорците отвън дъжд. Протягам ръка и стискам ръката на Люк, като се опитвам да му предам цялата си любов и разбиране, които пазя за него.

– Люк, сигурна съм, че родителите ти прекрасно са те разбирали. И че… – Тук преглъщам всичко, което действително ми се иска да кажа за Елинор. – И че Елинор всъщност много е искала да й дойдеш на гости. Искам да кажа, че сигурно й е било трудно или… или че вероятно често е отсъствала от дома си и че…

– Има нещо, което никога досега не съм ти казвал – прекъсва ме неочаквано той. – Не съм казвал на абсолютно никого. – Вдига глава, поглежда ме и заявява: – Когато бях на четиринадесет, дойдох да видя майка си.

– Какво?! – облещвам се срещу него аз. – Но нали си ми казвал, че никога…

– От училището ни организираха една екскурзия до Ню Йорк. Борих се със зъби и нокти да ме включат в нея. Мама и татко бяха против, разбира се, обаче накрая се предадоха. Казаха ми, че майка ми в този момент отсъствала, иначе с радост би се срещнала с мен, обаче…

Протяга ръка към бутилката и си налива ново уиски.

– Не можех да се въздържа. Трябваше на всяка цена да я видя! За всеки случай – може пък информацията им да не е била вярна. – Втренчва се в нищото пред себе си, прокарва пръст по ръба на чашата и продължава: – И така… към края на екскурзията имахме един свободен ден. Всички останали тръгнаха към Импайър Стейт Билдинг. Обаче аз се измъкнах от групата. Имах адреса й, така че пристигнах и седнах на стълбите пред входа. Това беше друга кооперация, не тая, в която живее сега – разположена малко по-нагоре по Парк авеню. Та, както казах, седнах на стълбите, а хората минаваха покрай мен и ме гледаха странно, но нищо не казваха.

Люк отпива от уискито си, а аз съм вперила поглед в него и не смея нито да мърдам, нито да шавам, нито дори да дишам.

– И тогава, към дванайсет часа от входа излезе една жена. Имаше тъмна коса и красиво палто. Познавах лицето й от снимките. Това беше моята майка. – Замълчава няколко секунди. – Аз се изправих. Тя вдигна очи и ме видя. Вторачи се в мен за около пет секунди, след което се обърна, сякаш изобщо не ме бе видяла. – Затваря очи и добавя: – Нямах възможност дори да направя и крачка към нея.

– И какво… какво направи после? – питам с разтреперан глас.

– Тръгнах си. Разхождах се из града. И се опитвах да се самоубедя, че тя не ме е познала. Това си казвах. Това си повтарях на всяка крачка. Че тя изобщо няма представа как изглеждам сега. Че изобщо не би могла да се сети, че това съм аз, нейният син.

– Е, може пък да е било точно така! – побързвам да намеря светъл лъч аз. – Как би могла да знае как си…

Не довършвам, защото точно в този момент той протяга ръка към син, избелял плик за въздушна поща с нещо, прикрепено с кламер към него.

– Това е писмото, което й е писал баща ми, за да я уведоми, че ще бъда в Ню Йорк – обяснява той, смъква бялото листче и аз с изненада установявам, че това е гърбът на снимка. – А това тук съм аз.

Вглеждам се в очите на младия тийнейджър. На четиринадесетгодишния Люк. Облечен е в училищната си униформа, подстрижката му е отвратителна и никой не би могъл да го познае, ако не знае, че е той. Единственото, което е непроменено, са тъмните му пронизващи очи, с които наблюдава света със смесица от решителност и надежда.

Няма какво да кажа. Докато гледам недодяланото му, нелепо тийнейджърско лице, ми идва да се разрева.

– Ти се оказа права още от самото начало, Беки. Дойдох в Ню Йорк, за да впечатля майка си. Исках да я накарам да се закове на улицата, да се обърне и… и да се втренчи в мен и… и да се гордее.

– Но тя наистина се гордее с теб!

– Нищо подобно – заявява спокойно той и се усмихва половинчато. – Би трябвало отдавна да се откажа.

– Недей! – изричам, като че ли с известно закъснение.

Поемам ръката на Люк в своята, обзета от абсолютно безсилие. Чувствам се напълно защитена и разглезена в сравнение с него. Израснах със съзнанието, че мама и татко ме смятат за най-хубавото нещо в целия свят, със съзнанието, че те ме обичат и че винаги ще ме обичат, независимо от глупостите, които ръся след себе си. И откакто се помня, непрекъснато се усещам сгрявана от огъня на сигурността, с която те ме

обгръщат.

– Съжалявам – прошепва накрая Люк. – Прекалено много те занимавам с моите истории. По-добре да забравим за това. Ти за какво искаше да говорим?

– Нищо – побързвам да отговоря. – Това… няма значение. Може да почака.

Изведнъж сватбата ми се струва на светлинни години далече. Превръщам прецизните си бележки по речта в плътна топка хартия, която изхвърлям в кошчето за боклук. После обхващам с поглед претъпканата стая. По масата се валят писма, в ъглите се въргалят подаръци, навсякъде натурия. Невъзможно е да избягаш от собствения си живот, когато обитаваш манхатънски апартамент.

– Хайде да излезем и да похапнем някъде – предлагам аз и рязко се изправям. – А после можем да отидем на кино, ако искаш.

– Не съм гладен – смотолевя Люк.

– В случая няма значение. Това място тук е прекалено… пренаселено – отсичам и подръпвам Люк за ръката. – Хайде де, нека излезем навън! И просто да забравим всичко! Абсолютно всичко!

* * *

Излизаме и тръгваме под ръка към киното. Гледаме някакъв филм за мафията. Когато свършва, изминаваме още две преки и се озоваваме в едно малко, уютно ресторантче, което много обичаме, и си поръчваме червено вино и ризото.

Никой не споменава името на Елинор. Вместо това си говорим за детството на Люк в областта Девън. Той ми разказва за пикниците на плажа и за къщичката в дървото, която баща му му построил в градината, и как малката му полусестра Зоуи непрекъснато се мъкнела след него с всичките си приятелки и го подлудявала. После ми разказва и за Анабел. За това колко фантастична е била майка му и колко мила е била с всички и как той нито веднъж не бил почувствал, че тя обича собственото си дете Зоуи повече от него самия.

А после подхващаме постепенно и теми, за които никога досега не сме говорили. Като например да си имаме наши деца. Люк иска да има три. Аз искам… честно да ви призная, след като станах свидетел на родилните мъки на Сузи, засега изобщо не ми се мисли дори и за едно, обаче не смея да му го призная. Кимвам, когато той добавя „та дори и четири“, и се питам дали няма да е възможно да се преструвам, че съм бременна, а всъщност да ги осиновя.

Към края на вечерта усещам, че Люк се чувства много по-добре. Тръгваме си за вкъщи, просваме се на спалнята и заспиваме като къпани. По някое време на нощта аз се събуждам и забелязвам, че Люк стои до прозореца, втренчен в нощта навън. Но преди да разбера дали сънувам или не, отново съм заспала.

* * *

На следващата сутрин се събуждам с пресъхнала уста и жестоко главоболие. Люк вече е станал и го чувам да трака нещо из кухнята, така че решавам, че сигурно ми приготвя вкусна закуска. Няма да откажа малко кафе, а може би и препечена филийка. А после…

Стомахът ми притреперва нервно. Трябва да изплюя камъчето. Трябва да му кажа веднага за двете сватби.

Снощи си беше за снощи. Никой не може да отрече, че нещата изобщо не бяха в моя власт. Но сега вече е сутрин и аз не съм в състояние да чакам повече. Знам, че моментът е крайно неподходящ и че това е последното нещо, с което точно сега трябва да му пълня главата, но нямам избор. Просто трябва да му кажа.

Чувам го как върви по коридора и си поемам дълбоко дъх, за да се успокоя.

– Люк, искам да ти кажа нещо – започвам веднага щом той отваря вратата. – Знам, че моментът е крайно неподходящ, но наистина трябва да поговорим. Имам голям проблем.

– Какъв проблем? – пита Робин, влизайки в стаята. – Надявам се, че няма нищо общо със сватбата, нали?! – Облечена е в бледосин костюм и кожени обувки с кръгли бомбета, а в ръцете си носи поднос с храна за закуска. – Ето, скъпа! Пийни си малко кафе, за да се разсъниш!

Да не би да сънувам? Какво прави Робин в моята спалня?!

– Аз ще си взема само една кифличка – изчуруликва весело тя и изчезва от стаята.

Отпускам се немощно на възглавницата си, а главата ми пулсира, като се опитва да проумее какво прави точно тя тук.

Внезапно в съзнанието ми изниква филмът за мафията от снощи и сърцето ми се свива ужасено. Господи! Ама това е очевидно!

Тя е разбрала за другата сватба и сега се готви да ме убие!

В този момент Робин отново се появява на прага на спалнята с кошничка кифличкн в ръка и ми се усмихва, докато ги оставя на леглото. Аз я гледам ококорено, неспособна да помръдна от ужас.

– Робин – изричам дрезгаво, – аз… не очаквах да те видя тук. Не е

ли малко раничко за гости?

– Когато става въпрос за клиентите ми, за мен няма ранен час – намига ми Робин. – Аз съм на твоите услуги денонощно. – Сяда на фотьойла до леглото и ми налива кафе.

– Но как влезе тук?

– С взлом. Не бе, шегувам се, разбира се! Люк ме пусна, докато излизаше.

Божичко! Значи сега съм съвсем сама в апартамента с нея! Тя ме е приклещила в капана си!

– Люк е тръгнал на работа толкова рано?! – възкликвам изненадано.

– Не съм сигурна, че отиваше на работа – отвръща Робин и прави замислена пауза. – По-скоро ми приличаше на човек, който излиза за джогинг.

– За джонинг ли?!

Ама Люк никога досега не е ходил да бяга!

– Виж сега, пий си кафето, а после ще ти покажа онова, което чакаш толкова дълго! Което всички чакаме толкова дълго – поправя се, поглежда си часовника и добавя: – Имай предвид, че след двадесет минути трябва да съм се изпарила оттук!

Пуля се неразбиращо срещу нея.

– Беки, добре ли си? Нали си спомняш, че имахме среща за днес?

В главата ми започва да се оформя някакъв неясен спомен – като сянка през мъгла. Робин, среща за закуска. Да.

Но защо съм се съгласила да се срещна с нея на закуска?

– Разбира се, че си спомням – кимвам накрая. – Просто съм малко… нали се сещаш… махмурлия от снощи…

– Няма нужда да ми обясняваш повече! – отсича бодро Робин. – Това, от което се нуждаеш в момента, е прясно изцеден портокалов сок. И обилна закуска. Винаги казвам на моите булки, че трябва да се грижат за себе си! Какъв е смисълът от изтощителното гладуване, когато ще припаднеш пред олтара, нали така?! Затова сега си вземи една кифличка. – В този момент тя започва да тършува в чантата си и накрая извиква победоносно: – Ето я и нея! Дългоочакваната радост!

Аз се вторачвам неразбиращо в малкото проблясващо парченце сребрист плат, което зървам в ръката ѝ.

– Какво е това? – питам накрая.

– Това е материята за възглавничките за столовете! – обяснява Робин. – Пристигна специално от Китай! Онова, заради което имахме толкова проблеми с митницата! Не може да си забравила, нали?!

– Разбира се, че не! – побързвам да я успокоя. – Да, изглежда… много красиво! Действителен уникат!

– Беки, има и още едно нещо – казва Робин, като прибира мостричката в чантата си. Вдига глава към мен, поглежда ме сериозно и заявява: – Истината е, че… започвам малко да се тревожа.

Стомахът ми се преобръща нервно и аз отпивам от кафето си, за да го прикрия.

– Така ли? И за какво… за какво се тревожиш толкова?

– Досега не сме получили нито един отговор на поканите от нашите британски гости. Не е ли странно според теб?

За няколко секунди оставам безмълвна. Накрая смотолевям:

– Хмм… права си, странно е.

– С изключение на родителите на Люк, които приеха още преди време. Е, не трябва да се забравя, че те бяха включени и в списъка на Елинор, така че получиха поканата си много отдавна, но въпреки това… – Взема от ръцете ми чашата с кафе, отпива и отсича: – Ммм. Чудесно е! Макар че непрекъснато си повтарям, че не трябва да обвиняваме хората в липса на обноски. И все пак вече трябва да започнем да получаваме отговорите им! Така че, имаш ли нещо против да направя няколко тактични телефонни обаждания до Англия? Имам всичките телефони в моята база данни.

– Не! – извиквам, внезапно напълно събудена. – Не се обаждай на никого! Искам да кажа… ще получиш отговорите им, разбира се. Обещавам ти!

– Просто е твърде странно! – разсъждава на глас Робин. – Да не получиш нищо… Нали всички си получиха поканите?

– Разбира се, че си ги получиха! Сигурна съм, че е просто въпрос на недоглеждане от тяхна страна – изричам, а ръцете ми започват да навиват чаршафа от напрежение. – В рамките на седмица ще получиш част от отговорите! Аз… ти го гарантирам!

– Е, надявам се да е така! Защото времето напредва, както отлично знаеш! Остават ни още само четири седмици!

– Да, знам! – изписквам почти истерично и отпивам нова глътка кафе, като отчаяно ми се иска да стане чудо и то да се превърне във водка.

Четири седмици. Боже Господи!

– Да ти долея ли още кафе, миличка? – пита Робин и се изправя. Привежда се, вдига някакъв лист хартия и пита с любопитство: – Какво е това? Да не би да е някакво меню?

Поглеждам към листа в ръката й и сърцето ми спира. Божичко!

Попаднала е на един от мамините факсове!

Това е менюто за другата сватба!

И всичко останало е точно тук, под леглото ми. Ако сега се наведе и поразгледа… загубена съм!

– О, нищо не е! – извиквам и го грабвам от ръката й. – Просто едно меню за… едно парти…

– Ще организираш парти?

– Ами… обмисляхме подобен вариант…

– Е, ако ти трябва помощ в организирането, знаеш къде да ме намериш! – усмихва се Робин, а после снишава доверително глас: – Позволи ми и един дребен съвет. – Посочва менюто на мама и добавя: – Смятам, че ако се замислиш, ще установиш, че ролцата са малко демоде.

– Хммм… благодаря!

Трябва веднага да изкарам тази жена от къщата си! На минутата! Преди да е открила каквото и да било друго!

Хвърлям рязко листите и скачам от леглото.

– Виж какво, Робин, все още не се чувствам особено добре. Може би ще бъде възможно да… да пренасрочим останалата част от срещата ни за друг път?

– Да, разбирам – потупва ме по рамото тя. – Ще те оставя да си почиваш на спокойствие.

– Между другото – изричам небрежно, докато вървим към вратата, – питах се… Нали се сещаш за онази клауза по неустойката, която имаш по договора си?

– Да? – усмихва ми се лъчезарно Робин.

– Просто от любопитство – изсмивам се аз. – Случвало ли ти се е някога наистина да я получиш?

– О, само няколко пъти – отсича Робин, замисля се и допълва: – Едно глупаво момиче се опита да избяга в Полша… но накрая я открихме… До скоро, Беки!

– До скоро! – отвръщам аз, като се старая да й отговоря на жизнерадостния тон. А после затварям вратата с разтуптяно сърце.

Ще ме хване! Всичко е въпрос само на време!

* * *

Веднага щом пристигам на работа, набирам номера на офиса на Люк и чувам гласа на асистентката му – Джулия.

– Здравей! – започвам, – Мога ли да говоря с Люк?

– Люк се обади, че е болен – отговаря тя изненадано. – Ти не

знаеше ли?!

Втренчвам се в телефона слисано. Люк си е взел болнични?! Дяволите го взели! Очевидно неговият махмурлук се е оказал по-тежък и от моя!

Мамка му! А аз едва не го издадох!

– Да бе, вярно! – Побързвам да замажа положението. – Разбира се, че е болен! Даже е много болен. Има кошмарна треска. И нещо със… хммм… стомаха. Просто за момент забравих, това е всичко. Извинявай.

– Е, предай му нашите най-добри благопожелания за бързо оздравяване!

– Непременно!

Затварям слушалката и си давам сметка, че май малко попрекалих. Така де, не че някой може да уволни Люк, защото си е взел болнични, не съм ли права?! В крайна сметка компанията си е негова. И той е шефът.

В интерес на истината, даже съм много доволна, че си е взел свободен ден.

И все пак… Люк да се разболее… Та той никога досега не е боледувал!

И никога досега не е ходил да бяга за здраве! Ама какво става тук все пак?!

* * *

След работа трябваше да ходим с Ерин за по едно питие, но се налага да й се извиня, за да се прибера вкъщи. Когато влизам вкъщи, апартаментът е мрачен и в първия момент си казвам, че Люк още не се е върнал. Но после го зървам, седнал на масата в тъмнината, облечен с анцунг и стара тениска.

Най-после! Най-сетне двамата. Окей. Значи това е моментът. Сега най-накрая ще му разкажа всичко.

– Здрасти! – поздравявам и се настанявам на стола до него. – Подобре ли си вече? Обадих се в работата ти и оттам ми казаха, че си болен.

Мълчание.

– Не бях в подходящото състояние на духа, за да отида на работа – отвръща накрая Люк.

– И какво прави цял ден? Наистина ли ходи да тичаш?

– Отидох на дълга разходка – отговаря той. – И много мислих. Мислих за много неща.

– За какво? За… майка си ли? – питам предпазливо.

– Да. За майка ми. И за още много други неща. – Обръща се и за моя огромна изненада забелязвам, че не се е бръснал. Мммм. Май доста ми харесва необръснат.

– Но иначе си добре, нали?

– Точно в това е въпросът – казва той след кратка пауза. – Добре ли съм наистина.

– Може би просто снощи си прекалил с пиенето – отбелязвам и започвам да си събличам палтото, за да обмислям по-добре думите си. – Люк, слушай какво. Искам да ти кажа нещо наистина много важно. Отлагам го вече седмици наред…

– Беки, мислела ли си някога за капана, който представлява Манхатън? – прекъсва ме неочаквано Люк. – Замисляла ли си се изобщо по този въпрос?

– Хммм. Май не – отвръщам озадачено. – Не бих казала, че съм се замисляла.

– Това е нещо като… метафора на самия живот. Мислиш си, че притежаваш свободата да отидеш където ти се прииска. Но всъщност… – И прокарва въображаема линия с пръста си по средата на масата. – Всички ние сме контролирани. Нагоре или надолу. Наляво или надясно. Нищо по средата. Няма никаква друга алтернатива.

– Ясно – кимвам след известен размисъл аз. – Абсолютно прав си. Но проблемът в случая е, че…

– Животът трябва да бъде открито пространство, Беки! Човек трябва да бъде в състояние да върви в която посока си пожелае!

– Предполагам, че…

– Днес пресякох острова от единия до другия му край.

– Наистина ли?! – опулвам се аз. – И… защо?

– На един етап вдигнах поглед и осъзнах, че съм обкръжен отвсякъде от административни сгради. Слънцето се отразяваше в армираните стъкла на прозорците. Отскачаше ту напред, ту назад от тях.

– Звучи приятно – отбелязвам напълно неадекватно аз.

– Разбираш ли какво искам да ти кажа? – пита той и ме пронизва с поглед и едва в този момент аз съзирам пурпурните сенки под очите му. Господи, ама той изглежда буквално съсипан! – Светлината влиза в Манхатън и… попада в капан! В капана на собствения си свят, отскачаща напред-назад, без възможност за какъвто и да било изход!

– Е… ами… предполагам, че е така… Само дето понякога все пак вали, не мислиш ли?

– И хората си остават все същите.

– Така ли?

– Точно в такъв свят живеем с теб сега. В самоотразяващ се, самовлюбен свят. И напълно безсмислен. Спомняш ли си онзи човек в болницата? На тридесет и три години – и с инфаркт! Ами ако беше умрял?! Дали тогава щеше да може да каже, че е проживял пълноценно живота си?

– Амиии…

– А аз дали съм проживял пълноценно живота си? Бъди честна с мен, Беки! Погледни ме и ми отговори честно!

– Е… ами… разбира се, че си го проживял.

– Глупости! – Взема напосоки едно прескомюнике на „Брандън Къмюникейшънс“ и се вторачва в него. – Ето в това се е превърнал животът ми. В безсмислени информационни бюлетини. – И за мое огромно изумление започва да го къса на дребни парченца. – В шибани, безсмислени, гадни информационни бюлетини!

Неочаквано забелязвам, че е започнал да къса и извлечението от общата ни банкова сметка.

– Люк! Това е нашата банкова сметка!

– И какво от това?! Има ли някакво значение?! Само някакви си безсмислени цифри! На кого му пука?!

– Ама… нали…

Тук нещо определено не е наред!

– Какво значение има всичко това?! – възкликва и започва да разпръсква късчетата хартия по целия под, а аз едва устоявам на изкушението да се наведа и да започна да ги събирам. – Беки, ти беше абсолютно права!

– Била съм права ли?! За какво?! – подскачам като ужилена.

Тук със сигурност нещо не е наред!

– Всички сме обсебени от материализъм! Обсебени от манията да преуспеем на всяка цена! От парите. От стремежа си да впечатляваме определени хора, които никога не могат да бъдат впечатлени, каквото и да… – Не довършва, едва поемащ си дъх. – Но никой не проумява, че най-важното нещо е човечността! Би трябвало да познаваме и бездомници! Би трябвало да познаваме дори и боливийски селяни!

– Ами… да де… – вметвам аз. – Но все пак…

– Днес цял ден си повтарям нещо, което ти ми каза преди известно време. И сега не съм в състояние да го забравя.

– И какво точно съм казала? – питам нервно.

– Каза, че… – Спира, като че ли се опитва да ме цитира максимално точно. – Каза, че всички ние сме на тази планета за прекалено кратък срок. И когато накрая направим равносметка, кое ще натежи? И кое е по-важно: да знаеш как са балансирани няколко безсмислени цифри, или да си сигурен, че си бил такъв, какъвто си искал да бъдеш?!

Зяпвам изумено.

– Ама… това просто си го измислих ей така! Тогава не говорех сериозно!

– Аз изобщо не съм човекът, какъвто искам да бъда, Беки! И въобще не вярвам, че някога ще успея да стана такъв, какъвто искам да бъда! Досега живеех в голяма заблуда. Бях обсебен все от неправилните неща…

– Хайде, стига! – стискам му окуражително ръка. – Ти си Люк Брандън! Ти си преуспял и много красив, и богат…

– Но не съм човекът, който трябваше да стана! Проблемът е, че вече не си спомням кой беше този човек. И не знам какво искам да стана… какво искам да сторя с живота си… по кой път да поема… – Той се отпуска върху масата и заравя лице в ръцете си. – Беки, нуждая се от отговори! От важни отговори!

Направо не мога да повярвам! Моят Люк преживява криза на средната възраст!

Секънд Юниън Банк
Уолстрийт № 300
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

23 май 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

Благодаря Ви за писмото от 21 май. Радвам се, че започвате да ме възприемате като добър приятел, а в отговор на Вашия въпрос, моят рожден ден е на 31 октомври.

Напълно съм съгласен с Вас, че сватбите са скъпо удоволствие. За съжаление обаче в настоящия момент не съм в състояние

да увелича Вашия кредитен лимит от 5000 долара на 105 000 долара.

Вместо това мога да Ви предложа увеличение от 6000 долара, като само ми остава да се надявам, че и това ще Ви помогне донякъде.

Искрено Ваш:

Уолт Питмън,
директор отдел „Връзки с клиенти“.

„Звездите, които обичате“
АГЕНЦИЯ ЗА ДВОЙНИЦИ НА ЗНАМЕНИТОСТИ
Западна 24-та улица № 152
НЮ ЙОРК

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

28 май 2002 г.

Скъпа Ребека,

Благодаря Ви за писмото и снимките. Опасявам се обаче, че ние не разполагаме с двойници нито на Вас, нито на Вашия годеник. Наред с това съм длъжна да Ви призная, че преобладаващата част от нашите клиенти надали биха желали да се оженят един за друг, дори и срещу „тлъст хонорар“, както Вие имате любезността да се изразите.

И все пак понякога има и изключения, което ми дава възможността да Ви уведомя, че нашият двойник на Ал Гор е готов да се ожени за нашата двошшчка на Шарлийн Тилтън, ако сделката е честна.

Моля Ви да ни уведомите дали сте съгласна.

Искрено Ваша:

Канди Блуменкранц,
директор.

Дрейкфорд Роуд № 49
Потърс Бар
Графство Хартфордшир

27 май 2002 г.

Господин Малкълм Блушууд благодари на госпожа Елинор Шърман за любезната й покана за сватбата на Бски и Люк в хотел „Плаза“ на 22 юни. За съжаление се налага да откаже, тъй като си е счупил крака.

Дъбовете
Елтън Роуд № 41
Оксшот
Графство Съри

27 май 2002 г.

Господин и госпожа Мартин Уебстър благодарят на госпожа Елинор Шърман за любезната и покана за сватбата на Беки и Люк в хотел „Плаза“ на 22 юни. За съжаление се налага да откажат, тъй като и двамата са получили възпаление на лимфните жлези на шията.

Фокстрот Уей № 9
Райгейт
Графство Съри

27 май 2002 г.

Господин и госпожа Том Уебстър благодарят на госпожа Елинор Шърлщн за любезната й покана за сватбата на Беки и Люк в хотел „Плаза“ на 22 юни. За съжаление се налага да откажат, тъй като кучето им внезапно се спомина.

Шестнадесет

Тази работа вече изобщо не е смешна. Люк отказва да ходи на работа вече повече от седмица. Изобщо не се е бръснал. Всеки ден излиза и се мотае само един бог знае по какви места до малките часове на нощта, когато се прибира, обикновено пиян. А когато вчера се върнах от работа, установих, че е раздал всичките си обувки на разни бездомници.

Чувствам се напълно безпомощна. Нищо от онова, с което се захванах, не се получава. Пробвах с огромни купи от питателна домашно приготвена супа. (Или поне на пликчето се твърдеше, че е питателна и домашно приготвена.) Пробвах с нежна, ласкава любов. Което си беше отлично, най-малкото докато продължаваше. (И което, сега като се замисля, май беше доста отдавна.) Ала нищо не се промени. След това той си остана същият – мрачен и вторачен в някаква точка в празното пространство пред себе си.

А онова, с което се постарах най-много, бе да седна и да си поговоря с него. Понякога имам усещането, че като че ли напипвам нишката. Ала той или изпада в още по-голяма депресия, или казва: „Какъв смисъл има от всичко това?!“ и отново зачезва нанякъде. А най-големият проблем е, че в приказките му няма абсолютно никаква логика и последователност. Звучи направо абсурдно. В един момент твърди, че иска да напусне компанията си и да влезе в политиката, защото там му било сърцето и той никога не трябвало да го предава. (В политиката ли? Та той никога досега не ми е говорил за влизане в политиката!) В следвашия момент настоява, че единственото, за което си бил мечтал някога, е да стане баща, така че хайде да си направим шест деца, а той щял да си стои вкъщи и да бъде съпруг-домакиня.

Междувременно асистентката му звъни по телефона всеки ден, за да провери дали Люк е вече по-добре, а на мен ми се налага да си измислям все по-ужасяващи подробности от мистериозното заболяване на шефа й. Ако някой реши да ми повярва, Люк вече го е налегнала чумата.

Толкова съм отчаяна, че вчера звънях на Майкъл и той обеща да дойде у нас и да провери дали няма да може да помогне с нещо. Защото, ако някой изобщо може да помогне, то това е единствено Майкъл.

А що се отнася до сватбата…

Всеки път, когато се сетя за нея, буквално се поболявам. Останаха само три седмици. А аз все още не съм измислила на кой континент да

се оженя.

Мама ми се обажда всяка сутрин и засега съумявам да разговарям със съвсем нормален тон с нея. Робин пък ми звъни всеки следобед и с нея съумявам някак си да разговарям нормално. Даже наскоро си измислих една шега, че няма да се появя на сватбата си. Много се смяхме, а Робин през смях подхвърли: „Само посмей! Веднага ще те дам под съд!“, след което не знам как успях да не се разридая истерично.

Имам усещането, че извършвам свободно падане. Че се нося към земята – без никакъв парашут.

Нямам представа как го постигам. Имам усещането, че съм попаднала в някаква нова психична зона – зона, далеч отвъд обичайната паника, отвъд нормалните разрешения на проблемите. Наясно съм, че само чудо може да ме спаси.

На което и възлагам надеждите си в общи линии. На празника на свети Томас запалих петдесет свещи и още толкова – на празника на свети Патрик, оставих писмена молитва върху молитвената дъска в синагогата на 65-та улица, а на индийската богиня Ганеш дарих огромен букет цветя. Освен това по Интернет успях да зарибя петдесетина души от Охайо, които в момента се молят усърдно за мен.

Или поне се молят да намеря щастието, докато се боря с алкохолизма. Не успях да събера сили да обясня историята за двете сватби пред отец Гилбърт, особено след като се запознах с проповедта му за това как за Бог измамата е много болезнена, тъй като означава, че Дяволът е заслепил очите на праведните. Затова реших да мина с историята за алкохолизма, тъй като и без това открих страница, посветена на тази тема. (А като се има предвид, че вече съм на три малки шишенца водка на ден, може да се каже, че отдавна съм в кюпа.)

Никъде не намирам мир и спокойствие. Дори вкъщи не съм в състояние да се отпусна. Имам усещането, че апартаментът ме задушава. В ъглите на всяка стая се извисяват камари сватбени подаръци. Мама ми изпраща по петдесетина факса на ден. Робин свикна да се отбива у дома, когато й хрумне. И за капак на всичко – на тоалетката ми се мъдри цяла купчина булчински воали и диадеми, които ми изпратиха от бутика „Дрийм Дрес“, без дори да си направят труда да ме питат искам ли ги.

– Беки? – Вдигам глава от сутрешното си кафе и виждам Дани да влиза в кухнята. – Вратата беше отворена – обяснява той. – Днес не си ли на работа?

– Взех си почивен ден.

– Ясно. – Взема си кифличка с канела и отхапва от нея. – Е, как е

нашият пациент?

– Да бе, много смешно!

– Питам те съвсем сериозно – отбелязва Дани и ме поглежда с такава искрена загриженост, че аз се засрамвам. – Люк дойде ли на себе си най-после?

– Не съвсем – признавам аз и очите му светват.

– В такъв случай изчезна ли още нещо от гардероба му?

– Не! – отрязвам го възмутено. – Няма такова неща! И изобщо не си въобразявай, че можеш да задържиш завинаги тези обувки!

– Чисто нови обувки на „Прада“?! Ти май се шегуваш! Та те вече са си мои! Люк лично ми ги подари! Ако не ги иска повече, тогава защо да не…

– Напротив, иска си ги. Или поне ще си ги поиска. Просто в момента е малко… стресиран. Всеки се поддава на стреса от време на време. И това изобщо не означава, че можеш да се възползваш от ситуацията и да му вземеш обувките!

– Вярно, че всеки се поддава на стреса от време на време. Обаче не всеки раздава наляво и надясно банкноти от по сто долара на напълно непознати хора!

– Ти сериозно ли ми говориш?! – ужасявам се аз. – И той го е направил?!

– Съвсем случайно го зърнах в метрото. Имаше и един тип с дълга коса и китара… Люк просто отиде при него и му подаде цяла пачка банкноти. А човекът дори не просеше! В интерес на истината ми се стори доста обиден от този жест.

– Господи, боже мой!

– Знаеш ли каква е моята теория? Той се нуждае от дълъг и спокоен меден месец. Къде смятате да заминете?

О, не! Не отново това свободно падане! Сега пък медениият месец. А аз дори не съм направила резервации. И как да го сторя?! Та аз нямам никаква представа даже от кое летище ще излетим!

– Ние ще… Това е изненада – смотолевям накрая. – Ще го обявим в деня на сватбата.

– А какво готвиш тук? – пита Дани и поглежда към печката, където в една тенджерка ври нещо. – Клончета? Мммм, мирише вкусно!

– Никакви клончета, глупако, това са китайски билки! Против стреса. Първо ги сваряваш, а после изпиваш отварата.

– И смяташ, че ще успееш да накараш Люк да пие от това?! – любопитства Дани и пъха пръст в сместа.

– Не са за Люк, а за мен!

– За теб ли?! Ти пък от какво си толкова стресирана?

В този момент се чува звънецът отдолу и Дани протяга ръка и натиска бутона за отваряне на входната врата на кооперацията, без дори да попита кой е.

– Дани! – срязвам го аз.

– Очакваш ли някого? – пита преспокойно той, докато поставя слушалката на мястото ѝ.

– О, само онзи сериен убиец, дето ме преследва от известно време – отвръщам саркастично.

– Става – отбелязва Дани и отхапва поредното парченце от кифличката с канела. – Винаги съм си мечтал да наблюдавам как убиват някого.

На вратата на апартамента се почуква и аз ставам да отворя.

– Ако бях на твое място, щях да си облека нещо по-така – вметва Дани. – Представяш ли си всички в съдебната зала да видят снимки на тялото ти в този тоалет?! Трябва да оставиш за поколенията най-добрия си вид!

Отварям вратата с мисълта, че пак е някой от доставчиците на подаръци. Но се оказва, че е Майкъл, облечен в жълто кашмирено сако и огромна усмивка. Само при вида му душата ми си отдъхва успокоена.

– Майкъл! – въкликвам и го прегръщам топло. – Толкова ти благодаря, че намина!

– Няма защо – отговаря Майкъл. – Щях да дойда и още по-рано, ако знаех как точно стоят нещата. Вчера се отбих в офисите на „Брандън Къмюникейшънс“, където ми казаха, че Люк е болен. Обаче нямах никаква представа, че чак…

– Така е. Виж какво, не може да се каже, че тръбя истината за неговото състояние. Пък и смятах, че за два-три дена всичко ще отшуми.

– Е, тук ли е Люк? – пита Майкъл и наднича вътре.

– Не е. Тази сутрин излезе още по-рано. И нямам представа къде ходи – отговарям аз и свивам безпомощно рамене.

– Предай му моите най-добри пожелания, когато се появи – заявява Дани, запътен към вратата. – И не забравяй, че аз първи си поисках онова палто на Ралф Лорън!

Правя кафе (без кофеин, тъй като само това му разрешават на Майкъл да пие), а за себе си си отливам малко отвара, макар и без особен ентусиазъм, след което двамата се опитваме да си проправим път през натурията в дневната, за да намерим къде да седнем.

– И така – започва той, докато премества купчина списания и сяда

на дивана. – Значи напрежението най-сетне му се е отразило на нашия Люк. – Наблюдава ме как наливам мляко с трепереща ръка. – А, както виждам, тебе също не те е подминало.

– Аз съм си много добре – побързвам да отговоря. – В случая важният е Люк. Той е напълно променен. Просто за една нощ. В един момент беше добре, а в следващия бъбри само неща от рода на: „Нуждая се от отговори“ и „Какъв е смисълът на живота?“ и „Накъде отиваме всички ние?“. Изпаднал е в дълбока депресия, не ходи на работа и… аз просто не знам какво да направя!

– Честно да ти кажа, очаквах подобен срив у него от известно време – казва Майкъл, докато поема от мен чашата си с кафе. – Този твой човек работи прекалено. Винаги е бил такъв. И всеки, който работи с такова темпо в продължение на такъв дълъг период… – Свива тъжно рамене и потупва гърдите си. – Никой не го знае по-добре от мен. Всичко се заплаща.

– Но в случая не е само работата. Отнася се за… всичко в неговия живот. – Прехапвам устни и допълвам: – Мисля, че твоята сърдечна криза му се отрази много повече, отколкото си дава сметка.

– Имаш предвид от онзи епизод.

– Именно. Двамата се скарахте… и за него това беше огромен удар. Това го накара да започне да се замисля по-дълбоко за разни неща… Не знам, за живота и за какво ли още не. А после дойде и онази история с майка му.

– Аха – кимва разбиращо Майкъл. – Знаех си, че Люк ще се разстрои заради онази статия в „Ню Йорк таймс“. Напълно разбираемо, междувпрочем.

– И това е нищо! После нещата се влошиха още повече!

И разказвам как Люк е намерил писмата до майка му, писани от баща му, и Майкъл видимо се шокира.

– Ясно – отбелязва накрая, докато бърка замислено кафето си. – Вече всичко си идва на мястото. Майка му открай време е била движещата сила зад всички негови начинания и успехи. Мисля, че никой не може да го отрече.

– Всичко е сякаш… внезапно няма представа защо прави това, което прави. И затова се отказа да го прави. Не иска да ходи на работа, не говори за терзанията си, Елинор е все още в Швейцария, колегите му непрекъснато се обаждат, за да питат как е, а аз нямам желание да им казвам нещо от рода на: „Всъщност Люк не може да се добере до телефона, защото точно в момента страда от криза на средната възраст“…

– Не се тревожи! Днес и без това трябва да отида до неговата компания. Може и да успея да измисля някаква история за творчески отпуск. Гари Шепърд ще поеме кормилото за известно време. Той е изключително способен.

– Но нали няма да заиграе зад гърба на Люк? – поглеждам подозрително Майкъл.

Последния път, когато Люк откъсна поглед от компанията си за не повече от три минути, Алиша Билингтън Дългокраката кучка се опита да му измъкне всичките клиенти и да саботира цялата работа. Това едва не сложи край на „Брандън Къмюникейшънс“.

– С Гари няма да има никакви проблеми – успокоява ме Майкъл. – А и аз още не съм заработил на пълни обороти. Така че, нищо не ми пречи да хвърлям по един поглед от време на време.

– В никакъв случай! – извиквам ужасено. – Ти не трябва да се претоварваш с работа! Знаеш, че трябва да работиш умерено!

– Беки, аз не съм инвалид! – отвръща Майкъл с известно раздразнение. – Вие с дъщеря ми като че ли сте си плюли в устата!

Телефонът иззвънява, ала аз го оставям да се превключи на секретар.

– Е, как вървят сватбените приготовления? – отбелязва Майкъл, като оглежда стаята.

– Ами… чудесно! – залепям аз веднага дежурната си усмивка. – Благодаря, че попита!

– Получих обаждане от вашата сватбена организаторка във връзка с репетицията на тържеството. Та между другото тя ми съобщи, че родителите ти няма да успеят да дойдат.

– Не, няма – отговарям след кратка пауза. – Наистина няма да дойдат.

– Много лошо. За кога са успели да си резервират полет?

– Хммм… – Отпивам от кафето си, като се старая да отбягвам погледа му. – Не съм сигурна точно кой ден…

– Беки? – Гласът на мама отеква из цялата стая и аз така се стряскам, че разливам половината от кафето върху дивана. – Беки, скъпа, трябва да говоря с теб за оркестъра. Казах, че не могат да свирят „Рок Диджей“, защото басистът им е изсвирил само четири акорда засега. Затова ми изпратиха списък с песните, които наистина могат да свирят, така че…

Мамка му! Спускам се към телефона и грабвам слушалка.

– Мамо? – изричам, едва поемайки си дъх. – Виж какво, в момента

имам важна среща, така че ще ти се обадя по-късно.

– Но, миличка, ти трябва да одобриш списъка е песните! Ще ти изпратя факс, става ли?

– Окей. Става.

Затварям телефона и се връщам на дивана, като се старая да запазя самообладание.

– Майка ти наистина се е вживяла в подготовката за сватбата! – отбелязва усмихнато Майкъл.

– Ами… да. Така е.

Телефонът отново зазвънява, но аз пак не му обръщам внимание.

– Знаеш ли, отдавна се каня да те попитам – как прие тя новината, че ще се жениш в Щатите?

– Напълно спокойно – отвръщам, като тайничко си стискам палци. – Защо да е иначе?!

– Знам какви са майките, когато стане въпрос за сватбите на техните дъщери!

– Извинявай, миличка, нещо много набързичко – достига отново до мен гласът на мама. – Джанис пита как искаш да са сгънати салфетките – като епископски шапки или като лебеди?

Пак сграбчвам слушалката.

– Мамо, не ме ли чу?! Имам гости!

– Моля те, не ми обръщай внимание – обажда се Майкъл от дивана. – Ако е толкова важно…

– Изобщо не е важно! Изобщо не ми пука в каква форма ще бъдат сгънати салфетките! Така де, дори и да изглеждат като лебеди, това ще продължи не повече от две секунди!

– Беки! – възкликва възмутено мама. – Как можеш да говориш така! Джанис ходи на курс по сгъване на салфетки специално заради твоята сватба! Струваше й цели четиридесет и пет лири, а и трябваше да си носи храна от вкъщи…

Сърцето ми се изпълва с угризения на съвестта.

– Мамо, много съжалявам! Просто съм малко заета. Нека тогава да бъдат… епископски шапки. И предай на Джанис, че съм й изключително благодарна за всичко, което прави за мен!

Затварям телефона и в този момент се звъни на вратата.

– Джанис да не би да е сватбената организаторка? – пита заинтригуван Майкъл.

– Хммм… не. Тя се казва Робин.

– Имате поща! – обажда се компютърът от ъгъла на стаята.

Вече става прекалено. Ще откача!

– Извини ме, само ще видя кой…

Отварям рязко вратата на апартамента, останала без дъх, за да видя пред себе си поредния доставчик на подаръци с огромен кашон в ръце.

– Пакет за Блумууд! – обявява той. – Изключително чуплив!

– Благодаря! – отговарям неловко, като го поемам от него.

– Бихте ли се подписали тук, ако обичате? – пита той, като ми подава химикалка, след което души и добавя: – Да не би нещо в кухнята ви да гори?

Мамка му! Китайските билки!

Втурвам се в кухнята, изключвам котлона, после се втурвам обратно на прага и поемам химикалката от ръката на мъжа. В този момент телефонът отново започва да звъни. Абе, защо не вземат всички да ме оставят най-после на мира?!

– И тук…

Подписвам се, колкото мога, обаче доставчикът присвива подозрително очи към подписа ми.

– Какво пише тук?

– Блумууд! Пише „Блумууд“!

– Ало? – чувам зад себе си гласът на Майкъл. – Не, това е апартаментът на Беки. Аз съм Майкъл Елис, техен приятел.

– Трябва отново да се подпишете, госпожице! При това четливо!

– Да, аз съм кумът на Люк. Здравейте! Аз също очаквах с нетърпение да се запознаем!

– Сега добре ли е? – питам, едва лй не изгравирайки името си върху листа. – Доволен ли сте?

– Карайте по-спокойно! – вдига ръка за поздрав доставчикът и се оттегля.

Затръшвам вратата с крак и се довличам до дневната точно навреме, за да чуя Майкъл как казва:

– Да, чух за плановете за церемонията. Звучи наистина забележително!

„С кого говориш?“ – оформям с устни аз.

„С майка ти“ – отговаря усмихнато Майкъл.

Едва не изпускам чупливия кашон на пода.

– Сигурен съм, че когато денят настъпи, всичко ще мине гладко – успокоява я Майкъл. – Тъкмо казвах на Беки, че се възхищавам от начина, по който вземате участие в подготовката на сватбата. Сигурно никак не ви е лесно!

О, Господи, не!

– О! – възкликва Майкъл, очевидно изненадан от нещо. – Искам да кажа, че сигурно ви е много трудно. Тъй като вие сте в Англия… а Беки и Люк ще се женят в…

– Майкъл! – прекъсвам го на върха на отчаянието си. – Спри!

Той поставя ръка върху слушалката и пита:

– Какво да спра?

– Не говори за това с майка ми! Тя не знае!

– Какво не знае?!

Вторачвам се в него с агония в очите. Накрая той като че ли разбира и заговорва по телефона:

– Госпожо Блумууд, май трябва да тръгвам. Тук непрекъснато има какво да се прави. Но много се радвам, че говорихме и… Да, ще се видим на сватбата. Да, сигурен съм. И на вас също!

Най-сетне затваря телефона и в стаята настъпва гробовна тишина.

Накрая той започва:

– Беки, защо майка ти не знае нищо?

– Това… няма значение.

– Нещо ми подсказва, че има, при това голямо – не се предава той и ме поглежда проницателно. – Имам усещането, че тук нещо не е наред.

– О, всичко си е наред… Наистина…

Мълквам, защото точно в този момент нещо в ъгъла започва да бръмчи, факсът със съобщението от майка ми. Бързо оставям кашона с подаръка на дивана и се спускам към апарата.

Обаче Майкъл е по-бърз от мен. Дръпва страницата от факса и започва да чете.

„Списък с песните за сватбата на Ребека и Люк. Дата: 22 юни. Място: «Боровете», Елтън Роуд № 43, Оксшот…“ – Вдига очи и се смръщва. – Беки, какво е това тук? Нали с Люк ще се жените в „Плаза“? Или не съм прав?

Нямам сили да отговоря. Кръвта нахлува в главата ми и почти ме оглушава.

– Прав ли съм? – пита той, а гласът му вече е придобил по-железен оттенък.

– Не знам – едва прошепвам накрая аз.

– Как така не знаеш къде ще се жениш? – пита той и отново спуска поглед по факса. И аз постепенно съзирам как всичко му се изяснява. – Исусе Христе! Майка ти също организира сватба в Англия, нали така?!

Втренчвам се в него, раздирана от неизразима болка. Това е дори

още по-лошо, отколкото, ако Сузи разбере. Имам предвид, че Сузи ме познава от цяла вечност. Отлично знае колко ми е акълът и накрая винаги ми прощава. Обаче Майкъл… Едва успявам да преглътна. Майкъл винаги се е отнасял към мен с уважение. Даже веднъж ми каза, че съм умна и интуитивна. Да не говорим, че дори ми предложи работа в неговата компания. Не мога да понеса той да разбере в каква каша съм се забъркала!

– Майка ти знае ли изобщо за приготовленията в „Плаза“?

Поклащам глава – много бавно.

– А майката на Люк знае ли за това? – пита и удря гневно по факса.

Пак поклащам глава.

– А някой друг знае ли за цялата тази бъркотия? Люк например?

– Никой не знае – отвръщам, най-сетне успяла да събера сили да проговоря. – И ти трябва да обещаеш да не казваш на никого!

– Да не казвам на никого ли?! Ти майтапиш ли се с мен?! – поклаща той слисано глава. – Беки, как можа да позволиш това да се случи?!

– Нямам представа. Наистина нямам. Не съм го искала нарочно, то просто…

– Не си искала да мамиш две семейства?! Да не говорим за разходите, за усилията… Даваш ли си сметка, че си я загазила много яко?

– Накрая всичко ще се нареди от само себе си! – възкликвам отчаяно.

– И как според теб ще се нареди от само себе си? Беки, това не са ти две срещи, уговорени за един и същи час! Тук става въпрос за стотици хора!

– Бим-бам, бим-бам! – прозвучава внезапно ударът на моя сватбен часовник, отброяващ дните до великото събитие. – Бим-бам, бим-бам! Само двадесет и два дена до Големия ден!

– Млъквай! – срязвам го безцеремонно аз.

– Бим-бам, бим…

– Млъквай! – крясвам и го запокитвам на пода, а стъклото му се разбива на парчета.

– Двадесет и два дена? – обажда се Майкъл. – Но, Беки, това са само три седмици!

– Все ще измисля нещо! Много неща могат да се случат за три седмици!

– Значи ще измислиш нещо, така ли?

– Е, най-много да се случи някакво чудо!

Опитвам се да се усмихна, ала Майкъл изобщо не реагира.

Изглежда като попарен. И определено бесен.

Прорязва ме непоносима болка. Не мога да търпя Майкъл да ми се сърди за каквото и да било. Главата ми пулсира, а от очите ми напират сълзи. С трепереща ръка грабвам чантата си и си вземам мантото.

– Какво ще правиш? – тросва ми се той. – Къде си тръгнала сега?

Вторачвам се в него, а мозъкът ми работи на светкавични обороти. Трябва да избягам оттук. От този апартамент, от живота си, от цялата тази идиотска каша. Трябва да си намеря някое спокойно местенце – някакво убежище. Място, където ще намеря утеха.

– Отивам до „Тифани“ – отвръщам през сълзи и затварям вратата зад себе си.

* * *

Пет секунди след като преминавам прага на „Тифани“, спокойствието ми постепенно се възвръща. Ударите на сърцето ми се нормализират. Мозъкът ми също заработва на нормални обороти. Чувствам как постепенно в душата ми настъпва мир само като разглеждам витрините с бляскавите бижута наоколо. Катрин Хепбърн е напълно права – нищо лошо не може да ти се случи в „Тифани“.

Насочвам се към задната част на приземния етаж, като избягвам умело любопитните туристи, вперила поглед в диамантените огърлици. Зървам някакво момиче, приблизително на моята възраст, да пробва годежен пръстен с размерите на камбанария, и усещам как ме пронизва болка.

Сякаш беше преди милиони години, когато двамата с Люк се годихме. А сега се чувствам съвсем различен човек. Защо не мога да върна времето назад! Господи, защо не ми предоставиш поне този едничък шанс?! Обещавам ти, че тогава ще направя всичко по съвсем различен начин!

Ала няма никакъв смисъл да се самоизмъчвам с онова, което би могло да бъде, но не е станало. Настоящето е единственото, което имам – и нещата стоят, както си стоят.

Качвам се на ескалатора и се отправям към третия етаж. И когато стъпвам на него, се успокоявам още повече. Това действително е друг свят. Много по-различен от тълпите туристи долу. Тук е като рай!

Навсякъде цари спокойствие, простор, навсякъде блести от сребърните, порцелановите и стъклените сервизи, изложени във витринките. Това е свят на блажен лукс. Свят на лъскави, културни хора, на които не им се налага да се притесняват за каквото и да било. Забелязвам

безупречно облечено момиче в тъмносиньо да разглежда стъклен свещник. Друга жена, в доста напреднала бременност, разглежда сребърна бебешка дрънкалка. Тук няма хора с проблеми. Единствената дилема, с която някой тук би могъл да се сблъска, е дали да избере сервиз със златни или платинени ръбове.

Докато съм тук, ще бъда в пълна безопасност.

– Беки? Ти ли си?

Сърцето ми претупва. Обръщам се и зървам Айлийн Моргън, която ми се усмихва лъчезарно. Айлийн ме разведе, когато се регистрирах тук за сватбените подаръци. Тя е възрастна жена, с вдигната на симпатично кокче коса, която много ми напомня за учителката ми по балет, когато бях малка.

– Здравей, Айлийн! – поздравявам я аз. – Как си днес?

– Много добре. И имам за теб много добри новини!

– Добри новини ли? – гледам я идиотски аз.

Не мога да си спомня кога за последен път някой ми е носил добри новини.

– Списъкът ти напредва с отлична скорост!

– Така ли?

Незнайно защо се усещам изпълнена със същата гордост, която изпитвах, когато мис фипс ми казваше, че плиетата (Вид балетно движение с ръка. – Бел. прев.) ми стават все по-добри.

– Да, наистина. Даже мислех да ти звънна. Мисля, че настъпи моментът… – тук тя прави тържествена пауза – да се насочим към нещо по-голямо! Като например сребърна купа! Или плато! Или някои антични съдове!

Опулвам се срещу нея. В терминологията на списъците със сватбени подаръци това е равносилно на покана за Кралския балет.

– Наистина ли смяташ, че съм в тази… лига?!

– Беки, изчерпването на твоя списък е действително много впечатляващо! Подреждаш се редом до най-изисканите булки в този град!

– Аз… направо не знам какво да кажа… Аз…

– Никога не се подценявай! Това го запомни от мен! – отсича Айлийн с топла усмивка и обхваща с жест целия етаж. – Оглеждай колкото желаеш, а после ми кажи какво би искала да добавя. Ако имаш нужда от помощ, знаеш къде да ме намериш. – Стиска ръката ми и допълва: – Браво на теб, Беки!

Докато тя се отдалечава, усещам как очите ми се изпълват със сълзи на благодарност. Значи все пак има някой, който не ме вижда като

пълен провал! Значи има някой, който смята, че не съм разрушила всичко около себе си! Поне в една област на живота съм извоювала успех!

Насочвам се към античния шкаф и се вторачвам в един сребърен поднос, преизпълнена от емоции. Няма да предам Айлийн! Ще регистрирам най-добрите антични сервизи, които намеря! Ще включа и един чайник, и една захарница…

– Ребека.

– Да? – обръщам се изненадана аз. – Още не мога да реша дали…

И замръзвам. Думите се превръщат в ледени кристалчета върху устните ми. Това не е Айлийн. Това е Алиша Дългокраката кучка.

Долетяла от нищото – като зла магьосница. Облечена е в розов костюм и носи подаръчна чанта от „Тифани“, а от цялото й същество се излъчва враждебност. Само тя ми липсваше сега!

– Е, Беки – изсъсква злобно тя, – май си особено доволна от себе си, а?!

– О… ами… не особено.

– Госпожица Булка на годината! Ха! Гадната госпожица Омъгьосаната гора!

Поглеждам я объркано. Познавам достатъчно Алиша и съм наясно, че с нея не бихме могли да се наречем най-добри приятелки, но това вече е малко прекалено.

– Алиша – изричам спокойно, – какво те тревожи?

– Какво ме тревожи ли? – изписква тя. – И какво би могло да ме тревожи според теб? Може би фактът, че моята сватбена агентка ме изостави без всякакво предупреждение. Може би точно това вероятно ме притеснява!

– Какво?!

– И защо ме изостави? За да може да се концентрира върху голямата, изключително важна сватба в „Плаза“! Върху нейната особено специална, нещадяща никакви разходи клиентка госпожица Беки Блумууд!

Ококорвам се ужасено в нея.

– Алиша, нямах никаква представа…

– Цялата ми сватба се разпадна на прачета! И не успях да си намеря нов сватбен агент! Тя ме е очернила пред целия град! Очевидно мълвата твърди, че съм много „трудна“ личност. Представяш ли си, трудна личност?! И уредниците на тържества изобщо не отговарят на обажданията ми, роклята ми е прекалено къса, цветарката ми е истински идиот…

– Много съжалявам – казвам безпомощно. – Честна дума, не зная нищо по този въпрос!

– Убедена съм, че не знаеш! И съм сигурна, че не си подслушвала в офиса на Робин, когато ми се обади, за да се оттегли от моята сватба!

– Наистина не съм била там! И не бих го направила! Виж какво… сигурна съм, че накрая всичко ще се уреди, повярвай ми! – Поемам си дълбоко дъх и не зная защо изтърсвам: – Ако трябва да бъда честна, подготовката за моята сватба също не върви особено гладко…

– Я стига! Наслушаах се достатъчно за твоята сватба! Целият шибан свят разбра за нея!

И тя се извърта на пети и се отдалечава като побесняла, а аз оставам, зяпнала след нея, напълно разтърсена.

Значи съм разрушила не само собствената си сватба, а и тази на Алиша! Колко ли други човешки съдби съм объркала! Колко ли хаос съм причинила, без дори да го съзнавам?

Опитвам се да пренасоча вниманието си обратно към шкафа с антични прибори, но все още цялата треперя. Добре де, стегни се най-накрая! Така. Ще се опитам да подбера няколко нещица. Това може и да ме поразвесели. Цедка за чай от деветнадесети век. Захарница със седефени инкрустации. Защо пък не? Човек никога не знае кога ще му потрябва подобно изискано нещо!

А вижте този сребърен чайник! Само за 5000 долара. На всяка цена ще си го включа в списъка, а после ще потърся и каничка за сметана, за да бъдат в комплект. Забелязвам, че млада двойка, облечени в дънки и тениски, са се появили на етажа и точно в този момент разглеждат същия този чайник.

– Виж това нещо! – казва момичето. – Чайник за пет хиляди долара! И за какво му е притрябвало на човек подобно нещо?!

– Ти не обичаш ли чай? – ухилва й се приятелят й.

– Естествено! Обаче я ми кажи, ако имаше пет хиляди долара, би ли ги похарчил точно за чайник?

– Когато се сдобия с пет хиляди долара, ще те уведомя – отговаря момчето. После двамата се засмиват и отминават, хванати ръка за ръка, щастливи, че се имат един друг.

И както си стоя пред античния шкаф, аз съзнавам, че изглеждам напълно абсурдно тук. Като дете, което си играе с дрехите на големите. За какво ми е наистина чайник за пет хиляди долара?!

Даже нямам представа какво търся тук. Нямам представа и какво правя.

Искам Люк.

Осъзнаването на този факт ме блъсва като внезапна приливна

вълна, заливаща всичко останало. Изхвърляща всички излишни боклуци и предмети.

Това е единственото, което искам. Искам Люк отново да си стане нормален и щастлив.

Двамата да станем нормални и щастливи. Неочаквано пред мен изниква картина как двамата сме на някакъв пуст плаж. Как наблюдаваме залеза. Без никакъв багаж, без излишен шум. Само ние двамата. Заедно.

Очевидно някъде съм изгубила усещането какво е най-важното. Някъде по пътя съм свърнала настрани. Позволила съм си да бъда привлечена от целия този блясък и показност. От роклята, от тортата, от подаръците. Когато всъщност най-важното за мен на този свят е, че Люк иска да прекара остатъка от живота си с мен и че аз също искам да прекарам остатъка от живота си с него. Боже, каква глупачка съм била! Пълна глупачка!

Мобилният ми телефон започва да писука и аз бръквам в чантата си, изпълнена с надежда.

– Люк?

– Беки! Какво става при теб, по дяволите? – изписква гласът на Сузи в ухото ми, при това толкова силно, че едва не изпускам телефона от страх. – Току-що ми се обади Майкъл Елис! Казва, че продължаваш да организираш сватбата в Ню Йорк! Беки, направо не мога да повярвам!

– Моля ти се, не ми крещи! В момента съм в „Тифани“!

– И какво, по дяволите, правиш ти в „Тифани“?! В този момент би трябвало да се опитваш да оправиш цялата тази каша! Беки, ти не можеш да се ожениш в Америка! Просто не можеш! Това буквално ще убие майка ти!

– Знам. И няма да го направя! Или поне… – отмятам разсеяно косата си зад ухото и прошепвам: – О, Сузи! Направо нямаш представа какво става тук! Люк е изпаднал в криза на средната възраст… сватбената организаторка заплашва да ме съди… Имам чувството, че съм напълно изоставена…

И за мой най-голям ужас очите ми започват да се пълнят със сълзи. Завличам се зад античния шкаф и се отпускам върху килима, където никой не може да ме види.

– Оказвам се с две сватби, а не мога да се справя с нито една от тях! И в двата случая хората ще ми се разсърдят. И в двата случая ще разочаровам някого. А се предполага, че това би трябвало да бъде най-щастливият ден в моя живот! Както гледам, ще се окаже най-лошият. Най-най-лошият!

– Виж какво, Беки, не се разстройвай сега! – отстъпва малко приятелката ми. – Действително ли обмисли всички алтернативи?

– Да, обмислих ги. Хрумна ми да прибегна до двуженство. Хрумна ми дори да наема двойници…

– Тази идея никак не е лоша! – заявява замислено Сузи.

– Знаеш ли какво всъщност ми се иска да направя? – казвам и усещам, че гърлото ми се стяга от вълнение. – Искам да избягам от всичко и всички. Двамата да избягаме на някой плаж. Да бъдем само ние двамата и свещеникът, и чайките. Защото точно това има значение, нали?! Фактът, че аз обичам Люк и че той ме обича, и че искаме да бъдем заедно завинаги. – И докато си представям как Люк ме целува на фона на Карибите, очите ми отново се насълзяват. – На кого му пука за тузарската рокля?! На кого му пука за богатия прием и за многото подаръци?! Ние с Люк не сме чак такива клечки! Аз мога да облека един простичък саронг, двамата да бъдем боси, да се разхождаме по пясъка и всичко ще бъде толкова романтично…

– Беки! – Буквално подскачам от страх при звука от гласа на Сузи. – Престани! Веднага престани! Ама понякога наистина можеш да бъдеш егоистична крава!

– Какво искаш да кажеш? – изломотвам аз. – Просто се опитвах да ти докажа, че разните там богати уловки не са толкова важни…

– Напротив, важни са! Хората са положили огромни усилия, за да ти осигурят тези уловки! Разлолагаш с две сватби, за които всеки само може да си мечтае. Вярно, че не можеш да се явиш и на двете. Но на едната трябва да се явиш. Ако не се явиш на нито едната от тях, значи не ги заслужаваш! Значи не заслужаваш нищо! Тези сватби са не по-малко важни за теб, отколкото за хората, които участват в организирането им! Имам предвид всички онези хора, които са положили усилия, които са отделили от времето и парите си, които са ти засвидетелствали своята любов и уважение, за да създадат нещо специално за теб! Не можеш да избягаш от всичко просто ей така! Налага се да застанеш очи в очи с грешката си, дори и това да означава да се изправиш пред четиристотин души – пред всеки поотделно, на колене. Ала ако просто избягаш… то това означава, че си егоистка и голяма страхливка!

И тя млъква, дишаща тежко, а в далечината дочувам жалостивия вой на Ърни. Чувствам се напълно парализирана, като че ли току-що ми е зашлевила шамар през лицето.

– Права си – чувам се накрая да изричам.

– Много съжалявам – казва тя и за моя изненада също звучи

притеснена. – Но наистина съм права.

– Да, знам, че си права. Виж какво… ще се изправя очи в очи с грешката си. Засега нямам представа как, но ще го направя. – Воят на Ърни прераства в мощен рев и аз едва чувам гласа си. – По-добре сега затварям. Предай обичта ми на моя кръщелник! Кажи му, че… че неговата кръстница много съжалява, че е пълен провал! Кажи му, че тя ще се опита да поправи всичко!

– Той също ти изпраща цялата си обич – казва Сузи, а след кратко колебание добавя: – И освен това казва да не забравяш, че макар понякога да ти се поразсърдваме, ние винаги сме готови да ти помогнем. Ако можем, разбира се.

– Благодаря ти, Сузи! – изричам и усещам, че нещо ме стяга в гърлото. – Кажи му, че… ще ви държа в течение.

Изключвам телефона си и оставам неподвижна няколко секунди, опитвайки се да си събера мислите. Накрая се изправям на крака, отърсвам си дрехите и излизам обратно при сервизите.

Алиша стои само на пет крачки от мен.

Стомахът ми се преобръща. Откога ли е там? Какво точно е чула?

– Здрасти! – казвам, а гласът ми едва не се разпада от напрежение.

– Здрасти! – отвръща и тя, приближава се бавно и очите й ме оглеждат одобрително. – Е – изрича накрая с най-любезен тон, – Робин има ли представа, че се каниш да избягаш, за да се ожениш на някой плаж?

Мамка му!

– Аз… – прочиствам си гърлото – не се каня да бягам, за да се женя на някой плаж!

– Стори ми се, че точно това се каниш да направиш – изрича спокойно Алиша, докато си разглежда ноктите. – В нейния договор нямаше ли една клауза във връзка с подобни случаи?

– Аз просто се шегувах! Беше като… нали се сещаш… просто на майтап…

– Питам се дали Робин ще го възприеме като майтап – заявява Алиша и ме дарява с най-мазната си усмивка. – Как ли ще възприеме идеята, че на Беки Блумууд изобщо не й пука за богатия прием. Да разбере, че нейната любима, сладичка малка Госпожица Съвършенство ще й… скрои гаден номер!

Трябва да запазя спокойствие! Налага се да се справя сама с това!

– Няма да кажеш нищо на Робин.

– Няма ли да кажа наистина?

– Не би могла да го направиш! Ти просто… – Не довършвам, опитвайки се да запазя самообладание. – Алиша, познаваме се от достатъчно дълго време. Вярно е също така, че не винаги сме се… разбирали. Но стига вече! Та ние сме две англичанки в Ню Йорк! И двете се женим! В известен смисъл ние сме… може би сестри!

Едва не се задавям от тези думи – ала имам ли друг избор?! Налага се да я спечеля на своя страна. И с невероятно чувство на отвращение, поставям ръка върху розовия й ръкав.

– Не трябва ли да показваме солидарност? Не трябва ли да… да се подкрепяме една друга?

Настъпва мълчание, през което Алиша плъзга презрителния си поглед по цялото ми лице. После измъква рязко ръката си и закрачва като щъркел към другия край на магазина.

– До скоро виждане, Беки – подхвърля през рамо.

Налага се да я спра. Веднага!

– Беки! – достига зад мен гласът на Айлийн. – Ето фруктиерата, която исках да ти покажа…

– Благодаря – отвръщам разсеяно. – Просто трябва да…

Обръщам се – но Алиша вече е изчезнала.

Къде ли е отишла?!

Втурвам се по стъпалата към приземния етаж, без да си правя труда да чакам асансьора. Когато се появявам долу, започвам да се озъртам отчаяно за нещо розово. Но навсякъде гъмжи от тълпи превъзбудени, шарени туристи. И ярките цветове са буквално навсякъде.

Проправям си път сред тях, като се опитвам да си повярвам, че Алиша няма да посмее да каже нищо на Робин, че няма да прояви чак такава отмъстителност. Ала дълбоко в себе си знам, че това е напълно в стила й.

Не я зървам никъде, въпреки че обхождам целия етаж. Накрая успявам да се промъкна между група туристи, скупчили се около щанд с часовници, и стигам до въртящите се врати. Излизам на тротоара и започвам да се озъртам наляво и надясно. Не виждам почти нищо. Слънцето свети ослепително, а прозорците отразяват лъчите му и, превръщат всичко в силуети и сенки.

– Ребека!

Усещам как нечия ръка пада върху рамото ми и ме дръпва. Напълно объркана, аз се обръщам, заслепена от светлината. Вдигам поглед и примигвам.

И когато очите ми най-сетне се фокусират; съм обхваната от чист,

неподправен ужас.

До мен стои Елинор.

Седемнадесет

Това е то. Мъртва съм. Изобщо не трябваше да си показвам носа навън от „Тифани“.

– Ребека, трябва да поговорим – заявява хладно Елинор. – Веднага!

Облечена е в дълго черно манто, сложила си е огромни черни очила и изобщо прилича на истински гестаповец. Господи, да не би да е разбрала всичко?! Сигурно е говорила с Робин. А може и да е разговаряла с Алиша. И сега ме чака, за да ме отведе при коменданта и да ме изпрати в някой трудов лагер.

– Аз съм… хммм… малко заета – завалям и се опитвам да се вмъкна обратно в „Тифани“. – Нямам време да си бъбря.

– Не става въпрос за бъбрене.

– За каквото ще да е.

– Много е важно!

– Виж какво, на теб може и да ти се струва странно – казвам отчаяно. – Но нека погледнем нещата в перспектива. Това е само една сватба. В сравнение с други неща, като например… сещаш се… договорите с други страни…

– Нямам намерение да обсъждаме сватбата – смръщва се Елинор. – Искам да поговорим за Люк.

– За Люк ли?! – втрещявам се аз. – Как така… да не би да си говорила с него?

– Получих няколко твърде смущаващи послания от него, докато бях в Швейцария. А вчера получих и писмо. Затова веднага се прибрах у дома.

– И какво пише в писмото?

– В момента съм се запътила на среща с Люк – заявява тя, без да обръща внимание на въпроса ми. – Много ще съм ти благодарна, ако ме придружиш.

– Така ли? И къде е той?

– Току-що говорих с Майкъл Елис. Тази сутрин тръгнал да търси Люк и го открил в моя апартамент. Точно натам отивам и аз. Очевидно Люк иска да разговаря с мен. – Тук замълчава, след което добавя: – Но аз държах първо да говоря с теб, Ребека.

– С мен ли? И защо?

Преди да успее да ми отговори, магазинът избълва вълна туристи,

която ни залива. Бих могла да се измъкна незабелязано в навалицата. Бих могла да избягам.

Ала съм завладяна от любопитство. Защо Елинор държи толкова много да разговаря с мен?

Тълпата се изпарява и ние оставаме втренчени една в друга.

– Моля те – кимва тя към бордюра. – Колата ми ни чака.

– Окей – свивам рамене аз. – Ще дойда. Защо пък не?!

Веднъж обгърната от меката луксозна тапицерия на лимузината, усещам, че ужасът ми изчезва. Докато съзерцавам бледата, неразгадаема физиономия на Елинор, долавям у себе си постепенно надигаща се омраза.

Това е жената, която накара Люк да откачи. Това е жената, която е объркала гръб на четиринадесетгодишния си син. Седи си спокойно в лимузината и продължава да се държи така, сякаш притежава целия свят, сякаш е олицетворение на праведността!

– И какво точно ти е писал Люк в писмото си? – повтарям въпроса си аз.

– Всичко е много… объркано – отговаря тя. – Несвързани и неразбираеми мисли. Очевидно е изпаднал в нещо като… – не довършва тя и прави царствен жест.

– Срив ли имаш предвид? Да, в момента е в нервен срив!

– И защо?

– Защо според теб? – срязвам я аз, неспособна да овладея сарказма в гласа си.

– Той работи много – казва Елинор. – Може би твърде много.

– Не е от работата! – извиквам, неспособна да се спра. – Причината си ти!

– Аз ли?! – смръщва се тя.

– Да, ти! И начинът, по който си се отнесла към него!

Настъпва продължителна тишина. Накрая Елинор изрича:

– Какво искаш да кажеш с това?

Звучи искрено смаяна. Ама как може така?! Толкова ли е безчувствена тази жена?!

– Добре де… откъде да започна? С твоята благотворителна дейност например. Дейността, на която той посвети всичките си свободни часове и минути през последните месеци. Благотворителността, която, по твоите обещания, трябваше да се отрази благоприятно на имиджа на неговата компания. Но колкото и да е странно, това не стана… защото ти реши да си присвоиш всички заслуги! Единствено за себе си!

Това беше добре! Защо никога досега не съм казвала на Елинор какво си мисля за нея?

Ноздрите й потрепват лекичко и аз веднага разбирам, че е бясна, ала единственото, което изрича, е:

– Това е една доста изкривена версия на събитията.

– Изобщо не е изкривена! Ти просто използва Люк!

– Никога не съм го чувала да се оплаква заради количеството работа, с която се нагърбва!

– Той никога не би се оплакал! Но ти би трябвало да забележиш колко много от своето време ти дарява той – и то за нищо! И накрая дори си позволи да използваш и негова служителка! Само това беше достатъчно, за да го вкара в големи неприятности…

– Да, съгласна съм – казва Елинор.

– Какво? – ахвам невярващо аз.

– Използването на служители от „Брандън Къмюникейшънс“ не беше моя идея. Аз даже бях против това. Люк беше този, който настоя. А както обясних и на Люк, статията във вестника не бе моя грешка. Дадоха ми възможност за интервю в последния момент. Не можах да открия никъде Люк. Разказах на журналиста най-подробно за участието на Люк в това мероприятие и му дадох брошури на „Брандън Къмюникейшънс“. Той обеща да ги прочете, но очевидно не е използвал нищо от тях. Уверявам те, Ребека, този случай бе извън моя контрол!

– Глупости! – срязвам я автоматично аз. – Един свестен журналист не би игнорирал нещо такова, като…

Хммм. От друга страна… може и да го направи. Сега, като се замисля по този въпрос, когато бях журналист, задължително хвърлях половината от брошурите, които ми раздаваха. И със сигурност не прочитах и ред от тях.

– Ами… добре – кимвам след кратка пауза. – Може пък в случая грешката наистина да не е твоя. Но не в това е основният проблем. Не това е причината за състоянието на Люк в момента. Преди няколко дена той отишъл в твоя апартамент, за да търси семейни снимки. Обаче не открил никакви. Вместо тях намерил някакви писма от баща му. И от тях се разбира как ти изобщо не си го искала, когато е бил дете. Как изобщо не си проявила интерес да се срещнеш с него, дори и за десет минути.

Лицето на Елинор потрепва лекичко, но тя не казва нищо.

– А това го върна към хиляди болезнени спомени. Като например как веднъж дошъл в Ню Йорк да те види, седнал пред блока ти, а ти си

се направила, че не го познаваш. Спомняш ли си този случай, Елинор?

Знам, че грубостта ми става несравнима, обаче не ми пука изобщо.

– Значи това е бил той – изрича накрая тя.

– Естествено, че е бил той! Не се преструвай, че не си го познала, Елинор! И защо според теб той се старае толкова сега? Защо според теб той изобщо реши да дойде в Ню Йорк? За да те впечатли, разбира се! Той е обсебен от мисълта за теб вече години наред! Нищо чудно, че накрая превъртя! Ако трябва да честна, като се има предвид детството му, направо съм изумена, че е изкарал толкова дълго, без да се срине!

Когато спирам, за да си поема дъх, внезапно ми хрумва, че може би на Люк изобщо няма да му хареса, че обсъждам тайните му неврози с майка му.

Добре де. Но вече е прекалено късно. Пък и някой трябва да натрие носа на Елинор в края на краищата!

– Той е имал щастливо детство – обажда се накрая тя, вторачена неотклонно през прозореца. В момента сме спрели на едно кръстовище и аз виждам отраженията на минаващите покрай колата хора в нейните слънчеви очила.

– Но е обичал теб. Искал е теб! Неговата майка! И да разбере, че си там, но не желаеш да го видиш…

– Вероятно ми е сърдит.

– Разбира се, че ти е сърдит! Та ти си го изоставила и си заминала за Щатите, без изобщо да ти пука за него, щастлива като волна птичка…

– Щастлива ли?! – извръща се внезапно към мен тя. – Наистина ли мислиш, че съм щастлива, Ребека?

Втрещявам се. Не без мъничко срам си давам сметка, че никога не ми е хрумвало да се замисля дали Елинор е щастлива или не. Единственото, което съм си мислела за нея, е, че е голяма крава.

– Аз… нямам представа – изпелтечвам накрая.

– Тогава взех своето решение. И се придържах докрай към него. Но това не означава, че не съжалявам.

Сваля си слънчевите очила и аз се опитвам да не издам изумлението си при вида на лицето й. Кожата й е опъната по-силно от всякога, а около очите й се забелязват синини. Въпреки че току-що си е направила пластична операция, сега ми изглежда по-стара откогато и да било. И някак си много по-уязвима.

– През онзи ден наистина познах Люк – изрича едва чуто Елинор.

– Тогава защо не се приближи към него?

В колата настъпва тишина. А после, с трепереща устни тя казва:

– Страхувах се.

– Страхувала си се?! – повтарям невярващо. Изобщо не мога да си представя Елинор да се страхува от каквото и да било.

– Отглеждането на дете е изключително важна стъпка. А да вземеш обратно детето си е… също толкова важно. Особено след толкова дълго време. Аз не бях подготвена за подобна стъпка. Не бях подготвена да се срещна с него.

– А не ти ли се искаше поне да поговориш с него? Не ти ли се искаше да го… да го опознаеш?

– Може би. Възможно е и да съм искала.

Забелязвам леко притреперване – точно под лявото й око. Това израз на някакво чувство ли беше?

– За някои хора е много лесно да се впуснат в нови преживявания. За други обаче не е. Други се отдръпват, плашат се. За теб, Ребека, вероятно е трудно да го разбереш. Знам, че ти си импулсивен, топъл човек. Това е едно от нещата, заради които ти се възхищавам.

– Да бе! – изсмивам се саркастично.

– Какво искаш да кажеш с това?

– Стига, Елинор! Хайде да не си играем игрички! И двете знаем, че не ме харесваш. И никога не си ме харесвала.

– Какво те кара да мислиш, че не те харесвам?

Ама тази жена сериозно ли говори?!

– Твоите охранители не ме пускат на собственото ми годежно парти… караш ме насила да подписвам предбрачен договор… никога не си се държала любезно с мен…

– За инцидента на партито вече казах, че съжалявам. Това бе грешка от страна на организаторите на тържеството – казва тя, след което се смръщва леко. – Но така и не мога да разбера защо се противиш на подписването на предбрачен договор. Никой не трябва да встъпва в брак без подобен договор. – Поглежда през прозореца и казва: – Пристигнахме.

Колата спира и шофьорът заобикаля, за да отвори вратата.

Елинор ме поглежда и казва:

– Наистина те харесвам, Ребека. При това много. – Излиза и погледът й пада върху обувките ми. – Обувката ти е смачкана. Изглежда доста парцаливо.

– Ето, виждаш ли? – изтъквам, вече изкарана от търпение. – Разбираш ли какво имам предвид?!

– Какво? – поглежда ме неразбиращо тя.

О, предавам се.

* * *

Апартаментът на Елинор е ярко осветен от сутрешното слънце и абсолютно тих. Отначало си мисля, че тя нещо не е разбрала както трябва и че Люк не е тук – но когато влизаме в дневната, го зърваме. Застанал е пред огромния прозорец с дълбоко смръщена физиономия.

– Люк, добре ли си? – питам предпазливо и той се извърта шокирано на пети.

– Беки, какво правиш тук?

– Аз просто… случайно се срещнахме с майка ти в „Тифани“. Къде беше цяла сутрин?

– Навсякъде и никъде – отговаря той. – Размишлявах.

Обръщам се към Елинор. Физиономията й е неразгадаема. Очите й са вперени в Люк.

– Няма значение. Аз и без това ще си тръгвам. Нали? – смотолевям неловко. – Както виждам, двамата имате да си говорите…

– Не, остани! – заповядва ми Люк. – Няма да се бавим.

Присядам върху дръжката на един фотьойл и ми се иска да потъна в него така, че да не се виждам. Никога не съм харесвала атмосферата в този апартамент, а точно в този момент той ми прилича на нещо като болнична стая.

– Получих всичките ти съобщения – започва Елинор. – Както и писмото ти, в което нямаше почти никакъв смисъл. – Сваля непохватно ръкавиците си и ги поставя на една странична масичка. – Нямам никаква представа в какво се опитваш да ме обвиниш.

– Не съм дошъл, за да те обвинявам в каквото и да било – казва Люк, като полага видими усилия да запази спокойствие. – Просто държа да те уведомя, че си дадох сметка за някои неща. Едно от които е, че през всичките тези години някак си съм се… заблуждавал. Ти никога не си ме искала до себе си, нали така?

Въпреки това ме остави да си въобразявам, че е точно обратното.

– Не бъди смешен, Люк – казва Елинор след кратка пауза. – Ситуацията беше далеч по-сложна, отколкото изобщо можеш да си представиш.

– Ти си поигра добре с моите… моите слабости. Ти ме използва. Както и моята компания. Отнесе се към мен като към… – Не довършва. Дишането му е учестено, затова изминават няколко секунди, докато се успокои. – Вярно, че е малко тъжно, но истинската причина да дойда в

Ню Йорк е да прекарвам известно иреме с теб. И вероятно да те поопозная така, както Беки познава своята майка.

И той посочва към мен, а аз вдигам уплашено очи. Моля ви, само не ме забърквайте в това!

– Но каква загуба на време! – продължава той с вече значително подрезгав глас. – Вече не съм сигурен, че ти изобщо си способна на подобен тип взаимоотношения!

– Достатъчно! – отсича Елинор. – Люк, не мога да разговарям с теб, когато си в такова състояние!

И когато двамата впиват погледи един в друг, аз си давам сметка, че те си приличат много повече, отколкото досега съм съзнавала. И двамата се сдобиват с типичните си безизразни, уплашени физиономии, когато нещата тръгнат на зле. И двамата си поставят невъзможно високи цели. И двамата са далеч по-уязвими, отколкото са готови да покажат пред света.

– Не се налага да разговаряш с мен – изрича накрая Люк. – аз напускам този дом. И ти заявявам, че няма да видиш повече нито мен, нито Беки!

Вдигам шокирано глава. Ама той сериозно ли говори?!

– Говориш глупости – отсича Елинор.

– Вече изпратих оставката си на попечителите на фондацията „Елинор Шърман“. И очевидно няма никакви други причини пътищата ни да се пресекат.

– Май забрави за сватбата – срязва го Елинор.

– Не, не съм забравил. Изобщо не съм забравил – отговаря Люк, поема си дълбоко дъх и ме поглежда. – От този момент нататък двамата с Беки ще помислим за алтернативни варианти за сватба. Аз, естествено, ще ти платя всички разходи, които си направила за нас до този момент.

Ама…

Какво каза той току-що?! Зяпвам срещу него, неспособна да повярвам на чутото.

Той наистина ли каза онова, което…

Наистина ли каза, че…

Да не би да халюцинирам?

– Люк – намесвам се накрая, като се старая да запазя спокойствие и поне мъничко здрав разум. – Нека си изясним нещата… Да не би твърдиш, че искаш да се оттеглим от сватбата в „Плаза“…

– Беки, давам си сметка, че не сме обсъждали този въпрос – казва Люк, приближава се и ми хваща ръцете. – Знам, че планираш тази

сватба вече месеци наред. И знам колко много искам от теб с това, като ти предлагам да се откажеш. Но при създалите се обстоятелства аз просто нямам сили да я приема.

– Значи искаш да откажем сватбата – преглъщам аз. – А знаеш ли, че има финансова неустойка?

– Не ме интересува.

– Ти… теб не те интересува?!

Да, него не го интересува!

Направо не знам да плача ли или да се смея!

– Нямах предвид точно това! – оправдава се Люк, забелязал изражението ми. – Разбира се, че ме интересува! Но да застана пред всичките тези хора и да се преструвам на любящ син на тази… – И хвърля поглед към Елинор. – Ще бъде един голям фарс, нищо друго. Това ще опорочи цялото преживяване. Можеш ли да ме разбереш, миличка?

– Естествено, че те разбирам, Люк! – отвръщам, като се старая да не издам радостта си. – Щом искаш да се откажем от тази сватба, то тогава аз с радост ще се присъединя към теб!

Боже, направо не мога да повярвам! Спасена съм! Наистина съм спасена! Чудото се случи!

– Говориш сериозно, нали? – поглежда ме Люк с известно съмнение.

– Разбира се, че говоря сериозно! Щом искаш да отменим сватбата, то аз изобщо не възнамерявам да споря с теб! Всъщност… хайде веднага да я откажем!

– Ти си момиче за милиони, Беки Блумууд! – изрича Люк с преизпълнен с чувство глас. – Да се съгласиш с мен, без дори да се поколебаеш…

Боже, чудото наистина се случи!

Няма друго обяснение! Това е чудо!

Веднъж в живота ми Бог наистина ме е чул! Или той, или най-малкото богинята Ганеш!

– Не можеш да сториш подобно нещо – обажда се Елинор и за първи път, откакто я познавам, усещам, че гласът й потрепера. – Не можеш просто ей така да се откажеш от сватбата! Аз съм я организирала за теб! Субсидирала съм я!

– Напротив, мога.

– Но това е събитие от огромна значимост! Поканили сме четиристотин души! И то все важни хора! Мои приятели, хора от фондацията…

– Е, просто ще им предадеш моите извинения.

Елинор прави няколко стъпки към него и за мое огромно изумление забелязвам, че тя трепери от гняв.

– Ако наистина направиш това, Люк, обещавам ти, че никога повече няма да ти проговоря!

– Мен това ме устройва. Хайде, Беки! – И той ме дръпва за ръката и аз поемам след него, като едва не се спъвам в килима.

Виждам как лицето на Елинор отново се изкривява от болка и за моя невероятна изненада усещам, че ме залива вълна от съчувствие. Ала когато се обръщам и напускам апартамента й, потискам всякакви емоции. Елинор се държа достатъчно гадно както към мен, така и към моите родители. Така че, заслужила си го е!

* * *

Слизаме по стълбите, без нито един от нас да отрони и думичка. Май и двамата сме като попарени. На тротоара Люк вдига ръка, за да спре такси, после дава адреса ни на шофьора, качваме се и потегляме.

След около три пресечки се споглеждаме. Люк е пребледнял и трепери неудържимо.

– Направо не знам какво да кажа – прошепва. – Не мога да повярвам, че го направих!

– Ти беше великолепен! – изричам твърдо. – Тя си го търсеше отдавна.

Той се извърта и ме поглежда сериозно.

– Беки, много съжалявам за сватбата. Знам с какво нетърпение я чакаше. Обещавам, че ще ти се реванширам. Честна дума! Само ми кажи как.

Вторачвам се в него, а мозъкът ми щрака на светкавични обороти. Добре. Сега трябва да си разиграя картите много внимателно. Ако направя и един грешен ход, всичко ще ми се стовари на главата.

– Добре… Нали все пак искаш да се оженим? Така де, по принцип.

– Естествено, че искам! – Този път е ред на Люк да преживее шок. – Беки, знаеш, че те обичам! А сега дори повече от всякога! Всъщност, никога не съм те обичал повече, отколкото когато бяхме горе, в онази стая! Когато ти направи онази невероятна саможертва заради мен, без да се поколебаеш, без дори да ти мигне окото!

– За какво? Ах, да, за сватбата. Е, да. – И лицето ми бързо придобива смирено изражение. – Да, прав си. Вярно, че това, което поиска от мен, беше много. И тъй като… хмм… говорим за сватби…

Направо не мога да изплюя камъчето! Имам усещането, че в

момента се опитвам да поставя последната карта върху пирамидата. Така че ръката ми не трябва изобщо да потреперва.

– Какво ще кажеш да… да се оженим в… в Оксшот?

– Оксшот? Великолепно! – изрича Люк, притваря очи и се отпуска изтощен на седалката.

Губя ума и дума. Направо не мога да повярвам! Всичко си идва на мястото. Чудото е пълно!

И докато преминаваме по Пето авеню, аз надниквам през прозорчето на колата, опитвайки се да обхвана света навън. За първи път забелязвам, че вече е лято. Че навън е един прекрасен слънчев ден. Че в „Сакс“ са изложили нови стоки на витрината – бански костюми и други аксесоари за море. Все малки неща, които досега не съм била в състояние да видя, а какво остава да оценя. Защото бях прекалено напрегната, прекалено стресирана да мисля за какво ли не.

Имам усещането, че от толкова дълго време се тътря с непосилен товар на гърба си, че вече съм забравила как се върви с изправени рамене. Но сега този товар най-сетне е паднал и постепенно се изпъвам нагоре, протягам се и започвам да се наслаждавам на живота. На кошмарните месеци най-после е сложен край. И аз най-после мога да се отпусна и да заспя спокойно тази нощ.

Седемнадесет

Да, ама не.

Всъщност, изобщо не успявам да мигна.

Люк отдавна е отнесъл плувката, обаче аз продължавам да се взирам в тавана, изпълнена с чувство на незавършеност. Тук нещо не е наред. Ала засега не разбирам какво.

На пръв поглед всичко е перфектно. Елинор излезе от живота на Люк завинаги. Вече можем спокойно да се оженим у дома. И няма смисъл да се притеснявам за Робин. Все едно в живота ми ннезапно се е появила огромна топка за боулинг и е помела всички гадни кегли, за да остави след себе си само добрите.

Спретнахме си страхотна вечеря, за да отпразнуваме случая, отворихме бутилка шампанско и вдигнахме тост за остатъка от живота на Люк, за сватбата и един за друг. После започнахме да обсъждаме къде бихме могли да прекараме медения си месец – аз заложих на остров Бали, обаче Люк предложи Москва, след което се впуснахме в един от онези спорове със смях през сълзи, които са последица от превъзбуда и облекчение след продължително напрежение. Беше прекрасна, щастлива вечер. И аз би трябвало да се чувствам напълно доволна от всичко.

Само че не съм. Лежа си сега и въпреки успокоения ми на пръв поглед мозък, нещо определено ме човърка. Може би е начинът, по който изглеждаше Люк снощи. Прекалено превъзбуден. С прекалено светнали очи. А вероятно е начинът, по който двамата не спряхме да се смеем – с някакъв почти маниакален смях. Като че ли нито един от двамата не смееше да спре.

И разни други неща. Начинът, по който изглеждаше Елинор, когато си тръгвахме. А и разговорът ми с Анабел отпреди няколко месеца.

Би трябвало да се чувствам победител. Би трябвало да се чувствам отмъстена. Обаче… не се чувствам така. По-скоро чувствам, че нещо не е наред.

Най-накрая, някъде към три часа през нощта се изсулвам тихичко от леглото, отивам в дневната и набирам телефона на Сузи.

– Здрасти, Беки! – изненадва се тя. – Кое време е там, при вас? – Чувам в далечината звуците на британската сутрешна програма, както и сладкото гукане на Ърни. – Боже, толкова съжалявам за нещата, които ти наговорих вчера! Оттогава не съм на себе си…

– Няма нищо. Честна дума! Вече забравих, не се притеснявай! – Сгушвам се на пода зад дивана и загръщам краката си с халата. – Слушай сега, Сузи, снощи Люк се скара много грозно с майка си. И отказа сватбата в „Плаза“. Така че, в крайна сметка можем спокойно да се оженим в Оксшот.

– Какво?! – изкрещява невярващо Сузи. – Боже, господи! Ама това е невероятно! Това е направо фантастично! Беки, толкова се притеснявах за тази работа! И честно да ти кажа, направо не виждах какво можеш да направиш в създалата се ситуация. Сигурно сега танцуваш от радост, а?! Сигурно сега…

– Да. Отчасти.

Сузи си глътва граматиката.

– Какво искаш да кажеш с това „отчасти“?! – успява да изфъфли накрая.

– Знам, че всичко се нареди чудесно. Знам, че е фантастично. – Тук започвам да навивам крайчеца на халата около пръста си. – Обаче някак си… Не ми се струва особено фантастично.

– Какво имаш предвид? – пита Сузи и чувам как намалява звука на телевизора. – Беки, какво не е наред?

– Чувствам се много зле – започвам да нареждам аз. – Чувствам се сякаш… съм спечелила, обаче не искам да печеля така. Имам предвид, добре де, вярно, че нещата се наредиха точно така, както ги исках. Люк отряза завинаги Елинор, няма нищо против да плати неустойката на сватбената ни агентка, можем да направим сватбата у дома… От една страна, всичко е страхотно. Обаче, от друга…

– Какво от друга? Няма друга страна!

– Напротив, има. Или поне… така мисля. – Започвам да си гриза нокътя на палеца. – Сузи, притеснявам се за Люк. Той е наистина много привързан към майка си. А сега твърди, че никога повече няма да й проговори.

– И какво от това? Това нали е добре, а?!

– Не съм много сигурна. Така ли е наистина? – казвам и се вторачвам в дъската за гладене. – В момента е в някаква еуфория. Ами ако скоро започне да го гризе съвестта? Ако се почувства виновен? Ами ако въпреки привидното му спокойствие в някой момент в бъдещето отново откачи заради това? Знаеш ли, веднъж втората му майка Анабел каза, че ако се опитам да премахна Елинор от живота на Люк, това ще му причини непоправими вреди.

– Но не ти си я премахнала от живота му! – изтъква Сузи. – Той сам

го е направил!

– Е, значи сам си е причинил непоправими вреди. Може би е като… сам да си е отрязал ръката или нещо подобно.

– Да бе, няма що!

– И сега му се е отворила дълбока рана, която никой не може да види, и тя постепенно ще забере, и някой ден всичко отново ще избухне, и…

– Беки, престани! В момента закусвам!

– Окей, извинявай. Просто се тревожа за него. Той не е прав. А има и друго нещо… – Затварям очи, защото не мога да повярвам, че се каня да изрека следващите думи. – Аз нещо май… попромених мнението си за Елинор.

– Какво си направила?! – пак изпищява Сузи. – Беки, моля се, не говори подобни неща! Едва не изпуснах горкия Ърни на пода!

– Не че я харесвам или нещо подобно – побързвам да се оправдая. – Обаче двете си поговорихме надълго и нашироко. И наистина мисля, че тя може би обича Люк. По свой собствен, леден начин.

– Но тя го е изоставила!

– Да, знам. Но вече съжалява.

– Е, и какво от това?! Остава и да не съжаляваше!

– Сузи, честно да ти кажа, смятам, че тя може би заслужава още един шанс – изричам и се втренчвам в нокътя си, който постепенно придобива отвратителен, синкав нюанс. – Така де… Вземи за пример мен. През живота си съм направила какви ли не глупости. Хиляди и милиони. Предавала съм хората. Обаче те винаги са ми давали още един шенс.

– Беки, ти изобщо не можещ да се сравняваш с проклетата Елинор! Ти никога не би изоставила детето си!

– Не твърдя, че съм като нея. Просто искам да кажа, че… – и не довършвам, като оставям халата ми да се спусне встрани.

Нямам точна представа какво искам да кажа. И даже не съм сигурна, че Сузи ще разбере какво имам предвид. Тя никога през живота си не е допускала грешки. Винаги се е носела леко и безпроблемно по неговите вълни, без да притеснява никого, без да се забърква в неприятности. Обаче при мен не е така. Аз отлично знам как се чувства човек, когато е постъпил глупаво – или даже повече от глупаво, – а после повече от всичко на света му се ще да не го е правил.

– И накъде води всичко това? Защо си… – извисява уплашено глас приятелката ми. – Чакай малко! Беки, нали това не е начин да ми съобщиш, че все пак ще се ожениш в Ню Йорк?

– Нещата не са толкова прости – отвръщам след кратка пауза.

– Беки! Ще те убия! Наистина ще го направя! Ако сега ми кажеш, че искаш да се ожениш в Ню Йорк…

– Сузи, аз не искам да се оженя в Ню Йорк. Естествено не искам! Но ако сега се откажем от тази сватба… това ще бъде краят. Елинор никога няма да ни проговори. На нито един от нас. Никога.

– Направо не мога да повярвам! Просто не мога! Значи отново се каниш да прецакаш всичко, а?!

– Сузи…

– Точно когато всичко най-сетне се е наредило! Точно когато, като никога през живота ти, нещата около теб не са в пълен хаос и аз най-после мога да се успокоя…

– Сузи…

– Беки?

Вдигам стреснато глава. Люк стои насред стаята по боксерки и тениска и ме наблюдава сънено и объркано.

– Добре ли си? – пита той.

– Да, добре съм – отговарям, като слагам ръка върху слушалката. – Просто си говоря със Сузи. – Ти се връщай в леглото. Няма да се бавя.

Изчаквам го да се прибере в спалнята, а после се примъквам по-близо до радиатора, който все още е топъл.

– Сузи, слушай ме сега внимателно! Просто… просто ме изслушай, става ли? Няма да прецакам всичко. От известно време размишлявам упорито и ето каква гениална идея ми хрумна…

* * *

В девет часа на другата сутрин аз съм вече в апартамента на Елинор. Облякла съм се изключително внимателно – нося най-елегантния си ленен костюм в дипломатически стил, обута съм в успокояващи обувки със заоблени бомбета. Въпреки че не съм особено убедена, че Елинор ще оцени усилията ми. Когато отваря вратата, виждам, че лицето й е дори още по-бледо от вчера, а очите й ме пронизват като ками.

– Ребека – изрича ледено.

– Елинор – отвръщам със същата доза леденост. После си спомням, че съм дошла в ролята на помирителка и повтарям, като се опитвам да вмъква известна доза топлота: – Елинор, дойдох да поговорим.

– Да се извиниш – казва тя и тръгва по коридора.

Господи, крава си е, и крава ще си остане! Аз да не би да съм я обидила с нещо снощи? Нищо подобно! За момент обмислям дали да не се

обърна и да не си тръгна. Но после си казвам, че така и така съм се решила да го направя, по-добре да опитам.

– Не съвсем – добавям. – Просто да поговорим. За теб. А и за Люк.

– Значи той е съжалил за необмислените си действия.

– Нищо подобно.

– Значи иска да се извини.

– Нищо подобно! Изобщо не му и минава през ума! Чувства се наранен и ядосан, и няма никакво желание да се приближава до теб!

– Тогава защо си тук?

– Защото… смятам, че би било разумно вие двамата да се опитате да се помирите. Или поне да се опитате отново да поговорите.

– Аз нямам какво да му казвам – отвръща Елинор. – Нямам какво да казвам и на теб. Както Люк сам изтъкна вчера, на отношенията ни е сложен край.

Господи, ама те наистина са си лика-прилика!

– И… съобщи ли вече на Робин, че сватбата се отменя? – Точно това е тайният ми страх, затова затаявам дъх в очакване на отговора.

– Засега не съм. Реших да дам на Люк шанс да размисли. Очевидно това е било грешка от моя страна.

Поемам си дълбоко дъх и започвам:

– Аз ще намеря начин да накарам Люк да се съгласи с тази сватба. Обаче, ако ти му се извиниш. – Тук гласът ми потрепера. Направо не мога да повярвам, че го правя!

– Какво каза?! – извръща се рязко Елинор към мен.

– Да се извиниш на Люк и да му кажеш, че… ами, в основни линии, че го обичаш. А аз ще го убедя да се ожени в „Плаза“. Така ще получиш грандиозната си сватба, с която ще блеснеш пред твоите приятели. Такава е сделката.

– Ти… ти се осмеляваш да се пазариш с мен?!

– Ами… май да. – Обръщам се, поглеждам я право в очите и стискам здраво юмруци. – В основни линии, Елинор, тук съм по напълно егоистични причини. Люк е живял като обсебен от теб през целия си живот. А сега изведнъж решава, че никога повече не иска да те вижда. Което си е много добре – обаче се опасявам, че това не е краят. Страхувам се, че след не повече от две години той внезапно ще реши да се отбие в Ню Йорк, за да провери дали ти наистина си толкова лоша, колкото той си мисли. И ще започне от самото начало.

– Това е нечувана наглост! Как смееш ти…

– Елинор, ти искаш тази сватба. Много добре знам, че я искаш!

Просто трябва да се държиш любезно със сина си, и можеш да я имаш. Така де, толкова много ли искам според теб?

Настъпва гробовна тишина. Очите на Елинор постепенно се превръщат в тънички цепки – толкова, колкото им е възможно след неотдавнашната пластична операция.

– Ти също искаш тази сватба, Ребека! Моля те, не се преструвай, че действаш, водена от чисто алтруистични подбуди! Ти бе не по-малко ужасена от мен, когато той заяви, че се отказва от нея! Признай си! И сега си дошла тук, защото искаш да се ожениш в „Плаза“!

– Мислиш, че за това съм тук, така ли?! – ахвам аз. – Защото съм притеснена, че сватбата в „Плаза“ е отменена?!

Идва ми да се разхиля истерично. Идва ми да й разкажа цялата истина, от самото начало.

– Повярвай ми, Елинор – изричам накрая, – не заради това съм тук! Мога да преживея и без сватбата в „Плаза“. Да, вярно е, че я очаквах и че всичко беше много вълнуващо. Обаче щом Люк не я иска… така да бъде. Мога да се откажа от нея с лека ръка. Там няма да има мои приятели. Ню Йорк не е градът, в който съм родена. И затова изобщо не ми пука за тази сватба!

Отново настъпва болезнена тишина. Елинор се придвижва бавно до една полирана масичка до стената и за мое най-огромно изумление взема цигара и я запалва. Каква хитруша само! Пази си пороците в пълна тайна!

– Аз мога да убедя Люк – продължавам, докато я наблюдавам как оставя кутията с цигари на масичката. – Обаче ти няма да можеш.

– Ти си… просто не си за вярване! – казва накрая тя. – Да използваш собствената си сватба като средство за пазарлъци!

– Такава съм си. Познавам си се добре. А това „да“ ли беше?

Спечелих! Виждам го по изражението на лицето й. Тя вече е взела решение!

– Ето какво трябва да му кажеш – продължавам със същия делови тон и изваждам от чантата си лист хартия. – Това е всичко, което Люк иска да чуе. Трябва да му кажеш, че го обичаш; трябва да му кажеш колко много ти е липсвал, когато е бил дете, как си смятала, че на него ще му бъде много по-добре, ако остане във Великобритания; как единствената причина, поради която не си искала да го виждаш, е, защото си се страхувала, че ще го разочароваш… – Подавам листа на Елинор и добавям: – Наясно съм, че нито едно от тези неща няма да прозвучи дори мъничко естествено. Така че, по-добре да започнеш излиянието си с

думите: „Не ми е много лесно да изрека подобни думи, но…“

Елинор се вторачва безизразно в листа. Диша тежко и за момент имам усещането, че ще ме замери с него. После внимателно го сгъва и го поставя на масичката до себе си. Дали не забелязах нов емоционален тик под окото й? Разстроена ли е? Вбесена? Или просто изпълнена с презрение към мен?

Направо не мога да я разбера тази Елинор. В един момент си мисля, че дълбоко в себе си тя таи огромна любов – а в следващия подозирам, че си е все същата студенокръвна, безсърдечна крава. В един момент смятам, че напълно ме ненавижда. А в следващия подозирам, че тя може би изобщо не си дава сметка, че се държи отвратително. Може пък през цялото това време да е била убедена, че се държи приятелски и любезно с мен.

Така де. Ако никой досега не й е казвал колко са й отвратителни обноските… как би могла да го знае, нали?!

– Какво искаш да кажеш с това, че някой ден Люк може да реши да намине през Ню Йорк? – пита тя с леден тон. – Да не би да смятате да се местите?

– Още не сме разговаряли по този въпрос – отговарям след кратък размисъл. – Но, да, смятам, че това е много вероятно. Вярно, Ню Йорк е страхотен град, но аз не мисля, че е добро място за нас. Вече не. Люк е изцеден. Има нужда от промяна на обстановката.

А дълбоко в себе си добавям: „Има нужда да бъде далеч от теб.“

– Разбирам – кимва Елинор и си дръпва силно от цигарата. – Надявам се, че си даваш сметка какви огромни усилия положих, за да ви уредя интервю с управителния съвет на тази сграда, нали?! Неимоверни усилия.

– Да, знам. Люк ми каза. Но ако трябва да бъда честна, Елинор, ние и без това не бихме се преместили да живеем тук.

Лицето й отново потрепва и аз разбирам, че потиска някакво чувство. Ала какво? Дали е гняв срещу мен заради черната ми неблагодарност? Дали е мъка, че Люк все пак няма да дойде да живее в нейната кооперация? Част от мен умира да узнае истината. Част от мен копнее да смъкне маската й, да я огледа добре и да разбере всичко за нея.

А другата, по-разумна част от мен ме съветва: „Не се забърквай, Беки! Остави я да си живее живота, както го разбира!“

Но когато се обръщам да си ходя, все пак не мога да устоя на изкушението. Извъртам се на пета и казвам:

– Елинор, нали знаеш как в душата на всеки дебелан се крие по

един елегантен човек, който се опитва да се покаже навън? Е… колкото повече мисля за теб, толкова повече се уверявам, че е възможно – може би – дълбоко в теб да се крие и един добър човек. Но докато продължаваш да се държиш гадно с хората и да им казваш, че обувките им са парцаливи, никой никога няма да види този добър човек!

Така. Казах си го. И сега сигурно ще ме убие. Май най-добре да се изпарявам. Като се старая да не изглеждам така, сякаш бягам, аз тръгвам по коридора и излизам от апартамента. Затварям вратата зад себе си и се облягам на нея с разтуптяно сърце.

Окей. Дотук добре. А сега да се заемем с Люк.

* * *

– Нямам представа защо толкова настояваш да ходим до центъра „Рокфелер“ – смръщва се Люк и се обляга назад в таксито.

– Защото никога не съм ходила там, ясно? Просто искам да видя гледката оттам.

– Ама защо сега? Защо точно днес?!

– Защо пък не днес?! – Поглеждам си тайничко часовника, а после поглеждам и Люк.

Притеснено ми е. Той се преструва на щастлив. Преструва се на освободен. Обаче не е. Замислен е. Мрачен е.

На повърхността нещата като че ли тръгнаха на добре. Най-малкото спря да си раздава дрехите, а тази сутрин дори се обръсна. Но все още е прекалено далече от старата си същност. Днес отново не отиде на работа – седя си вкъщи и бля пред телевизора, уж гледащ някакъв стар, черно-бял филм с Бети Дейвис.

Колкото и да е странно, досега не бях забелязала удивителната прилика между Бети Дейвис и Елинор.

Истината е, че Анабел се оказа до болка права. Точно това си мисля сега, докато го наблюдавам тайничко. И естествено да е права. Тя познава доведения си син така, сякаш е нейно собствено дете. Тя отлично съзнава, че Елинор завинаги ще остане дълбоко в душата на Люк, част от самото му съществуване. Той просто не е в състояние да я изреже от себе си и да продължи спокойно напред. Най-малкото от всичко, нуждае се от някакъв шанс, от някаква алтернатива. И чак тогава да вземе окончателното си решение. Колкото и болезнено да е то.

Затварям очи и отправям наум гореща молитва към всички съществуващи богове. Моля ви, нека идеята ми сработи! Моля ви, нека нещата се оправят! А после може би ще успеем да теглим чертата на всичко и

да се заемем с нашия живот!

– Центърът „Рокфелер“ – обявява шофьорът на таксито, спира, а аз се усмихвам на Люк, като се старая да прикрия нервността си.

Опитах се да измисля единственото място, където Елинор не би могла да бъде засечена случайно – и измислих Стаята на дъгата в центъра „Рокфелер“, където е пълно с туристи, пиещи коктейли и зяпащи гледката към Манхатън. Докато се изкачваме с асансьора към шестдесет и петия етаж, никой от нас не проговаря и аз отчаяно започвам да се моля тя да е там, всичко да се нареди, и най-вече – Люк да не ми се разсърди кой знае колко много…

Излизаме от асансьора… и аз вече я забелязвам. Седнала е на масичка край прозореца, облечена е в тъмен костюм, а профилът й се отразява на фона на гледката отвън.

Когато я забелязва, Люк подскача като ужилен.

– Беки, какво, за Бога… – Извърта се на пета, а аз го сграбчвам за ръката.

– Люк, моля те! Тя иска да разговаря с теб! Просто… дай й шанс!

– Значи ти си нагласила всичко, така ли? – изсъсква той, почервенял от гняв. – Ти ме доведе нарочно тук, така ли?!

– Налагаше се! Иначе нямаше да дойдеш! Отдели й само пет минути! Просто я изслушай какво има да ти казва!

– Защо, по дяволите, трябва да…

– Наистина смятам, че вие двамата трябва да поговорите. Люк, не можеш да оставиш нещата така! Това те изяжда отвътре! И изобщо няма да става по-добре, освен ако не разговаряш с нея… Хайде, Люк, ела! – Отпускам захвата върху ръката му и го поглеждам умоляващо. – Само пет минути! Само толкова искам от теб!

Той трябва да се съгласи! Ако си тръгне, направо съм загубена!

Точно в този момент пред нас застава група немски туристи, които се точат пред прозореца и се наслаждават на гледката.

– Добре, пет минути! – отсича накрая Люк. – Но нито секунда повече!

И той бавно преминава през залата и сяда на масичката срещу Елинор. Тя поглежда към мен, кимва, а аз се обръщам с разтуптяно сърце. Моля ви, не й позволявайте да прецака всичко! Моля ви!

* * *

Излизам от бара и се насочвам към една празна зала, където заставам пред високия от пода до тавана прозорец и се вторачвам в гледката

към града. След известно време си поглеждам часовника – изминали са пет минути, а него още го няма.

Е, тя изпълни своята част от сделката. Значи сега аз трябва да изпълня моята.

Вадя си мобилния телефон, а стомахът ми се присвива от ужас. Няма да бъде лесно. Даже ще бъде много, много трудно. Нямам представа как ще реагира мама. Нямам представа какво точно ще каже.

Важното е, че независимо от онова, което каже, колкото и да побеснее, аз си познавам майката и знам, че ще издържа. Двете с нея сме толкова дълбоко свързани, че ще преживеем всякакви превратности.

Докато за Люк може би това е единственият шанс да се сдобри и помири с Елинор.

Докато чакам някой от другата страна да вдигне, погледът ми се плъзва към безкрайните редици сребристи сгради и кули на Манхатън. Слънцето се отразява от една сграда само за да бъде поето и отразено от друга. Точно както каза и Люк. Напред-назад, напред-назад – и никога не може да се тръгне. Жълтите таксита са толкова далече под мен, че приличат на играчки, а хората щъкат насам-натам като миниатюрни насекоми. А точно в средата е зеленият правоъгълник на Сентрал Парк – като одеяло за пикник, на което да играят децата.

Стоя като вкаменена, хипнотизирана от гледката пред очите ми. Наистина ли мисля онова, което вчера казах на Елинор? Наистина ли искам двамата с Люк да напуснем този удивителен град?

– Ало? – вклинява се в мислите ми гласът на мама и аз подскачам стреснато. За част от секундата не мога да реагирам.

Не мога да го направя.

Обаче трябва.

Нямам никакъв друг избор.

– Здравей, мамо! – изричам накрая и ноктите ми се забиват в дланта на ръката ми. – Аз съм… Беки. Слушай сега. Трябва да ти кажа нещо важно. Опасявам се, че изобщо няма да ти хареса…

Мисис Джеймс Брандън
Ридж Хаус
Риджуей
Норт Фулъртън
ДЕВЪН

---

2 юни 2002 г.

Скъпа Беки,

Доста се озадачихме от твоето телефонно обаждане. Въпреки всичките ти уверения, че всичко ще ни се изясни, когато ни обясниш, както и че просто трябва да ти се доверим, все още не можем да разберем какво всъщност става.

И все пак, след като двамата с Джеймс обсъдихме надълго и нашироко ситуацията, решихме да направим така, както ни помоли. Отменихме полета си за Ню Йорк и поставихме нащрек и останалата част от фамилията.

Скъпа Беки, надявам се, че в крайна сметка всичко ще се нареди.

Приеми нашите най-добри пожелания и предай цялата ни обич на Люк!

Твоя: Анабел.

Секънд Юниън Банк
Уолстрийт № 300
Ню Йорк

Мис Ребека Блумууд
Западна 11-та улица № 251, ап. Б
Ню Йорк

10 юни 2002 г.

Скъпа мис Блумууд,

Благодаря Ви много за поканата за Вашата сватба, адресирана до Уолт Питмън.

След като обсъдихме ситуацията, ние решихме да Ви направим съпричастна към нашата малка тайна. Уолт Питмън всъщност не съществува. Това е обобщаващо име, което символизира всички наши служители, имащи честта да се занимават със сметките на нашите клиенти.

Името „Уолт Питмън“ бе избрано след задълбочено маркетингово и психологическо проучване и целта му е да символизира компетентна и същевременно достъпна за клиентите ни личност. Обратната връзка с нашите клиенти доказва, че продължаващото присъствие на Уолт в техния живот е увеличило доверието им към банката и лоялността им към нас с над 50 процента.

Ще Ви бъдем особено благодарни, ако запазите тази наша тайна за себе си. Ако все пак държите да имате на сватбата си представител на нашата банка, за мен ще бъде чест да приема поканата Ви. Рожденият ми ден е на 5 март, а любимият ми цвят е синият.

Искрено Ваш:

Бърнард Либерман,
старши вицепрезидент.

Осемнадесет

Добре де. Не се паникьосвай! Спокойно! Всичко ще се нареди! Необходимо е просто да запазя спокойствие и здрав разум. И всичко ще стане както трябва.

– Никога няма да стане! – казва гласът на Сузи в ухото ми.

– Млъквай! – срязвам я аз.

– Никога няма да стане, ако ще и след хиляда години! Просто те предупреждавам!

– От теб не се очаква да ме предупреждаваш! От теб се очаква да ме подкрепяш и да ми даваш сили! – Снишавам глас. – И докато всеки прави онова, което се очаква от него да прави, всичко ще се нареди. Ще стане прекрасно!

Стоя пред прозореца на младоженческия апартамент на дванадесетия етаж на хотел „Плаза“ и съзерцавам площад „Плаза“ под краката си. Навън е горещ летен ден. Хората се носят напред-назад по тениски и къси панталонки, вършат нормални неща, като например наемат карети, за да се разходят из парка или хвърлят монети във фонтана.

А ето ме мен сега, обвита с хавлиена кърпа, а косата ми е неузнаваема в прическата си в стил „Спящата красавица“, гримът ми е дебел два сантиметра и се разхождам наоколо в най-високите бели сатенени обувки, които съм виждала през живота си. (От „Кристиан Лубутен“ – взех ги от „Барнис“, за което получавам огромна отстъпка.)

– Какво правиш в момента? – достига отново до мен гласът на Сузи.

– Гледам през прозореца.

– И за какво ти е притрябвало да гледаш през прозореца?

– Нямам представа. – В този момент се втренчвам в една жена, обута с дънкови къси панталонки, седнала на една пейка и отваряща кутийка кока-кола, в пълно неведение, че е наблюдавана. – Може би, за да се опитам да си възвърна усещането за реалност.

– Реалност ли?! – изсъсква гласът на Сузи от другия край на Атлантика. – Беки, не мислиш ли, че вече е малко късничко за реалност и нормалност?!

– Не е честно!

– Ако приемем, че реалността е планетата Земя, според теб ти къде си сега?

– Ами… на Луната? – пробвам аз.

– Нищо подобно! Ти си на петдесет милиона светлинни години оттук! Ти си… в друга галактика! И преди много, много време.

– Наистина имам усещането, че се движа в някакъв различен свят – признавам и се обръщам, за да разгледам за пореден път царствения апартамент зад себе си.

Атмосферата е приглушена, а въздухът е натежал от парфюми, лакове за коса и надежди. Накъдето се обърна, погледът ми се сблъсква с разточителни букети цветя, кошници с плодове и шоколади и бутилки шампанско в кофички с лед. В другия край пред тоалетката фризьорката и гримьорката си бъбрят весело, докато работят по главата на Ерин. Междувременно светският хроникьор сменя лентата във фотоапарата си, асистентът му гледа Мадона по MTV, а сервитьорът от румсървиса почиства поредната доза чаши за кафе и шампанско.

Всичко е толкова бляскаво, толкова скъпо! Същевременно обаче на мен ми прилича на подготовка за лятната училищна пиеса. Скоро прозорците ще бъдат покрити с черни платна, всички ще се съберем пред огледалото, превъзбудени до краен предел, а от другата страна на завесата родителите ни ще започнат да заемат местата си, обаче на нас няма да ни позволят да надникнем, за да ги видим…

– А сега какво правиш? – долита до мен гласът на Сузи за пореден път.

– Все още гледам през прозореца.

– Добре де, престани да гледаш през прозореца! Имаш не повече от час и половина!

– Сузи, успокой се!

– Как да се успокоя, а?!

– Всичко е наред. Всичко е под контрол.

– И не си казала на абсолютно никого, нали?! – продължава Сузи, като последното повтаря за хиляден път. – Не си казала дори и на Дани, нали?!

– Разбира се, че не съм! Да не съм толкова глупава! – Оттеглям се уж небрежно в един ъгъл и добавям шепнешком, така че никой да не ме чуе: – Само Майкъл знае. И Лорън. Това е.

– И никой не подозира нищо, нали?!

– Изобщо! – Точно в този момент в стаята влиза Робин. – О, здрасти, Робин! Сузи, ще ти се обадя по-късно, ясно?

Затварям телефона и се усмихвам на Робин, която е облечена в светлорозов костюм, на главата си има слушалки, а в ръката си държи

уоки-токи.

– Окей, Беки – изрича тя със сериозен, делови тон. – Сцена Едно е готова. Сцена Две в момента се подготвя. Обаче имаме един проблем.

– Така ли? – преглъщам аз. – И какъв е той?

– Не е пристигнал нито един човек от семейството на Люк. Баща му, втората му майка, някакви братовчеди, които са в списъка… Нали каза, че сте разговаряли?

– Да, точно така – прочиствам си гърлото аз. – Всъщност… точно те ми се обадиха преди малко. Опасявам се, че има някакъв проблем със самолета им. Казаха да поставите на техните места други хора.

– Така ли?! – отчайва се Робин. – Ама това никак не е добре! Никога не ми се е случвало толкова много промени в последната минута! На нито една от сватбите ми! Нова шаферка… нов кум… нов свещеник… Имам чувството, че всичко е променено!

– Да, знам – изричам с извинителен тон. – Много съжалявам, защото си давам сметка колко много усилия си положила за тази сватба! Просто в един момент се оказа напълно естествено именно Майкъл да ни ожени, а не някой абсолютно непознат човек. Така де, та той ни е стар приятел, освен това е квалифициран за тази дейност, и всичко останало. И затова на Люк му се наложи да си търси нов кум…

– Добре де, но само три седмици преди сватбата! Знаеш ли колко беше притеснен отец Саймън, когато разбра, че е отхвърлен?! Чудеше се дали няма нещо общо с косата му!

– С косата му ли? Не, разбира се! Това няма нищо общо с косата му! Честна дума!

– А после, и двамата ти родители да се разболеят от шарка по едно и също време… Как е възможно подобно стечение на обстоятелствата, направо не мога да го проумея?!

– Да, права си – правя аз тъжна физиономия. – Такъв лош късмет!

Уоки-токито й припуква и Робин се обръща.

– Да? – казва. – Какво казваш? Не! Изрично подчертах, че искам бляскаво жълта светлина! Не синя! Окей, веднага идвам… – Когато стига до вратата, се обръща и добавя: – Беки, сега трябва да тръгвам. Просто трябваше да те уведомя за няколкото детайла, които се наложи да променим в последния момент, но с тези ваши промени нещата толкова се объркаха, че… Нали нямаш нищо против, че се заех с тях без твоето съгласие?

– Няма проблеми! Вярвам на преценката ти! Благодаря ти, Робин!

Робин излиза, но след няколко минути на вратата се чука и ето че

се появява Кристина. Облечена е в божествена бледозлатиста рокля на Айси Маяке, изглежда ослепително и държи в ръка чаша шампанско.

– Как е нашата булка! – усмихва се тя. – Малко сме нервни, а?

– Не особено – отговарям.

Което донякъде е точно така.

Всъщност е чистата истина. Вече съм отвъд всякакви притеснения и тревоги. Или всичко ще мине по план и планът ми ще сработи. Или няма да мине и ще се превърне в пълен провал. Така че оттук нататък не мога да направя нищо по този въпрос.

– Току-що говорих с Лоръл – казва Кристина, докато отпива от шампанското си. – Нямах представа, че взема такова дейно участие в сватбата.

– Е, не чак толкова. Просто ми прави една мъничка услуга…

– И аз така разбрах – отбелязва Кристина и ме поглежда изпитателно над ръба на чашата си, което ме кара да се запитам колко точно й е казала Лоръл.

– А каза ли ти… от какъв характер е тази услуга? – питам уж небрежно.

– Запозна ме със същността на нещата. Беки, ако направиш, каквото си замислила… – Поклаща глава. – Ако нещата протекат, както си ги планирала, заслужаваш направо Нобелова награда за върховен номер! – Тук вдига чаша и добавя: – Пия за теб! И ти желая само късмет!

– Благодаря!

– Ей, Кристина! – И двете се обръщаме, за да видим приближаващата се към нас Ерин. Вече е облечена в дългата си виолетова шаферска рокля, косата й е вдигната в средновековен кок, а очите й блестят от вълнение. – Ама тази тема за Спящата красавица е много готина! Видя ли вече булчинската рокля на Беки? Направо не мога да повярвам, че съм шаферка! Никога досега не съм била ничия шаферка!

Мисля, че Ерин е малко превъзбудена заради повишението си на моята сватба. Когато й казах, че приятелката ми Сузи няма да може да присъства и я помолих да ми стане шаферка, тя буквално избухна в сълзи.

– Не, все още не съм зървала булчинската рокля на Беки – отговаря Кристина. – И направо не смея да я погледна!

– Много е красива! – запротестирвам аз. – Ела и я виж!

Въвеждам ги в импозантната гардеробна, където е окачена роклята на Дани.

– Цялата си е на мястото – отбелязва лаконично Кристина. – Това е

добро начало.

– Кристина, това тук не е като прословутите тениски! Тази рокля е от друга, по-висша лига! Само погледни!

Просто не мога да повярвам каква фантастична работа свърши Дани! Макар че никога не бих си го признала пред Кристина, не съм разчитала особено на неговата рокля. Даже, ако трябва да бъда честна докрай, допреди една седмица тайничко ходех на проби в ателието на Вера Уонг.

Но после една вечер Дани почука на вратата на апартамента ни. Цялото му лице грееше от възбуда. Повлече ме нагоре към неговия апартамент, дръпна ме в коридора и отвори със замах вратата на неговата стая. И аз ахнах от изумление.

От разстояние роклята изглежда като традиционна бяла булчинска рокля – с впита талия, богата, надиплена в романтичен стил долна част и дълъг шлейф. Но когато се вгледаш отблизо, започваш да забелязваш безброй специфични, уникални детайли: диплите от бял дънков плат на гърба, характерните за Дани малки плисета и свивки на талията, белите пайети, мънистата и броката, разпръснати по целия шлейф – сякаш някой е изсипал отгоре кутия с бонбонки.

Никога досега не съм виждала подобна булчинска рокля! Това е истинско произведение на изкуството.

– Е, ако трябва да бъда честна – обръща се към мен Кристина, – когато ми каза, че ще бъдеш с произведение на младия господин Ковиц, малко се притесних. Обаче това… – Докосва едно мъничко мънисто. – Впечатлена съм! Ако приемем, разбира се, че шлейфът ти не се разпадне, докато вървиш към олтара.

– Няма да се разпадне – уверявам я аз. – Разхождах се из нашия апартамент, облечена с нея, в продължение на половин час. И нито една пайета не падна на пода!

– Ще изглеждаш приказно! – отбелязва замечтано Ерин. – Точно като принцеса. А и онази зала…

– Да, залата е направо забележителна – съгласява се и Кристина. – Мисля, че доста народ няма да може да си затвори устата от изумление.

– А аз още не съм я виждала – признавам си аз. – Робин не искаше да влизам там предварително.

– На всяка цена трябва да погледнеш! – възкликва Ерин. – Просто надникни. Преди да започне да се пълни с хора.

– Не мога! Ами ако някой ме види?!

– Хайде де! – подканя ме Ерин. – Сложи си едно шалче на главата.

Никой няма да знае, че ти си булката!

* * *

Промъквам се долу във взето назаем яке с качулка и всеки път, когато някой минава покрай мен, аз извръщам глава. Чувствам се като непослушно малко момиченце. Виждала съм плановете на дизайнера и когато бутвам двойните врати на Терасовидната зала, смятам, че приблизително съм наясно какво ще зърна – нещо забележително, нещо театрално.

Ала се оказва, че нищо не ме е подготвило за влизане в тази зала.

Все едно влизам в напълно различен свят.

Пред очите ми се възправя сребриста, проблясваща, магическа гора. Клоните се издигат високо над главата ми. От туфичките пръст наоколо растат цветя. Между дърветата се вият лозници, от тях висят плодове, а в далечината си съзира ябълково дърво с увиснали от клоните сребърни ябълки. Паяжината е покрита с капчици роса… А тези птици, дето летят наоколо, истински ли са?!

Светлините на прожекторите оцветяват клоните и падат върху редиците столове. Две чистачки методично почистват прашинките от всяка седалка. Мъж в дънки прикрепва някакъв кабел към килима. Друг мъж на стълба оправя едно сребристо клонче. Цигулар си просвирва цигулката, а някъде в далечината някой настройва тимпани.

Все едно се намирам зад кулисите на някое шоу на Уест Енд.

Стоя встрани, оглеждам и се опитвам да попия всеки детайл. Никога през живота си не съм виждала нещо подобно и не мисля, че някога отново ще го зърна.

Неочаквано от другия край на залата се появява Робин, говореща нещо в микрофона си. Очите й сканират залата и аз се свивам в качулката на якето си. Докато не ме е забелязала, се измъквам заднешком от Терасовидната зала и влизам в асансьора, за да отида до Голямата бална зала.

Малко преди да се затворят вратите на асансьора, към мен се присъединяват две възрастни жени с тъмни поли.

– Видя ли тортата? – пита едната. – Струва най-малко три хиляди долара!

– Кое е семейството?

– Шърман – отговаря първата. – Елинор Шърман.

– Ааа, значи това е сватбата на Елинор Шърман!

Вратите се отварят и двете излизат.

– Блумууд – прошепвам аз, но прекалено късно. – Мисля, че името на булката е Беки.

И без това не ме чуват вече.

Тръгвам предпазливо след тях към Балната зала. Към грандиозната зала в бяло и златно, където двамата с Люк ще открием танците.

О, Господи! Та тя е дори още по-голяма, отколкото си я спомням! Още по-позлатена и грандиозна! Светлините от прожекторите обхождат стените, осветяват балконите и полилеите. Променят ефектите си, играят по лицата на сервитьорите, които нанасят последните щрихи по масите. Всяка кръгла маса е украсена с каскади от бели цветя в средата. От тавана виси тента от муселин, фестониран с вълшебни лампички като нанизи от перли. Дансингът е обширен и полиран. На сцената се подготвя оркестър от десетима музиканти. Оглеждам се замаяно и виждам двама от помощниците на Антоан, балансиращи върху столове, да полагат последните захарни лалета върху близо триметровата торта.

Навсякъде се носи ухание на цветя, на скъп восък и на очакване.

– Извинете!

Отскачам настрани, когато покрай мен преминава сервитьор с количка.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – приближава се към мен жена, носеща на гърдите си табелката на хотел „Плаза“.

– Аз просто… разглеждах – смотолевям.

– Разглеждахте ли? – свиват се подозрително очите й.

– Да! В случай, че… някога ми се прииска да се оженя.

И изчезвам, преди да е успяла да ме разпитва повече. И без това вече видях достатъчно.

Не съм особено сигурна как мога да стигна до апартамента оттук. Знам, че хотелът е огромен и загубването в него е гарантирано, така че за по-сигурно слизам на приземния етаж, преминавам колкото е възможно по-незабележимо покрай Двора с палмите и се насочвам към асансьорите.

Минавам покрай ниша с диванче и се заковавам на място. Тази тъмна глава ми е позната. Позната ми е ръката, която държи чаша с джин и тоник.

– Люк? – Той се обръща и ме гледа безизразно. Едва в този момент се сещам, че лицето ми е полускрито и просъсквам: – Аз съм!

– Беки?! – възкликва невярващо той. – Какво правиш тук?

– Исках да видя залите. Нали са удивителни?! – Оглеждам се, за да проуча дали не ме наблюдават, после се отпускам на стола до него и

прошепвам: – Ти изглеждаш страхотно.

Той изглежда даже повече от страхотно. Изглежда буквално зашеметяващо в безупречния си фрак и колосаната бяла риза. Тъмната му коса проблясва под светлините, а от него се носи познатия аромат на разкошния му афтършейв. Когато очите му срещат моите, усещам, че нещо вътре в мен се освобождава – като навито въже, което внезапно се развива. Каквото и да се случи днес – независимо дали ще успея да си приведа в действие плана или не, – двамата с него ще бъдем заедно. И всичко ще бъде прекрасно, защото ще бъдем двамата заедно!

– Нали знаеш, че сега не би трябвало да си говорим – усмихва ми се дяволито той. – Казват, че било лоша поличба.

– Да, знам – кимвам и отпивам от неговия джин с тоник. – Но ако трябва да бъда честна, смятам, че ние сме дори отвъд суеверията.

– Какво искаш да кажеш с това?

– О, нищо! – Броя до пет, за да се овладея, след което изричам сякаш между другото: – Разбра ли, че полетът на родителите ти закъснява?

– Да, казаха ми – смръщва се Люк. – Ти говори ли с тях? Знаеш ли дали ще се появят навреме?

– О, няма начин! – отговарям неопределено. – Не се притеснявай! Те казаха, че със сигурност ще бъдат на място, за да те видят как преминаваш по пътеката към олтара!

Което си е вярно. В известен смисъл.

Люк няма никаква представа за моите планове. И без това си имаше достатъчно грижи на главата. Като никога аз съм тази, която владее положението. Която носи отговорност за всичко.

През последните няколко седмици видях един напълно различен Люк. Един по-млад, по-уязвим Люк, за когото останалата част от света не знае абсолютно нищо. След онази нагласена от мен среща с Елинор той някак си се умълча. Нямаше никакви емоционални сривове, никакви драматични сцени. В някои отношения просто се върна към нормалния си начин на живот. Ала все още е много крехък, все още е изтощен. Все още не е в състояние да заработи по обичайния си начин. В продължение на две седмици той просто спеше ли, спеше, по четиринадесет-петнадесет часа на ден. Сякаш последните десет години на пренапрежение в работата най-сетне си поискаха своето.

Сега постепенно си възвръща обичайната самоличносност. Възвръща си онази типично негова самоувереност. Онова неразгадаемо изражение, което си слага като маска, когато не иска да показва пред хората

чувствата си. Онзи рязък, делови маниер. Миналата седмица вече тръгна на работа и всичко като че ли се връща в обичайните си релси.

Но не съвсем. Защото, въпреки възвърнатата маска на самоувереност, аз вече знам какво има под нея. Знам как работи душата на Люк. Знам го какво мисли и от какво се страхува, и какво иска истински от живота. Преди да се случи всичко това, ние преживяхме заедно повече от две години. И бяхме доста успешна двойка. Ала сега го усещам и го възприемам така, както никога преди.

– Все си спомням за разговора, който проведох с майка си – казва той смръщено, вперил поглед в чашата си. – Там горе, в Стаята на дъгата.

– Така ли? И за кое по-точно?

– Все още се чувствам много объркан.

– Объркан ли?! И защо?

– Никога досега не съм я чувал да говори така. Някак си… не ми изглеждаше реално. – Вдига поглед към мен и допълва: – Не съм сигурен дали трябва да й вярвам.

Аз се привеждам към него и поемам ръката му.

– Люк, фактът, че тя никога досега не ти е казвала тези неща, не предполага автоматично, че не са истина!

Това му повтарям всеки ден още от момента на онази негова среща с Елинор. Искам да го накарам да спре да я анализира. Искам да приеме за истина всичко, което е чул от нея. И да бъде щастлив. Обаче той е прекалено интелигентен за това. Сега той замълчава за миг и аз съм наясно, че в момента преповтаря целия разговор в ума си.

– Някои от нещата, които каза, изглеждаха като истински, но други – подозрително фалшиви.

– Кои от тях звучаха фалшиво? – питам безгрижно. – Питам просто от любопитство.

– Когато ми каза, че се гордее с всичко, което съм направил – от основаването на моята компания до избора ми на съпруга. На теб. Просто някак си не ми… Не знам… – Поклаща глава.

– Смятах, че това е много добро! – отвръщам, преди да успея да се спра. – Така де… нали знаеш… нещо напълно нормално за нея…

– Обаче после каза и нещо друго. Каза, че няма нито един ден, откакто съм се родил, в който да не е мислила за мен. – Прави пауза. – И начинът, по който го каза… Аз наистина й повярвах.

– Тя е казала подобно нещо?! – възкликвам слисана.

На листа, който дадох на Елинор, нямаше нищо такова. Грабвам

чашата на Люк и отново отпивам от джина с тоник. Мисля.

– Знаеш ли, смятам, че тя ти е казвала истината – отсичам накрая. – Всъщност… Сигурна съм! Главното е, че е искала да ти каже, че те обича! Макар че не всичко, което ти е казала, да ти е прозвучало напълно естествено, точно това е била крайната й цел – да узнаеш за нейната обич!

– Може би си права – кимва той и ме поглежда в очите. – И все пак… Вече не я възприемам по същия начин. Не мога да се върна там, откъдето всичко се скъса.

– Да, напълно нормално – казвам след кратък размисъл аз. – Е, това пък може и да е за добро.

Значи проклятието е вдигнато. Люк накрая се е събудил! Аз се привеждам към него, целувам го и отпивам за последен път от чашата му.

– Трябва да отивам да се обличам.

– Значи няма да се появиш с този умопомрачителен анорак?! – ухилва се Люк.

– Ами, да ти кажа, мина ми през ума. Но сега, когато го видя, ще се наложи да избера нещо друго. – Изправям се, но се поколебавам за миг и добавям: – Слушай, Люк! Ако днес нещо ти се стори малко странно, просто… не му обръщай внимание. Давай напред! Ясно ли е?

– Да, ясно – кимва изненадано той.

– Обещаваш ли?

– Обещавам! – кимва, накланя леко глава и ме поглежда изпитателно: – Беки има ли нещо, което трябва да знам?

– Ами… не – отвръщам с най-невинно изражение. – Не, не мисля. Ще се видим пред олтара!

Деветнадесет

Направо не мога да повярвам, че доживях този момент! Наистина не мога да повярвам, че всичко това се случва! Облечена съм в булчинска рокля! На главата ми блести разкошна тиара!

АЗ СЪМ БУЛКА!

Докато Робин ме води по празните, тихи коридори на „Плаза“, се чувствам като американският президент в някой холивудски филм.

– Красавицата тръгна! – мърмори тя в слушалките си, докато вървим по дебелия червен килим. – Красавицата приближава!

Завиваме и аз случайно зървам отражението си в огромното антично огледало на стената. Стряскам се така, че едва не се спъвам. Отлично знам, разбира се, как изглеждам. Нали последния половин час изкарах, взирайки се в себе си в голямото огледало горе в апартамента! И все пак, когато се видях така изненадващо, някак си още не мога да повярвам, че момичето с красивия булчински воал съм аз. Това съм аз!

Всеки момент ще тръгна по пътеката към олтара. Към олтара в хотел „Плаза“! Четиристотин души ще следят всяко мое движение. Боже, господи!

Господи! Ама какво правя аз?!

Когато зървам огромните порти на Терасовидната зала, обзема ме паника и пръстите ми се стягат със страшна сила около букета. Тази работа няма да стане! Сигурно съм откачила! Не мога да го направя! Идва ми да се обърна и да побягна!

Обаче няма къде да бягам. Няма какво друго да правя, освен да вървя напред.

Ерин и останалите шаферки вече ме очакват и когато приближаваме, те започват да ахкат и охкат по повод роклята ми. Нямам никаква представа как се казват останалите момичета. Всичките до една са дъщери на разни приятели на Елинор. И сигурно никога повече няма да ги видя.

– Струнният оркестър, в готовност за Красавицата! – командва Робин в микрофона си.

– Беки! – Вдигам очи. Слава на Бога, това е само Дани! Облечен е в брокатен фрак върху кожени панталони, а в ръка носи програмата за сватбата в обичайните тузарски цветове. – Изглеждаш зашеметяващо!

– Наистина ли?! Сериозно ли ми казваш, че изглеждам добре?

– Забележително! – отсича категорично Дани. Оправя шлейфа, отдръпва се, за да ме огледа добре, а после вади от джоба си ножици и отрязва някаква мъничка панделка.

– Готови ли сме? – пита Робин.

– Ами, да – отвръщам и усещам, че светът около мен се завърта.

Двойните врати се разтварят и аз чувам шумоленето на четиристотин души, обръщащи се към мен в столовете си. Струнният оркестър започва да свири темата от „Спящата красавица“ и шаферките начеват своята процесия по просторната пътека.

И в следващия момент аз също започвам да се движа напред. Влизам в омагьосаната гора, носена от вълните на музиката. Над главата ми проблясват светлинки. Боровите иглички под краката ми разпръскват своя неповторим аромат. Ухае на прясна пръст, разнася се чуруликане на птички, а сред всичко това се долавя и ромонът на малко поточе. При всяка моя стъпка под краката ми разцъфват цветя, по дърветата се разтварят листа, а хората само ахкат, зяпнали от изумление. Напред в далечината вече съзирам Люк – моят красив принц, който ме чака пред олтара…

И ето че най-после започвам да се успокоявам. И да се наслаждавам с пълни гърди на събитията около мен.

При всяка стъпка се чувствам като примабалерина, извършваща перфектен арабеск на сцената на „Ковънт Гардън“. Или пък като филмова звезда, пристигаща триумфално на церемонията по връчването на „Оскарите“. Музиката изпълва залата, всички са вперили очи в мен, в скъпоценните камъни в косата ми и в най-красивата рокля, която някога съм носила. Много добре знам, че никога през живота си няма да преживея повторно подобно нещо. Никога! Когато достигам другия край на пътеката, забавям крачка, като се старая да обхвана цялата атмосфера около мен, дърветата и цветята, и приказните аромати и ухания. Опитвам се да запечатам всяка една подробност в съзнанието си. Да се наслаждя и запомня завинаги всеки вълшебен миг.

Добре де, признавам си.

Елинор бе напълно права. Когато се опитвах да спася тази сватба, не бях водена единствено от алтруистични подбуди. Не го направих единствено и само за да спася отношенията на Люк с майка му.

Исках тази сватба заради самата себе си. Исках да се превърна в принцеса – поне за един ден.

Заставам до Люк и подавам букета си на Ерин. Усмихвам се топло на Гари – новият кум на Люк, а после поемам ръката на моя бъдещ

съпруг. Той стисва моята лекичко и аз стисвам неговата в отговор.

Ето че и Майкъл пристъпва напред, облечен в тъмен, минал покрай свещеническата идея костюм.

Дарява ме с тъничка, съзаклятническа усмивка, после поема дълбоко дъх и се обръща към насъбралото се паство.

– Скъпи възлюбени! Днес сме се събрали, за да станем свидетели на любовта между тези двама души. Събрали сме се, за да станем свидетели на обета в любов, който те ще си дадат един на друг. И да се присъединим към тях в празника на радостта от тази любов. Бог благославя всички, които се обичат, и Бог със сигурност ще благослови Люк и Беки днес, докато те разменят своите клетви за вярност.

Обръща се към мен и аз долавям шумоленето зад гърба си – явно хората надничат, за да наблюдават по-добре.

– Ти, Ребека, обичаш ли Люк? – пита Майкъл. – Заклеваш ли се да му бъдеш вярна в добро и зло, в богатство и бедност, в болест и здраве? Даряваш ли го със своето доверие сега и во веки веков?

– Да – отговарям, неспособна да възпра трепета в гласа си.

– А ти, Люк, обичаш ли Ребека? Заклеваш ли се да й бъдещ верен в добро и зло, в богатство и бедност, в болест и здраве? Даряваш ли я със своето доверие сега и во веки веков?

– Да! – отговаря твърдо Люк.

– Нека Бог благослови Люк и Беки и нека ги дари с вечно щастие! – Тук Майкъл прави многозначителна пауза и оглежда паството, сякаш предизвиква когото и да било да се осмели да спори с него, ако смее. Пръстите ми се стягат около пръстите на Люк. – Нека познаят радостта от споделеното разбирателство, удоволствието от нарастващата любов и топлотата от вечното приятелство. А сега, нека аплодираме щастливата двойка! – усмихва се на Люк. – Можете да целунете булката.

Когато Люк се привежда, за да ме целуне, Майкъл целенасочено започва да пляска с ръце. За част от секундата настава несигурна пауза – и после цялото насъбрало се множество подема аплодисментите му с пълна сила.

Гари мърмори нещо в ухото на Люк, а той се обръща към мен, значително озадачен.

– Ами пръстенът?

– Моля те, не споменавай нищо за пръстена! – просъсквам аз през стиснатите си в усмивка устни.

Сърцето ми бие така, че ще се пръсне. Едва си поемам дъх. Продължавам да чакам някой да се изправи и да каже нещо от рода на: „Ей, я

чакайте малко…“

Обаче никой не става. Никой не казва нищичко.

Сработи! Планът ми сработи!

Погледите ни с Майкъл се срещат за миг, а после аз отклонявам моя, докато никой не ни е забелязал. Засега не съм в състояние да се отпусна и успокоя. Все още не.

Приближава се фотографът и аз сграбчвам силно ръката на Люк в моята. Приближава се и Ерин и ми подава букета, като не спира да трие сълзите си.

– Каква красива церемония! – подсмърча тя. – Онази част за топлотата на вечното приятелство много ме покърти. Защото честно да ти кажа, това е единственото, което искам! – Притиска букета ми към гърдите си и прошепва отново: – Това е единственото, което искам!

– Знаеш ли, сигурна съм, че ще го намериш! – прошепвам и я прегръщам топло. – Убедена съм!

– Извинете, госпожице? – намесва се фотографът. – Може ли само булката и младоженецът…

Ерин ми подава цветята и се измъква, а аз си залепям най-новата, най-бляскава усмивка на младоженка.

– Ама, Беки – обажда се Люк, – Гари каза…

– Вземи пръстена от Гари – прошепвам, без да помръдвам глава. – Кажи му, че си много притеснен, задето си го забравил, и че ще го направим по-късно.

Някои от гостите се приближават, за да ни снимат, а аз поставям глава върху рамото на Люк и им се усмихвам щастливо.

– Още нещо не е наред – продължава да ми шепне Люк – Майкъл не ни обяви за съпруг и съпруга. И освен това не е ли необходимо да подпишем някакъв документ?

– Шшшшшшшт! – Светкавицата ни заслепява и двамата примигваме едновременно.

– Беки, какво става тук? – обръща ме Люк с лице към себе си. – Ние женени ли сме вече?

– Тази поза е страхотна! – обажда се фотографът. – Останете така, ако обичате!

– Женени ли сме?! – не се предава Люк, а очите му обхождат изпитателно лицето ми.

– Ами… – отвръщам неохотно, – като се замисля… май още не сме.

Нова ослепителна светкавица. Когато очите ми отново успяват да се фокусират, зървам невярващия поглед на Люк срещу себе си.

– Не сме женени?!

– Люк, просто ми се довери, става ли?!

– Да ти се доверя?!

– Да! Точно както ми обеща преди няколко минути! Помниш ли?!

– Да, обещах ти го, но тогава си мислех, че ще се женим!

В този момент струнният оркестър подхваща Сватбения марш и екипът с камерите започва да разбутва гостите, за да ни хване по-добре.

– Тръгвайте! – прозвуча близо до мен пропукващ, безтелесен глас. – Тръгвайте напред!

Но откъде идва този глас, за Бога?! Да не би цветята ми да говорят?!

Постепенно очите ми се фокусират върху миниатюрния микрофон, прикрепен към една розова пъпка. Робин е поставила микрофон в букета ми!

– Булката и младоженецът! Тръгвайте!

– Окей! – казвам на цветята. – Тръгваме.

Сграбчвам ръката на Люк и се насочвам към пътеката, обратно в омагьосаната гора.

– Ние не сме женени! – продължава да повтаря слисано Люк. – Цяла гора, четиристотин души гости, огромна бяла рокля и ние не сме женени!

– Шшшт! – скастрям го аз. – Да не вземеш сега да кажеш на всички?! Виж какво, нали ми обеща, че дори и нещата да ти се сторят малко странни, ще правиш, каквото ти казвам?! Е, действай!

Докато преминаваме през гората, хванати ръка за ръка, снопове слънчеви лъчи пронизват клоните и къпят в светлина пода под краката ни. Неочаквано се чува някакво бръмчене и за мое огромно изумление клоните на дърветата се отдръпват, за да разкрият множество дъги, играещи по тавана над нас. Разнасят се песнопения на божествен хор и от небето към нас се спуска малко пухкаво облаче, върху което се гушат двойка тлъсти розови гълъби.

Господи! Идва ми да се разкискам! Тези ли са допълнителните детайли, за които Робин ми спомена сутринта?

Вдигам поглед към Люк и забелязвам, че и той едва сдържа усмивката си.

– Какво ще кажеш за гората? Хубава е, нали?! – изчуруликвам жизнерадостно. – Докараха брезите специално от Швейцария, представяш ли си?!

– Сериозно?! – възкликва Люк. – Ами гълъбите откъде ги докараха?

– Вторачва се в тях и добавя: – Като ги гледам, струват ми се малко тлъстички за гълъби. Приличат ми по-скоро на пуйки.

– Изобщо не са пуйки!

– Защо бе, аз обичам пуйки!

– Люк, ще млъкнеш ли най-после? – промърморвам, като отчаяно се опитвам да не се разхиля. – Гълъби са и точка.

Преминаваме редица след редица елегантно облечени хора, които ни се усмихват топло – с изключение на момичетата, които ми правят задължителната преценка по манхатънски.

– Кои, по дяволите, са всички тези хора? – прошепва Люк, докато оглежда редиците напълно непознати особи.

– Нямам никаква представа – свивам ламене. – Мислех си, че познаваш поне някои от тях.

Когато стигаме до другия край на залата, следва нова фотографска сесия. И Люк ме поглежда дяволито.

– Беки, моите родители все още ги няма. Нито пък твоите, доколкото виждам.

– Така ли? Ами… май си прав.

– Никакви роднини, никакъв пръстен… и ние не сме женени. – Пауза. – Ако щеш ме наречи луд, но не точно така си представях нашата сватба!

– Спокойно! Не това е нашата сватба! – казвам и го целувам за пред камерите.

* * *

Направо не мога да повярвам, че ще ми се размине! Никой не казва нищичко. Никой не задава никакви въпроси. Само двама поискаха да ми видят пръстена и аз набързо обърнах годежния си пръстен и им го демонстрирах в ролята на халка.

Ядохме суши и хайвер. Обядът беше неревоятен, от четири блюда. Вдигахме тостове. Изобщо всичко мина по план. Срязахме тортата с огромен сребърен меч, а после оркестърът засвири „Начинът, по който изглеждаш тази вечер“ и Люк ме поведе към дансинга и двамата се понесохме в романтичен валс. Точно това е един от моментите, които ще скътам завинаги в албума на паметта си. Бяло-златистият вихър около нас, нежната музика, ръцете на Люк около кръста ми, главата ми се върти от шампанското, и съзнанието, че това е то, това е великият миг, който скоро ще свърши.

Приемът е вече в разгара си. Оркестърът свири някакво джазово

парче, което не разпознавам, дансингът е пълен с народ. Сред тълпите добре облечени непознати съзирам тук-таме и по някое познато лице. Кристина танцува с приятеля си, а Ерин разговаря с един от приятелите на кума. Ето я там и Лоръл, танцуваща особено енергично с… Майкъл!

Аха! Това наистина е идея!

– Познай колко души поискаха визитката ми? – казва в ухото ми нечий глас. Обръщам се и виждам Дани с победоносна физиономия, с по чаша шампанско във всяка ръка и с цигара в уста. – Двадесет! Най-малко! А една дама поиска да й взема мерките точно тук! Представяш ли си само?! Всички буквално примират за твоята рокля! И когато им казах, че съм работил с Джон Галиано…

– Дани, ти никога не си работил с Джон Галиано!

– Е, веднъж му подадох чаша кафе все пак! – изрича отбранително той. – И той ми благодари! Това също е в известен смисъл творчески обмен…

– Щом казваш! – ухилвам му се щастливо. – Много се радвам за теб!

– Е, забавляваш ли се?

– Разбира се!

– Свекърва ти е в стихията си!

Двамата се обръщаме като по команда, за да огледаме Елинор. Тя седи на челно място на масата, обградена все от елегантни дами. По бузите й се съзира лека руменина – толкова оживена никога досега не съм я виждала! Облечена е в дълга, богато надиплена бледозелена рокля, носи огромно количество диаманти и изглежда като красавицата на бала. Което, отчасти, си е чистата истина. Това тук са нейните приятели. Това всъщност е нейният прием, а не мой или на Люк. Спектакълът действително е прекрасен. Събитие, на което си заслужава да бъдеш гост.

И точно така се чувствам и аз в известен смисъл. Покрай мен минава групичка жени, които разговарят на висок глас и аз дочувам откъслечни фрази:

– Забележително…

– Пълно с въображение…

Усмихват се на мен и Дани и ние им се усмихваме в отговор. Обаче усещам устата си леко схваната. Май се уморих да се усмихвам на хора, които изобщо не познавам.

– Това е жестока сватба! – отбелязва Дани, като оглежда блесналата зала. – Действително забележителна! Въпреки че й липсва твоят дух.

– Какво искаш да кажеш с това? – полюбопитствам аз.

– Не твърдя, че не е фантастична! Напротив! Много е шик, много е тузарско! Просто… не така си представях точно твоята сватба. Ала очевидно съм грешал. – Забелязва изражението ми и побързва да добави: – Извинявай, ако съм те обидил!

Поглеждам изпитото му, комично, нищо неподозиращо лице и си казвам: „Господи, трябва да го уведомя! Не мога да не кажа точно на Дани!“

– Дани, има нещо, което искам да знаеш – изричам шепнешком.

– Какво?

– За тази сватба…

– Здравейте, деца!

Думите ми увисват виновно във въздуха и аз се обръщам рязко – но това е само Лорăл, цялата зачервена и превъзбудена от танците.

– Страхотно парти, Беки! – казва. – Оркестърът е велик! Господи, бях забравила колко обичам да танцувам!

Оглеждам я с тих ужас.

– Лорăл! Човек не навива ръкавите на рокля на Ив Сен Лоран за 1000 долара!

– Беше ми горещо, какво да направя?! – свива безгрижно рамене тя, а после се привежда и добавя шепнешком: – Не ми е приятно да ти казвам, Беки, обаче ще трябва да се измъкнеш колкото е възможно по-скоро!

– Толкова скоро?! – подскачам и поглеждам инстинктивно към китката си и едва тогава се сещам, че в този момент не нося часовник.

– Колата вече чака навън – продължава Лорăл. – Шофьорът е запознат с всички подробности и ще ви покаже къде точно да се явите на летището. За частните самолети процедурите са различни, но смятам, че всичко трябва да мине по вода. Ако все пак има някакви проблеми, веднага ми звънни! – Привежда се още повече към мен, а аз поглеждам крадешком към Дани, който се преструва, че не ни слуша. Лорăл допълва: – Ще пристигнете навреме в Англия, не се притеснявай! И ще имате достатъчно време за всичко! Искрено се надявам, че всичко ще се нареди!

Вдигам ръка и я прегръщам.

– Лорăл, страхотна си! Направо не знам как да ти се отблагодаря!

– Беки, това е нищо, повярвай ми! След всичко, което ти направи за мен, можеше да имаш и десет самолета, ако искаш! – Връща ми прегръдката, а после поглежда часовника си. – Най-добре върви да намериш Люк. А аз ще ви се обадя след няколко минути.

След като тя изчезва от полезрението ни, настъпва заинтригувана

тишина. Накрая Дани пита:

– Беки, вярно ли разбрах, че става въпрос за частен самолет?

– Ами… да. Точно така.

– И вие ще летите с частен самолет, така ли?

– Да – отговарям, като се старая да звуча безгрижно. – Точно така. Това е сватбеният подарък на Лоръл за нас.

– Значи тя е избрала частния самолет?! – престорва се на възмутен Дани. – Мамка му! Точно това си мислех да избера от вашия списък! Двоумях се между него и яйцеразбивачката…

– Идиот! Тя е президент на самолетна компания!

– Господи! Значи частен самолет. Е… и къде ще ходите? Или все още е голяма тайна? – пита спокойно. Гледам го как подръпва от цигарата си и внезапно усещам, че ме залива вълна от обич към него.

И осъзнавам, че искам не само да му кажа какво става в действителност.

Искам да го направя част от всичко това.

– Дани! – възкликвам внезапно. – Случайно да си носиш задграничния паспорт?

* * *

Минава известно време, докато открия Люк. Приклещен е в ъгъла от двама корпоративни финансисти и ме поглежда с благодарност, когато се появявам. Обхождаме огромната, претъпкана зала и си вземаме довиждане с всички, които познаваме, като същевременно им благодарим за присъствието. Ако трябва да бъда честна, тази работа не ни отнема особено много време.

Накрая се приближаваме към главната маса и прекъсваме Елинор колкото е възможно по-дискретно.

– Майко, вече ще тръгваме – казва й Люк.

– Вече? – смръщва се Елинор. – Не е ли твърде рано?

– Ами… ние тръгваме.

– Благодаря ти за прекрасната сватба! – обръщам се най-искрено към нея аз. – Беше наистина приказно! Всички говорят колко е великолепно! – Привеждам се да я целуна и добавям: – Довиждане.

Защо имам едно особено усещане, че никога повече няма да видя Елинор?

– Довиждане, Беки – казва тя с типичния си официален маниер. – Довиждане, Люк!

– Довиждане, майко.

Двамата се вторачват един в друг и за част от секундата имам усещането, че Елинор ще му каже още нещо. Ала вместо това тя се привежда доста непохватно и изненадващо го целува по бузата.

– Беки! – чувам нечий глас и усещам, че някой ме бута по рамото. – Да не би вече да си тръгвате?!

Обръщам се и зървам Робин, която изглежда доста разтревожена.

– Ами… да. Тръгваме. Много ти благодаря за всичко, което…

– Но вие не можете да си тръгнете просто така!

– Никой няма да забележи! – прошепвам и оглеждам веселящото се множество.

– Напротив, трябва да забележат! Забрави ли, че сме планирали и триумфално излизане, а?! Ами розовите листенца? Ами музиката?!

– Ами… защо да не пропуснем излизането…

– Да пропуснем излизането?! – ококорва се срещу мен Робин. – Ти майтапиш ли се?! Оркестър! – изрича настойчиво тя в микрофона си. – Превключваме на „Някой ден“! Разбрахте ли? Превключваме на „Някой ден“! – Включва уоки-токито и нарежда: – Осветителите, готови с розовите листенца!

– Робин! – прекъсвам я безпомощно. – Ние наистина можехме да се измъкнем незабелязано…

– Моите булки никога не се измъкват незабелязано! Фанфари на линия! – продължава да се разпорежда в микрофона си тя. – Осветителите, готови с плана за излизане!

Внезапно се разнасят тържествени фанфари и гостите на дансига подскачат. Осветлението се променя от диско светлини в бляскаво розово и оркестърът засвирва „Някой ден и моят принц ще се появи“.

– Тръгват Красавицата и Принцът! – обявява Робин в микрофона, а мен ме побутва и подсказва: – Хайде! Раз-два-три, раз-два-три!

Двамата с Люк се споглеждаме и се насочваме послушно към дансинга, където гостите се разделят, за да ни направят път. Оркестърът свири с все сила, прожекторите ни следват, а отгоре внезапно започват да валят розови листенца.

Ама това е доста красиво, в интерес на истината! Всички ни се усмихват благосклонно, отвсякъде дочувам ахкания и охкания, в тази розова светлина се чувствам като в дъга, а розовите листенца ухаят така приказно, докато падат над главите ни, по ръцете ни и се спират на пода… Двамата с Люк се гледаме щастливо, а в косата му се е спряло едно листенце…

– Спрете!

Когато чувам този глас, стомахът ми се преобръща.

Двойните врати са се разтворили и ето че там, на прага им, с черен костюм и най-високите черни ботуши, които някога съм зървала, стои тя.

Самата зла магьосница.

Всички обръщат глави, а оркестърът заскрибуцва несигурно.

– Алиша?! – възкликва изненадано Люк. – Ти пък какво правиш тук?!

– Добра сватба си си спретнал, а, Люк?! – подсмива се презрително тя.

Прави няколко крачки навътре и аз забелязвам, че гостите се отдръпват ужасени при вида й.

– Заповядай! – побързвам да замажа положението аз. – Заповядай и се весели с нас! Щяхме да те поканим, обаче…

– Много добре знам какво правиш, Беки!

– Какво да правя? Просто се омъжвам! – отговарям, като се старая отчаяно да звуча безгрижно. – Надали е особено трудно да се досети човек.

– Напротив, отлично знам какво правиш! Имам си приятели в Съри! И те сондират нещата от известно време! – заявява и ме поглежда триумфално, а аз усещам, че по гръбнака ми запълзява хлад.

Не!

Моля те, не!

Не и след като успяхме да стигнем дотук!

– Мисля, че ти пазиш една мъничка тайна, която отказваш да споделиш с гостите си тук! – изрича Алиша и се престорва на загрижена. – Май не е особено учтиво от твоя страна, нали?

Не мога да помръдна. Не мога да си поема дъх. Трябват ми веднага феите кръстници! Веднага!

Лорът ме поглежда ужасено.

Кристина си оставя чашата с шампанско.

– Код червено! Код червено! – чувам гласа на Робин от букета си. – Спешен случай! Код червено!

Ето че Алиша вече се насочва към дансинга. Обхожда го. Наслаждава се на вниманието.

– Истината е – започва сладникаво, – че това тук е нещо като театър. Нали, Беки?

Очите ми потрепват. Зад нея приближават двама яки джеи. Обаче, както виждам нещата, няма да стигнат навреме, всичко ще бъде

провалено!

– Всичко изглежда толкова прекрасно, толкова романтично! – продължава тя с вече значително по-ожесточен тон. – Обаче хората може би ще искат да знаят, че така наречената перфектна сватба в „Плаза“ е нищо повече от… Олеле! – Гласът й се извисява до писък. – Пусни ме веднага!

Направо не мога да повярвам! Това е Люк! Приближил се е безшумно към нея й ето че сега я премята през рамо. И я изнася навън сякаш е непослушно дете.

– Остави ме! Пусни ме долу! – крещи тя. – Няма ли кой да ми помогне! Помощ!

Ала гостите започват да се смеят. Тя рита Люк с острите си токчета, обаче той изобщо не й обръща внимание и продължава пътя си към вратата.

– Всичко е фалшиво! – пищи тя, когато стигат до прага. – Всичко е измама! Това не е истинска…

Вратите се затръшват и отрязват завинаги гласа й. Настъпва тягостна тишина. Никой не помръдва, даже и Робин. После много бавно, вратите отново се разтварят и ето че се появява Люк – спокоен и невъзмутим. Потърква си ръцете.

– Никак не обичам неканени гости – отсича лаконично.

– Браво! – извиква жена, която не познавам.

Люк се покланя драматично, всички се засмиват облекчено и в следващия момент се понасят бурни ръкопляскания.

Сърцето ми бие толкова силно, че не съм сигурна дали ще се задържа още дълго на крака. Когато Люк се приближава към мен, аз сграбчвам спасителната му ръка, а той стисва моята успокоително. Вече искам да тръгвам. Искам да се махна оттук. Да изчезна.

Дочувам бъбрене около себе си и когато се заслушвам, за мое огромно облекчение долавям фрази от рода на: „побъркана“, „сигурно е откачила от ревност“. А една жена, облечена от главата до петите в произведения на „Прада“, обяснява: „Честно да ви кажа, нещо подобно се случи и на нашата сватба…“

О, Боже! Ето че към нас приближават Елинор и Робин. Вървят рамо до рамо, като двете кралици от „Алиса в страната на чудесата“.

– Много съжалявам! – казва Робин веднага, щом застава до нас. – Не позволявай на този инцидент да разстрои деня ти, миличка! Тя е само едно тъжно момиче, което ти завижда.

– И коя беше тази, ако смея да попитам? – пита смръщено Елинор.

– Познаваш ли я?

– Една озлобена бивша клиентка – отговаря Робин. – Някои от тези момичета стават особено отмъстителни понякога. Направо не мога да си представя как толкова бързо се променят! В един момент са сладки млади същества, а в следващия вече завеждат дела и плюят! Ти не се притеснявай, Беки! Ще повторим излизането. Внимание, оркестър! – изрича в микрофона си. – Повторение на „Някой ден“ при мой сигнал! Осветителите, готови с резервните розови листенца!

– Подготвила си резервни розови листенца?! – възкликвам изумено.

– Миличка, предвидила съм всеки спешен случай! – намига ми тя. – Ето защо човек си наема сватбен агент!

– Робин – обръщам се към нея с напълно искрен тон, – мисля, че си заслужаваш всеки цент! – Прегръщам я и я целувам. – Довиждане! Довиждане и на теб, Елинор!

Музиката отново се разнася, ние отново започваме да танцуваме, а върху нас се посипват нови розови листенца. Не може да не се признае на Робин – истинска професионалистка е! Хората отново се тълпят около нас и аплодират още по-силно и… Аз ли си въобразявам, или наистина излъчват по-голяма топлота към нас след инцидента с Алиша? В края на шпалира зървам Ерин, приведена нетърпеливо напред, и хвърлям букета си в протегнатите й ръце.

И после изчезваме.

Тежките двойни врати се затварят зад нас и ние се озоваваме в тихия, изискан коридор с меките килими – празен с изключение на двама любопитковци, които се правят, че гледат някъде напред.

– Направихме го! – въздъхвам облекчено, но и превъзбудено аз. – Люк, направихме го!

– И аз така разбрах – кимва Люк. – Направихме го! А сега имаш ли нещо против най-после да ми кажеш какво става тук по дяволите?

Двадесет

Лорăл е организирала всичко безупречно. Самолетът ни чака на летище „Кенеди“, а на „Гетуик“ в Лондон пристигаме около осем часа сутринта, където ни очаква друга кола. И ето че вече се носим с бясна скорост през графство Съри по посока на Оксшот. Съвсем скоро ще стигнем! Направо не мога да повярвам колко безпроблемно мина всичко!

– Предполагам, че си даваш сметка къде всъщност е грешката ти – отбелязва Дани, като се протяга удобно на задната седалка на мерцедеса.

– Къде? – вдигам стреснато глава от телефона аз.

– Че не си се отказала и от двете сватби. Така де, като си решила да са две, защо да не го направиш и три пъти, а?! Или пък шест? Представяш ли си – шест церемонии…

– Шест рокли – вметва Люк.

– Шест торти…

– Я стига вие, двамата! – прекъсвам ги възмутено. – Не го направих нарочно, ясно ли е?! Просто… така се случи.

– Да бе, така се случи! – пародира ме Дани. – Беки, пред нас поне няма смисъл да се преструваш. Искаше ти се да облечеш две булчински рокли, признай си! В това няма нищо срамно, така че…

– Дани, говоря по телефона! – прекъсвам го, като поглеждам през прозореца. – Окей, Сузи, мисля, че ни остават още около десетина минути.

– Просто не мога да повярвам, че успяхте! – цвърчи приятелката ми от другата страна на линията. – Просто не мога да повярвам, че всичко все пак се нареди! Иска ми се да изляза на площада и да се разкрещя така, че всички да чуят!

– Въздържай се, ако обичаш!

– Ама наистина е невероятно! Като си помисля само, че снощи сте били в „Плаза“, Ню Йорк, а сега… – И тя не довършва, обзета от внезапна тревога. – Ей, нали не си облечена все още в онази булчинска рокля?

– Естествено, че не съм! – изкисквам се аз. – Не съм чак такава идиотка! Преоблякох се в самолета.

– И как беше?

– Ох, направо не можеш да си представиш какъв разкош, Сузи!

Оттук нататък вече ще пътувам само с реактивни самолети „Лийр“!

Денят е слънчев и топъл. Поглеждам през прозореца към прелитащите покрай нас поля и усещам, че ме залива вълна от щастие. Направо не мога да повярвам, че всичко си идва на мястото! След всичките тези месеци на притеснения и тревоги! Вече сме тук, в Англия! Моята Англия! И всеки момент ще се оженим!

– Честно да ти кажа, малко се притеснявам – отбелязва от задната седалка Дани. – Къде са ти всичките замъци, а?

– Това е Съри – обяснявам му аз. – Тук нямаме замъци.

– А къде са войниците с овчите шапки на главите, а? – присвива подозрително очи той. – Беки, сигурна ли си, че това е Англия? Сигурна ли си, че пилотът бе наясно къде ни приземява?

– Напълно сигурна – отговарям и си изваждам червилото.

– Не знам – отбелязва замислено той. – Това тук ми прилича по-скоро на Франция.

Спираме на един светофар, той смъква прозорчето и се обръща към една жена:

– Bonjour! Comment allez-vous? (Добър ден! Как сте? (фр.). – Бел. прев.)

– Аз… не бих могла да знам – стряска се жената и забързано се отдалечава.

– Знаех си! – отсича Дани. – Беки, много ми е неприятно да те прекъсвам, но… това е Франция!

– Това е Оксшот, идиот такъв! – срязвам го аз. – И… о, Боже! Ето я и нашата улица!

Стомахът ми се преобръща, когато зървам познатия знак. Почти пристигнахме!

– Окей – обажда се шофьорът. – Ето я и Елтън Роуд. Кой номер?

– Номер 43. Ето онази къща там – посочвам аз. – Онази с балоните и лампичките… и сребърните лентички по дърветата…

Мамка му! Цялата градина е превърната във вълшебна гора! Между клоните на кестена отпред се вижда човек, който закача още лампички, на алеята е паркиран бял бус, а от къщата излизат и влизат жени в униформи на зелени и бели райета.

– Както виждам, май наистина те очакват – отбелязва Дани. – Добре ли си?

– Прекрасно – отговарям и… колкото и нелепо да звучи, гласът ми потрепера.

Колата се заковава пред входа, а след нея и другата кола зад нас,

която носи всичкия ни багаж.

– Едно само не мога да разбера – отбелязва Люк, като наднича през прозорчето. – Как успя да преместиш цяла сватба с един ден?! И то само за три седмици. Така де, тук става въпрос за всякакви фирми, за оркестъра, за всякакви други особено заети професионалисти…

– Люк, това не ти е Манхатън – отвръщам, докато отварям вратата на колата. – Ела, ще видиш!

* * *

Тъкмо се измъкваме от колата, ето че портата на градината се отваря и срещу нас върви мама, облечена в панталони на шотландско каре и тениска, на която се мъдри надпис: „МАЙКА НА БУЛКАТА.“

– Беки! – изписква тя, притичва и ме прегръща.

– Мамо! – прегръщам я в отговор. – Всичко наред ли е?

– Всичко е под пълен контрол! – отговаря развълнувано тя. – Имахме малък проблем с букетчетата за масите, но стискай палци – вече са на път! Люк! Как си, скъпи?! Как беше финансовата конференция?

– Мина … хммм… много добре – отговаря той. – Даже отлично, благодаря. Много съжалявам, че ви причиних толкова главоболия с организирането на сватбата…

– О, няма нищо! – махва с ръка мама. – Вярно, че бях малко озадачена, когато Беки ми се обади, но в края на краищата не беше кой знае каква работа да се отложи с един ден. И без това повечето от гостите бяха планирали да останат за неделна закуска, така че – не се тревожи. А Питър от църквата прояви огромно разбиране и изтъкна, че макар да не прави венчавки в неделя, в този случай ще направи изключение…

– Ами какво стана с… уредниците на тържествата например? Не бяха ли резервирани за вчера?

– О, на Лулу й е все едно! Нали така, Лулу? – обръща се мама към една от жените в униформите на зелени и бели райета.

– Естествено! – отвръща весело Лулу. – Защо да имам нещо против?! Здравей, Беки! Как си?

Боже, господи! Ама това е Лулу, която ме водеше да си купувам курабийки!

– Здравей! Нямах представа, че вече си в този бизнес.

– Е, няма как – махва с ръка тя. – Нали все нещо трябва да правя. А сега, когато и децата пораснаха…

– Знаеш ли, че Арон – синът на Лулу, свири в оркестъра! – изрича гордо мама. – Той е на синтезатора! И честно да ти кажа, много са

добри! Упражняват се да свирят едно парче специално…

– Ето, опитай това! – прекъсва я Лулу и ми подава едно канапе. – Това са нашите нови ролца! Много сме доволни от тях. Знаеш ли, че тестените ролца с пълнеж са много на мода в наши дни?

– Сериозно?

– О, да! – кима енергично с глава Лулу. – Вече никой не поръчва тарталети! А що се отнася до волаваните… – Прави кисела физиономия. – Край с тях!

– Тук сте напълно права! – намесва се Дани със светнали очи. – Волаваните вече са мъртви! Волаваните са пепел, ако желаете. А може ли да попитам какво е вашето компетентно мнение относно аспарагусовите ролца?

– Мамо, това е Дани – вметвам бързо. – Моят съсед, нали си спомняш?

– Госпожо Би, за мен е огромна чест да се запозная с вас! – казва Дани и целува ръка на мама. – Нали нямате нищо против, че се довлякох тук с Беки?

– Естествено, че нямам! – отвръща мама. – Колкото повече хора, толкова по-весело! А сега елате да видите палатката!

Когато минаваме от другата страна, зяпвам от изумление. На нашата морава се възправя огромна палатка на сребристи и бели ивици. Теменужките в цветните лехи изписват „Беки и Люк“. Всички налични храсти и туфички се кипрят с лампички. Униформен градинар излъсква новия гранитен алпинеум, друг пък почиства верандата, а в палатката се вижда цяла тумба жени на средна възраст, седнали в полукръг, всяка от тях хванала в ръка бележник.

– Джанис тъкмо дава указания на момичетата – обяснява шепнешком мама. – Много се обигра с тези сватбени организации в последно време. И като че ли смята да го превърне в бизнес.

– Сега – чувам гласа на Джанис, когато приближаваме. – Резервните розови листенца ще бъдат в сребърната кошница до колона А. Бихте ли си го отбелязали в работния график, ако обичате?

– Знаеш ли – прошепвам на мама, – мисля, че Джанис ще преуспее в този бизнес!

– Бети и Марго, вас двете ще помоля да отговаряте за бутониерите. Анабел, а ти би ли се погрижила за…

– Мамо? – възкликва Люк, като наднича невярващо в палатката.

Господи! Ама това наистина е Анабел! Това е втората майка на Люк, седнала там, редом с всички останали!

Тя скача, приближава се към нас и прегръща силно Люк.

– Значи вече сте тук! Толкова се радвам да ви видя! – възкликва и веднага се втренчва разтревожено в лицето му. – Добре ли си, скъпи?

– Да, много добре – отвръща Люк. – Или поне така смятам. Много неща се случиха и…

– И аз така разбрах – казва Анабел и ме поглежда изпитателно. После ме прегръща и прошепва в ухото ми: – Двете с теб ще си поговорим надълго и нашироко по-късно.

– Е, както виждам, и ти помагаш за сватбата, а? – отбелязва Люк.

– Всеки чифт ръце е от полза тук! – намесва се весело мама. – Пък и Анабел е вече една от нас, нали така?!

– А къде е татко? – пита Люк и се оглежда.

– С Греъм отидоха да донесат още малко чаши – обяснява мама. – Да ви призная под секрет, двамата много си паснаха. А сега кой иска чашка хубаво кафе?

– Значи се разбирате добре с родителите на Люк, така ли? – питам невярващо мама, докато вървим към къщата.

– О, те са страхотни! – отговаря щастливо тя. – Наистина прекрасни хора! Вече ни поканиха да им гостуваме в Девън! Приятни, нормални, земни хора. Не като онази… ужасна жена.

– Така е. Доста са различни от Елинор.

– Тя изобщо не прояви никакъв интерес към сватбата! – отбелязва възмутено мама. – Знаеш ли, че дори не си направи труда да отговори на поканата ни!

– Така ли?!

По дяволите! Мислех, че съм написала отговор от името на Елинор!

– Виждахте ли се с нея напоследък?

– Ами… не особено.

Отнасяме подноса с кафе нагоре, към спалнята на мама. Отварям вратата и какво да видя – Сузи и Дани са седнали на леглото, а малкият Ърни рита с розовите си крачета между тях! А на вратата на гардероба отсреща виси булчинската рокля на мама – все така бяла и все така кадрава.

– Сузи! – възкликвам и я прегръщам. – И сладкият Ърни! Олеле, колко е пораснал! – Навеждам се и го целувам по бузата, а той ме дарява с най-разкошната и огромна бебешка беззъба усмивка.

– Значи успяхте – хили ми се Сузи. – Браво на теб, Беки!

– Сузи тъкмо ми показва вашата наследствена булчинска рокля, госпожо Би – отбелязва Дани и повдига вежди по посока на мен. – Тя

е… хммм… доста уникална.

– Тази рокля е оцеляла през какви ли не изпитания! – изтъква поласкана мама. – Мислехме, че няма да стане нищо от нея, обаче от кафето няма и следа!

– Истинско чудо! – влиза в тона й Дани.

– Даже точно тази сутрин малкият Ърни се опита да хвърли ябълково пюре върху нея…

– Така ли?! – възкликвам и поглеждам крадешком Сузи, която се изчервява.

– Но за щастие вече съм я сложила в найлон! – изтъква мама. Пипва роклята и разтърсва къдричките, а очите й леко се зачервяват. – Цял живот си мечтая за този миг! Моята дъщеря да облече булчинската ми рокля! Голяма глупачка съм, нали?!

– Изобщо не си глупачка! – прегръщам я топло аз. – Нали затова са сватбите!

– Госпожо Блумууд, Беки отдавна ми описа тази рокля – намесва се Дани. – И трябва да призная, че думите й изобщо не могат да се сравнят с истинското бижу! Но нали няма да имате нищо против, ако я пипна тук-таме?!

– Нищо подобно! Действайте! – дава му зелена улица мама, после си поглежда часовника и отбелязва: – Трябва да тръгвам. Все още ми остава да подредя онези букетчета по масите!

Когато вратата се затваря зад гърба й, Дани и Сузи се споглеждат.

– Окей – заявява Дани. – Сега кажи какво да правим с това нещо тук!

– Като начало, би могъл да свалиш ръкавите – отговаря Сузи. – И всички тези къдрички по горната част.

– Искам да кажа, каква част от нея искаме точно да запазим? – пита Дани и ме поглежда. – Беки, ти какво ще кажеш?

Не отговарям. Стоя пред прозореца и гледам навън. Люк и Анабел се разхождат из градината, склонили глави един към друг в задълбочен разговор. По-нататък мама обсъжда нещо с Джанис и посочва към разцъфналата череша.

– Беки? – обажда се отново Дани.

– Не я докосвай! – заявявам, като се обръщам към тях.

– Какво?!

– Казах да не я пипаш изобщо! – повтарям и се усмихвам, като зървам ужасената физиономия на Дани. – Остави я така, както си е!

* * *

До три без десет съм напълно готова. Облечена съм в подобната на наденичка булчинска рокля. Лицето ми е гримирано от Джанис в стил „Бляскава пролетна булка“, само че в малко по-умерен вариант благодарение на моята носна кърпичка и малко вода. На главата си нося венец от яркорозови карамфили, който мама е поръчала заедно с булчинския букет. Единственото що-годе стилно нещо върху мен са обувките ми на Кристиан Лубутен, които всъщност почти не се забелязват.

Обаче на мен не ми пука. Изглеждам точно така, както искам да изглеждам.

Вече ни направиха снимките пред разцъфналата череша, а мама си развали своя грим в стил „Лятна елегантност“, та се наложи да се освежи. А сега всички заминаха в църквата. Останали сме само аз и татко и чакаме да ни вземат.

– Готова ли си? – пита той, когато пред нашия вход измърква тихо и спира бял ролс-ройс.

– Мисля, че съм готова – отвръщам и усещам, че гласът ми потреперва.

Аз ще се омъжвам. Този път наистина ще се омъжвам!

– Смяташ ли, че постъпвам правилно? – питам татко къде на шега, къде на истина.

– Да, смятам – отвръща татко, поглежда се в огледалото в коридора и оправя за последен път копринената си вратовръзка. – Спомням си, че когато за първи път видях Люк, казах на майка ти: „Този ще издържи докрай с Беки!“ – Среща погледа ми в огледалото и добавя: – И се оказах прав, нали, скъпа?! Издържа с теб, нали?

– Не съвсем – ухилвам се аз. – Но… се справя.

– Хубаво – усмихва се татко. – Вероятно това е единственото, на което може да се надява.

Шофьорът звъни на звънеца и когато отварям вратата и се втренчвам в лицето пред себе си, направо не мога да повярвам – това е старият ми инструктор по кормуване – Клайв!

– Клайв, здрасти! Как си?

– Беки Блумууд! – възкликва той. – Никога не бих го повярвал! Беки Блумууд се жени! Тогава успя ли все пак да си вземеш изпита?

– Ами… накрая да.

– Кой би си помислил! – възкликва отново Клайв и клати невярващо глава. – Тогава, като се прибирах вкъщи, казвах на жената: „Ако

това момиче вземе шофьорския изпит, значи аз съм пържено яйце!“ А после, разбира се, когато се вземат предвид…

– Както и да е.

– Онзи изпитващ тогава каза, че никога през живота си не е виждал нещо подобно! Бъдещият ти съпруг виждал ли те е как шофираш?

– Да.

– И все още иска да се ожени за теб?

– Да! – срязвам го аз.

Ама този човек не си ли дава сметка, че днес е моят сватбен ден?! Не би трябвало да ми се припомня за някакви тъпи изпити, на които съм се явявала преди цяла вечност.

– Е, ще се качваме ли в колата? – намесва се тактично татко. – Здравей, Клайв! Приятно ми е отново да те видя!

Тръгваме по алеята и когато стигаме до колата, аз се обръщам назад, за да погледна нашата къща. Защото, когато отново я видя, вече ще бъда омъжена жена. Поемам си дълбоко въздух и пристъпвам в колата.

– Сприиии! – достига до нас нечий глас. – Беки, веднага спри!

Замръзвам ужасена, с единия крак в колата. Какво става? Кой е разбрал?! И какво точно е разбрал?!

– Не мога да ти позволя да продължиш с тази работа!

Какво! Ама в това няма никакъв смисъл! Том Уебстър, съседчето, се носи презглава към нас в официалния си костюм. Какво смята, че прави този човек? В момента би трябвало да бъда в църквата и да разпределя гостите!

– Беки, не мога да стоя отстрани и да гледам как се омъжваш! – изрича бездиханно той и се отпуска върху ролс-ройса. – Това може да се окаже най-голямата грешка в твоя живот! Не си го обмислила внимателно!

Боже, господи!

– Напротив, обмислила съм го! – изрязвам го аз и се опитвам да го изместя от пътя си. Обаче той ме сграбчва за рамото.

– Снощи ме осени тази мисъл! Ние принадлежим един на друг! Ти и аз! Само си помисли, Беки! Познаваме се, откакто се помним. Израснахме заедно. Може би ни трябваше известно време, докато осъзнаем истинските си чувства един към друг… но не заслужаваме ли да им дадем още един шанс?!

– Том, аз нямам никакви чувства към теб! И след две минути трябва да се омъжа! Така че, би ли, се дръпнал от пътя ми, ако обичаш?

– Изобщо не си даваш сметка в какво се забъркващ! Нямаш никаква

представа какво всъщност представлява бракът! Беки, отговори ми честно! Представяш ли си да прекараш остатъка от живота си с Люк? Ден след ден, нощ след нощ? Часове след безкрайни часове?

– Да! – избухвам, вече изгубила търпение. – Представям си! Много обичам Люк и наистина искам да прекарам остатъка от живота си с него! Том, струваше ми много проблеми, тревоги и усилия, за да стигна до този момент. Много повече, отколкото си представяш. И ако не ми се махнеш веднага от пътя и не ме оставиш да стигна навреме за сватбата си… ще те убия!

– Том – намесва се татко, – мисля, че отговорът й е „не“.

– О! – млъква като попарен Том. – Ами… добре. – Свива притеснено рамене и добавя: – Извинявай!

– Никога не си се славел с добър подбор на момента, Том Уебстър – вметва подигравателно Клайв. – Спомням си първия път, когато се качи на Околовръстното – едва не уби и двама ни!

– Няма нищо. Никой не е пострадал. Сега вече можем ли да тръгваме? – обаждам се аз, влизам в колата, оправям си роклята, а татко сяда до мен.

– Значи ще се видим там, така ли? – обажда се тъжно Том и аз вдигам отчаяно очи към небето.

– Том, искаш ли да те закараме до църквата?

– Ами, благодаря. Би било страхотно. Здрасти, Греъм! – казва неловко той на баща ми, когато се намъква. – Извинявай за случилото се.

– Няма нищо, Том – казва баща ми, като го потупва по гърба. – Всички си имаме своите моменти. – И ми прави физиономия над главата му, а аз едва успявам да потисна изкискването си.

– Така. Всички ли сме готови вече? – пита Клайв, като се обръща назад. – Някакви последни сърдечни желания? Някакви последни обяснения в любов? Някакви последни ненавременни завои?

– Не! – отсичам аз. – Няма нищо друго! Хайде вече да потегляме!

Когато пристигаме пред църквата, камбаните бият, слънцето грее, а двама позакъснели гости бързат да влязат. Том отваря вратата на колата и без да се обръща, се втурва напред. Аз пък започвам да си оправям шлейфа пред възхитените погледи на минувачите.

Господи, много е хубаво да бъдеш булка! Преживяването определено ще ми липсва!

– Готови ли сме? – пита татко, като ми подава букета.

– Да, така мисля – ухилвам му се аз и поемам протегнатата му ръка.

– Късмет! – пожелава ни Клайв, а после кимва. – Имате още

няколко закъснели.

Пред църквата спира черно такси и вратите се отварят рязко. Зяпвам невярващо, като се питам дали това е Майкъл, който излиза оттам, все още във вечерния си костюм от „Плаза“. Той протяга ръка и в следващия момент на тротоара цъфва и Лорън, все още с навити ръкави на роклята на Ив Сен Лоран.

– Не закъснявай заради нас! – виква тя. – Все ще си намерим някое местенце.

– Ама… какво правите вие тук, по дяволите?!

– Внимавай как се изразяваш! – прави ми забележка Клайв.

– Какъв смисъл има да контролираш стотина частни самолета, щом не можеш да летиш където си поискаш?! – изтъква Лорън, когато се приближава, за да ме прегърне. – Изведнъж решихме, че искаме да те видим как се омъжваш!

– Този път наистина – добавя Майкъл в ухото ми. – Шапка ти свалям, Беки!

Когато двамата изчезват в лоното на църквата, двамата с татко се насочваме към вратата, където ме очаква превъзбудената Сузи. Облечена е в сребристосиня рокля и носи Ърни, който пък е облечен също в сребристосиньо гащеризонче. Когато надниквам вътре, зървам физиономиите на цялото ми семейство, всичките ми приятели, цялото семейство на Люк. Седят един до друг, всичките весели, всичките щастливи и изпълнени с очакване.

Органът спира да свири и нещо ме прерязва отвътре.

Накрая се случва. Най-сетне аз се омъжвам. Наистина.

После започва Сватбеният марш, татко стиска лекичко ръката ми и двамата тръгваме бавно по пътеката към олтара.

Двадесет и едно

Ние сме женени!

Наистина сме женени!

Съзерцавам блестящата халка, която Люк ми постави на пръста в църквата. После оглеждам сцената около мен. Палатката проблясва в летния здрач, оркестърът свири някаква нескопосана версия на „Пушекът влиза в очите ти“, а хората танцуват. Може би музикантите не са чак толкова добри, като тези в „Плаза“. И може би гостите не са чак толкова добре облечени. Обаче са си наши. Всичките са си наши!

Вечерята беше прекрасна. Състоеше се от супа от кресон, агнешко задушено и летен пудинг. Пихме много шампанско и вино, което мама и татко бяха донесли от Франция. После татко почука с вилица по чашата си и изнесе дълга реч за мен и Люк. Каза, че двамата с мама често си били говорили за мъжа, за когото ще се омъжа, и че винаги са били на различни мнения, с изключение на едно нещо – че „трябва да се върти на пръсти около мен“. После погледна към Люк, който стана и като изпълнителен зет направи пирует на пръсти, на което всички се смяха много. Татко каза по-нататък, че много се е привързал към Люк и неговите родители и че нашето било нещо много повече от брак – това било събиране на два рода. После изтъкна, че е сигурен, че аз ще бъда много вярна и лоялна съпруга, която ще подкрепя съпруга си във всичко, след което разказа историята за това как, когато бях на осем годинки, написах писмо до Даунинг Стрийт и предложих баща си за премиер – а след една седмица отново им писах, за да попитам защо не ми отговарят – и всички отново се заляха от смях.

После Люк изнесе реч за това как се запознахме в Лондон, когато аз бях финансов журналист, и как ме бил забелязал още на първата ми пресконференция, когато попитах директора на банка „Барклис“ защо не включват рекламите си в модните списания, както правят при мобилните телефони. А после призна, че е започнал да ми изпраща покани за важни светски събития дори когато нямали нищо общо с моето списание само защото аз винаги съм внасяла живот в иначе скучните финансови събирания.

(Това го чувам за първи път. Но сега вече всичко си идва на мястото! Значи ето защо непрекъснато ме канеха на всякакви странни конференции за авоари и инвестиции и за състоянието на стоманената

индустрия.)

Накрая стана Майкъл и се представи с типичния си сериозен, топъл басов глас и говори за Люк. За това колко преуспял е той, но как се нуждае от човек до себе си – човек, който го обича заради него самия и никога няма да го приема прекалено на сериозно. После каза, че за него е чест да се запознае с моите родители, които бяха толкова любезни към двама абсолютни непознати – вече разбирал откъде се е взел този типичен за всички Блумууд блясък на доб-росърдечност и жизнерадост. Освен това изтъкна, че в последно време аз значително съм се променила и съм израснала. Че ме е наблюдавал да се справям с някои действително заплетени ситуации, за които сега не желае да се впуска в подробности, обаче аз наистина е трябвало да се справя с няколко сериозни предизвикателства и незнайно как, но съм успяла да ги преодолея.

При това, без да използвам карта „Виза“ – добави той, след което палатката бе залята от такъв смях, че едва не се спука по шевовете.

А после допълни, че през живота си е бил на много сватби, ала на нито една от тях не е усетил това задоволство и щастие, които чувствал тук. Бил сигурен, че двамата с Люк сме родени един за друг и че той е много привързан и към двама ни, и че ние не сме си давали сметка какви щастливци сме да се имаме. И ако бъдем благословени с деца, те също няма да знаят какъв късмет са извадили.

От речта на Майкъл едва не се разревах, да ви призная честно.

А сега двамата с Люк си седим на тревата. Само ние двамата, далеч от всички останали. Сатенените ми обувки са целите в петна от тревата, а напоените с ягоди пръстчета на Ърни са оставили петна върху горната част на роклята ми. Би трябвало да се смятам за пълна развалина. Обаче съм щастлива.

Мисля, че толкова щастлива никога не съм била през целия си живот.

– Е – отбелязва Люк, отпуска се на лакти и се вторачва в притъмняващото небе над нас, – успяхме!

– Да, успяхме. – Венецът ми започва да се разпада над едното ми око, така че аз го свалям внимателно от главата си и го поставям на тревата. – При това без пострадали.

– Знаеш ли, имам чувството, че последните няколко седмици са ми като някакъв странен сън. Живеех си в някакъв мой, затворен свят, без да си давам сметка какво става в истинския живот. – Поклаща глава и добавя: – Май тогава почти прекрачих границата.

– Почти ли?

– Добре де, наистина прекрачих границата. – Обръща се към мен и аз виждам тъмните му очи, проблясващи от отразената от палатката светлина. – Дължа ти страхотно много неща, Беки!

– Нищо не ми дължиш – отвръщам изненадано. – Вече сме женени. Нали знаеш – всичко е… обща сметка.

Откъм къщата до нас достига някакъв шум! Обръщам се и виждам татко как товари куфарите ни в колата. Всичко е готово за нашето тръгване.

– Аха! – проследява погледа ми Люк. – Нашият прословут меден месец! Позволено ли ми е да знам къде точно отиваме или все още е строга тайна?

Стомахът ми отново се преобръща. Настъпи моментът. Последната точка от моя велик план. Последната черешка на тортата.

– Окей – започвам и си поемам дълбоко дъх, – ето как стоят нещата. В последно време мислих много за нас, Люк. За това, че се женим, за това къде ще живеем. Дали да останем в Ню Йорк или не. Изобщо – какво да правим. – Правя пауза, за да подредя мислите си. – И си дадох сметка, че още не съм в състояние да се установя завинаги някъде. Том и Луси се опитаха да се установят много рано и виж какво стана с тях! Малкият Търни го обожавам, но като видях какво преживя Сузи заради него… Това ме накара да си дам сметка, че още не съм готова и за бебе. Поне засега… Люк, има толкова много неща, които не съм правила. Никога не съм пътувала. Никога не съм виждала света. Нито пък ти.

– Живяхме в Ню Йорк – изтъква Люк.

– Ню Йорк е страхотен град и аз наистина го харесвам. Обаче има и други страхотни градове, по целия свят. Искам да видя и тях. Сидни, Хонконг… Пък и не само градове! – Разтварям ръце. – Реки… планини… всички красиви гледки по света…

– Ясно – прекъсва ме усмихнато Люк. – И така, като стесним всичко това до нашия меден месец…

– Добре де – преглъщам уплашено, – ето какво направих. Осребрих всички сватбени подаръци, които получихме в Ню Йорк. Всичките тъпи сребърни свещници, чайници и други подобни. И после… купих за нас два билета за първа клас за околосветско пътешествие.

– Околосветско пътешествие ли?! – Тук Люк вече изглежда наистина шашнат. – Ти сериозно ли говориш?

– Ами да! Околосветско пътешествие! Можем да го удължим толкова, колкото си искаме. Минимум три седмици, а максимум… – Тук го поглеждам, изпълнена с надежда. – … година!

– Година?! – втренчва се в мен Люк. – Сигурно се шегуваш!

– Не, не се шегувам! Казах на Кристина, че може да се върна, може и да не се върна в „Барнис“. И тя каза, че няма никакви проблеми. Дани ще събере всички неща от апартамента ни и ще прибере кашоните на склад…

– Беки – клати глава Люк, – идеята е много хубава. Но аз не мога просто да си нарамя багажа и…

– Напротив, можеш! Можеш! Всичко е уредено! Майкъл ще държи под око нюйоркския офис. Лондонският офис и без това се управлява от само себе си. Люк, можеш да го направиш! Всички смятат, че няма проблеми!

– Всички ли?

Започвам да изброявам на пръсти:

– Твоите родители… моите родители… Майкъл… Лоръл… Клайв, старият ми инструктор…

Люк ме прекъсва:

– Клайв, старият ти инструктор?!

– Добре де, той няма значение. Обаче всички други, чието мнение уважаваш. Всички смятат, че се нуждаеш от почивка. Работиш толкова много, от толкова дълго… – Привеждам се към него и добавям: – Люк, това е перфектният момент да го направим! Докато сме още млади. Преди да дойдат децата. Просто си представи – двамата, обикаляме си из света… Виждаме удивителни гледки… Научаваме разни неща за различни култури…

Мълчание. Люк се е вторачил в земята, със смръщена физиономия.

– Значи си говорила с Майкъл – казва накрая. – И той наистина няма нищо против да…

– Даже повече от това! Писнало му е да живее в Ню Йорк, без да прави нищо друго, освен да се разхожда за здраве! Люк, той самият изтъкна, че дори и да не се съгласиш на това пътешествие, ти имаш нужда от дълга почивка. Имаш нужда от пространство, в което да започнеш да дишаш!

– Цяла година – почесва се Люк. – Това е нещо повече от почивка.

– Може да е и по-кратко. Или по-дълго. Важното е, че можем да решаваме в движение. Ще бъдем свободни духове, за първи и последен път в живота си. Без връзки, без ангажименти, без нищо, което да ни задържа никъде…

– Беки, миличка! – вика ми татко от колата. – Сигурна ли си, че ще ти позволят да качиш шест куфара на самолета?

– Няма нищо. Ще платим за допълнителен багаж – отговарям и се обръщам към Люк: – Е, какво ще кажеш?

Люк мълчи. Сърцето ви се свива от страх. Имам ужасното предчувствие, че ще се върне към старата си същност. Към стария работохолик Люк.

После той вдига глава. И върху лицето му зървам уморена усмивка.

– Имам ли избор?

– Не! – сграбчвам му ръката. – Нямаш!

Значи ще обикаляме света! Ние ще бъдем пътешественици!

– Тези последните са много леки! – провиква се татко и размахва куфарите във въздуха. – Има ли нещо в тях?

– Не, празни са! – Обръщам се към Люк със светнали от радост очи. – О, Люк, ще бъде страхотно! Това е единственият ни шанс да избягаме от всичко за цяла година! Година на спокойствие. Само ние двамата. И нищо друго!

Мълчание. После Люк ме поглежда и по устните му заиграва дяволита усмивка.

– И вземаме два големи празни куфара, защото…

– Е, човек никога не знае – свивам рамене. – Може по пътя да си харесаме нещо. Пътешествениците задължително трябва да подкрепят местните икономики… – И не довършвам, защото Люк се разсмива.

– Какво?! – изричам възмутено. – Истина е, нали?!

– Да бе, права си – трие Люк очите си. – Така е. Беки Блумууд, обичам те!

– Вече съм Беки Брандън, май забрави! – срязвам го аз и си поглеждам отново красивата халка. – Госпожа Ребека Брандън!

Обаче Люк клати глава.

– Беки Блумууд е единствена и неповторима! Никога не спирай да бъдеш себе си! – Взема ръцете ми в своите и се втренчва в мен така, сякаш чете душата ми. – Каквото и да правиш, никога не спирай да бъдеш Беки Блумууд!

– Ами… добре – отвръщам слисано. – Няма.

– Беки! Люк! – достига до нас гласът на мама през моравата. – Време е за тортата! Греъм, включи светлинките!

– Веднага! – провиква се в отговор татко.

– Идваме! – провиквам се и аз. – Само изчакай да си сложа отново венеца!

– Позволи ми! – Люк взема розовия венец и го поставя върху главата ми усмихнато.

– Глупаво ли изглеждам? – питам го аз, като правя физиономия.

– Да, много. – Той ме целува, после се изправя и ми помага да се изправя и аз на крака. – Хайде, Беки Б.! Публиката ти те очаква!

И докато вълшебните светлинки наколо заливат с блясъка си цялата градина, ние тръгваме през здрача по влажната трева към сватбеното тържество, вплели здраво ръце един в друг.

ПРЕДБРАЧЕН ДОГОВОР
Ребека Блумууд и Люк Брандън
22 юни 2002 г.
(Продължение)

---

5. Обща банкова сметка.

5.1. Общата сметка следва да се използва за всички необходими домакински разходи. В понятието „домакински разходи“ се включват и поли на Миу Миу, обувки и други части от облеклото, които Булката сметне за необходими.

5.2. Решението на Булката по отношение на този вид разходи ще се счита за окончателно във всички случаи.

5.3. Въпросите, свързани с общата банкова сметка, не трябва да бъдат задавани от страна на Младоженеца към Булката неочаквано, а да бъдат предавани в писмен вид с 24-часов интервал за отговор.

6. Важни дати.

6.1. Младоженецът трябва да помни всички рождени дни и годишнини, които следва да отбелязва с подаръци изненади.

6.2. Булката следва да реагира с изненада и задоволство на всеки избор на Младоженеца.

7. Семейното гнездо.

Булката следва да полага максималното по силите си, за да поддържа чистота и ред в семейното гнездо. ОБАЧЕ неуспехът в придържането към тези клаузи не следва да се счита за прекратяване на договора.

8. Транспорт.

Младоженецът не трябва да прави коментари относно шофьорските умения на Булката.

9. Социален живот.

9.1. Булката не трябва да изисква от Младоженеца да помни имената и миналите романтични истории на всичките й приятелки, в това число и на онези, които никога не е виждал.

9.2. Младоженецът трябва да полага максимални усилия да отделя значителна част от всяка своя седмица за почивка и успокояващи дейности.

9.3. Пазаруването се определя по този договор като успокояваща дейност.

[1] Подаръците изненади трябва да обхващат стоките, маркирани дискретно от Булката в каталози и списания, които следва да бъдат оставяни из семейното гнездо на места, достъпни за младоженеца, през седмиците, предхождащи гореспоменатите дати.

КРАЙ

© 2002 Софи Кинсела
© 2004 Антоанета Дончева-Стаматова, превод от английски

Sophie Kinsella
Shopaholic Ties the Knot, 2002

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2008

Публикация:
ИК „Кръгозор“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [http://purl.org/NET/mylib/text/6263]